C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Panoptikum.pdb

PDB Name: Deaver Jeffery - Panoptikum
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.3.2008
Modification Date: 22.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Panoptikum
Autor: Jeffery Deaver
Nakladatelství: Domino, Ostrava 2005
Stav: naskenováno, Plch
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.
Doplňující informace naleznete v přiloženém souboru.
* * *

Své sestře a kolegyni-spisovatelce Julii Reeceové Deaverové

Moje zkušenost s povídkami sahá do daleké minulosti.
Býval jsem neohrabaným, buclatým a společensky zakřiknutým chlapcem, který neměl vůbec žádný sportovní talent, a jak už to u podobných dětí chodí, táhlo mě to k četbě a k psaní, zejména pak k dílu povídkářů, jakými byli Poe, O. Henry, A. Conan Doyle a Ray Bradbury - nemluvě o jednom z nejskvělejších fór pro krátké povídky s překvapivým koncem za posledních padesát let, totiž o pořadu The Twilight Zone. (Dovoluji si nevěřit žádnému z fanoušků tohoto pořadu, který mi tvrdí, že mu neběhá mráz po zádech, když si vzpomene na epizodu To Serve Man, proslulou to příručku sociální inteligence.)
Kdykoliv jsem v prvním ročníku střední školy dostal za úkol napsat slohovou práci, bez výjimky jsem se pokoušel o povídku. Nepsal jsem ovšem detektivní nebo sci-fi příběhy, ale s mladistvou nadutostí jsem vytvořil vlastní beletristický podžánr: v mých příbězích obvykle vystupovali neohrabaní, buclatí a společensky zakřiknutí chlapci, kteří zachraňovali roztleskávačky a mažoretky před okázalými a vysoce nepravděpodobnými katastrofami - moji hrdinové například dosahovali udatných horolezeckých výkonů (trapně se odehrávajících kousek za Chicagem, kde jsem tehdy bydlel a kde se jakýchkoliv hor nápadně nedostává).
Moje povídky se u učitelů setkávaly s přesně stejným rozhořčením, jaké se dalo očekávat od lidí, kteří nám celé hodiny dávali za vzor hotový panteon literárních superhvězd. ("Zkus se drobátko přinutit, Jeffery" - což byl v šedesátých letech ekvivalent dnešního žargonu typu: "Odvaž se trochu.") Naštěstí pro jejich příčetnost a mou kariéru pisálka jsem toto zřídlo úzkostí vedených výlevů poměrně rychle opustil a začal si ve svém úsilí stát se spisovatelem počínat o něco přičinlivěji. Tato cesta mě dovedla k poezii, skládání textů, novinařině a nakonec i k románům.

A přestože jsem pak i nadále četl a vychutnával si povídky - v časopisech jako Ellery Queen Mystery Magazíne, Alfred Hitchcock, Playboy (v kteréžto publikaci se vyskytují i fotografie, jak mi bylo řečeno), New Yorker a také v antologiích -, nezbýval mi jaksi čas napsat nějakou povídku sám. Několik let poté, co jsem opustil stálé zaměstnání a stal se spisovatelem na plný úvazek, se mě jeden kolega, který právě sestavoval výbor původních krátkých povídek, zeptal, zda bych do tohoto svazku nechtěl také přispět.
Proč ne? zeptal jsem se sám sebe a vrhl se na to.
Ke svému překvapení jsem zjistil, že to byl absolutně rozkošný zážitek - a to z důvodu, který jsem nepředpokládal. Ve svých románech se totiž držím striktních konvencí; ačkoliv zbožňuji situace, kdy se zlo jeví jako dobro (a naopak) a kdy si před čtenáři pohrávám s potenciální katastrofou, na konci je dobro vždy dobrem a zlo zlem a dobro víceméně zvítězí. Autoři mají totiž vůči čtenářům určitý závazek a já si těch svých cením příliš vysoko na to, abych je nechal investovat čas, peníze i city do románu klasické délky a poté je zklamal ponurým a cynickým rozuzlením.
U třicetistránkové povídky jsou však všechny možnosti otevřené.
Pro čtenáře neznamená povídka stejnou citovou investici jako román. Jejím rozuzlením není tobogan dějových zvratů za účasti postav, které čtenáři dlouze poznávali a začali je milovat či nenávidět, na místech, jejichž atmosféra je v knize pečlivě nastíněna. Povídky jsou jako kulky odstřelovače: rychlé a šokující. V krátké povídce mohu udělat z dobra zlo, ze zla ještě větší zlo a také - což je nejzábavnější - z opravdového dobra opravdové zlo.
Jako pisatelský řemeslník jsem rovněž zjistil, že se mi líbí disciplína spojená s povídkami. Jak vysvětluji studentům tvůrčího psaní, psát dlouze je mnohem snazší než psát krátce, a i když se v této branži pochopitelně nejedná o to, co je snadné pro autora, nýbrž co je nejlepší pro čtenáře, krátké povídky nám jednoduše neumožňují zpomalit tempo.
Nakonec ještě poděkování těm, kdo mě podnítili, abych tyto povídky napsal, zejména pak Janet Hutchingsové a jejímu neocenitelnému časopisu Ellery Queen Mystery Magazíne, jeho sesterské
8
publikaci Alfred Hitchcock, Martymu Greenbergovi a všem lidem z Teknobooks, Ottu Penzlerovi a Evanu Hunterovi.
Následující povídky jsou docela rozmanité; rozpětí jejich postav sahá od Williama Shakespearea přes geniální advokáty, čímanské gaunery a opovrženíhodné vrahy až po rodiny, které lze s notnou dávkou eufemismu označit za nefunkční. Pouze pro tento výbor jsem napsal také původní povídku "Vánoční dárek", v níž vystupují Lincoln Rhyme a Amélie Sachsová, a schválně jestli vám neunikne "pomsta zneuznaného génia" v podobě povídky, která je - troufám si tvrdit - zvráceným návratem do dob mého adolescentního psaní. Jako u většiny svých výtvorů toho bohužel víc nastínit nemohu z obavy, že bych nějakým náznakem vyzradil rozuzlení. A tak snad bude nejlepší jednoduše říci: čtěte, užívejte si... a pamatujte, že ne vše je vždy takové, jaké se to jeví.
J. W. D.

Bez Jonathana

Marissa Cooperová odbočila na silnici 232, která ji po třiceti kilometrech jízdy dovede z Portsmouthu do Green Harbor.
Napadlo ji, že je to stejná silnice, po níž snad tisíckrát s Jonathanem projížděli cestou do nákupního centra a zpátky, přičemž s sebou odtamtud vozili nezbytnosti, luxusní hlouposti i příležitostné poklady.
Silnice, nedaleko níž nalezli svůj vysněný dům, když se před sedmi lety přestěhovali do státu Maine.
Silnice, po níž se loni v květnu ubírali na oslavu svého výročí.

Dnes večer však všechny tyto vzpomínky vedly k jedinému bodu: k jejímu životu bez Jonathana.
Se zapadajícím sluncem v zádech projížděla Marissa lenivými zatáčkami a doufala, že ji tyto nepříjemné - ale neodbytné - myšlenky opustí.
Nemysli na to!
Rozhlédni se kolem sebe, poroučela si. Podívej se na tu nedotčenou scenérii: kupy nachových mračen se skláněly nad listím javorů a dubů, z nichž některé byly zlaté a jiné rudé jako srdce. Podívej se na sluneční paprsky, tu žhnoucí auru kolem tmavého lemu bolehlavů a borovic. A na to absurdní stádo krav vracejících se v jedné řadě za sebou do chléva po dni stráveném na louce.
Na ty důstojné bílé střechy malé vesničky choulící se osm kilometrů od silnice.
A podívej se na sebe: čtyřiatřicetiletá žena uhání ve svižné stříbrné toyotě vstříc novému životu.
Životu bez Jonathana.
O dvacet minut později dorazila do Dannerville a zabrzdila před první ze dvou světelných křižovatek tohoto malého městečka. Zatímco auto se sešlápnutou spojkou lenivě předlo, zadívala
10
se Marissa doprava a její srdce při tomto pohledu na chvíli zadusalo.
Viděla tam prodejnu člunů a rybářského náčiní. Marissa si ve výloze všimla reklamy na úpravu lodních motorů. V této části příbřežního Maine se člověk člunům nevyhnul. Figurovaly na turistických obrázcích a fotografiích, na hrníčcích, tričkách a přívěšcích na klíče. A pak zde samozřejmě byly tisícovky opravdových exemplářů: člunů na vodě, na přívěsech, v suchých docích i na dvorcích před domy - ty byly jakousi novoanglickou obdobou pickupů na špalcích, které stávaly na venkovském Jihu.
Marissu však ze všeho nejvíce zasáhla skutečnost, že na reklamě byl vyobrazen člun značky Chris-Craft. Velká lod, dlouhá snad jedenáct nebo dvanáct metrů.
Přesně jako Jonathanův člun. Vlastně byl téměř totožný: stejné barvy, stejné uspořádání.
Jonathan si ho koupil před pěti lety, a přestože si Marissa myslela, že jeho zájem o něj postupně uvadne (jako u každého chlapce, který dostane novou hračku), on ji vyvedl z omylu a trávil na lodi téměř každý týden: křižoval podél pobřeží sem a tam a lovil ryby jako starý kadet. Nejlepší kousky jí pak vždycky přivezl domů, ona je očistila a uvařila.
Ach, Jonathane...
Ztěžka polkla a pomalu se nadechla, aby uklidnila rozbušené srdce. To se...
Za ní se ozvalo zatroubení. Na semaforu naskočila zelená. Marissa vyrazila a zoufale se snažila nespekulovat o jeho smrti: nepředstavovat si, jak se Chris-Craft nejistě kolébá v rozbouřeném šedém Atlantiku. Jak Jonathan padá přes palubu. Jak možná zběsile mává rukama a jak jeho zpanikařený hlas možná křičí o pomoc.
Ach, Jonathane...
Projela druhou světelnou křižovatkou v Dannerville a pokračovala k pobřeží. V posledním záblesku slunečního světla před sebou zahlédla okraj Atlantiku, všechnu tu chladnou a vražednou vodu.
Vodu, která může za její život bez Jonathana.
Pak si ovšem řekla: Ne. Mysli raději na Dalea.
11

Na Dalea 0'Baniona, s nímž za chvíli v Green Harbor povečeří a bude to po dlouhé době poprvé, co si někam vyrazí s mužem. Seznámila se s ním prostřednictvím novinového inzerátu. Několikrát spolu mluvili přes telefon a po oboustranném zdlouhavém obcházení kolem horké kaše k němu Marissa pocítila dostatečnou důvěru a navrhla mu osobní schůzku. Dohodli se na restauraci Fishery, oblíbeném lokále na molu.
Dále se zmiňoval i o Oceanside Café, kde měli lepší jídlo, ale tato kavárna patřila k Jonathanovým oblíbeným - zde se s Dalem rozhodně setkat nemohla.
Takže ve Fishery.
Vzpomněla si na jejich včerejší telefonický rozhovor. "Jsem vysoký," řekl jí Dále, "docela dobře stavěný a na temeně trochu proplešatělý."
"Dobrá," odvětila Marissa nervózně, "já měřím metr šedesát pět, jsem blondýna a budu mít na sobě fialové šaty."
Nyní o těchto slovech přemýšlela a napadlo ji, jak tato jednoduchá replika vystihuje život osamělého člověka, který se setkává s lidmi, jež zná pouze po telefonu.
Marissa neměla s podobnými schůzkami problém. Na tu dnešní se dokonce svým způsobem těšila. Manžela poznala v době, kdy končil lékařskou fakultu, a jí tehdy bylo jedenadvacet. Téměř okamžitě se zasnoubili a pro ni to znamenalo konec společenského života v roli nezadané ženy. Zato teď si pořádně užije. Začne se seznamovat se zajímavými muži, znovu si bude vychutnávat sex.
A přestože to zpočátku bude obtížné, pokusí se to snášet s lehkým srdcem. Pokusí se nebýt zatrpklá, nechovat se přehnaně jako vdova.
I ve chvíli, kdy myslela na tyto věci, však její myšlenky brousily někam jinam: podaří se jí někdy se znovu zamilovat?
Tak jako se kdysi beznadějně zamilovala do Jonathana?
A bude někdo beznadějně milovat ji?
Na další červené natáhla Marissa ruku, natočila zpětné zrcátko k sobě a pohlédla do něj. Slunce se již zasunulo za obzor a venku se sešeřilo, ale ona měla přesto dojem, že v testu zpětného zrcátka uspěla na jedničku: plné rty, tvář bez vrásek připomínající Mi-
12
chelle Pfeifferovou (tedy alespoň v chabě osvětleném interiéru toyoty), drobounký nos.
I její tělo bylo navíc štíhlé a krásně pevné, a přestože věděla, že její prsa by se jen těžko dostala na obálku nejnovějšího katalogu Victoria's Secret, zároveň měla pocit, že její zadek by v elegantních upnutých džínsách stále dokázal vyvolat náležitou pozornost.
Přinejmenším v Portsmouthu ve státě Maine.
Jasně, řekla si Marissa v duchu, najdu si chlapa, který je pro mě ten pravý.
Někoho, kdo by dokázal ocenit kovbojskou holku ve mně - holku, kterou její texaský otec naučil jezdit na koni a střílet.
Anebo někoho, kdo bude zbožňovat mou akademickou stránku - moje povídky a poezii i moji lásku ke kantořině, která se po univerzitě stala mým povoláním.
Případně někoho, kdo se se mnou bude umět smát - filmům, nečekaným situacím na ulici, povedeným vtipům a vlastně i těm hloupým. Jak strašně ráda se Marissa smála (a jak málo smíchu si v poslední době užila)!
Jenže pak Marissu Cooperovou napadlo: Ne, počkat, počkat...
Ona si najde muže, který na ní bude milovat úplně všechno.
V tom okamžiku jí do očí vytryskly slzy, Marissa rychle sjela ze silnice a poddala se štkaní.
"Ne, ne, ne..."
Přinutila se vytěsnit vzpomínky na manžela z mysli.
Studená voda, šedivá voda...

Trvalo jí pět minut, než se opět uklidnila. Otřela si oči, znovu se nalíčila a přejela si ústa rtěnkou.
Odjela do centra Green Harbor a zastavila na parkovišti před prodejnami a restauracemi půl bloku od mola.
Pohled na hodinky. Bylo přesně půl sedmé. Dále O'Banion jí řekl, že bude pracovat asi tak do sedmi, takže se s ní sejde o půl osmé.
Marissa přijela do města dříve, aby si něco koupila - říká se tomu maloobchodní terapie. Pak zamíří do restaurace a počká tam na Dalea. Náhle se jí zmocnila nejistota, zda je v pořádku, když bude sedět sama u baru se sklenicí vína.
13
Poté si ovšem přísně řekla: jak to, ksakru, myslíš? Samozřejmě že to bude v pořádku. Můžeš si přece dělat, co chceš. Tohle je tvůj večer.
No tak, holka, do toho. Vrhni se už na ten svůj nový život.
Na rozdíl od noblesního Green Harbor, které leží o pětadvacet kilometrů jižněji, je Yarmouth ve státě Maine převážně rybářským a konzervárenským městečkem posetým chatkami a přízemními domky, jejichž obyvatelé se nejraději vozí ve Fordech F-150 a japonských půltunkách. A pochopitelně taky v tereňácích.
Těsně za městem však stojí hlouček hezkých domů zasazených v lesnatém svahu s výhledem na záliv. Na jejich příjezdových cestách parkují většinou lexusy a acury, zdejší terénní vozidla se honosí interiérem v kůži a systémy GPS a na rozdíl od svých kolegů z města nemají na náraznících žádné obhroublé samolepky ani křesťanské symboly ryby.
Tato zástavba má dokonce i své jméno: Cedar Estates.
Joseph Bingham v béžové kombinéze nyní vyrazil na příjezdovou cestu jednoho z těchto domů a podíval se na hodinky. Dvakrát si ověřil adresu, aby se ujistil, že je ve správném domě, a stiskl zvonek. O chvíli později mu otevřela pohledná žena před čtyřicítkou. Byla hubená, vlasy měla mírně zvlněné a i přes síťovanou plentu ve dveřích z ní táhl alkohol. Na sobě měla přiléhavé džínsy a bílou halenku.
"Jo?"
"Jsem z kabelové televize." Joseph jí ukázal průkaz. "Musím resetovat konvertory."
Žena zamžourala. "Z televize?"
"Přesně tak."
"Ti tady byli včera." Otočila se a upřela opilecký pohled na lesklý šedý obdélník velké obrazovky v obývacím pokoji. "Počkejte, a já se navíc před chvílí dívala na CNN. Všechno bylo v pořádku."
"Jenže chytáte jen polovinu kanálů, než byste správně měli. Postihlo to celou čtvrť. Musíme je resetovat ručně. Jestli se vám to nehodí, můžeme se domluvit na..."
"Ne, to je dobrý. Nechci prošvihnout Poldy. Pojďte dál."
14
Joseph vstoupil dovnitř a ucítil na sobě ženin pohled. Tohle už dobře znal. Jeho kariéra nepatřila k nejlepším na světě a nebyl ani v pravém slova smyslu pohledný, ale zato byl ve skvělé formě - každý den cvičil - a údajně z něj navíc "vyzařovala" jakási mužná energie. Joseph to nemohl posoudit. Ale dělalo mu dobře vědomí, že má zkrátka spoustu sebedůvěry.
"Dáte si panáka?" zeptala se žena.
"V práci nemůžu."
"Určitě?"
"Jo."
Josephovi by po pravdě řečeno přišel frťan vhod. Jenže tenhle dům pro to nebyl vhodným místem. Kromě toho se už těšil na skleničku příjemného Pinot Noir, jakmile tady skončí. Lidi kolem něj často překvapovalo, že člověk jeho povolání má rád víno - a že se v něm taky vyzná.

"Já jsem Barbara."
"Těší mě, Barbaro."
Žena ho provedla domem, ukazovala mu jednotlivé kabelové skříně a usrkávala přitom pití. Vypadalo to, že pije neředěný bourbon.
"Koukám, že máte děti," řekl Joseph a kývl na fotografii dvou malých ratolestí na stole v pracovně. "Děti jsou skvělé, viďte?"
"Pokud máte rád otravný hmyz," zamumlala Barbara.
Joseph zacvakal přepínači v kabelové skříni a postavil se.
"Ještě někde?"
"Poslední je v ložnici. Nahoře. Zavedu vás tam. Počkejte..."
Odešla si dolít sklenici a pak se k němu opět připojila. Odvedla ho po schodech nahoru, na konci schodiště se zastavila a znovu si ho pozorně prohlédla.
"A kde máte děti dneska?" zeptal se Joseph.
"Hmyz zmiz," řekla Barbara a kysele se zasmála vlastnímu vtipu. "Staráme se o ně na střídačku s exmanžílkem."
"Takže jste v tomhle velkém domě úplně sama?"
"Jo. Smůla, co?"
Joseph netušil, jestli je to smůla, nebo ne. Barbara rozhodně nevypadala lítostivě.
15
"Tak v kterém pokoji to je?" zeptal se, neboť se během řeči zasekli na chodbě.
"Jo. Jasně. Pojďte za mnou," řekla Barbara a její hlas zněl hluboce a svůdně.
V ložnici se posadila na rozestlanou postel a usrkla trochu bourbonu. Joseph našel kabelovou skříň a stiskl na televizoru tlačítko "On".
Televize se probudila k životu. Na obrazovce běžela CNN.
"Můžete zkusit dálkové ovládání?" řekl Joseph a rozhlédl se po pokoji.
"Jasně," odvětila Barbara zmámeně. Otočila se, a sotva to udělala, přiskočil k ní Joseph zezadu s provazem, který právě vytáhl z kapsy. Přehodil jí ho kolem krku a začal pevně utahovat konce, kde měl kvůli lepšímu úchopu přivázané tužky. Krátké zaječení záhy utichlo, když se Barbaře uzavřelo hrdlo. Zoufale se snažila uniknout, otočit se, poškrábat ho nehty. Rozlitý bourbon se vsákl do povlečení, sklenice spadla na koberec a odkutálela se ke stěně.
Za několik desítek vteřin byla žena mrtvá.
Joseph se posadil vedle těla a chvíli lapal po dechu. Barbara se bránila překvapivě zdatně. Musel vynaložit veškerou sílu, aby ji udržel v sevření a dokonal se škrtidlem dílo.
Nasadil si gumové rukavice a setřel veškeré otisky, které v domě zanechal. Nato odtáhl Barbařino tělo z postele doprostřed pokoje, svlékl jí halenku a rozepnul knoflík džínsů.
V tom okamžiku se zarazil. Počkat. Jak že se to má jmenovat? Zamračil se a vrátil se v myšlenkách ke včerejšímu rozhovoru. Jak že si říkal?
A pak pokýval hlavou. Vlastně ano. Sdělil Marisse Cooperové, že se jmenuje Dále O'Banion. Pohlédl na hodinky. Ještě nebylo sedm. Měl spoustu času to tady dodělat a vyrazit do Green Harbor, kde na něj měla čekat a kde u baru rozlévali slušné Pinot Noir.
Rozepnul Barbaře džínsy a začal jí je stahovat ke kotníkům.
Marissa Cooperová seděla na lavičce v malém opuštěném parku a choulila se před chladným větrem, který se zvedl nad molem v Green Harbour. Skrz věčně zelené stromy kymácející se
16
ve vánku pozorovala dvojici, která lenošila na uzavřené zádi velkého člunu uvázaného k nedalekému doku.
Stejně jako u mnoha jiných lodí tvořila i název tohoto člunu slovní hříčka: Maine Street.
Marissa už byla s nákupy hotova: koupila si nějaké prima

prádélko (přičemž trochu rozpačitě přemýšlela, zda ji v něm vůbec někdo uvidí) a byla právě na cestě do restaurace, když její pozornost upoutala světla v přístavu - a také jemně houpavý pohyb tohoto elegantního plavidla.
Přes plastová okna na zadní palubě Maine Street viděla, jak dvojice popíjí šampaňské a sedí těsně u sebe. Byl to opravdu hezký pár - on byl vysoký, zjevně se udržoval ve velmi dobré kondici a měl spoustu prošedivělých vlasů, zatímco ona byla výstavní blondýnka. Smáli se, klábosili a flirtovali jako o závod. Nakonec dopili šampaňské a zmizeli v kajutě. Týkové dveře se za nimi zavřely.
Marissa si vzpomněla na prádélko v tašce, kterou si nesla s sebou, vzpomněla si na svůj obnovený společenský život a znovu si představila Dalea O'Baniona. Přemýšlela, jak asi dnešní večer proběhne. Pocítila chlad, a tak vstala a vydala se do restaurace.
Když poté upíjela ze sklenice jemné chardonnay (a směle seděla sama u baru - dotáhneš to daleko, holka!), nechala myšlenky zabrousit na téma, čím by se mohla do budoucna živit. Příliš s prací nespěchala. Byly tu ty peníze z pojistky. A také spořící účet. Dům už byl téměř splacený. Problém tedy netkvěl v tom, že by Marissa potřebovala pracovat. Ona pracovat chtěla. Chtěla učit. Nebo psát. Možná si sežene místo v některých místních novinách.
Nebo by dokonce mohla jít na medicínu. Vzpomněla si, jak jí Jonathan vyprávěl o své práci v nemocnici a ona mu dokonale rozuměla. Marissa měla nesmírně logické myšlení a bývala geniální studentkou. Kdyby se před lety byla přihlásila na vysokou školu, mohla dostat plné stipendium.
Dá si další víno.
Pocity smutku se střídaly s pocity rozjařenosti. Její nálada poskakovala jako oranžové boje, které označovaly pasti na humry spočívající na dně šedivého oceánu.
17
Vražedného oceánu.
Znovu si vzpomněla na muže, na něhož čekala v této romantické, svíčkami osvětlené restauraci.
Na okamžik propadla panice. Neměla by Daleovi zavolat a oznámit mu, že na to ještě není připravená?
Jeď domů, dej si další víno, pusť si Mozarta, rozdělej si oheň v krbu. Spokoj se s vlastní společností.
Začala zvedat ruku, aby poprosila barmana o účet.
Náhle se jí však vybavila vzpomínka. Vzpomínka ze života před Jonathanem. Rozpomněla se, jak jako malá holčička jela na poníkovi vedle dědečka, který seděl na svém vysokém appaloosovi. Sledovala tehdy, jak hubený dědeček poklidně tasí revolver a míří na chřestýše chystajícího se k výpadu na Marissina shetlandského poníka. Nenadálý výstřel proměnil hada v krvavou kaši na písku.
Dědeček měl tehdy strach, že vnučka bude rozrušená, neboť se právě stala bezprostředním svědkem smrti. O něco dále na stezce seskočili z koní, dědeček se k ní sklonil a řekl, ať si z toho nic nedělá - že toho hada zastřelit musel. "Ale to nevadí, miláčku. Jeho duše už je na cestě do nebe."
Marissa se tehdy zamračila.
"Co se děje?" zeptal se jí dědeček.
"To mě štve. Já chci, aby se dostal do pekla."
Marisse se po té nelítostné holčičce stýskalo. A věděla, že kdyby teď zavolala Daleovi a zrušila s ním schůzku, selhala by v něčem důležitém. Jako by dopustila, aby had uštkl jejího poníka. Kdepak, Dále byl první krok, absolutně nezbytný krok, aby se ve svém životě bez Jonathana pohnula z místa.
A pak už se dostavil - pohledný plešatějící muž. Se skvělým tělem, neuniklo Marisse. Měl na sobě tmavý oblek a pod ním černé tričko, žádnou bílou polyesterovou košili a nestravitelnou kra-

vatu, jaké byly v téhle oblasti tak často k vidění.
Marissa na něj zamávala a on reagoval okouzlujícím úsměvem.
Přistoupil k ní. "Marissa? Já jsem Dále."
Pevný stisk ruky. Marissa mu však pravici nestiskla o nic méně pevně.
18
Dále se posadil vedle ní k baru a objednal si sklenici Pinot Noir. S rozkoší k vínu přičichl a přiťukl si s Marissou.
Napili se.
"Nebyla jsem si jistá, jestli se nezpozdíte," řekla Marissa. "Někdy je těžké utrhnout se z práce v tolik, v kolik chcete."
Dále se znovu napil. "Já si čas do značné míry organizuju sám," odpověděl.
Několik minut nezávazně klábosili a poté vyrazili ke stupínku uvaděčky, která jim ukázala jejich rezervovaný stůl. O chvíli později už oba seděli u okna a dívali se, jak se vnější světla restaurace odrážejí od šedé hladiny moře. Marissu ten pohled zpočátku znervózňoval, protože si při něm představovala Jonathana ve vražedném oceánu, ale pak se přinutila tyto myšlenky zaplašit a soustředila se pouze na Dalea.
Postupně absolvovali úvodní konverzaci. On byl rozvedený a bezdětný, třebaže děti vždycky chtěl. My s Jonathanem jsme také neměli děti, vysvětlila Marissa. Následovala výměna názorů na počasí v Maine a na politiku.
"Byla jste nakupovat?" zeptal se Dále a s úsměvem kývl na bílorůžově pruhovanou tašku, kterou si Marissa opřela vedle židličky.
"Teplé spodní prádlo," zažertovala. "Zima má být krutá."
Bavili se ještě chvíli, postupně dopili a dali si ještě po jedné skleničce, přestože se Marisse zdálo, že pije více než on. Začínala být nalíznutá. Pozor na to, holka. Zachovej si ostrovtip.
Jenže pak pomyslela na Jonathana a dopila sklenici do dna.
Před desátou večerní se Dále rozhlédl po vyprazdňující se restauraci. Upřel pohled na Marissu a řekl: "Co kdybychom šli ven?"
Marissa zaváhala. Tak jo, už je to tady, pomyslela si. Můžeš odejít, anebo s ním můžeš jít ven.
Vzpomněla si na své odhodlání, vzpomněla si na Jonathana.
"Ano," řekla. "Pojďme."
Venku společně zamířili zpět k opuštěnému parku, kde Marissa seděla před schůzkou.
19
Dospěli ke stejné lavičce, Marissa na ni kývla a posadila se.
Dále se uvelebil vedle ní. Marissa cítila jeho přítomnost - blízkost silného muže, kterou už nějakou dobu nepocítila. Bylo to vzrušující, konejšivé a současně znepokojivé.
Pohlédli na loď, na Maine Street, která matně prosvítala mezi stromy.
Několik minut jen mlčky seděli a choulili se před chladem.
Dále se protáhl. Jeho paže se vysunula podél opěrátka lavičky - ne zrovna kolem jejích ramenou, ale dost blízko na to, aby cítila jeho svaly.
Jak je ale silný, pomyslela si.
V tom okamžiku sklopila oči a povšimla si kusu zkrouceného provazu, který mu trčel z kapsy a hrozil vypadnout.
Marissa na něj ukázala. "Něco ztratíte."
Dále se zadíval dolů, sebral provaz, obtočil ho mezi prsty a opět narovnal. "Pracovní nástroj," řekl na její tázavé zamračení.
A zastrčil si motouz zpátky do kapsy.
Znovu se zadíval na Maine Street, která teď byla mezi stromy jen stěží vidět, a na mileneckou dvojici, která již vyšla z kajuty

a opět na zádi popíjela šampaňské.
"To je on, ten atraktivní chlap tam?" dotázal se.
"Ano," odpověděla Marissa, "to je můj manžel. Jonathan."
Když nyní viděla, jak její muž líbá tu drobnou blondýnu, znovu se otřásla zimou - a znechucením.
Chystala se Dalea zeptat, jestli to provede dnes večer - jestli dnes večer jejího chotě zavraždí -, ale pak se rozhodla, že Dále jako většina profesionálních zabijáků pravděpodobně hovoří raději v opisech. A tak se jednoduše zeptala: "Kdy k tomu dojde?"
Dále už viděl, co potřeboval, a tak teď pomalu kráčeli od mola.
"Kdy?" zeptal se. "Přijde na to. Ta ženská, co je tam s ním..., kdo to je?"
"Jedna z těch jeho pelešících se sestřiček. Co já vím? Možná Karen."
"Zůstane tam přes noc?"
20
"Ne. Špehuju ho už měsíc. Kolem půlnoci ji vykopne. Nesnáší, když je milenka přísavka. Zítra tam bude mít další. Ale ne před polednem."
Dále pokýval hlavou. "V tom případě to provedu dnes večer. Jakmile odejde." Pohlédl na Marissu. "Provedu to tak, jak jsem vám říkal - až usne, vylezu na palubu, spoutám ho a vyjedu s tím člunem pár kilometrů na moře. A pak to nastražím tak, aby to vypadalo, že se zamotal do kotevního lana a přepadl přes palubu.
"Pije hodně?"
"Že se ptáte," pronesla Marissa kousavě.
"Dobře, to nám pomůže. V tom případě odjedu s člunem kousek od Huntingtonu a zpátky se svezu na loďce. A člun nechám volně plavat." Kývl na Maine Street.
"To tyhle věci vždycky zaonačíte tak, že vypadají jako nehoda?" zeptala se Marissa a přemýšlela, jestli podobnou otázkou neporušuje nějaký zabijácký protokol.
"Co nejčastěji to jde. Ta dnešní zakázka, jak jsem vám říkal... Musel jsem se postarat o jednu ženu v Yarmouthu. Týrala vlastní děti. Mlátila je. Říkala jim ‚hmyz'. Nechutné. Nehodlala s tím přestat, ale její bývalý manžel nedokázal děti přimět, aby to ohlásily na policii. Nechtěly matku dostat do maléru."
"Bože, to je příšerné."
Dále přitakal. "To bych řekl. A tak si ten manžel najal mě. Provedl jsem to tak, aby to vypadalo, že se tam vloupal a zabil ji ten sexuální maniak z Upper Falls."
Marissa chvíli uvažovala a pak se zeptala:' "Vy jste ji...? Totiž, když jste předstíral, že to byl sexuální maniak..."
"Proboha, ne," odvětil Dále a zamračil se. "To bych nikdy neudělal. Jen jsem vyvolal zdání, že jsem to provedl. Věřte mi, že bylo pěkně odporné hledat za tím masážním salonem na Knightsbridge Street použitý kondom."
Takže i zabijáci mají své zásady, pomyslela si Marissa. Alespoň někteří.
Změřila si Dalea pohledem. "A nemáte strach, že jsem policistka nebo někdo takový? Že se vás snažím podfouknout? Totiž, vždyť jsem vaše jméno sehnala přímo z toho časopisu, z Worldwide Soldier."
21
"Když tuhle práci děláte dost dlouho, získáte čich na to, kdo je opravdový zákazník, a kdo ne. Mimoto jsem si vás celý minulý týden proklepával. Jste legitimní."
Pokud lze ženu, která je ochotna vypláznout pětadvacet tisíc dolarů za vraždu svého manžela, označit za legitimní.
A když už jsme u toho...
Vytáhla z kapsy tlustou obálku a předala ji Daleovi. Ten si ji zasunul do kapsy vedle bílého provazu.
"Dále..., moment, vy se ve skutečnosti nejmenujete Dále, viďte?"

"Ne, ale pro tuto zakázku tohle jméno používám."
"Dobrá, Dále..., a neucítí manžel nic?" zeptala se. "Žádnou bolest?"
"Ani nápad. I kdyby byl při vědomí, ta voda je tak studená, že pravděpodobně omdlí a zemře na šok dřív, než se stačí utopit."
Dospěli na konec parku. "Jste si tím vším jistá?" zeptal se Dále.
A Marissa si položila otázku: Jsem si jistá, že chci, aby byl Jonathan mrtvý?
Jonathan - muž, který mi tvrdí, že chodí každý víkend s klukama na ryby, ale ve skutečnosti si bere na loď sestřičky a pak si s nimi užívá. Který do nich investuje naše úspory. Který mi pár let po sňatku oznámil, že si nechal udělat vasektomii a nechce děti, které mi slíbil. Který se mnou o své práci a o běžných věcech mluví jako s desetiletou holkou a vůbec neslyší, když mu na to říkám: "Já to chápu, miláčku. Jsem chytrá žena." Který mě svým peskováním přinutil opustit zaměstnání, jež jsem milovala. Který vybuchne vzteky pokaždé, co se chci vrátit do práce. Který má připomínky, když si na sebe vezmu sexy šaty, ale který se mnou přitom už před lety přestal spát. Který se rozběsní, kdykoliv nadnesu otázku rozvodu, protože jako lékař ve fakultní nemocnici potřebuje mít manželku, aby se mohl dostat výš..., a protože se zkrátka neumí ovládat.
Marissa Cooperová si náhle představila rozcupovanou zkrvavenou mrtvolu chřestýše ležícího před mnoha lety na rozpáleném žlutém texaském písku.
To mě štve. Já chci, aby se dostal do pekla.
"Jsem si jistá," odpověděla.
22
Dále zavrtěl hlavou a řekl: "Od této chvíle se už o všechno postarám sám. Jeďte domů. Měla byste si nacvičit zarmoucenou vdovu."
"To zvládnu," odtušila Marissa. "Zarmoucenou vdovou jsem už celá léta."
Vytáhla si límec kabátu a vrátila se na parkoviště, aniž se třeba jen jedinkrát ohlédla na manžela nebo na muže, který se ho chystal zabít. Nasedla do toyoty, nastartovala, vyladila v rádiu nějaký rock-and-roll, zesílila zvuk a odjela z Green Harbor.
Stáhla okénka, vpustila do auta řízný podzimní vzduch provoněný kouřem spáleného dřeva a starého listí a rychle zamířila do noci, přičemž myslela na svou budoucnost; na svůj život bez Jonathana.
23

Víkenďák
Ta noc se hezky rychle zvrhla.
Koukl jsem do zpětného zrcátka a neviděl žádná světla, ale přesto jsem věděl, že po nás jdou a je jen otázka času, než zahlídnu policajty.
Toth začal něco říkat, ale já mu poručil, aby zavřel klapačku, a vymáčkl jsem z buicka stodesítku. Silnice byla prázdná a na míle daleko nebylo vidět nic než borovice.
"Šmarjá," zamumlal Toth. Cítil jsem na sobě jeho oči, ale neměl jsem chuť se na něj ani podívat, jak jsem byl namíchnutý.
Lékárny nikdy nebyly žádná sranda.
Schválně se někdy dívejte: všichni poldové při hlídkách objíždějí lékárny častějc než kterékoliv jiné místo. To kvůli lékům na předpis.
Člověk by si myslel, že budou číhat před večerkama. Jenže ty jsou k ničemu a kvůli průmyslovým televizím se tam navíc neubráníte tomu, abyste se jim dostal do záběru, prostě to nejde. Takže nikdo, kdo se v tomhle oboru vyzná, a tím myslím opravdu vyzná, tyhle krámy nepřepadá. A banky? Na banky rovnou zapomeňte. A taky na bankomaty. Kolik z nich tak asi můžete vybrat? Tři stovky, maximálně čtyři? Tlačítko Rychlá hotovost vám

v těchhle končinách vyplázne dvacet babek, což o něčem svědčí. Tak proč se vůbec obtěžovat?
Kdepak. My jsme potřebovali hotový prachy, což znamenalo jedině lékárnu, i když bývají o držku. Konkrétně lékárnu Ardmore Drugs, velký podnik na malém městě. Nakonec jsme si vybrali Liggett Falls, městečko asi sto kilometrů od Albany a zhruba sto šedesát od místa, kde s Tothem bydlíme: o něco západněji směrem k horám. Liggett Falls je chudobné místo. Člověk by řekl, že přepadávat lékárnu právě tam nemá žádnou logiku. Jenže to je právě ono - lidi tam stejně jako všude jinde potřebují léky, vodičky na vlasy nebo mejkap, akorát nemají kreditní karty. Snad

jen zákaznické karty ze Searsu nebo z Penney's. A tak platí hotově.
"Šmarjá," zašeptal Toth znovu. "Koukej."
Čímž mě ještě více našňupnul. Chtěl jsem na něj zařvat: "Na co se mám koukat, ty idiote?" Jenže pak jsem si všiml, o čem mluví, a neřekl jsem nic. Bylo to přímo před náma. Světlo na obzoru, jako východní strana těsně před úsvitem. Jenže tohle světlo bylo červené a svítilo nerovnoměrně. Zdálo se, že bliká, a mně došlo, že už tam postavili silniční zátaras. Tohle byla jediná silnice vedoucí z Liggett Falls na mezistátní dálnici. Mělo mě to trknout.
"Mám nápad," řekl Toth. Který jsem sice slyšet nechtěl, ale stejně tak jsem nechtěl absolvovat další přestřelku. Rozhodně ne u silničního zátarasu, kde na nás budou připraveni.
"Co?" vyštěkl jsem.
"Tamhle je takové městečko. Vidíš ty světla? Znám cestu, která nás tam dovede."
Toth je velký chlap a působí klidně. Až na to, že ve skutečnosti není. Snadno se nechá rozhodit a taky teď se pořád bázlivě otáčel a okouněl na zadní sedadlo. Chtěl jsem ho propleskнout a říct mu, ať se uklidní.
"A kde je?" zeptal jsem se. "Myslím to město."
"Zhruba šest, osm kilometrů od nás. Ta odbočka není označená. Ale já ji znám."
Nacházeli jsme se v přiblblém zavšiveném kraji na severu státu, kde je všecko zelené. Ale špinavě zelené. A kde jsou všecky baráky šedé. S ohyzdnými malými kůlnami a pick-upy na špalcích. Plno malých městeček, kde nemají ani 7-Eleven. A spousta kopců, kterým říkají hory, ale žádné hory to nejsou.
Toth stáhl okénko a nechal dovnitř proudit studený vzduch. Zvedl oči k obloze. "Můžou nás najít pomocí těch..., však víš, pomocí těch satelitů."
"O čem to mluvíš?"
"Dokážou na tebe koukat z několikakilometrové výšky. Viděl jsem to v jednom filmu."
"A ty myslíš, že tohle dělá státní policie? Zcvoknul ses?"
Vlastně vůbec nechápu, proč s tímhle chlapem dělám. A po tom, co se stalo v té lékárně, už s ním nikdy dělat nebudu.

Ukázal mi, kde mám odbočit, a já odbočil. Prohlásil, že to město se rozkládá na úpatí Lookoutu. Vlastně jo, vzpomínám si, že jsem dneska odpoledne cestou do Liggett Falls projížděl kolem. Lookout byla obrovská skála o výšce zhruba sta metrů. Když se na ni člověk díval ze správného úhlu, vypadala jako chlapská hlava, jako profil chlapa s přimhouřenýma očima. Zdejší indiáni z toho prý kdysi dělali strašnou vědu. Bia, bia, bia. Toth mi to všecko vykládal, ale já mu nevěnoval pozornost. Ten divný obličej působil docela strašidelně, a tak jsem na něj jednou mrkl a pokračoval v jízdě. Vůbec se mi to nelíbilo. Nejsem zrovna pověrčivý, ale někdy jsem.
"Winchester," utrousil Toth a zřejmě tím myslel název městečka. Bydlelo v něm odhadem pět, Šest tisíc lidí. Mohli jsme si tu najít nějaký prázdný dům, šoupnout auto do garáže a jednoduše

počkat, až se pátrání přežene. Vyčkáme do zítřka - teda do neděle - odpoledne, kdy se všichni víkendáci budou vracet do Bostonu a do New Yorku a my se ztratíme v davu.
Měl jsem teď Lookout přímo před sebou - ani ne jako horu, ale spíš jako výsek černé prázdnoty, kde nesvítily hvězdy. V tu chvíli začal ten chlápek vzadu na podlaze zničehonic sténat a já z toho měl málem infarkt.
"Hej ty. Drž tam vzadu hubu." Bouchl jsem do sedadla a chlápek ztichl.
To je teda noc.
Do lékárny jsme dorazili čtvrt hodiny před zavíračkou. Přesně jak se má. V tu chvíli je už totiž většina zákazníků pryč, spousta zaměstnanců v trapu a ostatní utahaní, takže když jim vrazíte před čumák glocka nebo smiťáka, udělají všechno, oč je požádáte. S výjimkou dneška.
Měli jsme kukly na hlavě, pomalu vešli dovnitř a Toth vyvedl z malého kanclíku vypaseného provozního. Ten se vzápětí rozbrečel a mě docela nakrklo, že dospělý chlap takhle vyvádí. Toth mířil bouchačkou na zákazníky a prodavače, zatímco já jsem poručil pokladnímu - takovému kloučkovi -, aby mi otevřel zásuvky s penězma. Jenže jak se k tomu ten kluk postavil... Zřejmě viděl všecky filmy se Stevenem Seagalem nebo co. Naštěstí stačil lehký polibek smiťákem na tvář, hoch si to rozmyslel a začal se
26
hejbat. Počítal jsem prachy a přesouval se s ním od zásuvky k zásuvce. Určitě už jsme měli dobré tři tisíce dolarů, když vtom jsem zaslechl nějaký hluk. Otočil jsem se a vidím, že Toth drancuje regál s čipsama. Prokristapána! V takové chvíli myslí na lupínky!
Na vteřinku jsem odhlídl od toho kluka a co neudělal? Mrštil lahví. A kdyby jenom po mně. On ji rovnou vyhodil z okna.
Prásk! a okno bylo na maděru. Žádný alarm jsem neslyšel, ale polovina jich je stejně tichých, a tak jsem se fakt dopálil. Mohl jsem toho kluka zabít. Přímo na místě. Ale neudělal jsem to.
Udělal to Toth.
Prostě toho kluka odbouchl, prásk, prásk, prásk. Všichni ostatní se v tu chvíli rozprchli, Toth se otočil a vystřelil ještě na jednu prodavačku a na jednoho zákazníka, prostě jen tak, aniž nad něčím uvažoval. Naprosto bezdůvodně. Ta holka to koupila do nohy, ale ten zákazník, inu, ten byl na místě mrtvěj. To se pozná. Povídám Tothovi: "Co to děláš, co to děláš?" A on na to: "Drž hubu, drž hubu, drž hubu..." Takhle jsme si tam ještě chvíli nadávali, než nám konečně došlo, že bychom měli vypadnout.
A tak jsme se zdejchli. Jenže co se nestalo: venku byl policajt.
To proto ten kluk hodil tu láhev. A milý polda už vylízal z auta.
Popadli jsme teda dalšího zákazníka, jednoho chlápka u dveří, strčili ho před sebe jako štít a vyrazili ven. Policajt na nás mířil bouchačkou, díval se na našeho zákazníka a povídá: "To je dobrý, to je dobrý, jenom klid."
A jako bych to tušil, Toth ho odpráskl taky. Nevím, jestli ho rovnou zabil, ale stříkala z něj krev, takže na sobě neměl vestu, aspoň to tak nevypadalo. Myslel jsem si, že Totha na místě zavraždím. Protože proč to udělal? Tohle dělat nemusel.
Nacpali jsme toho chlapa, toho zákazníka, na zadní sedadlo a svázali ho páskou. Zhasl jsem světla a se smykem vyrazil pryč.
Podařilo se nám nerušené vypadnout z Liggett Falls.
Tohle všechno se stalo zhruba před půl hodinou, ale mně to připadalo jako celé týdny.
A tak jsme si to teď hasili po silnici a míjeli miliony borovic.
Mířili jsme přímo k Lookoutu.
27
Winchester byl potemnělý.
Nechápu, proč víkendáci na podobná místa jezdí. Táta mě sice taky brával kdysi dávno na lovy, a párkrát se mi to dokonce i líbilo, ale jezdit na místa, jako je tohle, jenom proto, abych se díval na

listí a kupoval si nábytek, kterému tu říkají starožitnosti, ale ve skutečnosti je to akorát roztřískané harampádí..., já teda nevím. Jeden blok od hlavní ulice jsme našli dům, před kterým se válela hromada novin, a tak jsem zajel na příjezdovou cestu a zaparkoval buicka za domem právě včas, abych se ukryl před dvěma hlídkovými auty státní policie, která prosvištěla kolem. Drželi se něco přes půl kilometru za námi, aniž se obtěžovali zapnout majáčky. Naštěstí nás neviděli, protože nám nefungují zadní světla. Prohnali se kolem a zmizeli kamsi do města.

Toth vlezl do domu a nepočínal si přitom dvakrát čistě: jednoduše rozbil zadní okno. Byl to víkendový domek, pěkně prázdný a s vypnutou ledničkou i telefonem, což bylo dobré znamení - zdálo se, že se sem v dohledné době nikdo nevrátí. Navíc to v něm parádně smrdělo zatuchlinou a válely se tu hromady starých knih a časopisů z léta.

Odvlekli jsme toho chlápka dovnitř a Toth mu začal sundávat kapuci z hlavy. "Co to, sakra, děláš?" zeptal jsem se.

"Ještě ani necekl. Třeba nemůže dýchat."

A to, prosím, řekl maník, který před chvílí zhasnul tři lidi. Tenhle chlap se teď bude starat, jestli někdo může dýchat? Panebože. Zmohl jsem se jen na zasmání. Dost znechuceně. "Hele, třeba nechceme, aby nás viděl, ne?" řekl jsem. "To tě nenapadlo?"

Kukly už jsme pochopitelně na hlavách neměli.

Je dost hrůza, když musíte lidem připomínat takové základní věci. Myslel jsem si, že Toth má na víc. Ale člověk se snadno splete.

Přešel jsem k oknu a viděl, jak se kolem mihlo další hlídkové auto. Tohle už projíždělo pomaleji. Oni to tak dělají. Po prvním šoku, po první honičce zmoudří, začnou křižovat pomalu a hledají cokoliv divného - něco, co je jiné než předtím. Proto jsem taky nesebral ty noviny z dvorku před domem, protože by pak dvorek vypadal jinak. Policajti vážně tyhle columbovštiny provádějí. Mohl bych o nich napsat knihu.

28

"Proč jste to udělali?"

Byl to ten unesený chlápek, ten zákazník.

"Proč?" zašeptal znovu.

Měl hluboký hlas, a když to vezmu kolem a kolem, mluvil strašně klidně. Povím vám, že když jsem zažil první přestřelku já, byl jsem z toho ještě druhý den úplně hotovej. A to jsem měl bouchačku.

Prohlídl jsem si ho. Měl na sobě kostkovanou košili a džínsy. Rozhodně ale nebyl místní - poznal jsem to podle bot. Byly to boty bohatého spratka, jaké nosí kariérističtí panáci v televizních pořadech o Connecticutu. Do tváře jsem mu kvůli kapuci neviděl, ale docela dobře jsem si ji pamatoval z lékárny. Nebyl to žádný mladík, snad kolem čtyřicítky. Měl vrásčitou kůži a byl docela vychrtlý. Rozhodně vychrtlejší než já, a to patřím k lidem, kteří toho můžou spořádat, kolik chtějí, a stejně neztloustnou. Ani nevím proč. Prostě to tak je.

"Buď zticha," řekl jsem. Kolem zrovna projíždělo další auto.

Ten chlap se zasmál. Tiše. Jako by chtěl říct: "Cože? To jako aby mě venku neslyšeli?"

Prostě se mi vysmíval, chápete? A to se mi vůbec nelíbilo. Jasně, taky jsem věděl, že nás tam venku slyšet nemůžou, ale neměl jsem náladu, aby mě otravoval svýma kecama, a tak mu říkám: "Prostě zavři klapačku. Nechci poslouchat tvůj hlas."

Na minutku vážně zmlkl a jen tak seděl na židli, kam ho posadil Toth. Jenže pak to znova nevydržel. "Proč jste je zastřelili?" povídá. "To jste přece nemuseli."

"Klid!"

"Tak mi to vysvětli."

Vytáhl jsem nůž, vystřelil čepel a mrštil jím tak, že se zabodl do horní desky stolu. Ozvalo se zadrnčení. "Slyšels to? To byl

dvaceticentimetrový nůž. Z kalené uhlíkové oceli. S vystřelovací čepelí. Klidně by projel ocelovým šroubem. Takže bud zticha. Jinak se s ním vyřádím na tobě."
On se ale znovu zasmál. Teda možná. Možná to bylo jen takové zasupěni. Ale já měl dojem, že je to smích.-Chtěl jsem se ho zeptat, čemu se směje, ale rozmyslel jsem si to.
29
"Máš u sebe nějaký prachy?" zeptal se ho Toth a vytáhl mu ze zadní kapsy náprsní tašku. "Koukejme," utrousil, když napočítal dobrých pět nebo šest stovek. Fíha.
Kolem projelo další hlídkové auto, tentokrát už docela pomalu. Mělo puštěný pátrací reflektor a ten polda ho otočil přímo na naši příjezdovou cestu, ale naštěstí pokračoval v jízdě. V celém městě se rozléhala siréna. A po ní druhá. Byl to docela zvláštní pocit vědět, že všichni ti lidi venku hledají zrovna nás.
Sebral jsem Tothovi náprsní tašku a prohledal ji.
Randall C. Weller mladší. Bydlel v Bostonu. Víkendák. Přesně jak jsem si myslel. Měl u sebe stoh vizitek, podle kterých dělal viceprezidenta nějaké velké počítačové firmy. Nějaké, která se objevovala i ve zprávách, protože snad chtěla koupit IBM nebo tak něco. Zničehonic mě něco napadlo. Mohli bysme za něj požadovat výkupné. Jasně, proč ne? Trhnem na tom půl milionu. A možná i víc.
"Žena a děti se o mě budou strachovat," ozval se tenhle Weller. Docela mě vyděsilo, když jsem to zaslechl. Za prvé proto, že člověk nepředpokládá, že chlápek s kapuci přes hlavu bude něco kdákat. Ale hlavně proto, že jsem se zrovna díval na jednu fotku z jeho peněženky. A co na ní bylo? Jeho žena a děti.
"Já tě stejně nepustím, takže zavři hubu. Možná tě ještě budu potřebovat."
"Myslíš jako rukojmího? To je možné jenom ve filmech. Jakmile vyjdete ven, zastřelí vás, a když budou muset, klidně zastřelí i mě. Takhle se to ve skutečnosti dělá. Tak se radši vzdejte. Aspoň si tím zachráníte život."
"Drž hubu!" křikl jsem.
"Pusťte mě a já jim povím, že jste se ke mně chovali slušně. Že ta střelba byl jenom omyl. Že to nebyla vaše vina."
Předklonil jsem se, přitiskl mu na hrdlo nůž - zatím ne ostří, protože to je fakticky ostré, ale tupou stranu - a poručil mu, aby byl zticha.
Kolem projelo další auto. Tentokrát bez reflektoru, ale zato ještě pomaleji a mě zničehonic napadlo: co když prohledávají všechny domy?
"Proč to udělal? Proč je zabil?"

Ten chlap si zkrátka nedal pokoj, jenže já se kupodivu najednou cítil líp, protože to řekl ve třetí osobě, takže bylo jasné, že z toho neviní mě. On za to vážně mohl jenom Toth. Já ne.
Weller pokračoval: "Já to nechápu. Co třeba ten muž u pokladny? Ten vysoký. Ten tam jenom tak stál. Vůbec nic neprováděl. A on ho prostě odstřelil."
Odpovědi se však od nás nedočkal. U Totha se to dalo předpokládat, protože sám netušil, proč ty lidi odprásknl. A já tomuhle chlápkovi zase žádnou odpověď nedlužil. Měl jsem ho naprosto v hrsti a musel jsem mu to dát najevo. Nemusel jsem mu vůbec nic říkat.
Jenže ten Weller už nic dalšího nedodal a mě přepadl takovej divnej pocit. Jako že kolem narůstá napětí, protože ty jeho zatraceně pitomé otázky zůstávají bez odpovědi. Cítil jsem nutkání něco kváknout. Cokoliv. Jenže to zároveň bylo to poslední, co jsem chtěl. A tak povídám: "Zajdu šoupnout auto do garáže."
A vyšel jsem ven.
Po té přestřelce jsem byl trochu vyjukanej, takže jsem nejdřív tu garáž dobře prohledal. Jen tak pro jistotu. Uvnitř však bylo jen

nějaké nářadí a stará sekačka na trávu. Zajel jsem tía s buickem dovnitř, zavřel dveře a vrátil se do domu.
A pak jsem nevěřil svým uším. Prokristapána...
Když jsem se vracel do obýváku, první, co jsem zaslechl, byla Tothova věta: "Ani nápad, člověče. Jacka Prescota já podrážet nebudu."
Postavil jsem se do dveří a měli byste vidět, jak se ten magor zatvářil. Dobře věděl, že to parádně zkonil.
Takže teď mě ten Weller znal jménem.
Neřekl jsem ani slovo. Nebylo potřeba. Zato Toth začal rychle a nervózně drmolit: "Říkal, že mi zaplatí spoustu prachů, když ho pustím." Pochopitelně, snažil se to celé otočit a svalit to na Wellera. "Jenže já bych to nikdy neudělal. Něco takovýho mě ani nenapadlo, kámo. Řek jsem mu, ať to pustí z hlavy."
"To mi došlo," povídám. "A co má bejt? Jak to souvisí s tím, žes mu vyslepičil, jak se jmenuju?"
"Já nevím, kámo. Úplně mě popletl. Nepřemýšlel jsem."
30 31
To bych řek, že nepřemýšlel. Protože ten magor nepřemýšlel už celý večer.
Povzdechl jsem si, abych mu dal najevo, že mě nepotěšil, ale pak jsem ho jenom poplácal po rameni. "No dobrý," řekl jsem. "Dneska byl náročnej den. To se stává."
"Mrzí mě to, kámo. Vážně."
"Jo. Možná bys radši mohl přenocovat v garáži. Nebo nahoře. Nechci tě mít nějakou dobu na očích."
"Jasně."
A zase se stalo něco divného. Weller jako by se zahihňal. Jako by předem věděl, co přijde. Jak to může vědět? podivil jsem se. Toth sebral pár časopisů a batoh, ve kterém měl bouchačku a náboje.
Zabít někoho nožem je obyčejně dost složitá věc. Říkám "obyčejně", protože se mi to už jednou povedlo. Ale vzpomínám si, že to byla strašná fuška a byl u toho docela svinčík. Jenže dneska večer, já nevím... Všecko jako by bylo dneska nasáklý tou... atmosférou z lékárny. Zběsilost. Totální zběsilost. A taky trochu blázinec. A tak sotva se ke mně Toth obrátil zády, dal jsem se do práce a po třech minutách jsem byl hotovej. Odvlekl jsem jeho tělo za pohovku a pak - proč ne? - jsem Wellerovi konečně sundal kapuci. Stejně už mě znal jménem. Klidně mi mohl vidět i do obličeje.
Koneckonců už byl stejně mrtvola. Věděli jsme to oba.
"Myslel sis, že za mě budeš chtít výkupné, že jo?"
Stál jsem u okna a díval se ven. Kolem znovu projelo policajtské auto a od nízkých mraků a útesů Lookoutu přímo nad našima hlavama se odrážely majáčky dalších.
Weller měl tenký obličej s krátkými vlasy a moc elegantním sestřihem. Vypadal přesně jako všichni ostatní podnikatelští prdelolezci, jaké jsem v životě poznal. Měl tmavé a klidné oči a mě ze všeho nejvíc rozčilovalo, že ho pohled na obrovskou kalužkrve na koberci a na podlaze ani trochu nevyvádí z míry.
"Ne," odpověděl jsem.
Podíval se na hromádku s věcmi, které jsem mu vytahal z náprsní tašky, a mlel si svoje, jako bych vůbec nic neřekl. "To ne-
32
půjde. Myslím únos za výkupné. Nemám moc peněz, a jestlis viděl mou vizitku a teď si myslíš, že jsem nějaká velká ryba, tak tě musím upozornit, že dělám ve firmě, která má asi pět set viceprezidentů. Nezaplatí za mě ani prd. A viděls tu fotku s mými dětmi? Tak ta je dvanáct let stará. Dneska jsou obě na univerzitách."
"Kde?" zeptal jsem se posměšně. "Na Harvardu?"
"Jedno je na Harvardu," odpověděl, jako by se na mě chtěl obořit, "a druhé na Severozápadní. Takže dům je zadlužený až po

střechu. A kromě toho: unést někoho sám? Kdepak, tohle by se ti nikdy nepodařilo."
Všiml si, jak po něm koukám, a dodal: "Nemyslím tobě osobně. Myslím nikomu, kdo jedná na vlastní pěst. Potřeboval bys parťáky."
Napadlo mě, že má pravdu. Tahle akce s výkupným vypadala dost..., já nevím, dost vachrlatě.
A znovu to ticho. Nikdo nic neříkal a celá místnost jako by se plnila studenou vodou. Přešel jsem k oknu a podlaha mi začala praskat pod nohama, což všechno ještě zhoršovalo. Vzpomínám, jak mi jednou tatík říkal, že každý dům má vlastní hlas a že některé domy se smějou a některé jsou bezútěšné. No, tak tenhleten byl bezútěšnej. Jasně, byl moderně zařízený a čistý, válely se tu National Geographic a všechno bylo, jak má, ale stejně byl bezútěšnej.
Zrovna ve chvíli, kdy se mi z toho napětí chtělo začít řvát, mi Weller povídá: "Nechci, abys mě zabil."
"Kdo říkal, že tě chci zabít?"
On se jen divně usmál. "Už pětadvacet let dělám obchodního zástupce. Prodával jsem domácí zvířata, cadillaky, sázecí stroje a v poslední době prodávám počítače. Poznám, kdy mám u někoho šanci, a kdy ne. Ty mě zabiješ. Byla to první věc, která tě napadla, když jsi ho slyšel...," kývl na Totha, "...říkat tvoje jméno."
Zasmál jsem se mu. "No, taková věc se teda šikne, takový chodící detektor lži," řekl jsem a řekl jsem to sarkasticky.
A on na to jen: "Zatraceně šikne," jako že se mnou souhlasí.
"Já tě nechci zabít."
33
"Jo, já vím, že nechceš. Stejně jako jsi nechtěl, aby ten tvůj kámoš tam v lékárně někoho zabil. Viděl jsem to. Jenže ti lidé zemřeli, což jenom zvyšuje sázky. Nemám pravdu?"
Ty jeho oči se do mě zavrtaly a já nebyl schopen slova.
"Jenže," dodal ten chlap, "já ti to vymluvím."
Říkal to docela sebejistě a já se hned cítil líp. Protože naparovačnej pytlík se mi bude zabíjet mnohem líp než ufňukanej.
Zasmál jsem se. "Vymluvíš?"
"Aspoň to zkusím."
"Jo? A jak to provedeš?"
Weller si lehce odkašlal. "Tak ze všeho nejdřív si vyložíme karty na stůl. Viděl jsem tvůj obličej a znám tvoje jméno. Jack Prescot. Ne? Měříš zhruba metr sedmdesát osm, vážíš kolem pětasedmdesáti, máš černé vlasy. Takže ti nezbývá než předpokládat, že tě dokážu identifikovat. Nebudu si na nic hrát a tvrdit, že jsem ti neviděl zřetelně do tváře nebo neslyšel, jak se jmenuješ. Ani nic podobného. Je nám to oběma jasné, Jacku?"
PřikýVl jsem a obrátil oči v sloup, jako že jsou to všecko jenom hrozný kecy. Ale musím přiznat, že jsem byl docela zvědav, co ten chlap bude vykládat dál.
"Slibuji ti," řekl, "že tě nikdy neprásknu. Za žádných okolností. Policie se ode mě nikdy nedozví tvoje jméno. Ani tvůj popis. A nikdy proti tobě nebudu svědčit." Znělo to upřímně jako od kněze. Fakt elegantní přednes. Jenže on byl obchoďák a já mu ty žvásty nehodlal zbaštit. On ale netušil, že mám na něj spadeno. Nechám ho, ať se vykecá a ať si myslí, že s ním tuhle hru hraju. Protože až dojde na lámání chleba, až odsud odjedem někam do lesů na severu, chci, aby byl úplně klidný. Ať si myslí, že z toho vyvázne. Žádný křik, žádné šarvátky. Jen dvě rychlá šmiknutí a je vymalováno.
"Chápeš, co ti říkám?"
Pokusil jsem se vypadat vážně. "Jasně," odpověděl jsem.
"Myslíš si, že mě můžeš přesvědčit, abych tě nezabíjel. Což stejně nemám v úmyslu. Jako tě zabít."
Následoval další z těch jeho podivných drobných úsměvů.
"Tak ty si myslíš, že mi něco takového dokážeš rozmluvit,"

pokračoval jsem. "Máš pro to nějakej důvod?"
34
"No to si piš, že pro to mám své důvody. Zejména jeden. Takový, se kterým nemůžeš polemizovat."
"Jo? A jakej to je?"
"K tomu se dostanu za minutku. Teď bych ti rád pověděl něco o praktických důvodech, proč bys mě měl pustit. Tak za prvé: myslíš si, že mě musíš zabít, protože vím, kdo jsi, viď? Ale jak dlouho asi zůstane tvoje totožnost zahalena tajemstvím? Ten tvůj kámoš tam zavraždil i policistu. Já se v policejních záležitostech nevyznám kromě věcí, které vidím ve filmech. Ale je mi jasné, že se budou nejdřív poohlížet po otiscích pneumatik, po svědcích, kteří si všimli poznávací a výrobní značky auta, a po benzinových pumpách, u kterých jste se mohli cestou sem zastavit."
Dělal akorát vlny. Ten buick byl kradený. Nejsem padlej na hlavu.
Jenže on mluvil dál a přitom po mně nesměle pokukoval.
"A i kdyby bylo vaše auto kradené, budou ověřovat veškeré stopy. Sejmou všechny otisky bot v okolí místa, kde jste to auto se svým kámošem našli, a promluví si s každým, kdo se v době jeho odcizení nacházel v okolí."
Pořád jsem se usmíval, jako že mi vykládá nesmysly. Jenže s tím zastřeleným policajtem měl pravdu. Když někdo provede takovou věc, dostane se do pěkné polízanice. Do průšvihu, který ze sebe jen tak nesetřese. Nepřestanou vás hledat, dokud vás nenajdou.
"A až se jim povede identifikovat tvého přítele...," Weller ukázal k pohovce, kde leželo Tothovo tělo, "už si ho nějak spojí s tebou."
"Tak dobře ho zas neznám. Flákali jsme se spolu akorát pár měsíců."
Weller se toho chytil. "A kde? V baru? V nějaké restauraci? Viděl vás někdo někdy spolu na veřejnosti?"
Naštval jsem se a zaječel: "A co má bejt? Co tím chceš říct? Oni mě sice vyšťárají, ale já tě ještě předtím sejmu. Jak se ti líbí tenhle argument?"
Weller naprosto klidně odpověděl: "Já ti chci jen říct, že jeden z důvodů, pro které mě chceš zabít, ve skutečnosti žádný důvod není. A taky bys neměl zapomínat, že ta přestřelka v lékárně
35
nebyla předem plánovaná. Jakže tomu říkají? Nával hněvu? Jenže jestli teď zabiješ mě, bude to jasná vražda prvního stupně. Až tě chytí, dostaneš trest smrti."
Až tě chytí. Jasně. V duchu jsem se zasmál. To, co ten chlap říkal, sice mělo jistou logiku, jenže faktem je, že vražda žádnou logiku nemá. Nikdy ji nemá, ale někdy ji člověk zkrátka spáchat musí. Tahle hra mě nicméně začínala bavit. Dostal jsem chuť se s Wellerem přít. "Jo, jasně, jenže jsem už zabil Totha. To taky nebylo v návalu hněvu. Takže jehlu dostanu tak jako tak."
"Ale na něm nikomu nesejde," opáčil Weller. "Každému je úplně jedno, jestli spáchal sebevraždu, nebo jestli ho nešťastnou náhodou srazilo auto. Takže tuhle nulu můžeš z naší rovnice klidně vypustit. Jim bude záležet na tom, abys nezabil mě. Protože já budu v titulcích figurovat jako ‚nevinný kolemjdoucí' a ‚otec dvou dětí'. Jestli mě zabiješ, můžeš se sám rozloučit se životem."
Začal jsem něco říkat, ale on pokračoval.
"A pak je tu další důvod, proč o tobě nikomu nic neřeknu. Znáš totiž moje jméno a víš, kde bydlím. Víš, že mám rodinu, a víš, jak je pro mě důležitá. Takže kdybych tě práskl, mohl bys nás později pronásledovat. A já bych svou rodinu nikdy takhle neohrozil. A teď se tě na něco zeptám. Jaká nejhorší věc by tě mohla v životě postihnout?"
"Kdybych musel dál poslouchat ty tvoje kecy."
Weller se tomu silně rozchechtal. Viděl jsem, jak je překva-

pený, že mám smysl pro humor. Zhruba po minutě řekl: "Ne, vážně. Úplně nejhorší věc."
"Já nevím. Nikdy jsem o tom neuvažoval."
"Kdybys přišel o nohu? Kdybys ohluchl? Přišel o všechny peníze? Oslepl...? A hele, zdálo se mi, že tohle s tebou docela zacloumalo. Takže kdybys oslepl?"
"Jo, asi kdybych oslepl. To je asi ta nejhorší věc, která mě teď napadá."
Todle byla fakt děsivá vyhlídka a přiznám se, že už jsem o ní přemýšlel. Protože přesně tohle postihlo mýho tatíka. Nejhorší přitom pro mě nebyla představa, že neuvidím. Ne, zdaleka nejhorší byla představa, že bych byl odkázaný na někoho jiného, a to snad úplně ve všem.
36
"Dobře, tak o tom chvíli přemýšlejme," řekl Weller. "Přesně tak, jak by ses ty cítil, kdybys oslepl, by se moje rodina cítila, kdyby přišla o mě. Bylo by to pro ně moc zlé. A ty jim přece nechceš způsobit takovou bolest, že ne?"
Ne, to jsem fakticky nechtěl. Ale zároveň jsem věděl, že budu muset. Už jsem na to nechtěl myslet. "A jak zní ten poslední důvod, o kterém jsi mi říkal?" zeptal jsem se.
"Ten poslední důvod," řekl Weller tak trochu šeptem, ale nic dalšího nedodal. Rozhlédl se po místnosti takovým tím způsobem, jako že je myšlenkama ve snách.
"No?" pobídl jsem ho. Byl jsem děsně zvědavý. "Tak to vyklop."
Ale on se jen zeptal: "Myslíš, že tu ti lidé mají někde bar?"
Taky mě zrovna před chvílí napadlo, že bych si dal panáka. Odešel jsem do kuchyně, ale v ledničce samozřejmě žádné pivo nestálo, protože celý barák byl zabedněný a proud vypnutý. Naštěstí tu však měli skotskou a já bych jí dal stejně před pivem přednost.
Sebral jsem dvě skleničky a odnesl láhev do obýváku. Říkal jsem si, že je to dobrý nápad. Až přijde čas to skoncovat, bude pro nás oba lehčí, když budem aspoň trochu nalití. Zarazil jsem mu smiťáka do krku, přeřezal pásku, kterou měl svázané ruce, a spoutal mu pracky před tělem. Posadil jsem se a položil si nůž kousek od sebe, abych byl ve střehu pro případ, že se o něco pokusí. Naštěstí se nezdálo, že si přede mnou hodlá hrát na hrdinu. Přečetl si text na vinětě a vypadal docela zklamaně, že je ta whisky dost laciná. V tom jsem s ním musel souhlasit. Už dávno jsem se naučil jednu věc: když už máš loupit, ať to má úroveň.
Seděl jsem na místě, kde jsem ho měl hezky na očích.
"Takže ten poslední důvod. Dobrá, řeknu ti ho. Dokážu ti, že bys mě opravdu měl pustit."
"Vážně?"
"Pokud jde o všechny ostatní důvody - o praktické, humanitární důvody -, připouštím, že ti na nich tolik nezáleží, protože se netváříš zrovna přesvědčivě. Že ne? Takže přejděme rovnou k poslednímu důvodu, proč bys mě měl pustit."
37
Připravil jsem se na další únavné kecy. Jenže ten chlap řekl něco, co bych od něj nikdy nečekal, takže jsem se musel rozesmát.
"Kvůli sobě."
"Kvůli mně? Co mi to vykládáš?"
"Víš, Jacku, já si nemyslím, že bys byl tak úplně ztracený."
"Jak to myslíš ‚ztracený'?"
"Nevěřím, že by se tvoje duše nedala spasit."
Rozesmál jsem se, hurónsky jsem se rozesmál, protože jsem prostě musel. Od fajnového viceprezidenta obchodních zástupců jsem rozhodně čekal víc. "Říkal jsi duše? Ty myslíš, že nějakou mám?"
"No, každý má duši," odpověděl a nejšílenější na tom bylo, že to řekl tak, jako by byl překvapené), že já si to nemyslím. Jako

bych mu řekl: "Hele, ty si fakt myslíš, že zeměkoule není placatá?" nebo tak něco podobného.
"No, jestli já mám nějakou duši, tak ta si to fičí v nejrychlejším pruhu do pekla," trumfoval jsem replikou, kterou jsem kdysi zaslechl v jednom filmu. Pokusil jsem se přidat zasmání, ale vyznělo dost chabě. Jako by Weller pronášel hluboká moudra a já si z toho jen dělal psinu. Vyšel jsem z toho jako úplnej buran. Přestal jsem se usmívat a podíval se na Totha, který ležel v rohu a jeho mrtvé oči na mě zíraly tak upřeně, že jsem ho měl chuť ještě jednou pobodat, jak jsem byl z toho všeho vzteky bez sebe.
"Bavíme se tu o tvé duši."
Ušklíbl jsem se a usrkl whisky. "Jo, jasně, vsadím se, že ty seš ten týpek, co čte ty knížky o andělech, jak se teď všude prodávají."
"Ano, chodím sice do kostela, ale teď nemluvím o těch hloupostech - myslím o magii. Mluvím o tvém svědomí. O všem, co Jack Prescot ztělesňuje."
Mohl jsem mu vyprávět o sociálních pracovnících, výchovných poradcích a všech těch lidech, kteří nevědí ani prd, jak to v životě chodí. Oni si to sice myslí, ale stačí, aby otevřeli zobák, a člověk hned pozná, že o tom nemají ani páru. Někteří tihle poradci mi třeba řeknou: Víte, vy jste nepřizpůsobivý a popíráte svůj hněv, nebo podobné nesmysly. Když to slyším, okamžitě je mi jasné, že tihle lidi nevědí o duši ani duchu vůbec nic.
38
"Nejde mi o posmrtný život," pokračoval Weller. "Ani o morálku. Jde mi o život tady na zemi, který je ze všeho nejdůležitější. Jo, jasně, jasně že se tváříš skepticky. Ale poslouchej mě. Já si opravdu myslím, že když jsi nějak napojen na někoho jiného, věříš mu a vkládáš do něj svou důvěru, pak pro tebe existuje naděje."
"Naděje? Co to má znamenat? Naděje na co?"
"Že se staneš opravdovým člověkem. A povedeš opravdový život."
Opravdový... Netušil jsem, co má na mysli, ale řekl to tak, jako by to bylo natolik zřejmé, že bych musel být úplný idiot, abych to nechápal. A tak jsem radši mlčel.
On mezitím pokračoval: "Jistě, existují důvody krást a existují důvody zabíjet. Jenže obecně vzato, ty si vážně nemyslíš, že je lepší to nedělat? Zkus o tom přemýšlet: jestli je v pořádku vraždit, tak proč takové lidi zavíráme do vězení? A nejen my, dělají to všechny společnosti."
"Takže co jako? Mám se vzdát svých zkažených manýru?" Zasmál jsem se mu.
On však jen zvedl obočí a řekl: "Možná. Pověz mi, Jacku, jak ti bylo, když ten tvůj kámoš - jak se to jmenoval?"
"Joe Roy Toth."
"Toth, když zastřelil toho chlápka u pokladny? Jak ti bylo?"
"Já nevím."
"Prostě se jen tak otočil a zastřelil ho. Naprosto bezdůvodně. Věděl jsi, že to není v pořádku, viď že ano?" Začal jsem něco říkat, ale on mě přerušil. "Ne, neodpovídej mi. Měl bys sklon mi lhát. Což je úplně v pořádku. Ve tvé branži je to přirozený instinkt. Ale já nechci, abys věřil lžím, které mi povíš. Jasné? Chci, abys nahlédl do svého srdce a řekl mi, jestli sis opravdu nemyslel, že na tom, co Toth provedl, je něco od základu nesprávného. Přemýšlej o tom, Jacku. Tys věděl, že něco není v pořádku."
No dobrá, věděl jsem to. Kdo by to taky nevěděl? Toth všecko totálně podělal. Všecko se úplně zvrhlo. A všecko to byla jeho vina.
"Trefil jsem hřebíček na hlavičku, viď, Jacku? Litoval jsi, že to udělal."
39
Neřekl jsem nic a místo toho jsem usrkl další hlt skotské. Vykoukl jsem z okna a chvíli sledoval majáčky nad celým městem.

Někdy mi připadaly strašně blízko a někdy docela daleko.
"Jestli tě pustím, vyklopíš jim to."
Jako všichni ostatní. Všichni mě zradili. Můj táta - i když oslepl, nebránilo mu to, aby mě práskl. Můj první garant za podmínku, soudci. Sandra... Můj šéf, kterého jsem pak pobodal nožem.
"Ne, nevyklopím," bránil se Weller. "Bavíme se přece o dohodě. A já dohody neporušuju. Slíbil jsem, že o tobě neřeknu živé duši, Jacku. Ani své manželce." Předklonil se a uchopil do obou rukou sklenici whisky. "Jestli mě pustíš, bude to pro tebe znamenat naprostou životní změnu. Bude to znamenat, že nejsi beznadějný případ. Ručím ti za to, že tvůj život bude úplně jiný. Tenhle jediný čin - moje propuštění - tě navždy promění. No, možná ne hned letos. A možná ani během pěti let. Ale rozhodně změníš názory. Vzdáš se toho všeho - všeho, co se odehrálo v Liggett Falls. Zločinu a zabíjení. Stane se z tebe jiný člověk. Já vím, že ano."
"Ty si vážně myslíš, že uvěřím, že to nikomu neřekneš?"
"Á," utrousil Weller a zvedl spoutané ruce, aby se mohl napít skotské. "Čímž se dostáváme k základní otázce."
Znovu nastalo ticho, až jsem se konečně zeptal: "A to je která?"
"Víra."
Venku se náhle rozlehlo silné kvílení sirén, a tak jsem mu poručil, aby držel hubu, a zaryl jsem mu bouchačku do hlavy. Třásly se mu ruce, ale neudělal žádnou hloupost, a když jsem se po pár minutách zase posadil, dal se znovu do řeči. "Víra. O té tu celou dobu mluvím. Člověk, který v sobě má víru, se dá vždycky zachránit."
"No, jenže já tu tvou zatracenou víru nemám," oznámil jsem mu.
Jenže on mluvil nerušené dál. "Pokud věříš v nějakého jiného člověka, pak víru máš."
"A proč ti, sakra, vůbec záleží na tom, jestli budu, nebo nebudu zachráněnej?"
40
"Protože život je těžký a lidé krutí. Už jsem ti říkal, že chodím do kostela. Velká část bible je úplně potrhlá. Ale části z ní věřím. A jednou z věcí, kterým věřím, je přesvědčení, že nás Bůh vystavuje určitým situacím, abychom na sobě něco změnili. Myslím, že přesně tohle se stalo dneska večer. To proto jsme se my dva náhodou ocitli ve stejnou dobu ve stejné lékárně. Tys to přece taky cítil, ne? Že je to něco jako znamení. Ze se něco stane a napovídá ti to, že bys měl udělat tohle nebo neměl dělat tamto."
Což bylo docela zvláštní, protože celou cestu do Liggett Falls jsem si pořád dokola opakoval: Děje se něco divného. Nevím, co to je, ale tahle akce bude jiná než ostatní.
"Co když," pokračoval ten magor, "se dnes večer všechno stalo z nějakého vyššího důvodu? Moje žena se nachladila, a tak jsem jí šel koupit nyquil. Nezamířil jsem do 7-Eleven, ale do téhle lékárny, protože jsem chtěl ušetřit pár dolarů. A vy jste náhodou právě tuhle lékárnu ve stejnou dobu přepadli. Náhodou jsi měl s sebou tohohle svého kámoše." Znovu ukázal na Tothovo tělo. "Venku se náhodou zrovna objevilo to policejní auto. A ten kluk za pokladnou ho náhodou zrovna zahlédl. To je docela hodně náhod najednou, nemyslíš?"
A pak - a při těchhle slovech mi projel celou páteří mráz - najednou dodal: "Jsme tady ve stínu té velké skály, toho velkého obličeje."
Což bylo ze sta procent totéž, na co jsem zrovna myslel. Úplně přesně totéž - myslel jsem na Lookout. Vlastně ani nevím proč, ale náhodou jsem se zrovna díval z okna a přesně ve stejném okamžiku myslel na tu skálu. Obrátil jsem do sebe skotskou a dal si další a musím říct, že jsem byl teď parádně vyklepanej.

"Jako by se na nás díval a čekal, jak se rozhodneš. Ale nemysli si, že tady jde jen o tebe. Třeba bylo smyslem toho všeho ovlivnit životy i všech ostatních účastníků. Třeba toho zákazníka u pokladny, kterého Toth zastřelil. Třeba už nastal jeho čas - rychle, než dostane rakovinu nebo ho stihne mrtvice. A třeba ta dívka, ta prodavačka, musela dostat kulku do nohy, aby si trochu uspořádala život, vyléčila se z drogové závislosti nebo třeba přestala pít."
"A ty? Co ty?"
41
"No, to ti tedy povím. Možná v mém životě představuješ dobré znamení. Celé roky jsem myslel jen na vydělávání peněz. Jen se podívej do mé náprsní tašky. Tady. Vzadu."
Otevřel jsem ji a našel šest malých kartiček, které vypadaly jako certifikáty. Randall Weller - Prodejce roku. Za překročení normy ve dvou po sobě jdoucích letech. Nejlepší prodejce roku 1992.
Weller pokračoval: "V kanceláři mám spoustu dalších. A taky poháry. Jenže abych ty ceny získal, musel jsem zanedbávat lidi. Rodinu a přátele. Své blízké, kteří možná potřebovali mou pomoc. A to není správné. Takže když jsi mě unesl, možná je to jen takový signál, abych svůj život změnil."
I na tomhle bylo ze všeho nejdivnější, že to mělo svoji logiku. Jasně, bylo pro mě dost těžké představit si, že bych přestal loupit. A už vůbec jsem si nedokázal představit, že kdyby došlo na potyčku, nepoužil bych při ní svůj nůž nebo smiťáka a nesundal s nimi chlápka proti sobě. Tohle nastavování druhé tváře je jenom pro zbabělce. Ale možná jsem si přece jen dokázal představit den, kdy můj život poplyne úplně spořádaně. Kdy budu žít s nějakou ženskou, možná dokonce manželkou, ve společném domě. A kdy budem dělat to, co můj táta s mámou, ať už byla jakákoliv, nikdy nedělali.
"Jenže kdybych tě teď měl pustit," řekl jsem, "musel bys jim něco navykládat."
Weller pokrčil rameny. "Řeknu, žes mě zavřel do kufru a pak mě vyhodil někde tady v okolí. Že jsem se tu poflakoval, hledal nějaký dům nebo něco a přitom se ztratil. Mohlo by mi trvat celý den, než bych někoho našel. Tomu se přece dá uvěřit."
"Taky by sis mohl během hodiny stopnout auťák."
"To bych mohl. Jenže to neudělám."
"To říkáš pořád. Ale jak se dozvím, žes nekecal?"
"V tom je právě ta víra. Nedozvíš se to. Žádné záruky neexistují."
"Já myslím, že v sobě žádnou víru nemám."
"V tom případě jsem předem mrtvý. A tvůj život se už nikdy nezmění. Konec filmu." Posadil se, a i když to bylo úplně šílené, vypadal naprosto klidně, a dokonce se zlehka usmíval.
42
Znovu nastalo ticho, jenže kolem nás jako by zároveň něco zvláštního burácelo a trvalo to tak dlouho, než to přehlušil zvuk sirény.
"Takže ty chceš... Co vlastně chceš?"
Weller se znovu napil skotské. "Předkládám ti takový návrh. Nech mě jít ven."
"Jo, jasně. Aby ses nadýchal čerstvého vzduchu nebo co?"
"Nech mě jít ven a já ti slibuju, že se zase vrátím."
"Myslíš něco jako zkouška?"
- Weller se nad tím na chvíli zamyslel. "Jo. Taková zkouška."
"A kde je ta víra, o které pořád mluvíš? Jestli vylezeš ven a pokusíš se utéct, klidně tě zastřelím zezadu."
"Ne, vtip je v tom, že ty tu pistoli někam odložíš. Třeba do kuchyně nebo někam do domu. Někam, kde ji nebudeš moci použít, kdybych se pokusil o útěk. Budeš stát u okna tak, abychom na sebe viděli. A já ti rovnou říkám, že dokážu běžet jako o závod. Kdysi jsem reprezentoval univerzitu v přespolním běhu i na drá-

ze a dodneška každý den běhám."
"Jenže dobře víš, že jestli utečeš a nasměruješ sem policajty, bude z toho parádní řezničina. Zabiju prvních pět poldů, kteří mi projdou dveřmi. Nic mě nezastaví a ty pak budeš mít na rukou krev."
"Samozřejmě že to vím," souhlasil Weller. "Ale jestli to má fungovat, tak nemůžeš přemýšlet tímhle způsobem. Musíš předpokládat, že dojde na nejhorší. Že jestli uteču, vyzradím policistům úplně všechno. Řeknu jim, kde přesně jsi, že nikde nemáš žádné další rukojmí a že máš jenom jednu nebo dvě zbraně. Načež sem vtrhnou a rozstřílejí tě na cucky. A ty přitom neodděláš ani jednoho. Zemřeš bolestnou smrtí kvůli pár zavšiveným stovkám... Ale, ale, ale..." Zvedl ruku a zarazil mou odpověď. "Musíš pochopit, že víra obnáší i riziko."
"To je pitomost."
"Myslím, že právě naopak. Byla by to ta nejinteligentnější věc, kterou jsi v životě udělal."
"A co se tím dokáže?" zeptal jsem se. Ve skutečnosti jsem ale hrál jenom na čas a on to dobře věděl.
43

"Že jsem muž, který drží slovo," řekl trpělivě. "A že mi můžeš věřit."
"A co z toho budu mít já?"
Načež ten hajzlík nasadil další ze svých prapodivných polousměvů. "Myslím, že budeš překvapen."
Kopl jsem do sebe další skotskou a musel se nad tím zamyslet.
"Už teď ji na tobě vidím," pokračoval Weller. "Špetku víry. Je tam. Není jí moc. Ale je tam."
Jo, možná jí ve mně fakticky trochu bylo. Protože jsem zrovna myslel na to, jak moc jsem byl na Totha nakrknutej a jak to všecko zkazil. Nechtěl jsem, aby dneska večer někdo přišel o život. Vážně mi z toho bylo nanic. Bylo mi nanic z toho, jaký kurz můj život nabral. Někdy bylo fajn žít sám a tak. Nikomu se nemuset zodpovídat. Ale někdy to bylo úplně na houby. A tenhleten Weller jako by mi ukazoval nějakou novou cestu.
"Tak jo," povídám. "A kam chceš, abych tu bouchačku odložil?"
Rozhlídl se kolem sebe. "Polož ji třeba do kuchyně. Ty budeš stát ve dveřích nebo u okna. A já se projdu až na ulici a vrátím se zpátky."
Vykoukl jsem z okna. Po příjezdové cestě to bylo na ulici nějakých patnáct metrů. Po obou stranách cesty přitom rostlo křoví. Mohl by se klidně zdejchnout a já bych ho nikdy nenašel.
Po celé obloze jsem viděl záblesky blikajících světel.
"Né, to neudělám. Seš páko."
Čekal jsem, že bude žadonit nebo něco na ten způsob. Případně že se našňupne, což se stává mně, když lidi neudělají, co jim řeknu. Jenže kdepak on - jenom přikývl. "Dobrá, Jacku. Přemýšlel jsi o tom. I to je dobré. Ještě nejsi připraven a já to respektuji."
Znovu usrkl skotské a zadíval se na sklenici. Tím to skončilo.
A pak se zničehonic rozsvítily reflektory. Byly kousek od nás, ale i tak jsem se docela vyděsil. Ustoupil jsem od okna a vytáhl bouchačku. Teprve v tu chvíli jsem si všiml, že tyhle světla nemají s naší loupeží nic společného. Byly to jenom dva reflektory, které měly osvětlovat Lookout. Nejspíš se v tuhle dobu rozsvěcovaly noc co noc.
44
Zadíval jsem se na tu skálu. Z tohohle místa vůbec nevypadala jako něčí obličej. Byla to jenom skála. Šedé a hnědé útesy s prasklinami zarostlými legračními křivými borovicemi.
Minutu nebo dvě jsem ji pozoroval. Díval jsem se na městečko a něco z toho, co mi ten chlápek říkal, mi pořád vrtalo hlavou. Nemyslím přímo jeho slova. Spíš taková myšlenka. Přemýšlel jsem

o všech lidech v tomhle městě. Jak vedou normální životy. Viděl jsem věžičku kostela a střechy malých domků. A spoustu drobných žlutých světýlek. Někde v dálce se daly rozeznat kopce. A já si na minutku přál, abych teď seděl v některém z těch domků, Abych v něm jen tak koukal na televizi a vedle sebe měl manželku. Třeba Sandy nebo někoho podobného.
Otočil jsem se od okna a povídám: "Takže bys šel jenom na ulici a zpátky? Nic víc?"
"Nic víc. Já neuteču a ty si nezajdeš pro pistoli. Věříme si. Co může být jednoduššího?"
Zaposlouchal jsem se do větru. Nebyl silný, ale rovnoměrně šuměl způsobem, který mě podivně uklidňoval, přestože kdykoliv jindy bych ho pokládal za sychravý a vlezlý. Jako bych slyšel nějaký hlas. Netuším odkud, ale něco ve mně mi říkalo, že bych to měl udělat.
Nic dalšího jsem nedodal, protože jsem byl totálně na vážkách a bál jsem se, že Weller plácne něco, co mě přinutí si to ještě rozmyslet. Prostě jsem vytáhl svůj smith & wesson, na chvíli se na něj zadíval a pak ho položil v kuchyni na stůl. Vrátil jsem se s nožem v ruce a přeřezal Wellerovi pouta na nohou. Přitom mě napadlo, že když už do toho jdu, měl bych to dotáhnout do konce. A tak jsem mu uvolnil i ruce. Zdálo se mi, že to Wellera překvapilo. Ale usmál se, protože mu došlo, že tu jeho hru hraju. Postavil jsem ho na nohy, přiložil mu nůž na krk a odvedl ho ke dveřím.
"Děláš správnou věc," utrousil.
Propána, napadlo mě. To je k nevíře. Vždyť je to úplná šílenost.
Otevřel jsem dveře a ucítil chladný podzimní vzduch, kouř a borovice. Nad hlavou jsem slyšel šumění větru ve skalách a ve stromech.
"Tak běž," řekl jsem.
45

Weller se ani neohlédl, aby mě zkontroloval... Nejspíš ta jeho víra. Hezky pomalu vykročil směrem k ulici.
Cítil jsem se divně, to vám teda povím, a párkrát, když procházel kolem takových stinných míst na příjezdové cestě, kde mohl snadno zmizet, jsem si v duchu říkal: Bože můj, to je teda průser. Já jsem fakt blázen.
Několikrát jsem skoro zpanikařil a chtěl doběhnout pro smiťáka, ale nakonec jsem to neudělal. Když se Weller ocitl nedaleko od chodníku, ani jsem nedutal. Čekal jsem, že zdrhne, vážně. Zaměřoval jsem se na ten okamžik, kdy se lidi napnou a hledají příležitost, aby sebou smýkli, uskočili nebo vzali roha. Jenže Weller nic takového nedělal. Docela nenuceně došel až k chodníku, otočil se a zadíval se do tváře Lookoutu, jako by to byl obyčejný víkendák.
A pak se otočil zpátky. A kývl na mě.
V tu chvíli kolem projelo to auto.
Byl to státní policista. Ti jezdí v těchhle tmavých vozech a nepoužívají majáčky, takže mi to došlo až ve chvíli, kdy už byl skoro u nás. Řek bych, že jsem v tu chvíli civěl na Wellera tak upřeně, že jsem nic dalšího neviděl.
A tak bylo to auto už jenom dva bloky od nás, když ho současně se mnou zahlídl i Weller.
A je po ptákách, pomyslel jsem si. Doprdele.
Jenže když jsem se otočil, abych si došel pro bouchačku, zahlídl jsem dole na cestě nějaký záblesk pohybu. A ztuhnul jsem.
Věřili byste tomu? Weller sebou plácl na zem a odkutálel se pod strom. Hezky rychle jsem zavřel dveře a pozoroval celou scénu od okna. Policajt se zastavil a namířil reflektor na příjezdovou cestu. Kužel světla - a že byl pěkně jasný - jezdil nahoru dolů, pronikal všemi keři, zabodl se do přední strany domu a pak se otočil zpátky k silnici. Jenže Weller jako by se zahrabal do jehličí,

aby ho ten polda neviděl. On se před těmi sráči normálně ukrýval. Dělal, co mohl, aby ho to světlo nezmerčilo.
Auto se pak přesunulo dál. Viděl jsem, jak reflektor prohledává vedlejší dům a po chvíli mizí. Celou dobu jsem nespouštěl oči z Wellera, ale ten chlap neudělal ani jednu vylomeninu. Zanedlouho jsem viděl, jak vylézá zpod nějakého stromu a opražuje se. A pak už se vrátil do domu. Úplně klidně, jako by šel do baru na sraz s kámošema.
Vlezl dovnitř, zavrtěl hlavou a zlehka si vydechl, jako že úlevou. A pak se zasmál a natáhl přede mě ruce. Ani jsem ho o to nežádal.
Znova jsem ho spoutal lepicí páskou a on se posadil na židli, sebral skotskou a napil se.
A já vám něco povím, ksakru. Ten chlap měl svatou pravdu. Fakt jsem se cítil dobře. Ne tak, že bych najednou před sebou uviděl světlo, nic takového. Ale napadlo mě, že jsem vlastně nikomu ve svém životě - tátovi, Sandy, Tothovi ani nikomu jinému - nikdy ve skutečnosti nevěřil. Vždycky jsem si to zakazoval. Až dneska večer. Uvěřil jsem úplně cizímu člověku, který mi navíc mohl pěkně zavařit. Byl to docela děsivý pocit, ale zároveň docela příjemný.
Šlo o úplnou drobnost, o úplnou prkotinu. Ale možná že právě takovýma prkotinama to všecko začíná. Uvědomil jsem si, jak jsem se mýlil. Mohl jsem ho pustit. Jasně že ho tu nechám svázaného. A s roubíkem. Potrvá zhruba den, než se dostane na svobodu. Ale on na to přistoupí. Věděl jsem, že ano. Zapíšu si jeho jméno a adresu a dám mu jasně najevo, že vím, kde bydlí on a jeho rodina. Ale tohle všechno byla jen část důvodů, proč jsem se rozhodl, že ho propustím. Ostatní důvody mi nebyly tak docela jasné. Ale rozhodně v nich hrálo roli všecko, co se právě stalo, něco mezi mnou a jím.
"Jak se cítíš?" zeptal se mě.
Nehodlal jsem se mu nějak zvlášť odhalovat. To zas ne. Ale nemohl jsem si pomoct, abych neřekl: "V tu chvíli jsem si myslel, že je se mnou konec. Ale ty ses zachoval správně." •
"A ty ses zachoval taky správně, Jacku." Chvíli nic neříkal. "Nalij nám další skleničku."
Naplnil jsem sklenice až po okraj a ťukli jsme si.
"Takže na tebe, Jacku. A na víru."
"Na víru."
Hodil jsem whisky do sebe, a když jsem pak sklopil hlavu a natáhl nosem vzduch, abych si pročistil mozek, vyrazil proti mně. Přímo na obličej.
46
47
Ten zatracenej hajzl byl dobrej. Vychrstl tu sklenici níž, takže i když jsem se automaticky sklonil, trefil mě chlast přímo do očí - a řeknu vám, že to pálilo jako čert. Nechápal jsem to. Skučel jsem bolestí a šmátral po noži. Jenže bylo pozdě. On měl všecko naplánované, přesně věděl, co budu dělat. Jak se budu hýbat. Dal mi ránu kolenem do brady a vyrazil mi pár zubů. Přepadl jsem na záda dřív, než jsem stačil z kapsy vytáhnout nůž. On mi pak zaryl koleno do břicha - v tu chvíli jsem si vzpomněl, že jsem se neobtěžoval mu znovu svázat nohy - a vyrazil mi dech. Ležel jsem tam úplně ochrnutý a snažil se dýchat. Jenže to nešlo. Bolest to byla neskutečná, ale ještě horší byl pocit, že mi ten člověk nevěřil.
"Ne, ne, ne," šeptal jsem. "Já to chtěl udělat, člověče. Ty to nechápeš. Chtěl jsem tě pustit."
Vůbec nic jsem neviděl a taky jsem vlastně nic neslyšel, protože mi parádně hučelo v uších. "Ty to nechápeš," hekal jsem, "ty to nechápeš..."
Bože, ta bolest byla příšerná. Fakticky příšerná...
Weller si nějakým způsobem sundal pásku z rukou, nejspíš si ji překousal, protože mě právě obracel na břicho. Cítil jsem, jak mi

svazuje ruce, pak mě popadl, odvlekl k židli a přivázal mi chodidla k jejím nohám. Přinesl trochu vody a vychrstl mi ji do tváře, aby mi dostal z očí whisky.
Posadil se na židli přede mě a tupě na mě civěl tak dlouho, dokud jsem nenabral dech. Pak sebral svou skleničku a nalil si další skotskou. Ucukl jsem, protože jsem si myslel, že mi ji zase nastříká do očí, ale on jenom tak seděl, popíjel a koukal na mě.
"Ty... Já tě chtěl pustit. Vážně."
"Já vím," řekl. Pořád s ledovým klidem.
"Ty to víš?"
"Viděl jsem ti to ve tváři. Dělal jsem dvacet let obchoďáka, nezapomeň. Dobře poznám, kdy mám smlouvu v kapse."
Jsem docela silnej, zvlášť když mě někdo namíchne, a ze všech sil jsem se snažil roztrhnout pásku, jenže to nešlo. "Kčertu s tebou!" zaječel jsem. "Říkals, že mě nepráskneš. A ty tvoje pitomé kecy o víře..."
"Psst," zašeptal Weller. Opřel se o židli a překřížil nohy. Byl úplně klidný a pořád si mě měřil pohledem. "Víš, jak tvůj kámoš zastřelil v lékárně toho chlapa? Toho zákazníka u pokladny?"
48
Pomalu jsem přikývl.
"Byl to můj přítel. To u něj na chatě jsem trávil tenhle víkend. [Se ženou a oběma dětmi."
Vytřeštil jsem na něj oči. Jeho přítel? Co to povídá?
"Já netušil..."
"Buď zticha," řekl Weller úplně tiše. "Znal jsem ho celá léta. [Gerry byl jeden z mých nejlepších přátel."
"Já nechtěl, aby někdo umřel. Já..."
"Ale někdo umřel. A byla to tvoje vina."
"Toth..."
"Byla to tvoje vina," zašeptal Weller.
"No dobře, podfoukls mě. Zavolej policajty. Ať to mám za sebou, ty zatracenej lháři."
"Ty to vážně nechápeš, že ne?" Zavrtěl hlavou. Proč je pořád tak klidný? Vůbec se mu netřásly ruce, nerozhlížel se nervózně kolem sebe, nic podobného. "Kdybych tě chtěl prásknout," řekl, "jednoduše bych před pár minutami mávl na to policejní auto. Ale slíbil jsem, že to neudělám. A neudělám to. Dal jsem ti své slovo, že o tobě policajtům neprozradím ani muk, a taky to neudělám."
"Tak co teda chceš?" rozkřikl jsem se. "Mluv." Pořád jsem se snažil roztrhnout tu pásku. A když Weller s cvaknutím vytasil čepel mého nože, vzpomněl jsem si na něco, co jsem mu před chvílí řekl.
Panebože, ne... Ach, ne.
}o, asi kdybych oslepl. To je asi ta nejhorší věc, která mě teď napadá.
"Co chceš dělat?"
"Ptáš se, co chci dělat, Jacku?" zopakoval po mně Weller.
Odřezal si ze zápěstí poslední kousek pásky a podíval se na mě.
"No, tak já ti to povím. Dneska večer jsem se ti docela dlouho snažil dokázat, že bys mě neměl zabíjet. A teď..."
"Co teď, člověče? Co?"
"A teď ti během chvilky dokážu, žes to udělat měl."
Weller pomaloučku dopil skotskou, postavil se a s podivným polovičním úsměvem na rtech vyrazil ke mně.
Poznámka redakce: Tato povídka byla zařazena i do antologie s názvem Zločin (DOMINO, 2003).
49

ZA POSKYTNUTÉ služby
"Nejdřív jsem si myslela, že je chyba ve mně..., ale teď už to vím jistě: můj manžel mě chce dohnat k šílenství."
Doktor Harry Bernstein přikývl, chvíli nehnutě seděl a pak si svědomitě zapsal pacientčina slova do bloku, který mu spočíval na klíně.

"Tím nemyslím, že by mě jako rozčiloval a dohánět mě k šílenství takhle - myslím to tak, že se snaží, abych začala pochybovat o vlastní příčetnosti. A dělá to záměrně."
Patsy Randolphová, která ležela na kožené pohovce obličejem od Harryho, se otočila a pohlédla na svého psychiatra. Přestože Harry udržoval během terapií ve své ordinaci na Park Avenue přítmí, neuniklo mu, že má Patsy slzy v očích.
"Jste velmi rozrušená," řekl laskavým tónem.
"Jistě, jsem rozrušená," přitakala Patsy. "A mám strach."
Tato žena těsně před padesátkou k němu docházela dva měsíce. Během terapií neměla už několikrát daleko k slzám, ale nikdy se naplno nerozplakala. Slzy jsou důležitým barometrem emočního klimatu. Někteří pacienti dokážou celá léta před lékaři nezaplakat, a když jim pak konečně zvlhnou oči, každý alespoň trochu schopný terapeut si sedne a řádně to zaznamená.
Harry nyní bedlivě sledoval Patsy, která se znovu odvrátila a začala tahat za knoflík na polštáři vedle svého stehna.
"Pokračujte," vybídl ji. "Povězte mi o tom více."
Patsy si vytáhla z krabičky vedle pohovky papírový kapesník. Otřela si do něj oči, ale učinila tak velmi opatrně; i dnes byla dokonale nalíčená, ostatně jako vždy.
"Prosím," řekl Harry tichým hlasem.
"Stalo se to už dvakrát," začala pacientka zdráhavě. "Včera v noci to bylo nejhorší. Ležela jsem v posteli a zaslechla ten hlas. Zpočátku jsem ho neslyšela nijak zřetelně. Ale potom řekl..." Zaváhala. "Řekl, že je duchem mého otce."
Žádný lepší motiv v psychoterapii neexistoval a Harry teď pacientce věnoval plnou pozornost.
"Nezdálo se vám to?"
"Ne, byla jsem probuzená. Nemohla jsem spát, a tak jsem vstala a šla si pro sklenici vody. Potom jsem se začala procházet po bytě. Jen tak rázovat. Cítila jsem se šíleně. Lehla jsem si zpátky do postele. A ten hlas - totiž Peteův hlas - mi řekl, že je duchem mého otce."
"A co říkal?"
"Jenom tak blábolil, pořád dál a dál. Vyprávěl mi o nejrůznějších věcech z mé minulosti. O událostech, které se seběhly, když jsem ještě byla holka. Ale úplně jistě to nevím. Bylo ho špatně slyšet."
"A šlo přitom o věci, o kterých váš manžel věděl?"
"Ne vždycky." Její hlas zněl nakřáplé. "Ale mohl si je zjistit. Třeba kdyby mi prohlížel dopisy a kalendáře. A tak dále."
"A jste si jistá, že to mluvil právě on?"
"Ten hlas zněl trochu jako Peterův. Ostatně kdo jiný by to mohl být?" Patsy se rozesmála a její projev se teď blížil kdákání.
"Duch mého otce to mohl být jen stěží, nemyslíte?"
"Třeba jen mluvil ze spaní."
Patsy asi minutu neodpověděla. "Víte, to je právě to... On nebyl v posteli. Seděl v pracovně a hrál tam nějakou videohru."
Harry si stále dělal poznámky.
¦: "A vy jste ho z té pracovny slyšela?"
"Musel být u dveří... Eh, zní to směšně, doktore. Já vím, že ano. Ale myslím, že klečel u dveří - ty jsou hned vedle ložnice - a šeptal."
"Šla jste do jeho pracovny? Ptala jste se ho na to?"
"Vyrazila jsem docela rychle ke dveřím, ale když jsem je otevřela, seděl už zase za stolem." Patsy se zadívala na vlastní ruce a zjistila, že roztrhala kapesníček. Pohlédla na Harryho, aby zjistila, jestli si jejího nutkavého chování všiml, což se pochopitelně stalo, a nacpala si cáry kapesníku do kapsy drahých béžových kalhot.
"A pak?"
"Ptala jsem se ho, jestli něco slyšel, nějaké hlasy. On se na mě podíval, jako že jsem blázen, a vrátil se k hraní."

51
"A v tu noc jste už žádné další hlasy neslyšela?"
"Ne."
Harry se na pacientku zkoumavě zadíval. Napadlo ho, že v mládí mohla být hezkým děvčetem, protože z ní teď byla hezká žena (terapeuti vždy vidí v dospělých dítě). Měla pravidelný obličej s lehce zvednutým nosem nóbl dámy z Connecticutu, která dlouze a úporně zvažuje jeho plastiku, ale nikdy se pro ni nerozhodne. Vybavil si, jak mu Patsy říkala, že nikdy neměla problémy s nadváhou: kdykoliv přibrala dvě a půl kila, najala si osobního trenéra. A rovněž mu říkala - s dotčeností maskující tajnou pýchu -, že se ji muži v barech a kavárnách často snaží sbalit.
"Tvrdíte, že se to stalo už dříve?" zeptal se nyní. "Že už jste ten hlas slyšela?"
Další zaváhání. "Možná dvakrát nebo třikrát. V rozpětí posledních dvou týdnů."
"Ale proč by se vás Peter snažil dohnat k šílenství?"
Patsy, která Harryho vyhledala s klasickými příznaky rutinní krize středního věku, se zatím o manželovi příliš nezmiňovala. Harry pouze věděl, že je pohledný, o několik let mladší než ona a nijak zvlášť ctižádostivý. Byli svoji už tři roky - u obou šlo o druhé manželství - a zdálo se, že nemají mnoho společných zájmů.
To však pochopitelně byla jen Patsyina verze. "Fakta", která vyplynou na povrch v psychiatrické ordinaci, bývají mnohdy velmi podezřelá. Harry Bernstein tvrdě pracoval na tom, aby se stal lidským detektorem lži, a z manželství své pacientky získal dojem, že se mezi oběma partnery vznáší velký neřešený konflikt.
Patsy se nad jeho otázkou zamyslela. "Já nevím. Mluvila jsem se Sally..." Harry si vzpomněl, že se mu už o své nejlepší přítelkyni zmiňovala. Sally byla další panička z Upper East Side - jedna z těch dam, které si očividně neodepírají oběd - a její manžel pracoval jako prezident jedné z největších newyorských bank.
"...a ta říkala, že na mě možná Peter žárlí. Totiž, stačí se na nás podívat - já jsem ta, která vede společenský život, která má přátele, která má peníze..." Harry si všiml maniakálního tónu v jejím hlase. Ona však také a rychle se ovládla. "Já prostě nevím, proč to dělá. Ale dělá to."
"Mluvila jste s ním o tom?"
52
"Zkoušela jsem to. Jenže on přirozeně všechno popírá."
Zavrtěla hlavou a do očí jí znovu vytryskly slzy. "A pak... ti ptáčci."
"Ptáčci?"
Další kapesník byl vytažen, použit a roztrhán. Tentokrát už Patsy doličný předmět neskrývala. "Mám takovou sbírku keramických ptáčků. Od firmy Boehm. Znáte tu značku?"
"Ne."
"Jsou velice drazí. Němečtí. Nádherně zpracovaní. Patřili mým rodičům. Když nám umřel otec, rozdělili jsme si se Stevem dědictví napůl, ale jemu připadla většina osobních rodinných předmětů. Doopravdy mě to tehdy ranilo. Ovšem ty ptáčky jsem dostala já."
Harry věděl, že Patsyina matka zemřela před deseti lety a otec zhruba před třemi. Byl prý velice přísný a upřednostňoval Patsyina staršího bratra Stephena. Bratr vůči ní celý život projevoval povýšenou blahosklonnost.
"Mám celkem čtyři. Bývalo jich pět, ale když mi bylo dvanáct, jednoho jsem rozbila. Vběhla jsem do pokoje - byla jsem kvůli něčemu strašně rozrušená a chtěla jsem to otci říct -, narazila jsem do stolu a shodila ho. Byl to vrabec. Rozbil se. Táta mě pak seřezal vrbovým proutkem a poslal mě spát bez večeře."
Á, Významná událost. Harry si to zapsal, ale rozhodl se, že tento incident nebude prozatím rozvádět.
"A dál?"

"Ráno poté, co jsem poprvé uslyšela tátova ducha..." Její hlas zdrsněl. "Totiž, ráno poté, co na mě začal Peter šeptat..., jsem našla jednoho z těch ptáčků rozbitého. Ležel na podlaze v obývacím pokoji. Zeptala jsem se Petera, proč to udělal - dobře ví, jak jsou pro mě důležití -, a on všechno popřel. Prohlásil, že jsem musela být náměsíčná a udělat to sama. Jenže já vím, že jsem to neudělala. Musel to být Peter." Znovu sklouzla do syrového nevěcného tónu.

Harry se podíval na hodiny. Nenáviděl pevně zakořeněný zvyk psychoanalytiků v podobě dokonale odměřené padesátiminutové schůzky. Zbývalo mnoho dalších věcí, do kterých se chtěl ponořit. Pacienti však potřebovali zásadovost a podle staré školy

i disciplínu. "Omlouvám se," řekl tedy, "ale vidím, že náš čas vypršel."

Patsy poslušně vstala a Harry si všiml, jak vypadá zmuchlaně. Jistě, byla pečlivě nalíčená, ale knoflíky na halence neměla pořádně zapnuté. Buďto se oblékala ve spěchu, anebo ošacení nevěnovala pozornost. Také jeden pásek na jejích drahých béžových botách zůstal rozepnutý.

"Děkuji vám, doktore... Je příjemné mít někoho, komu se člověk může svěřit."

"Však my už všechno napravíme. Na shledanou příští týden."

Jakmile Patsy vyšla z ordinace, posadil se Harry Bernstein za stůl. Pomalu se otáčel na židli a díval se na své knihy - Diagnostická a statistická příručka duševních poruch, Psychopatologie v každodenním životě, Průvodce neurózami, publikace od Freuda, Adlera, Junga, Karen Horneyové a stovek dalších. Nato znovu vykoukl z okna a sledoval, jak na auta a taxíky uhánějící severně po Park Avenue dopadá pozdně odpolední slunce.

Kolem proletěl pták a Harry si vzpomněl na rozbitého keramického vrabce z Patsyina dětství.

Jak příznačná byla tahle terapie, pomyslel si.

Nejen pro jeho pacientku. Ale i pro něj.

Patsy Randolphová - která byla až do dneška jen jednou z řady mírně nespokojených pacientek středního věku - představovala pro doktora Harolda Davida Bernsteina předěl. Ze své pozice jí mohl úplně změnit život.

A přitom možná spasit i ten svůj.

Hlasitě se zasmál a znovu se začal otáčet na židli jako dítě na dětském hřišti. Jednou, dvakrát, třikrát.

Ve dveřích se objevila postava. "Doktore?" Jeho sekretářka Miriam naklonila hlavu porostlou hřívou bílých vlasů. "Není vám nic?"

"Jsem úplně v pořádku. Proč se ptáte?"

"No, já jen že... Myslím, že jsem vás už hodně dlouho neslyšela se smát. Vlastně mám dojem, že jsem vás v ordinaci neslyšela se smát ještě nikdy."

Což byl další důvod k zasmání. A Harry tak učinil.

Sekretářka se zamračila a v očích se jí objevilo znepokojení.

Harry se přestal smát a vážně na ni pohlédl. "Poslyšte, chtěl bych, abyste si vzala pro zbytek dne volno."

Sekretářka se zatvářila zmateně. "Ale... už je po pracovní době, doktore."

"To byl vtip," vysvětlil jí Harry. "Byl to jen vtip. Na shledanou zítra."

Miriam si ho zvědavě prohlížela a jako by nedokázala setřást z obličeje popletený výraz. "Určitě jste v pořádku?"

"Nic mi není. Hezký večer."

"Hezký, doktore."

O chvíli později uslyšel Harry klapnutí hlavních dveří do ordinace.

Ještě jednou se otočil na židli a pomyslel si: Patsy Randolpho-

vá... Mohu tě zachránit a ty můžeš zachránit mě.
A doktor Harry Bernstein záchranu zoufale potřeboval.
Protože svoje živobytí nenáviděl.
Ne že by nerad pomáhal pacientům s duševními a citovými problémy - naopak, byl to rozený terapeut. Bez nadsázky. Avšak nenáviděl provozování psychiatrické praxe na Upper East Side. Byla to ta poslední věc, kterou si kdy přál dělat. Ve druhém ročníku lékařské fakulty na Kolumbijské univerzitě se však jako vysoký pohledný student seznámil s vysokou a neméně pohlednou asistentkou ředitele pro rozvoj v Muzeu moderního umění. Harry s Lindou se pak vzali ještě předtím, než Harry nastoupil lékařskou praxi. Přestěhoval se z bytu ve čtvrtém patře harlemského domu bez výtahu do její vily na Východní Jednaosmdesáté a Linda mu během několika týdnů začala měnit život. Byla to žena, která měla na svého muže vysoké požadavky (v tom se velice podobala Patsy, v jejíž narážce na manželův nedostatek ctižádosti, prohozené bez rozmyslu před několika týdny, rozpoznal Harry notnou dávku vzteku). Chtěla mít peníze, chtěla být na seznamu pravidelných návštěvníků benefičních akcí v Metropolitní opeře, chtěla být hýčkána ve čtyřhvězdičkových restauracích na Azurovém pobřeží, v Monaku a v Paříži.
Harry si coby přičinlivý a bezstarostný chlapec ze skromného newyorského předměstí uvědomoval, že poslouchat Lindu znamená mířit špatným směrem. Jenže byl do ní zamilován, a tak ji
55
poslouchal i nadále. Koupili si apartmá v jednom věžáku na Madison Avenue a Harry si vyvěsil ceduli (no, vlastně spíš těžkou mosaznou tabulku) před ordinací na rohu Park Avenue a Osmasedmdesáté, jejíž nájem činil tři tisíce dolarů měsíčně.
Zpočátku se Harry děsil astronomických účtů, které se mu hromadily. Netrvalo však dlouho a začaly k němu proudit peníze. Se získáváním pacientů neměl problém; mezi bohatými pojištěnci na ostrově Manhattan není o neurózy nouze. Harry byl navíc ve své práci mimořádně dobrý. Pacienti přišli, Harry se jim zalíbil, a tak k němu začali docházet každý týden.
"Nikdo mi nerozumí, jisté peníze, ale peníze nejsou všechno a onehdy se na mě služebná dívala, jako bych spadla z vesmíru, není to moje vina a vždycky se tak rozčilím, když chce jet matka nakupovat, právě když mám volno, a taky si myslím, že Samuel někoho má, a myslím si, že syn je homosexuál, a já prostě nemůžu shodit těch sedm kilo..."
Harryho problémy byly možná plebejské, v té době snad přímo směšné, jenže jeho přísaha i charakter mu nedovolily je umenšit. A tak dál tvrdě pracoval, aby svým pacientům pomohl. A přitom po celou dobu zanedbával to, co chtěl dělat doopravdy. Léčit těžké duševní poruchy. Paranoidní schizofreniky, lidi s bipolární depresí či rozdvojením osobnosti - zkrátka lidi, kteří vedli truchlivý život a nemohli svůj žal zamáznout penězi jako Harryho pacienti.
Čas od času Harry dobrovolně vypomáhal na nejrůznějších klinikách - zvláště v jednom malém zařízení v Brooklynu, které léčilo bezdomovce a bezdomovkyně -, avšak vzhledem ke svému pracovnímu vytížení na Park Avenue a k manželčinu režimu společenských závazků neexistoval způsob, jak klinice věnovat více času. Harry si dokonce pohrával s myšlenkou, že svou praxi na Park Avenue úplně zabalí. Jenže kdyby to udělal, klesly by jeho příjmy o devadesát procent. Pár let po sňatku se jim s Lindou narodily dvě děti - dvě líbezné dcery, které Harry velice miloval - a jejich potřeby, velice nákladné potřeby typu vzdělání na soukromých školách, dostaly přednost před jeho osobním uspokojením. Harry si navíc mohl namlouvat cokoliv, ale zároveň věděl, že kdyby začal pracovat na plný úvazek v Brooklynu, Linda by od něj vmžiku odešla.
56
Paradoxem bylo, že ani když od něj Linda skutečně odešla - za

někým, s kým se seznámila na jednom z oněch benefičních večírků, jejichž návštěvy se Harrymu protivily -, nemohl na klinice trávit víc času, než když byl ženatý. Dluhy, které Linda během manželství nadělala, byly přímo mučivé. Starší dcera navíc studovala na drahé univerzitě a mladší se příští rok chystala na Vassarovu kolej.
A pak se mezi desítkami pacientů, kteří fňukali kvůli drobným nepříjemnostem, objevila Patsy Randolphová, skutečně zoufalá klientka - žena, která mu vyprávěla o duších, o manželovi, jenž se ji prý snaží dohnat k šílenství, zkrátka žena stojící očividně na okraji propasti.
Konečně pacientka, která může dát Harrymu šanci napravit svůj život.
Toho večera se Harry neobtěžoval s večeří. Po příjezdu domů okamžitě zamířil do pracovny, kde na vysokých hromadách ležely celé ročníky odborných časopisů, které se nikdy neobtěžoval číst, protože pojednávaly o závažných psychiatrických problémech a pacientů v jeho praxi se příliš netýkaly. Rychle si zul boty a začal listovat jednotlivými čísly a dělat si poznámky. Vyhledal internetové stránky věnované psychotickému chování a celé hodiny pak stahoval články, které mu mohly s Patsyinou situací pomoci.
Právě když znovu pročítal jeden obskurní článek v časopise Journal oj Psychoses, po jehož nalezení pocítil vlnu opravdového vzrušení - představoval totiž klíč k vyřešení jejího případu -, zaslechl pronikavé pískání. Byl tak pohroužený do studia..., že by zapomněl, že postavil na sporák konvici? Pak se ovšem podíval z okna a uvědomil si, že to vůbec nebyla konvice. Pískání vydával zpěvavý pták, který se usadil na nedaleké větvičce. Venku se už dávno rozednilo.
Na příští terapii se Patsy dostavila v horším stavu než před týdnem. Její šaty nebyly vyžehlené. Vlasy měla rozcuchané a zdálo se, že si je mnoho dní nemyla. Na její bílé halence se táhly špinavé šmouhy a límec měla otrhaný, stejně jako sukni. Na punčocháčích se jí spouštěla oka. Pouze nalíčená byla opět pečlivě.
57
"Dobrý den, doktore," řekla tichým hlasem. Působila bázlivě.
"Zdravím vás, Patsy, pojďte dál... Ne, dnes ne na pohovku. Posaďte se naproti mně."
Patsy zaváhala. "Proč?"
"Myslím, že naši obvyklou činnost odložíme a zkusíme vyřešit současnou krizi. Myslím ty hlasy. Rád bych se vám přitom díval do tváře."
"Krizi," zopakovala jeho slovo ostražitě a posadila se do pohodlného křesla naproti jeho stolu. Zkřížila ruce na prsou a zadívala se z okna - řeč jejího těla vyzařovala signály, které Harry dobře znal. Znamenaly, že je nervózní a v útlumu.
"Takže co se stalo od doby, kdy jsem vás viděl naposledy?" zeptal se.
Patsy se mu svěřila. Slyšela prý další hlasy -její manžel se dál vydával za ducha jejího otce a našeptával jí příšerné věci. Co přesně, dotázal se Harry, ten duch říkal? Prý byla otci špatnou dcerou, svému muži je teď příšernou manželkou a jako kamarádka je povrchní. Proč se prý rovnou nezabije a nepřestane způsobovat ostatním lidem bolest?
Harry si to zapsal. "Zněl ten hlas jako hlas vašeho otce? Myslím jeho tón?"
"Jako otec ne," odpověděla Patsy a hlas se jí lámal zlobou. "Byl to můj manžel, který se za otce vydával. To už jsem vám říkala."
"Já vím. Ale co ten zvuk? Co jeho témbr?"
Pacientka se zamyslela. "Možná. Ale manžel se s otcem setkal. A pak máme tátu i na videu. Peter si to zřejmě přehrál a pak předstíral, že je on."
"Kde byl Peter, když jste ty hlasy slyšela?"

Patsy se zadívala na polici s knihami. "Zrovna nebyl doma."
"Nebyl?"
"Ne. Šel si ven pro cigarety. Ale já jsem zjistila, jak to provedl. Musel někam instalovat kazetový magnetofon a reproduktor. Anebo používal nějakou vysílačku." Její hlas se vytratil. "Peter je navíc dobrý imitátor. Chápete, jako že někoho napodobuje. Takže mohl zvládnout všechny ty hlasy."
"Všechny?"
58
Patsy si odkašlala. "Tentokrát bylo těch duchů víc." Její hlas se znovu maniakálně zvýšil. "Můj dědeček. Moje matka. A další. Už ani nevím kdo." Chvíli na Harryho civěla a pak sklopila oči. Nutkavě rozepnula kabelku, nakoukla dovnitř a vytáhla líčidlo a rtěnku. Zadívala se na líčidlo a odložila je. Ruce se jí třásly.
Harry dlouho čekal. "Patsy...," řekl nakonec, "chci se vás na něco zeptat."
"Vy se mě můžete ptát na cokoliv, doktore."
"Předpokládejme - čistě teoreticky -, že ty duchy nepředstíral Peter. Odkud ještě by v takovém případě mohly vycházet?"
"Vy mi nevěříte ani slovo, viďte?" odsekla Patsy.
Na povolání terapeuta je nejtěžší zajistit, aby pacienti věděli, Že jste na jejich straně, a přitom pokračovat v hledání pravdy. "To, co mi o manželovi říkáte...," odpověděl Harry klidně, "je zajisté možné. Ale zkusme teď od toho odhlédnout a zamyslet se nad otázkou, zda pro ty hlasy nemůže existovat ještě další důvod."
"Jaký?"
"Třeba že jste opravdu něco slyšela - například svého muže v telefonu, televizi, rádio nebo cokoliv jiného, co s duchy nijak nesouvisí. Že jste do toho, co jste slyšela, promítla vlastní myšlenky."
"Chcete říct, že se mi to všechno odehrává v hlavě."
"Chci říct, že možná i ta slova samotná mají původ ve vašem podvědomí. Co si o tom myslíte?"
Patsy se na okamžik zamyslela. "Já nevím... Možné to je. Myslím, že nějakou logiku to má."
Harry se usmál. "To je dobré, Patsy. To je důležitý první krok, když si to přiznáte."
Patsy se zatvářila potěšeně - jako školačka, která dostala od učitelky hvězdičku.
Psychiatr však poté zvážněl. "Ještě jedna věc: když ty hlasy mluví o tom, ať si ublížíte..., neposlechnete je, že ne?"
"Ne, neposlechnu." Patsy nasadila statečný úsměv. "Samozřejmě že ne."
"Dobře." Harry se podíval na hodiny. "Vidím, že náš čas už téměř vypršel, Patsy. Něco bych po vás chtěl. Chtěl bych, abyste si vedla deník o tom, co vám ty hlasy říkají."
59
"Deník? Tak dobře."
"Zapisujte tam všechno, co říkají, a pak to společně probereme."
Patsy vstala a otočila se k němu. "Možná bych měla jednoho z těch duchů požádat, aby se mnou přišel na terapii..., jenže to byste mi pak účtoval dvojnásobek, viďte?"
Harry se zasmál. "Na shledanou příští týden."
Druhý den ve tři hodiny ráno probudil Harryho telefon.
"Doktore Bernsteine?"
"Ano?"
"Jsem detektiv Kavanaugh z policejního oddělení."
Harry se posadil, pokusil se ze sebe setřást otupělost a okamžitě si vzpomněl na chudáka Herba, svého pacienta na klinice v Brooklynu. Tohoto lehkého a naprosto neškodného schizofrenika ustavičně někdo bil, protože se choval nevrle a hrozivě.
Důvod telefonátu však byl jiný.
"Vy jste psychiatr paní Patricie Randolphové. Říkám to správně?"

Harrymu poskočilo srdce. "Ano, to jsem. Je v pořádku?"
"Dostali jsme hlášení... Našli jsme ji na ulici před jejím bytem. Nic se jí nestalo, ale je trochu hysterická."
"Hned jsem tam."
Když dorazil do domu Randolphových o deset bloků dál, zastihl Patsy i jejího manžela ve vstupním vestibulu. Vedle nich stál uniformovaný policista.
Harry věděl, že Randolphovi jsou zámožní, ale budova byla mnohem hezčí, než očekával. Byl to jeden z těch luxusních věžáků, které v osmdesátých letech postavil Donald Trump. A jak se Harry dočetl v Timesech, ateliérová apartmá se třemi bytovými jednotkami se zde prodávala za dvacet milionů dolarů.
"Doktore," zaštkala Patsy, když spatřila Harryho, a rozběhla se k němu. Harry si na fyzický kontakt s pacienty dával pozor. Věděl všechno o transferenci a kontratransferenci - naprosto normální přitažlivosti mezi pacienty a jejich terapeuty -, ale s fyzickým kontaktem bylo třeba zacházet opatrně. Uchopil tedy Patsy za ramena, aby ho nemohla obejmout, a odvedl ji zpět na pohovku ve vestibulu.
"Pan Randolph?" zeptal se a obrátil se na jejího manžela.
"Přesně tak."
"Já jsem Harry Bernstein."
Oba muži si podali ruce. Peter Randolph byl přesně takový, jakého si jej Harry představoval: štíhlý atletický muž kolem čtyřicítky. Pohledný. V očích měl vzteklý a zmatený výraz a působil jako oběť něčeho nepochopitelného. Harrymu připomínal jednoho pacienta, kterého krátce léčil - člověka, jehož nespokojenost pramenila pouze z toho, že mu dělalo problémy žít s manželkou a dvěma milenkami. Na sobě měl Peter vínově červený hedvábný župan a pantofle z měkké kůže.
"Nevadilo by vám, kdybych si s Patsy promluvil o samotě?" zeptal se ho Harry.
"Ne. Kdybyste něco potřebovali, budu nahoře," odpověděl manžel Harrymu i policistovi.
Harry pohlédl i na policistu, který se rovněž vzdálil a nechal psychiatra promluvit s pacientkou.
"Tak co se stalo?" zeptal se Harry.
"Ten ptáček," odpověděla Patsy a spolkla slzy.
"Jeden z těch keramických ptáčků?"
"Ano," zašeptala Patsy. "On ho rozbil."
Harry si ji pozorně prohlédl. Dnes v noci byla opravdu ve špatném stavu. Neučesané vlasy, umolousaný župan, špína za nehty. Její líčení však bylo stejně jako na poslední terapii bez poskvrnky.
"Tak mi povězte, co se stalo."
"Normálně jsem spala a pak jsem zaslechla, jak ten hlas říká: ‚Utíkej! Musíš uniknout. Už jsou skoro tady. Ublíží ti.' A tak jsem vyskočila z postele a utekla do obýváku, kde..., kde byl ten ptáček od Boehma. Drozd. Byl rozbitý a roztroušený po celé podlaze. Začala jsem křičet - protože jsem věděla, že jdou po mně." Její hlas se zvýšil. "Ti duchové... Ti... Totiž, že jde po mně Peter. Tak jsem na sebe jen hodila župan a utekla jsem."
"A co dělal Peter?"
"Ten běžel za mnou."
60 61
"Ale neublížil vám."
Patsy zaváhala. "Ne." Rozhlédla se paranoidníma očima po chladném mramorovém vestibulu. "Totiž, on udělal to, že zavolal policii... Jenže copak to nevidíte? Nic jiného Peterovi nezbývalo. Musel tu policii zavolat. Copak by přesně toto neudělal za normálních okolností člověk, jehož manželka by vyběhla ven z bytu a ječela tam? Nezavolat ji by bylo podezřelé..." Její hlas utichl.
Harry hledal známky předávkování léky nebo opilosti. Žádné ovšem neviděl. Ještě jednou se rozhlédl po vestibulu.

"Už se cítíte lépe?"
Patsy přikývla. "Omlouvám se," řekla. "Že jsem vás takhle v noci přinutila jet takovou dálku."
"Od toho jsem tady... Ale povězte mi: teď už žádné hlasy neslyšíte, že ne?"
"Ne."
"A ten ptáček? Nemohla to být nešťastná náhoda?"
Patsy o tom chvíli přemýšlela. "No, Peter opravdu spal... Možná jsem si toho ptáčka předtím prohlížela a pak jsem ho nechala na okraji stolu." Mluvila naprosto rozumně. "Nebo ho tam možná nechala služebná. A já ho mohla shodit."
Policista se podíval na hodinky a přistoupil k nim. "Můžu s váma mluvit, doktore?"
Zamířili do rohu vestibulu.
"Myslím, že bych ji měl odvízt do města," řekl policista líným tónem člověka z Queensu. "Byla totiž pěkně vykolejená. Ale záleží na vás. Myslíte, že je éenko?"
Emočně narušená - tato diagnóza může vést k nedobrovolnému zadržení. Kdyby Harry odpověděl, že ano, Patsy by byla hospitalizována.
Nastal kritický okamžik. Harry chvíli uvažoval.
Já můžu pomoci tobě a ty můžeš pomoci mně...
Obrátil se k policistovi. "Dejte mi minutku."
Vrátil se k Patsy a posadil se vedle ní. "Máme takový problém. Policie vás chce odvézt do nemocnice. A pokud budete tvrdit, že se vás Peter snaží dohnat k šílenství nebo vám ublížit, pak vám soudce jednoduše neuvěří."
"Já? Já přece nic nedělám! To ty hlasy! To ony... Totiž, to Pe-
"Jenže oni vám to nebudou věřit. Tak to prostě je. Takže se teď buďto můžete vrátit nahoru a žít normálně dál, anebo vás odvezou do nemocnice ve městě. A to vy nechcete. Věřte mi, že ne. Dokážete se ovládnout?"
Patsy si vložila hlavu do dlaní a nakonec řekla: "Ano, doktore, dokážu."
"Dobře... A teď vás chci požádat ještě o něco, Patsy. Chci mluvit s vaším mužem o samotě. Můžu ho zavolat a nechat ho sem přijít?"
"Proč?" zeptala se Patsy a její obličej potemněl podezíravostí.
"Protože jsem váš lékař a chci se dostat k jádru toho, co vás trápí."
Patsy upřela zrak na policistu, zpražila ho temným pohledem řekla Harrymu: "Jistě."
"Dobře."
Jakmile Patsy zmizela za dveřmi výtahu, policista řekl: "Já nevím, doktore. Mně připadá jako totální blázen. Takovýdle věci... se můžou nehezky zvrhnout. Zažil jsem to už miliónkrát."
"Má určité problémy, ale není nebezpečná."
"Jste ochoten to riziko podstoupit?"
Harry se na okamžik odmlčel a pak řekl: "Ano, jsem ochoten to riziko podstoupit."
"Jak se chovala včera v noci, když jsem odešel?" dotázal se Harry druhý den ráno Petera Randolpha. Oba muži seděli v Harryho ordinaci.
"Připadala mi v pořádku. Klidnější." Peter upil kávy, kterou mu přinesla Miriam. "Co se s ní vlastně děje?"
"Je mi líto," odpověděl Harry. "O konkrétních aspektech manželčina stavu s vámi nemohu hovořit. Lékařské tajemství."
Peterovy oči na chvíli hněvivě vzplály. "Tak proč jste si mě sem pozval?"
"Protože potřebuji, abyste mi pomohl s její léčbou. Chcete přece, aby se zotavila, ne?"
62 63
"Samozřejmě že ano. Velice ji miluji." Poposedl si na židli dopředu. "Ale nechápu, co se děje. Ještě před dvěma měsíci jí vůbec

nic nebylo - vlastně až do doby, kdy začala chodit k vám, jestli chcete slyšet pravdu. Od té doby začalo jít všechno k horšímu."
"Když lidé navštěvují terapeuty, někdy jsou konfrontováni s problémy, s nimiž se do té doby nikdy nemuseli potýkat. Myslím, že tomu tak bylo i v Patsyině případě. Dostala se na dosah k některým důležitým tématům. A to může být nesmírně dezorientující."
"Tvrdí, že se vydávám za ducha," prohlásil Peter jízlivě. "To mi připadá o trošku horší, než že je jenom dezorientovaná."
"Pohybuje se po sestupné spirále. Já ji z ní dokážu vytáhnout..., ale bude to těžké. A budu potřebovat vaši pomoc."
Peter pokrčil rameny. "Co můžu dělat?"
"Tak především," vysvětlil Harry, "musíte být vůči mně poctivý."
"Samozřejmě."
"Ona si vás z nějakého důvodu začala spojovat se svým otcem. Cítí vůči němu značnou zášť a tu z něj pak promítá na vás. Víte, proč se na vás tak zlobí?"
Nastala chvíle ticha.
"No tak, povězte mi to. Všechno, co zde řeknete, je přísně důvěrné - zůstane to jen mezi námi dvěma."
"Možná ji posedla ta přihlouplá myšlenka, že ji podvádím."
"A podvádíte?"
"Co si o sobě, ksakru, myslíte, že mi kladete takovou otázku?"
"Snažím se pouze dobrat pravdy," odpověděl Harry rozumně.
Randolph se uklidnil. "Ne, nepodvádím ji. Ona je paranoidní."
"A neřekl nebo neučinil jste něco, co ji mohlo hluboce znepokojit nebo narušit její smysl pro realitu?"
"Ne," odvětil Peter.
"Jakou má cenu?" zeptal se Harry neomaleně.
Peter zamžoural. "Myslíte její portfolio?"
"Čisté jmění."
"To přesně nevím. Asi jedenáct milionů."
Harry přikývl. "A ty peníze patří všechny jí, je to tak?"
Tvář Petera Randolpha se zachmuřila. "Nač se mě to ptáte?"
64

"Ptám se vás, jestli by její peníze připadly vám, kdyby Patsy zemřela nebo spáchala sebevraždu."
"jděte k čertu!" vykřikl Randolph a rychle se postavil. Harry si chvíli myslel, že ho muž udeří. Randolph však vytáhl ze zadní kapsy kalhot náprsní tašku, vyklepal z ní navštívenku a hodil ji Harrymu na stůl. "Tohle je náš právník. Zavolejte mu a zeptejte se na naši předsvatební smlouvu. Kdyby byla Patricia prohlášena za nepříčetnou nebo kdyby měla umřít, putovaly by ty peníze do svěřeneckého fondu. Já bych nedostal ani cent."
Harry odsunul navštívenku zpátky. "To nebude nutné... Promiňte, jestli jsem ranil vaše city," řekl. "Péče o pacientku má u mě povinost před vším ostatním. Musel jsem vědět, zda neexistuje nějaký motiv, aby jí někdo ublížil."
Randolph si upravil manžety a zapnul sako. "Přijímám."
Harry pokýval hlavou a pozorně si Petera Randolpha prohlédl. Nezbytnou podmínkou povolání terapeuta je schopnost rychle odhadnout charakter člověka. Harry si muže změřil pohledem a dospěl k rozhodnutí. "Chci se u Patsy pokusit o něco radikálního a chci, abyste mi přitom pomohl."
"Radikálního? Myslíte ji hospitalizovat?"
"Ne, to by pro ni bylo ze všeho nejhorší. Když pacienti procházejí podobným obdobím, nesmíte je rozmazlovat. Musíte na ně být tvrdý. A přinutit k tvrdosti i je."
"Což znamená...?"
"Neberte si to osobně, ale přinutit ji, aby se ve vlastním životě nadále angažovala. Ona se bude chtít stáhnout - nechat se hýčkat. Ale vy ji nesmíte rozmazlit. Pokud se bude vymlouvat, že je příliš rozrušená, než aby šla nakupovat nebo někam na večeři, ne-

smiřte se s tím. Trvejte na tom, aby dělala, co se od ní očekává."
"A jste si jistý, že to bude nejlepší?"
Jistý? zeptal se Harry v duchu sám sebe. Ne, jistý si tím nebyl ani v nejmenším. Ale už se pro něco rozhodl. Musí na Patsy tvrdě zatlačit. "Nemáme na vybranou," řekl Peterovi.
Jakmile však Patsyin manžel odešel z ordinace, Harry si náhodou vzpomněl na jeden výraz, který na medicíně často používal jeden z jeho profesorů. Tvrdil, že člověk musí na chorobu zaútočit čelně. "Musíte zabít, anebo vyléčit."
65
Harry si na tuto frázi nevzpomněl už celá léta. Litoval, že se mu vybavila právě teď.
Nazítří vstoupila Patsy do ordinace bez objednání.
Na klinice v Brooklynu to byl naprosto standardní postup a nikdo se nad ním nepozastavoval. V psychiatrické ordinaci na Park Avenue však byly improvizované terapie tabu. Harry nicméně na Patsyině tváři poznal, že je nesmírně rozrušená, a nedělal tedy z jejího nečekaného příchodu problém.
Patsy se zhroutila na pohovku a pevně se objala rukama, zatímco Harry se postavil a zavřel dveře.
"Co se děje, Patsy?" zeptal se.
Neuniklo mu, že její šaty jsou zmuchlanější než kdykoliv předtím. Navíc byly potrhané a potřísněné. Vlasy měla Patsy rozcuchané a nehty špinavé.
"Všechno šlo tak dobře," vzlykla, "jenže když jsem dnes ráno seděla v pracovně, zaslechla jsem otcova ducha znovu. Říkal: ‚Už jsou skoro tady. Moc času ti nezbývá...' Zeptala jsem se ho, jak to myslí, a on řekl: ‚Podívej se do obýváku.' Tak jsem poslechla a našla tam dalšího ze svých ptáčků! Byl rozbitý!" Otevřela kabelku a ukázala Harrymu rozbité kousky keramiky. "Teď už mi zůstal jen jeden! Umřu, jestli se rozbije. Vím, že ano. A Peter ho dneska v noci rozbije! A potom zabije i mě."
"On vás nezabije, Patsy," řekl Harry klidně a trpělivě přecházel pacientčinu hysterii.
"Myslím, že bych měla jít na nějakou dobu do nemocnice, doktore."
Harry vstal a posadil se na pohovku vedle ní. Chytil ji za ruku.
"Ne."
"Cože?"
"To by byla chyba," odpověděl Harry.
"Proč?" zaštkala.
"Protože se před těmi problémy nemůžete schovávat. Musíte se jim postavit čelem."
"V nemocnici bych se cítila bezpečněji. V nemocnici by se mě nikdo nesnažil zabít."
"Ale vás nikdo nezabije, Patsy. Musíte mi věřit."
"Ne! Peter..."
"Peter se vám přece nikdy nepokusil ublížit, nebo ano?"
Chvíle ticha. "Ne."
"Dobrá, takže vám řeknu, co uděláte. Poslouchejte mě. Posloucháte?"
"Ano."
"Vy víte, že ať už vám ty věci říkal Peter, anebo jste si je pouze představovala, každopádně nebyly skutečné. Opakujte to."
Já..."
"Opakujte to!"
"Nebyly skutečné."
"A teď řekněte: ‚Žádný duch to nebyl. Můj otec je mrtvý.'"
"Žádný duch to nebyl. Můj otec je mrtvý."
"Dobře!" Harry se zasmál. "A ještě jednou."
Patsy tuto mantru několikrát zopakovala a pokaždé se přitom o něco uklidnila. Nakonec jí po rtech přeběhl chabý úsměv. Pak se ovšem zamračila. "Ale ten ptáček..." Znovu otevřela kabelku, vytáhla rozbitou keramiku a žmoulala jednotlivé kusy v třesoucí

se ruce.
"Ať už se tomu ptáčkovi stalo cokoliv, nezáleží na tom. Je to jen kus porcelánu."
"Ale..." Patsy pohlédla na rozlámané střepy.
Harry se předklonil. "Poslouchejte mě, Patsy. Poslouchejte pozorně." Nasadil vášnivý tón. "Chci, abyste odjela domů, vzala toho posledního ptáčka a rozmlátila ho."
"Vy chcete, abych..."
"Vzala kladivo a rozbila ho."
Patsy začala protestovat, ale pak se usmála. "A to můžu?"
"To si pište, že můžete. Stačí, když si k tomu dáte svolení. Jeďte domů, dejte si sklenici dobrého vína, najděte kladivo a roz-flákejte ho." Harry sáhl pod stůl, zvedl odpadkový koš a přidržel ho před pacientkou. "Vždyť jsou to jen kusy čínského porcelánu, Patsy."
Patsy po chvíli skutečně odhodila střepy porcelánové sošky do koše.
"Dobře, Patsy." A doktor Bemstein - k čertu s transferencí, po-myslel si - svou pacientku vřele objal.
66 67
Toho večera zastihla Patsy Randolphová po návratu domů Petera před televizí.
"Jdeš pozdě," řekl. "Kdes byla?"
"Na nákupech. Koupila jsem láhev vína."
"Dneska večer máme jít k Jackovi a Louise. Neříkej mi, žes na to zapomněla."
"Necítím se na to," odpověděla Patsy. "Necítím se dobře. Já se..."
"Ne. Půjdeme. Z tohohle se nevymluvíš." Hovořil stejně po-divným a úsečným tónem, jaký používal celý poslední týden.
"No, a nemůžu aspoň nejdřív vyřídit pár věcí?"
"Jistě. Ale nechci se opozdit."
Patsy odešla do kuchyně, otevřela láhev drahého merlotu a na-lila si velkou sklenici, přesně jak jí říkal doktor Bemstein. Usrkla a cítila se dobře. Velmi dobře. "Kde máme kladivo?" zeptala se.
"Kladivo? Nač potřebuješ kladivo?"
"Musím něco spravit."
"Myslím, že je v zásuvce vedle ledničky."
Patsy nástroj našla, odnesla ho do obývacího pokoje a pohlédla na posledního ptáčka od firmy Boehm, jímž byla sova.
Peter se zadíval na kladivo a upřel pozornost zpátky k televi-zoru. "A co musíš spravit?"
"Tebe," odpověděla Patsy a vší silou ho udeřila tupým koncem do temene.
Musela mu uštědřit dalších dvanáct ran, než ho zabila. Když byla hotová, odstoupila a zadívala se na pozoruhodné obrazce, které na koberci a pohovce vytvořila krev. Nato se odebrala do ložnice a zvedla z nočního stolku deník - ten, jehož vedení jí do-poručil doktor Bemstein. Vrátila se do obýváku, posadila se vedle manželovy mrtvoly a zapsala si do deníku nesouvislý popis, jak se jí konečně povedlo zařídit, aby už na ni duchové nemluvili. Jak konečně nalezla mír. Neuvedla toho ovšem tolik, kolik si přála; psát prstem místo pera a krví místo inkoustu bylo totiž nesmírně časově náročné.
68
Když skončila, sebrala kladivo a rozmlátila keramickou sovu od firmy Boehm na prášek. A pak začala co nejhlasitěji křičet: "Duchové jsou mrtví, duchové jsou mrtví, duchové jsou mrtví!"
Policie a záchranná služba dorazily dlouho předtím, než ochraptěla. Když ji odváděli, měla na sobě svěrací kazajku.
O týden později seděl Harry Bemstein v čekárně vězeňské ne-mocnice. Věděl, že je na něj hrozný pohled - několik dní se neholil a měl zmačkané šaty, ve kterých ostatně včera v noci spal. Oči klopil ke špinavé podlaze.

"Není vám něco?" zeptal se vysoký štíhlý muž s dokonalým plnovousem. Měl na sobě nádherný oblek a brýle od Armaniho. Byl to Patsyin hlavní obhájce.
"Nikdy mě nenapadlo, že by to udělala," řekl mu Harry.
"Věděl jsem, že je to riskantní. Věděl jsem, že něco není v pořádku. Ale myslel jsem si, že mám všechno pod kontrolou."
Advokát na něj účastně pohlédl. "Slyšel jsem, že teď máte nějaké potíže. Že vaši pacienti..."
Harry se hořce zasmál. "Houfně ode mě odcházejí. A vy byste to neudělal? Psychiatrů jsou na Park Avenue mraky. Proč by měli riskovat návštěvy u mě? Vždyť bych jim mohl přivodit smrt nebo hospitalizaci."
Dozorce otevřel dveře. "Doktore Bernsteine, můžete za obviněnou."
Harry se pomalu postavil a opřel se o zárubeň.
Advokát se na něj zadíval a řekl: "Můžeme se spolu v příštích dnech sejít a dohodnout se, jak se k tomu případu postavit. Obhajoba založená na nepříčetnosti je v New Yorku obtížná, ale když do toho půjdete taky, můžeme to dokázat. Dostaneme ji z vězení. .. Poslyšte, doktore, budete v pořádku?"
Harry zlehka přitakal.
"Mohu vám obstarat nějaké peníze," dodal advokát laskavě.
"Pár tisíc - jako honorář za odbornou expertizu."
"Díky," řekl Harry, ale okamžitě na tyto peníze zapomněl. Myšlenkami již byl u pacientky.
69
Místnost byla stejně bezútěšná, jak předpokládal.
Patsy ležela v posteli a dívala se z okna. Byla bledá jako stěna a oči měla zapadlé. Pohlédla na Harryho a zdálo se, že ho nepoznala.
"Jak se cítíte?" dotázal se Harry.
"Kdo jste?" Patsy se zamračila.
Ani on na její otázku neodpověděl. "Nevypadáte zase tak špatně, Patsy."
"Myslím, že vás znám. Ano, vy jste... Moment, vy jste duch?"
"Ne, já nejsem duch." Harry si položil aktovku na stůl. Když vytahoval podklady k případu, její oči k němu sklouzly.
"Nemůžu se zdržet dlouho, Patsy. Zavírám praxi a musím vyřídit spoustu záležitostí. Ale chtěl jsem vám přinést pár věcí."
"Věcí?" zeptala se Patsy a mluvila přitom jako dítě. "Pro mě? Jako když jsou Vánoce. Jako když mám narozeniny."
"Ehm." Harry začal prohledávat aktovku. "Tady je první věc." Vytáhl fotokopii. "Je to článek z časopisu Journal of Psychoses. Našel jsem ho večer po naší terapii, když jste mi poprvé řekla o těch duších. Měla byste si ho přečíst."
"Já neumím číst," odpověděla pacientka. "Nevím, jak se to dělá." Šíleně se zasmála. "Bojím se zdejšího jídla. Myslím, že jsou všude kolem špioni. Budou mi dávat do jídla různé věci. Nechutné věci. A taky jed. Nebo rozbité sklo." Znovu se kdákavě zachechtala.
Harry položil článek na postel vedle ní a přistoupil k oknu. Tady žádné stromy nebyly. A žádní ptáci. Jen šedivé centrum Manhattanu.
Ohlédl se na ni a řekl: "Je celý o duších. Myslím ten článek."
Patsy přimhouřila oči a její obličej zaplavil strach. "O duších," zašeptala. "Duchové jsou tady?"
Harry se drsně zasmál. "Víte, Patsy, ti duchové byli první vodítko. Poté, co jste se o nich zmínila na té terapii - když jste tvrdila, že se vás manžel snaží dohnat k šílenství -, mě napadlo, že tady něco nehraje. A tak jsem odjel domů a začal váš případ zkoumat."
Patsy na něj mlčky civěla.
70
"Ten článek pojednává o významu diagnózy v případech du-

ševních poruch. Víte, někdy je pro člověka výhodné, když působí dojmem duševně labilního - může se pak vyhnout zodpovědnosti. Například vojáci, kteří nechtějí bojovat. Pojištěnci žádající podvodně o pojistné plnění. Lidé, kteří spáchali zločin." Otočil se. "Anebo lidé, kteří se chystají spáchat zločin."
"Já se bojím duchů," řekla Patsy a zvýšila přitom hlas. "Bojím se duchů. Nechci tady žádné duchy! Bojím se..."
Harry nicméně pokračoval jako profesor při přednášce. "A duchové patří ke klasickým halucinacím, pomocí nichž se příčetní lidé snaží přesvědčit ostatní o vlastní nepříčetnosti."
Patsy zavřela ústa.
"Úchvatný článek," dodal Harry a kývl na časopis. "Víte, duchové se jeví jako produkty mysli stížené přeludy. Ve skutečnosti jsou to však složité metafyzické kategorie, kterým by doopravdy nepříčetný člověk vůbec nerozuměl. Kdepak, skuteční psychotici věří, že s nimi rozmlouvá přímo dotyčná osoba. Myslí si, že Napoleon, Hitler nebo Marilyn Monroe jsou s nimi doopravdy v místnosti. Vy byste netvrdila, že jste slyšela ducha svého otce. Slyšela byste přímo jeho."
Harry si vychutnával dokonale šokovaný výraz ve tváři své pacientky. "A pak jste se před několika týdny přiznala, že se ty hlasy možná ozývají ve vaší hlavě. To by skutečný psychotik nikdy nepřiznal. Přísahal by, že je naprosto příčetný." Začal pomalu přecházet po místnosti. "A potom tu byly i jiné věci. Někde jste se zřejmě dočetla, že příznakem duševní choroby je nedbalý zevnějšek. Vaše šaty byly potrhané a špinavé, zapomněla jste si zapínat pásky na botách..., ale váš mejkap byl vždycky perfektní - dokonce i v tu noc, kdy mě policie zavolala k vám do bytu. Zatímco u skutečných duševních poruch mizí pořádné líčení jako první. Pacientky si pouze mažou mejkap na obličej. Souvisí to s maskováním jejich identity, kdyby vás to zajímalo.
Jo, a vzpomínáte, jak jste se mě ptala, jestli by některý z vašich duchů mohl přijít na terapii? To bylo velice vtipné. Ovšem psychiatrická literatura definuje humor jako ironické srovnávání konceptů založených na společném prožitku. Což je samozřejmě v rozporu s duševními pochody psychotiků."
71
"Co to, ksakru, znamená?" vyštěkla Patsy.
"Že šílení lidé nevtipkují," shrnul to Harry. "To mě utvrdilo v názoru, že jste příčetná, jak zákon káže." Znovu se zadíval na kufřík. "A dále..." Vzhlédl a usmál se. "Jakmile jsem si přečetl ten článek a dospěl k závěru, že svou diagnózu pouze předstíráte - a také si poslechl, co mi vaše podvědomí říká o vašem manželství -, domyslel jsem si, že mě pouze využíváte k něčemu, co souvisí s vaším manželem. A tak jsem si najal soukromé očko."
"Ježíšikriste, co že jste?"
"Tady je jeho zpráva." Harry hodil na postel složku. "V podstatě se tam konstatuje, že váš manžel měl milostnou aféru a že padělal šeky na váš hlavní investiční účet. Vy jste o jeho milence i o těch penězích věděla a hovořila jste s právníkem o možném rozvodu. Jenže Peter věděl, že milostnou aféru máte ivy -s manželem vaší přítelkyně Sally. Na základě toho vás vydíral, abyste se s ním neroz vedla."
Patsy na něj zkoprněle civěla.
Harry znovu kývl na zprávu. "Klidně se na ni můžete podívat. Protože pokud jde o to předstírání, že neumíte číst... S tím nepochodíte. Čtení nemá s psychotickým chováním nic společného: jde o vývojovou a inteligenční záležitost."
Patsy otevřela zprávu, přečetla si ji a pak ji znechuceně odhodila na stranu. "Zkurvysyn."
"Chtěla jste zabít Petera a chtěla jste, abych vám pak potvrdil, že jste nepříčetná - kvůli obhajobě. Dostala byste se do soukromé nemocnice, po roce byste podstoupila povinné přezkoušení a prásk! - najednou byste zvládla všechny testy a byla propuštěna."

Patsy zavrtěla hlavou. "Jenže vy jste věděl, že mám v plánu Petera zabít - a nechal jste mě to udělat! Sakra, vždyť vy jste mě k tomu přímo ponoukal."
"A když jsem viděl Petera, ponoukal jsem i jeho, aby vás proti sobě popuzoval... Byl čas dát věci do pohybu. Ty naše terapie už mě unavovaly." V tom okamžiku Harryho tvář potemněla ryzí lítostí. "Ale nikdy mě nenapadlo, že ho skutečně zabijete - pouze že ho napadnete. Jenže co naplat? Psychiatrie není exaktní věda."
"Ale proč jste se neobrátil na policii?" zeptala se Patsy šeptem, který neměl daleko k panice.
72
"Á, to souvisí s třetí věcí, kterou jsem vám přinesl."
Já můžu pomoci tobě a ty můžeš pomoci mně...
Vytáhl z aktovky obálku a podal ji pacientce.
"Co to je?"
"Můj účet."
Patsy obálku otevřela a vytáhla z ní arch papíru.
Nahoře bylo uvedeno: Za poskytnuté služby. A dole částka: 10 milionů dolarů.
"Zbláznil jste se?" zalapala po dechu Patsy.
Vzhledem k prostředí, kde se nacházeli, a kontextu jejich rozhovoru se musel Harry její volbě slov zasmát. "Peter byl tak milý, že mi přesně sdělil vaše čisté jmění. Nechávám vám milion..., který pravděpodobně budete potřebovat k zaplacení toho úlisného obhájce. Vypadá draze. Takže: dříve než budu u vašeho soudu vypovídat, potřebuji hotovost nebo potvrzený šek. Jinak se budu muset se soudem podělit o svou poctivou diagnózu vašeho stavu."
"Vy mě vydíráte!"
"Myslím, že ano."
"Proč?"
"Protože s tolika penězi si budu moci dovolit vykonat nějaké dobro. A pomoci lidem, kteří pomoc opravdu potřebují." Kývl na fakturu. "Na vašem místě bych ten šek vystavil hezky rychle - v New Yorku teď mají trest smrti. Jo, a mimochodem, tu pasáž o otravě jídlem bych raději vynechal. V podobných zařízeních stačí jediné křivé slovo o jídle a šoupnou vás na infuzi." Sebral ze stolu aktovku.
"Moment," žadonila Patsy. "Neodcházejte! Pojďme si o tom promluvit!"
"Omlouvám se." Harry ukázal na hodiny na stěně. "Ale vidím, že náš čas vypršel."
73

Nádherná
On už ji našel.
Ach ne, pomyslela si. Proboha, ne...
Oči se jí zalily slzami zoufalství a její tělo přemohla nevolnost.
Dívala se štěrbinou v žaluzii z okna a její tělo se zhroutilo na okenní rám.
Otlučený pickup Ford - stejně šedý jako rozbouřený Atlantský oceán pár set metrů dále po silnici - zastavil před jejím domem v nádherné čtvrti Crowell ve státě Massachusetts, severně od Bostonu. Byl to přesně ten automobil, jehož se mladá žena děsila a který kodrcavě projížděl jejími sny - někdy mu přitom hořely pneumatiky, jindy mu z výfuku stříkala krev, někdy seděl za volantem neviditelný řidič, který jí hodlal vyrvat srdce z hrudníku.
Ach ne...
Motor zhasl a během chladnutí v něm začalo bouchat. Světla se soumrakem postupně ubývalo, takže do pickupu nebylo vidět, ale Kari Swansonová věděla, že se na ni řidič dívá. V duchu si dokázala jeho rysy vybavit stejně zřetelně, jako by stál tři metry od ní v srpnovém slunci. Věděla, že bude mít ve tváři ten svůj chabý netrpělivý úsměv, že se bude tahat za ušní lalůček zničený dvěma dírkami, které se mu už dávno zanítily a zarostly, takže po nich

zbyla jen ošklivá jizva. Věděla, že jeho dech bude namáhavý.
I ona sama teď v panice dýchala přerývaně a ruce se jí třásly.
Odstoupila od okna, přesunula se na chodbu, zprudka otevřela zásuvku v malém stolku a vytáhla z ní pistoli. Znovu se zadívala ven.
Řidič se k domu nepřiblížil. Pouze hrál svou až příliš dobře známou hru: seděl na předním sedadle své staré kraksny a civěl na ni.
Tak už ji našel. Pouhý týden poté, co se sem přestěhovala. Pronásledoval ji více než tři a půl tisíce kilometrů. Veškerá její snaha zamést za sebou stopy byla marná.
74
Krátký klid, jemuž se těšila, byl pryč.
David Dále ji našel.
Kari - která se narodila jako Catherine Kelley Swansonová - byla rozumná osmadvacetiletá žena příjemného vystupování, jež vyrostla na americkém Středozápadě v milující rodině. Byla vysloveně studijní typ s červeným diplomem a plány na doktorandské studium. Její kariéra modelky jí až do přestěhování sem zajistila jak tučné investiční konto, tak i možnost pracovat pravidelně na tak exkluzivních místech, jako jsou Paříž, Kapské Město, Londýn, Rio, Báli a Bermudy. Jezdila v hezkém autě, vždy si kupovala skromné, ale pohodlné domy a rodičům zasílala velkorysou roční rentu.
Zdánlivě záviděníhodný život..., a přesto Kari Swansonovou navždy sužoval vysilující problém.
Byla neskonale nádherná.
Do své konečné výšky sto osmdesáti centimetrů dorostla v sedmnácti letech a její váha se nikdy neodchylovala o více než půl kilogramu od současné hodnoty pětapadesáti kilo. Její vlasy byly třpytivě lesklé a přirozeně zlaté (ano, ano, mohli jste je vidět v mnoha reklamách na šampony, kde povlávaly ve zpomaleném záběru) a její pokožka měla bezvadně jiskřivý krémový nádech, takže vizážistům mnohdy nezbývala před focením jiná práce než jí na rty nanést jen trochu rtěnky, která byla právě v módě, a na oči aplikovat stíny.
People, Details, W, Rolling Stone, Paris Match, londýnské Times a Entertainment Weekly, ti všichni označovali Kari Swansonovou za "nejnádhernější ženu na světě" či za nějakou obdobu tohoto titulu. A prakticky všechny tiskoviny v průmyslovém světě přetiskly ve své době nějakou její fotografii, přičemž mnohé se objevily na titulních stranách časopisů.
Zkušenost, že její okouzlující krása může být i přítěží, učinila Kari brzy. V mládí totiž Cathy - supermodelka "Kari" se z ní stala až ve dvaceti letech - toužila po normálním dospívání, ale její vzhled jí v tom ustavičně bránil. Na střední škole ji to táhlo do vědeckých a uměleckých kroužků, ale tam ji spatra odmítali, poněvadž předpokládali, že je buďto přelétavou husičkou, anebo se
75
jen vysmívá nemotorným studentům, kteří tyto kroužky navštěvovali.
Na druhou stranu jí vášnivě nadbíhaly pletichářské kliky školních roztleskávaček a sportovců, z nichž ovšem jen málokteré dokázala Cathy vystát. Navzdory jejím rozpakům bývala pravidelně volena královnou nejrůznějších školních slavností a tanců, a to i když se odmítla o podobné tituly ucházet.
S randěním to bylo ještě nemožnější. Pohlední a zajímaví chlapci před ní většinou ztuhli jako králíci a neměli odvahu ji někam pozvat, protože předpokládali, že by je odmítla. Zato ji neúnavně pronásledovali bouchači a sexuální atleti - jejichž motivem nebylo pochopitelně nic jiného než nechat se vidět na veřejnosti s nejkrásnější holkou ze školy, případně ji dostat do postele jako cennou trofej (nikdo z nich se u ní samozřejmě nesetkal s úspěchem, ale uštěpačné drby se přesto množily; zdálo se, že

čím neoblomnější bylo její odmítnutí, tím více se zhrzený chlapec vychloubal svým vítězstvím).
Čtyři roky strávené na Stanfordu byly prakticky totéž - modeling, studium a hodiny samoty přerušované vzácnými večery a víkendy s několika málo přáteli, kterým pranic nezáleželo, jak vypadá (výmluvný byl i fakt, že její první milenec - muž, s nímž se dosud přátelila - byl slepý).
Doufala, že po promoci se její život změní, že kouzlo její krásy nebude účinkovat tak silně na lidi, kteří už jsou starší a mají méně času, neboť musí bojovat o své místo na slunci. Jak šeredně se mýlila... Muži zůstávali svému pochybnému poslání věrni, ignorovali její osobnost a pálili za ní stejně lačně a bezmyšlenkovitě jako kdykoliv předtím. Ženy k ní pak pociťovaly ještě větší zášť než na škole, tím spíše že se jim díky dětem, věku a usedlému životu měnila postava.
Kari se tedy vrhla na modeling a snadno získala zakázky u Forda, Elité a dalších špičkových agentur. Její úspěšná kariéra však vytvořila podivný paradox. Byla zoufale osamělá, a přitom neměla soukromí. Jen kvůli její kráse se naprosto cizí lidé pokládali za její důvěrné přátele a neustále ji oslovovali na veřejnosti nebo jí posílali dlouhé dopisy, ve kterých popisovali své intimní

taje, žadonili o radu či nabízeli svůj názor na otázku, jak by měla se svým životem naložit.
Kari tak začala postupně nenávidět jednoduché aktivity, které ji v dětství bavily - předvánoční nákupy, softball, rybaření, běh. Návštěva prodejny potravin byla často učiněný horor; muži se předháněli, aby se mohli ve frontě na pokladnu postavit za ni a pak s ní nemilosrdně flirtovali. V nejednom případě tak Kari nakonec z prodejny prchla a nechala za sebou plný vozík.
Skutečnou hrůzu však pocítila až ve chvíli, kdy se na scéně objevil David Dále, muž v šedém pickupu.
Kari si ho poprvé všimla v davu čumilů, když před dvěma lety dělala jednu zakázku pro Vogue.
Focení v exteriérech pochopitelně vždy sledovali lidé. Byli fascinováni postavami, které nikdy neměli, značkovým oblečením, jež stálo jejich měsíční plat, a nádhernými obličeji, které na ně shlížely z novinových stánků po celé zemi. Na tomto konkrétním muži však bylo cosi odlišného. Cosi znepokojivého.
A nebyla to jen jeho mohutná tělesná konstrukce - měřil hodně přes metr osmdesát, měl obrovské nohy s pevnými stehny a dlouhé klátivé paže. Kari zneklidňoval především způsob, jakým ji pozoroval přes své hromotlucké nemoderní brýle: jeho výraz prozrazoval určitou familiérnost.
Jako by ji velmi dobře znal.
A pak si Kari s mrazením uvědomila, že také ona ho dobře zná - že ho už viděla na jiných zakázkách.
Zatraceně, pomyslela si, mám na krku slídila.
Zpočátku se David Dále objevoval pouze na focení, jako bylo to v kalifornském Pacific Grove - zaparkoval svůj pickup opodál a pak jen mlčky postával za scénou. Později ho však Kari začala vídat také v okolí modelingových agentur, které ji zastupovaly. Navíc jí začal psát dlouhé dopisy o sobě: o svém osamělém tíživém dětství, o smrti rodičů, o svých bývalých přítelkyních (tyto historky působily vymyšleně), o své současné práci environmentálního inženýra (což si Kari překládala jako "správce"), o boji s nadváhou, o lásce ke hře Dungeons & Dragons, o televizních pořadech, které sleduje. Kromě toho o ní znal děsivé množství informací - kde vyrostla, co na Stanfordu studovala, co

má a co nemá ráda. Evidentně četl všechny rozhovory, které kdy Kari poskytla. Postupně jí začal posílat dárky, vesměs neškodné předměty jako pantoflíčky, diáře, zarámované obrázky, sady per a tužek. Znepokojivější bylo, že jí tu a tam zaslal i spodní prádlo:

vkusné položky z katalogu Victoria's Secret v jejím čísle, spolu se zdvořile přiloženým věnováním. Kari všechno vyhodila.
Daleovi víceméně nevěnovala pozornost, ale když poprvé zaparkoval svůj šedý pickup před jejím domem v kalifornské Santa Monice, vyřítila se k němu a dala mu co proto. On se však jen tahal za zjizvené ucho, přízračně dýchal jako astmatik, nevšímal si jejího láteření a pouze na ni zbožně civěl, zkoumal její tvář a mumlal: "Nádherná, nádherná." Rozrušená Kari se vrátila do domu, zatímco Dále si šťastně vytáhl termosku a začal usrkávat kávu. Na ulici pak parkoval až do půlnoci - kterýžto zvyk záhy přerostl v jeho každodenní rituál.
Dále ji pronásledoval i na ulici. Posadil se do restaurace, kde právě jedla, a příležitostně jí nechal poslat ke stolu láhev laciného vína. Kari používala skryté mobilní číslo a poštu si nechávala zasílat do agentury, ale jemu se přesto dařilo doručovat jí vzkazy. Kari tak patřila k několika málo lidem v Americe, kteří neměli na počítači e-mail; byla si jistá, že Dále by vyzvěděl její adresu a zahltil ji zprávami.
Pochopitelně se obrátila na policii, která sice dělala, co mohla, jenže to nestačilo. Při první návštěvě v Daleově zanedbaném družstevním bytě ve čtvrti s nízkými nájmy našla policie na jeho konferenčním stolku kopii zákona o ochraně soukromí. Příslušné pasáže byly podtrhány; David Dále přesně věděl, jak daleko může zajít. Přesto se Kari podařilo přesvědčit policejního soudce, aby mu vydal soudní zákaz styku. Jelikož se však Dále nikdy nedopustil ničeho nezákonného, vztahoval se tento zákaz pouze na vstup na její pozemek. Ke kterému se Dále stejně nikdy neodhodlal.
Incident, který ji nakonec přiměl k ráznému kroku, se odehrál minulý měsíc. Dále měl ve zvyku sledovat oněch několik málo mužů, s nimiž měla Kari tu drzost dát si schůzku. V tomto případě šlo o mladého televizního producenta. Jednoho dne vstoupil Dále do fitness centra v Century City, kde měl tento mladík členskou kartu, a absolvoval s ním krátký rozhovor. Producent ještě

téhož večera zrušil schůzku s Kari a nechal jí jen drsný vzkaz, že by býval ocenil, kdyby mu prozradila, že je zasnoubená. Na Kariiny telefonáty pak už nereagoval.
Tento incident vyprovokoval další návštěvu policie v Daleově bytě, avšak policisté po příjezdu zjistili, že byt je prázdný a pick-up před domem neparkuje.
Kari nicméně věděla, že se Dále vrátí. A rozhodla se, že nastal čas skoncovat s tímto problémem jednou provždy. Nikdy neměla v plánu být modelkou déle než několik let, a nyní dospěla k závěru, že je vhodná doba pověsit toto povolání na hřebík. Svěřila se s tím pouze svým rodičům a několika blízkým přátelům, pověřila jednu realitní kancelář, aby dala její dům k pronájmu, a odstěhovala se do Crowellu ve státě Massachusetts, kde byla před několika lety na jedné zakázce. Strávila zde pak tehdy pár dní a zamilovala si zdejší čistý vzduch, pozoruhodné pobřeží - a také obyvatele městečka. Byli přátelští, ale přitom k ní zaujímali svěže zdrženlivý postoj; pohledná tvářička zjevně nefigurovala příliš vysoko na žebříčku střízlivých novoanglických hodnot.
Z Los Angeles odjela jedné neděle ve dvě hodiny ráno, přičemž projížděla vesměs jen zadními uličkami, vracela se po stejné trase a často se zastavovala, dokud neměla úplnou jistotu, že Daleovi unikla. Když poté projížděla autem přes celou zemi, povznesená z vyhlídky nového života, značný díl času věnovala představě, jak Dále páchá sebevraždu.
Nyní ovšem věděla, že ten hajzl je naživu až příliš. A že nějakým způsobem zjistil, kam se přestěhovala.
Když se dnes večer choulila v obývacím pokoji nového domu, zaslechla, jak venku startuje pickup. Neseřízený motor pak chvíli běžel naprázdno a z rezavého výfuku se valil dým - Kari tyto zvuky znala z posledních let až příliš dobře. Nakonec vůz pomalu

odjel.
Kari se tiše rozplakala, položila si hlavu na koberec a zavřela oči. O devět hodin později se probudila a zjistila, že leží s vytaženými koleny na boku a drží si na prsou pistoli ráže osmatřicet - úplně stejně jako když se jako malá holčička každé ráno budila schoulená do klubíčka a třímající plyšového medvídka, kterému dala jméno Bonnie.
79
Téhož dne dopoledne seděla roztrpčená Kari Swansonová v kanceláři detektiva Brada Loessera, velitele sekce těžkých zločinů na policejním oddělení v Crowellu.
Statný proplešatělý muž se sluncem vypálenými pihami na kořeni nosu si účastně vyslechl její příběh, zavrtěl hlavou a zeptal se: "Jak zjistil, že jste tady?"
Kari pokrčila rameny. "Co já vím, třeba si najal soukromé očko." Pokud šlo o Kari Swansonovou, projevoval David Dále nezměrnou vynalézavost.
"Side!" křikl detektiv na policistu v civilu, který seděl v nedaleké kóji.
Štíhlý mladík vstoupil do místnosti a Loesser představil Kari Sidu Harperovi. Vysvětlil podřízenému situaci a řekl: "Proklepni toho chlápka a sežeň mi jeho záznamy z..." Pohlédl na Kari. "Na kterém policejním oddělení budou mít jeho spis?"
"Na odděleních, detektive," odpověděla Kari vztekle. "Množné číslo. Začala bych v Santa Monice, Los Angeles a na kalifornské státní policii. Pak byste si možná mohli promluvit i s Burbankem, Beverly Hills, Glendale a okresem Orange. Trochu jsem se stěhovala, abych mu unikla."
"Šmarjá," ulevil si Loesser a zavrtěl hlavou.
O pár minut později se Sid Harper vrátil.
"Los Angeles nám jeho spis pošle přes noc. Ze Santa Moniky přijde za dva dny. A taky jsem projel místní záznamy o převodech nemovitostí." Zadíval se na kus papíru. "David Dále si předevčírem koupil byt v Park View. To je necelého půl kilometru od místa, kde bydlí slečna Swansonová."
"Koupil?" ujistil se překvapený Loesser.
"Tvrdí, že se mi cítí blíže, pokud vlastní ve stejném městě bydlení," vysvětlila Kari a zavrtěla hlavou.
"Promluvíme s ním, slečno Swansonová. A dohlédneme i na váš dům. Jestli podnikne něco nepředloženého, vystavíme mu zákaz styku."
"To ho nezastaví," ušklíbla se Kari. "To přece víte."
"Máme v zásadě svázané ruce."
80
Kari se prudce plácla do stehna. "To slýchám už celé roky. Jenže teď nastal čas s tím něco udělat." Její oči zabloudily ke stojanu s brokovnicemi na nedaleké zdi. Když od něj odhlédla, zjistila, že ji detektiv Loesser bedlivě pozoruje.
Poslal Sida Harpera zpátky do kóje a řekl: "Chci vám něco ukázat, slečno Swansonová." Natáhl ruku, zvedl ze stolu rámeček s několika fotografiemi a podal ho Kari. "Ta momentka nalevo. Co na ni říkáte?"
V pravé části rámečku se nacházel snímek zachycující šklebícího se pihovatého dospívajícího chlapce. Nalevo pak byla fotografie mladé ženy v promočním kostýmu a hranaté akademické čapce.
"To je moje dcera. Elaine."
"Je krásná. Chcete se mě zeptat, jestli má nějakou budoucnost v modelingu?"
"Ne, slečno. Nechci. Totiž, mé dceři je pětadvacet, což je téměř stejně jako vám. A víte - ona má celý život před sebou. Čekají ji ještě tuny a tuny hezkých věcí. Manžel, děti, cestování, zaměstnání."
Kari odtrhla oči od snímku a upřela je na detektivův mírný

obličej. "A vy se můžete těšit na stejné věci, slečno Swansonová," pokračoval. "Vím, že je to pro vás peklo, které možná ještě nějakou dobu potrvá. Ale jestli vezmete věci do vlastních rukou - a já mám takový pocit, že o tom uvažujete -, tak to pro váš život bude rovnou znamenat konec."
Kari odbyla jeho radu pokrčením ramen a zeptala se: "Jaký tu máte zákon o nutné sebeobraně?"
"Proč mi kladete takovou otázku?" zeptal se Loesser šeptem.
"Jak zní odpověď?"
Detektiv zaváhal a pak řekl: "Stát Massachusetts je v této věci opravdu přísný. Mimo vlastní dům, dokonce i na vlastní zahradě je prakticky nemožné zastřelit neozbrojeného člověka a vysekat se z toho poukazem na nutnou sebeobranu. A rovnou vám povím, že si okamžitě všímáme, zda nebylo tělo po smrti vlečeno nebo zda mu někdo do ruky nevložil dodatečně nůž." Detektiv se odmlčel a dodal: "A musím vám taky upřímně sdělit, slečno Swansonová, že porota se na vás v takovém případě podívá a řekne:

"No samozřejmě že jí jsou muži v patách. Že se na ni slétají jako vosy na bonbon. Měla by mít tlustší kůži.'"
"Radši už půjdu," řekla Kari.
Loesser si ji nějakou dobu bedlivě prohlížel a pak procítěně prohlásil: "Nezničte si celý život kvůli nějaké onuci, jako je tenhle šílenec."
"Já žádný život nemám," odsekla modelka. "To je ten problém. Myslela jsem si, že ho zase získám, když se přestěhuju do Crowellu. Jenže to nevyšlo."
"Všichni čas od času zažíváme těžké chvíle. Bůh nám při nich pomáhej."
"Já v Boha nevěřím," řekla Kari a oblékla si nepromokavý plášť. "Něco takového by nikomu neudělal."
"Davida Dalea za vámi neposlal Bůh," poznamenal Loesser.
"Tak jsem to nemyslela," odvětila Kari vztekle. Zvedla chvějící se ruku a přiložila si ji na tvář. "Myslím to tak, že kdyby existoval, nebyl by tak krutý a neobdaroval mě krásou."
V osm hodin večer bouchly za dveřmi Kari Swansonové dveře. Byl to Daleův pickup. Kari už ten zvuk znala.
Roztřesenýma rukama odložila víno a vypnula televizi, na kterou se vždy dívala se ztlumeným zvukem, aby byla včas varována, kdyby se Dále rozhodl přiblížit k domu. Odběhla ke komodě na chodbě a vytáhla pistoli.
Mimo vlastní dům, dokonce i na vlastní zahradě je prakticky nemožné zastřelit neozbrojeného člověka a vysekat se z toho poukazem na nutnou sebeobranu...
Sevřela pistoli a vykoukla přes záclonku na hlavních dveřích.
David Dále pomalu kráčel k jejímu dvorku a v ruce držel obrovskou kytici. Dobře věděl, že nesmí vstoupit na její pozemek, a tak se na ulici uklonil v pase, jako když se lidé setkají s královským veličenstvem, položil kytici do trávy vedle parkovacího pruhu a přiložil k ní obálku. Pečlivě květiny upravil, jako by klečel u hrobu, postavil se a chvíli se jimi kochal.
Nakonec se vrátil do auta a odjel do větrné noci.
Kari naboso vyšla do chladného mrholení, popadla květiny a odhodila je do odpadkového koše. Vrátila se na terasu, zastavila

se pod lucernou a roztrhla obálku v naději, že detektiv Loesser možná s Dalem promluvil a vystrašil ho tak, že se slídil rozhodl odjet. Třeba je to vzkaz na rozloučenou.
Jenže vzkaz na rozloučenou to samozřejmě nebyl.
Své Nejnádhernější Milence...
Ten Váš nápad byl báječný, myslím odstěhovat se na východní Pobřeží. V Kalifornyji (nebo jak se to píše..., však víte, že neumím dobře hláskovat!!!) bažilo po Vaší lásce a pozornosti příliš
mnoho lidí a pro mne znamená velmi moc, že jste je chtěla vypudit

ze svého života.
A taky že jste opustila zaměsnání modelky, abych se už o Vás nemusel dělit s celým světem... To VŠECHNO jste udělala pro mě!!!!
Vím, že tady budeme štastní.
Miluji Vás navěky a navždy.
David
P.S.: Víte, co je nového? KONEČNĚ jsem sehnal ten starý časopis New York Scene, kde jste předváděla ty kožené sukně. Ano, ten, který jsem schánel celé roky! Věřila by jste tomu!!!! Byl jsem tak šťastný! Vystřihl jsem si vás a pověsil (obrazně řečeno, ha!!!). Ve svém novém bytě mám sice "Kariin pokoj", stejně jako jsem ho míval v Glendale (kde jste mě nikdy nepřišla navštívit - hanba!!!), ale rozhodl jsem se, že si tyhle fotky vystavím v ložnici. Mám tam takovou hezkou lampičku, je velmi tlumená jako světlo svíčky a nechávám ji celou noc rozsvícenou.
Takže se už teď těším, až budu mít zlé sny, abych se mohl probudit a uviděl Vás.
Kari vešla do domu, zabouchla dveře a zacvakla tři petlice. Padla na kolena a začala vztekle vzlykat, až ji to vyčerpalo tak, že ji z toho rozbolel hrudník. Nakonec se uklidnila, popadla dech a otřela si obličej do rukávu.
Dlouze se dívala na pistoli, ale pak ji vrátila do zásuvky. Odešla do pracovny, posadila se do křesla s rovným opěradlem a zadívala se na větrem bičovaný dvorek. Konečně pochopila, že tento zlý sen neskončí dříve, dokud David Dále nebo ona nezemřou.
Otočila se ke stolu a začala prohledávat velký stoh papírů.
83
Bar na Západní Dvaačtyřicáté ulici byl potemnělý a páchl lysolem.
Přestože měla Kari na sobě fádní oblečení - teplákovou soupravu, sluneční brýle a baseballovou čepici -, tři ze čtyř hostů i barman se na ni užasle zadívali a jeden muž se zakaleným zrakem jí věnoval koketní úsměv, který odhaloval víc dásně než zuby. Čtvrtý násoska pak na konci baru vlhce chrápal a všichni kromě něj v lokále kouřili.
Kari si objednala koktejl pro modelky - lehkou kolu s citronem - a posadila se ke stolu na konci ošuntělé nálevny.
O deset minut později vstoupil do baru vysoký muž s ebenovou kůží, mohutným hrudníkem a obrovskýma rukama.
Zamžoural do cigaretového kouře a vyrazil ke Karinu stolu.
Kývl na ni, posadil se a znechuceně se rozhlédl po nevábném baru. Vypadal přesně tak, jak si jej Kari pamatovala z prvního setkání. K němu došlo před rokem v Dominikánské republice, kde Kari fotila pro Elle a on si sem zajel během volného dne z nedalekého Haiti, kde pracoval na jedné zakázce. Když se jí po několika skleničkách svěřil, čím se živí, a zeptal se jí, jestli náhodou nepotřebuje někoho s jeho schopnostmi, Kari se při té absurdní představě rozesmála. Přesto jí už tehdy přišel na mysl David Dále, a tak si vzala mužovo telefonní číslo.
"Proč jste se se mnou nechtěla sejít u mě?" zeptal se nyní muž.
"Kvůli němu," odpověděla Kari a ztlumila hlas, jako by už samo vyslovení tohoto zájmena mohlo nějakým kouzelným způsobem přivolat démona Davida Dalea. "Pronásleduje mě všude. Myslím, že neví, že jsem odjela do New Yorku. Ale nemůžu riskovat, že se o vás dozví."
"Hej," křikl na ně chraplavým hlasem barman, "dáte si něco? Totiž, tady je to bez obsluhy."
Muž se k barmanovi otočil, ten pod jeho ostrým pohledem zmlkl a vrátil se k inventuře lahví s lacinými likéry.
Muž si odkašlal a vážným hlasem pravil: "Vysvětlila jste mi, co chcete, ale já vám k tomu musím něco říct. Za prvé..."
84
Kari zvedla ruku, aby ho zarazila. "Chcete mi říct, že je to riskantní," zašeptala, "chcete mi říct, že si tím můžu navždy

zpackat život, chcete mi říct, abych jela domů a nechala na policii, ať si to s ním vyřídí sama."
"Jo, to je přesně ono." Zadíval se do jejích skelných očí, a když nic dalšího nedodala, zeptal se: "Víte určitě, že to chcete vyřešit takhle?"
Kari vytáhla z kabelky tlustou bílou obálku a přisunula ji k němu. "Tady je těch sto tisíc dolarů. To je moje odpověď."
Muž zaváhal, pak sebral obálku a strčil si ji do kapsy.
Téměř měsíc po svém setkání s Kari Swansonovou seděl detektiv Brad Loesser ve své kanceláři a nepřítomně civěl na liják za okny, když vtom se od dveří ozval zadýchaný hlas.
"Máme problém, detektive," ohlásil Sid Harper.
"Jaký?" Loesser se otočil. Problémy v takový večer..., to je prostě skvělé. Ať to bylo cokoliv, detektiv by se vsadil, že kvůli tomu bude muset jít ven.
"Máme úlovek na tom odposlechu," prohlásil Harper.
Od doby, co ho navštívila Kari Swansonová, vedl Loesser několik rozhovorů s Davidem Dalem, při nichž na něj naléhal - fakticky mu vyhrožoval -, aby přestal tu ženu obtěžovat. Jednání s ním však bylo k uzoufání. Dále působil dojmem, že detektivovi rozumně naslouchá, ale přitom jeho přednášce zjevně nevěnoval pozornost a s psychotickou neodbytností mu vysvětloval, že se s Kari milují a že je jen otázkou času, než se vezmou. Při posledním setkání si pak Dále chladně změřil Loessera od hlavy až k patě a začal podrobovat křížovému výslechu jeho, protože byl očividně přesvědčen, že se detektiv do Kari zabouchl.
Tento incident detektiva natolik vyvedl z míry, že přesvědčil policejního soudce, aby povolil odposlech Daleova telefonu.
"A co se stalo?" zeptal se nyní Loesser podřízeného.
"Ona volala jemu. Kari Swansonová volala Daleovi. Zhruba před půl hodinou. Byla na něj milá, jak jen to šlo. A požádala ho o schůzku."
"Cože?"
"Určitě chce na něj něco navlíknout," nadhodil Harper.
85
Loesser znechuceně zavrtěl hlavou. Přesně toho se obával. Už když si v kanceláři všiml, jak si modelka prohlíží policejní brokovnice, bylo mu jasné, že je odhodlána Daleovo slídění jakýmkoliv způsobem ukončit. Loesser vývoj situace bedlivě sledoval a v uplynulých týdnech často telefonoval Kari domů. Její chování ho znepokojovalo. Připadala mu netečná, ba přímo veselá, a to i když Dále parkoval na obvyklém místě přímo před jejím domem. Loesser tak nemohl než dospět k závěru, že se Kari konečně rozhodla Dalea zastavit a nyní pouze čeká na příhodnou dobu. Která, zdálo se, nastala dnes večer.
"Kde se s ním má setkat? U sebe doma?"
"Ne. Na tom starém molu u Charles Street."
Á sakra, pomyslel si Loesser. To molo bylo dokonalým místem pro vraždu - v okolí nestály žádné domy a z hlavních silnic ve městě na ně prakticky nebylo vidět. Nedaleko od něj se pak táhly schody vedoucí k malému plovoucímu doku, kde Kari - případně někdo, koho si najala - mohla snadno odvléci tělo do moře a zbavit se ho.
Kari ovšem netušila o odposlechu, takže nevěděla, že policie o jejích plánech ví. Kdyby Dalea zabila, dopadli by ji. A za úkladnou vraždu by dostala doživotí.
Loesser popadl plášť a sprintem vyrazil ke dveřím.
Policejní auto se smykem zastavilo u drátěného plotu na Charles Street. Loesser vyskočil ven a zadíval se na molo vzdálené necelých sto metrů odtud.
Skrz mlhu a déšť jen matně rozeznával Davida Dalea, který v nepromokavém plášti a s kyticí růží v ruce pomalu kráčel ke Kari Swansonové. Vysoká žena stála zády k němu, rukama se přidržovala zetlelého zábradlí a dívala se nehybně na rozbouřený

šedý Atlantik.
Detektiv zaječel na Dalea, aby zůstal stát. Hluk větru a vln však byl ohlušující - ani slídil, ani jeho kořist ho nemohli slyšet.
"Vyzvedni mě!" křikl Loesser na Harpera.
"Chcete, abych...?"
Detektiv sám sepjal Harperovy prsty do stoličky, rázně mu do ní vsunul pravé chodidlo a přehoupl se přes horní okraj plotu.
86
Při dopadu ztratil rovnováhu a bolestivě se skácel na kamenitou zem.
Než se znovu vyškrábal na nohy a zorientoval, stál už Dále pouhých šest metrů od Kari.
"Zavolej posily a sanitku!" křikl Loesser na Harpera a vyrazil po rozbahněném svahu k molu, přičemž současně vytahoval z pouzdra pistoli. "Ani hnout! Policie!"
Zároveň však viděl, že už je pozdě.
Kari se náhle obrátila a vykročila k Daleovi. Loesser neslyšel skrz burácející příboj žádný výstřel a v deštivé mlze ani dobře neviděl, ale přesto nepochyboval, že David Dále byl postřelen. Rozhodil ruce k hrudníku, upustil květiny, zaklopýtal dozadu a rozplácl se na molo.
"Ne!" zamumlal Loesser beznadějně, když si uvědomil, že se nakonec on sám stane očitým svědkem, který dostane Kari Swansonovou do vězení. Proč ho jen neposlechla? Loesser však byl zároveň ostřílený profesionál, a tak uložil emoce k ledu a do puntíku dodržel předepsanou proceduru. Namířil pistoli na modelku a zařval: "K zemi, Kari! Hned!"
Detektivův nenadálý příchod Kari vylekal, ale přesto pohotově uposlechla jeho příkaz a lehla si čelem k vlhké dřevěné podlaze mola.
"Ruce za záda," poručil Loesser a rozběhl se k ní. Rychle ji spoutal a pak se obrátil k Davidu Daleovi, který se snažil mezi rozdrcenými růžemi vyškrábat na kolena, sviják se a trýznivě skučel. Alespoň ještě nebyl mrtvý. Loesser ho obrátil na záda, roztrhl mu košili a začal hledat průstřel. "Ležte v klidu. Nehýbejte se!"
Žádnou střelnou ránu však nemohl najít.
"Kam jste to dostal?" hřímal detektiv. "Mluvte se mnou. Mluvte se mnou!"
Muž však dál jen vzlykal, hystericky se třásl a neodpovídal.
To už k nim doběhl udýchaný Sid Harper a padl na kolena vedle Dalea. "Sanitka je tu za pět minut. Kam to koupil?"
"Já nevím," odpověděl Loesser. "Žádný průstřel nevidím."
Také mladý policista si slídila prohlédl. "Nikde není žádná krev."
87
Dále však stále naříkal, jako by trpěl nesnesitelnou bolestí.
"Proboha, ne... Ne..."
Nakonec Loesser zaslechl, jak na něj Kari Swansonová volá:
"Nic mu není. Neublížila jsem mu."
"Postav ji," poručil detektiv Harperovi a pokračoval v ohledávání Dalea. "Já to nechápu. On..."
"Ježíšikriste," zašeptal Sid Harper užaslým hlasem.
Loesser na něj pohlédl a zjistil, že policista civí s otevřenými ústy na Kari.
Zadíval se tedy na ni také. A zamrkal úžasem.
"Já ho opravdu nepostřelila," trvala na svém Kari.
Jenže... Byla to vůbec Kari Swansonová? Byla stejně vysoká a měla stejnou postavu a vlasy. Také hlas byl týž. Namísto mimořádné krásky, jejíž vzhled se Loesserovi hned při první schůzce nezapomenutelně vryl do paměti, však před ním stála úplně jiná žena: měla žalostně hrbolatý nos, tenké nepravidelné rty, masitou bradu a vrásky na čele i kolem očí.
"Vy jste... Kdo jste?" koktal Loesser.
Žena se chabě usmála. "To jsem já, Kari."

"Ale... Tomu nerozumím."
Kari pohrdlivě pohlédla na Dalea, který stále ležel na molu, a řekla Loesserovi: "Když mě pronásledoval i do Crowellu, konečně jsem si uvědomila, co se musí stát: že jeden z nás musí zemřít... A vybrala jsem si sebe."
"Sebe?"
Přikývla. "Zabila jsem osobu, kterou byl tak posedlý: supermodelku Kari." Zadívala se na moře, zhluboka se nadechla a pokračovala: "Loni jsem se v Karibiku seznámila s jedním plastickým chirurgem. Kancelář měl na Manhattanu, ale kromě toho provozoval také bezplatnou kliniku na Haiti, kde se narodil. Obnovoval obličeje místním lidem zraněným při nehodách." Zasmála se. "Pochopitelně se mě snažil sbalit a vtipkoval, že kdybych někdy potřebovala plastického chirurga, mám mu zavolat. Jinak byl ale neškodný a mně se líbila ta jeho dobročinná činnost. Výborně jsme si rozuměli. A tak když jsem se minulý měsíc rozhodla, že s Dalem musím něco udělat, zavolala jsem jemu. Napadlo mě, že jestli dokáže dělat z opravdu deformovaných lidí normální, mohl by taky dokázat dělat normální lidi z nádherných. Setkali jsme se v New Yorku. Zpočátku tu operaci provést nechtěl, ale věnovala jsem jeho klinice sto tisíc. Pak změnil názor."
Loesser si ji bedlivě prohlédl. Nebyla ošklivá. Prostě vypadala průměrně - jako kterákoliv z desetimilionů žen, jež člověk potkává na ulici a nevěnuje jim zvláštní pozornost.
Příšerné sténání Davida Dalea přehlušilo i svist větru. Dále přitom neskučel fyzickou bolestí, nýbrž hrůzou - hrůzou, že krása, která ho posedla, je nyní pryč. "Ne, ne, ne..."
"Můžete mi to už sundat?" zeptala se Kari Loessera a zvedla do vzduchu pouta.
Harper jí uvolnil ruce.
Když se Kari choulila pevněji do pláště, ozval se nad šumem příboje šílený hlas. "Jak jsi mohla?" ječel Dále a vztyčil se na kolena. "Jak jsi mi to mohla udělat?"
Kari se před ním přikrčila. "Tobě?" procedila vztekle. "To, jak vypadám, kdo jsem, jaký vedu život..., to s tebou nemá nic společného a nikdy nemělo!" Uchopila jeho hlavu do obou rukou a pokusila se ji nasměrovat na sebe. "Podívej se na mě."
"Ne." Dále se usilovně snažil držet tvář odvrácenou.
"Podívej se na mě!"
Slídil tak konečně učinil.
"Miluješ mě ještě, Davide?" zeptala se Kari s chladným úsměvem na nové tváři.
Dále se jí drásavě vytrhl a upaloval zpátky na silnici. Zakopl, znovu se zvedl a pokračoval ve sprintu od mola.
Kari Swansonová vstala a zakřičela za ním: "Miluješ mě, Davide? Miluješ mě ještě? Miluješ? Miluješ?"
"Hej, Cathy," řekl muž a zadíval se na nákupní vozík, který tlačila před sebou.
"Co je?" zeptala se. Plastická operace oficiálně uložila "Kari" k ledu a ona teď slyšela pouze na jméno Catherine a jeho variace.
"Myslím, že nám něco chybí," odpověděl Carl s přehnanou vážností.
"A co?"
"Něco nezdravého," odvětil.
89
"Ale ne." Také Cathy se zamračila v předstíraném úleku, prohlédla si nákupní vozík a po chvíli navrhla: "Mexické lupínky by to snad vyřešily."
"A. Dobrá volba. Hned jsem zpátky." Carl - muž s bezstarostnou povahou a nepřebernou zásobou objemných rybářských svetrů - odkráčel do uličky s laskominami. Carl udělal kariéru až v pozdějším věku, kdy se dal na dráhu advokáta. Byl o pět let starší a o pět centimetrů vyšší než Cathy. Sbalil ji před deseti dny na každoroční oslavě dne svatého Patricka v Crowellu a od té doby spolu strávili šest rozkošných odpolední a večerů, kdy nedělali

vůbec nic.
Má jejich vztah budoucnost? Cathy neměla tušení. Vzájemnou společnost si rozhodně užívali, ale Carl u ní prozatím nenocoval. A ještě stále jí pořádně nevysvětlil, proč se vlastně rozešel s bývalou manželkou.
Obojí pochopitelně byly životně důležité mezníky ve vývoji vztahu. Naštěstí nebylo kam spěchat. Catherine Swansonová nehledala muže. Její život tvořila pohodlná směsice vyučování dějepisu na střední škole, běhání po kamenitém massachusettském pobřeží, magisterského studia na Bostonské univerzitě a trávení času s úžasným terapeutem, který jí pomáhal zapomenout na Davida Dalea - slídil o sobě mimochodem už šest měsíců nedal vědět.
Cathy se postavila do řady na pokladnu a pokusila se vzpomenout, zda má doma dřevěné uhlí na gril. Měla dojem...
"Promiňte, slečno," zamumlal za ní hluboký mužský hlas.
Cathy tu intonaci okamžitě poznala: nervózní a intimní tón obsese.
Zalapala po dechu, otočila se a spatřila mladíka v nepromokavém plášti a kulichu. Okamžitě si vzpomněla na stovky neznámých mužů, kteří ji nelítostně pronásledovali na ulici, v restauracích a ve frontách, jako byla tato. Její dlaně se začaly potit, její srdce se prudce rozbušilo a čelist se roztřásla. Otevřela ústa, ale nedokázala promluvit.
Pak si nicméně všimla, že mladík se vůbec nedívá na ni. Jeho oči se upíraly na stojan s časopisy vedle pokladny. "Chtěl bych si

koupit Entertainment Weekly" zabručel. "Nemohla byste mi ho podat?"
Cathy mu podala časopis. Mladík jí ani nepoděkoval a rychle nalistoval na jakýsi článek uvnitř. Cathy nepoznala, čeho se týká - viděla jen, že ho doprovázejí tři nebo čtyři fotografie jakési mladé polonahé tmavovlásky, na kterou teď mladík upřeně civěl.
Cathy se pomalu přinutila ke klidu. A pak jí roztřesené ruce zničehonic vystřelily k ústům a ona se hlasitě rozesmála. Mladík na chvíli odtrhl oči od fotografií vysněné dívky a pak se vrátil k jejich hltání, protože ho ani v nejmenším nezajímalo, co téhle vysoké nicneříkající ženské připadá tak vtipné. Cathy si setřela z očí slzy smíchu, obrátila se zpátky k vozíku a začala vykládat zboží na pás.

Obětní beránek
Reflektory osvětlily smyslný pás silnice před ní.
Vedla tmavým borovým lesem a klikatila se zleva doprava a pak zase zprava doleva. Byl vlhký a chladný jarní večer. Její lexus na mokrém asfaltu zlehka přejížděl přes středovou čáru a ona přemýšlela, jestli si s Donem dala dvě martini, anebo tři.
Jenom dvě, usoudila nakonec a přidala rychlost.
Po této silnici jezdila z práce v New Hampshire do domu těsně za hranicemi státu Massachusetts každý pracovní den - a každý den ji na tomto úseku silnice 28 napadlo totéž: smyslné křivky. Stejně jako ji vždy upoutalo to klišé na ceduli o tři kilometry dříve, které hlásalo: Nezpevněná krajnice.
Po mnoho večerů, kdy lehce přiopilá poslouchala v rádiu Michaela Boltona, se těmto slovům na žlutém podkladu smála.
Dnes večer byla střízlivá.
Domů jí zbývalo ještě dvacet kilometrů.
Carolyn sundala nohu v silonce z plynu. Její bílé lodičky Ferragamo na jehlovém podpatku ležely na sedadle vedle ní (často jezdila naboso - ani ne tak kvůli lepší kontrole, jako spíše aby si neošoupala boty). A pak už navedla automobil do závěrečné série oněch... inu, smyslných křivek, které končily v miniaturním městečku Dunning.
Čerpací stanice, prodejna smíšeného zboží, plnírna propanbu-

tanu, starý motel, prodejna alkoholu a starožitnictví, ve kterém nikdy - za pět let, co tudy denně jezdila do nemocnice a zpátky - neviděla nikoho nakupovat.
U zrezivělého kombajnu zpomalila na padesátku, protože právě zde lační mladí poldové z Dunningu chytali rychle jedoucí řidiče a vychutnávali si každého, kdo jel v čemkoliv hezčím než v buicku. Carolyn se zde zastavovala každý večer cestou z práce, aby si koupila benzin a velkou kávu, avšak obsluha čerpadla si zřejmě nikdy nevšimla, že tato žena už patří ke stálým hostům.
92
Když vystoupila z auta, spatřila dalšího zákazníka: muže s drsným obličejem a jednodenním strništěm, který se opíral o vůz, mluvil do mobilního telefonu a smutně přitom pokyvoval hlavou - člověk na druhém konci linky mu očividně sděloval špatné zprávy.
Carolyn zastrčila čerpací pistoli do nádrže a zacvakla závlačku. Postavila se a ucítila mrazení. Dnes na sobě měla béžový kostým značky Evan Picone s krátkou sukní, hlubokým výstřihem a bez halenky. S jistým uspokojením si všimla, že se zákazníkovy oči odtrhávají od asfaltu a prohlížejí si její tělo. Přestože na něm bylo cosi neotesaného - drsný obličej, masité ruce -, byl oblečen dobře. Konkrétně v elegantním šedém obleku a tmavém nepromokavém plášti se spoustou chlopní. Řídil zlatohnědého lincolna. Carolyn odhadovala, že jeho vůz mohl stát zhruba stejně jako ten její. Muži v drahých autech ji přitahovali.
Čerpací pistole cvakla a Carolyn šla dovnitř zaplatit.
Šálek černé kávy, jedny osvěžující bonbony. Jedny peprmintové žvýkačky. Mladý pokladní beze stopy poznání zvedl oči od přenosného televizoru pouze na tak dlouho, aby se stihl zadívat na její hrudník a vydat jí drobné; možná nepoznával pouze její obličej.
Carolyn vyšla ven a pohlédla na muže s lincolnem, který právě odhodil telefon na sedadlo, strčil ruku do kapsy a začal v ní lovit peníze. Také on se na ni ještě jednou zadíval.
A pak ztuhnul. Oči se mu rozšířily a upřely se kamsi za ni.
V tu chvíli Carolyn ucítila, jak se jí kolem pasu omotává čísi paže a jak se jí na ucho tiskne chladný kov.
"Ach Bože..."
"Buď zticha, paničko," zabreptal jí do ucha mladý muž. Byl nervózní a táhla z něj whisky. "Teď si nasednem do tvýho auta a pojedem. Jestli pípneš, seš mrtvá."
Carolyn ještě nikdy nebyla přepadena. Bydlela v Chicagu, v New Yorku a krátce i v Paříži, ale v onom jediném případě, kdy ji někdo fyzicky ohrožoval, se nejednalo o padoucha, nýbrž o manželku muže, který bydlel naproti přes chodbu na levém břehu Seiny. Nyní ji zcela ochromil strach.
93
Když ji lupič vláčel k autu, zakoktala: "Prosím, vezměte si jen klíčky."
"Ani nápad, holka. Tebe chci stejně jako tu tvoji drožku."
"Prosím vás, ne!" zaúpěla. "Dám vám spoustu peněz. Dám vam...
"Drž hubu. Pojedeš se mnou."
"Nepojede." Muž s lincolnem vyrazil k jejímu lexusu a zastavil na straně spolujezdce, takže teď stál mezi nimi a autem. Oči upíral pevně před sebe. Zdálo se, že se nebojí. Vyzáblý mladík naopak působil k smrti vyděšeně. Vystrčil dopředu revolver. "Vypadněte odsud, pane. Když uděláte, co říkám, nikdo nepřijde k úrazu."
Muž však klidně odpověděl: "Jestli chceš auto, vezmi si ho. Vezmi si moje auto. Je nové. Má najeto dvacet tisíc." Zvedl klíčky. "Já si beru ji a její auto a vy se mi uklidíte z cesty. Nechci vás zastřelit." Revolver zakmital. Lupič byl šlachovitý výrostek odněkud z lesů - vlasy v barvě pomyjí měl stažené do vlnitého copu.

Muž s lincolnem se usmál a znovu promluvil nesmírně klidně: "Podívej se, příteli. Krádež auta není žádná velká věda. Ale únos nebo znásilnění? Na to zapomeň. To už pak z basy nevylezeš."
"Jdi mi, ksakru, z cesty!" zaskřehotal křupan. Posunul se o pár decimetrů dopředu a táhl Carolyn s sebou. Ta jen tiše kňourala. Nenáviděla se za to, ale nedokázala se ovládnout.
Muž s lincolnem zůstal stát na místě a výrostek mu strčil revolver přímo před obličej.
Co se seběhlo pak, se seběhlo rychle.
Carolyn viděla toto:
Muž s lincolnem obrátil dlaně směrem k lupiči, jako by se vzdával, a lehce poodstoupil.
Dveře na straně spolujezdce se otevřely a mladík nastrkal Carolyn dovnitř. (Ta si naprosto absurdně pomyslela: ještě nikdy jsem ve svém autě neseděla na sedadle spolujezdce - je strašně vysunuté dopředu, roztrhám si silonky...)
Lupič obešel přední kapotu, aby se dostal na stranu řidiče, přičemž donutil muže s lincolnem - který měl stále zvednuté ruce -, aby mu ustoupil z cesty.
94
Carolyn beznadějně pohlédla do okna čerpací stanice. Mladý prodavač byl stále za pultem, stále pojídal lupínky a stále sledoval na drobném televizoru Roseanne.
Lupič začal nastupovat do auta, pak se zarazil, ohlédl se a došlo mu, že v nádrži lexusu stále vězí čerpací pistole.
V tu chvíli muž s lincolnem vyrazil vpřed a sevřel lupičovu ruku se zbraní. Mladík jen překvapeně hekl a zběsile se snažil si ji uvolnit.
Muž s lincolnem však byl silnější. Carolyn otevřela dveře a vyskočila ven, zatímco oba muži spadli na kapotu lexusu a bojovali o revolver. Muž s lincolnem několikrát udeřil soupeřovým zápěstím o čelní sklo, až mladíkovi vypadl revolver z ruky. Carolyn jen zamžourala, když jí zbraň dopadla k nohám. Naštěstí nevystřelila.
Carolyn nikdy v životě nedržela v ruce zbraň, tedy alespoň ne revolver, a nyní se přikrčila a zvedla ho. Cítila jeho značnou tíhu, cítila jeho žár. Strčila hlaveň útočníkovi do tváře a ten změkl jako hadr.
Muž s lincolnem - jenž byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než výrostek - se skutálel z kapoty a chytil lupiče za límec.
Lupič pohlédl do Carolyniných neklidných očí a musel dospět k závěru, že se tato žena nechystá nikoho zastřelit. S překvapivou silou tedy odstrčil muže s lincolnem od sebe a odcválal do porostu vedle čerpací stanice.
Carolyn napřáhla zbraň jeho směrem.
"Střílejte mu na nohy, ne do zad," poradil jí muž s lincolnem naléhavě. "Jestli ho zabijete, budete mít problémy."
Její ruce se však rozechvěly, a než je donutila ke klidu, byl mladík pryč.
Kdesi v dálce se ozvalo nastartování auta s rachotícím výfukem. A pak kvílení pneumatik.
"Proboha, proboha..." Carolyn zavřela oči a opřela se o auto.
Muž s lincolnem k ní přistoupil. "Jste v pořádku?"
Přikývla. "Ano. Ne. Já nevím... Co můžu říct? Děkuji vám."
"Ehm..." Muž ukázal na revolver, jímž mu Carolyn neuváženě mířila na břicho.
95
"Ach, promiňte." Nabídla zbraň jemu, ale on jen sklopil oči a řekl: "Radši si ji nechte, než dorazí policie. Já bych se se zbraněmi neměl příliš bratříčkovat."
Carolyn to nechápala. Na chvíli ji napadlo, že se léčí ze závislosti a dotek zbraně by na něj působil, jako když si alkoholik na odvykací kúře dá panáka. Možná se u některých lidí může vyvinout stejná závislost na zbraních, jaká se u jiných - například

u jejího manžela - vyvine na hazardních hrách, případně na ženách, případně na koksu.
"Cože?"
"Mám záznam." Muž to řekl bez ostychu i bez pýchy - tónem, který naznačoval, že je zvyklý se o této skutečnosti zmiňovat hned v úvodu konverzace, aby ji smetl ze stolu a zjistil, jak bude protistrana reagovat. Carolyn nereagovala nijak a muž pokračoval: "Kdyby mě někdo přistihl s revolverem..., no, to by byl problém."
"Ach tak," řekla Carolyn, jako by jí prodavač v Safeway vysvětloval, že její kupon na bezplatnou omáčku ke špagetám je již propadlý. Mužovy oči znovu sklouzly k jejímu béžovému kostýmu. Přesněji řečeno k té části jejího těla, kde žádný kostým nebyl. Pohlédl do prodejny, kde pokladní stále nic netuše sledoval televizní program, a řekl: "Radši zavolejme policajty my. Protože on to určitě neudělá."
"Počkejte," řekla Carolyn. "Můžu se vás na něco zeptat?"
"Jistě."
"Za co jste byl ve vězení?"
Muž zaváhal. "No," řekl pomalu. A pak zřejmě usoudil, že Carolyn v nádherném kostýmu, upnuté sukni a černých krajkových punčochách z Victoria's Secret..., že tato nádherná a překrásně vonící žena (Opium, 49 dolarů za unci) nikdy nebude jeho, takže nemá co ztratit. "Přepadení s použitím střelné zbraně," řekl. "Shledán vinným ve všech pěti bodech obžaloby. Jo, a taky spiknutí za účelem přepadení. Tak co, zavoláme ty policajty?"
"Ne," odvětila Carolyn a strčila revolver do přihrádky svého auta. "Myslím, že bysme si měli dát panáka."
A kývla k motelové restauraci na protější straně silnice.
96
Probudili se o tři hodiny později.
Muž s lincolnem vypadal jako kuřák, ale nebyl. Vypadal také jako piják, ale po jednom martini v baru si dal z kartonu šesti piv, který si koupili v prodejně vedle motelu, pouze jedno oproti jejím třem.
Nyní zírali do popraskaného stropu.
"Máš nějaké místo, kde musíš být?" zeptala se Carolyn.
"Copak ho nemá každý?"
"Já myslím teď. Dneska večer."
"Ne. Jsem tady jen na jeden den. Zítra se vracím domů."
Domů, jak jí vysvětlil nad skleničkou martini, znamenalo do Bostonu. Noc měl strávit v hotelu Courtyard Inn v Klammathu. Jmenoval se Lawrence - rozhodně si však odmítal nechat říkat Larry. Po propuštění z vězení začal sekat dobrotu a přestal pracovat jako vymahač dluhů pro lidi, které mlhavě označoval za "místní byznysmeny".
"Říkají tomu, že jsem shrábl vývar," vysvětlil. "To jako úrok z jejich lichvářských půjček. Každý dlužník jim kromě půjčky musí platit i vývar."
"Jako Rocky."
"Jo, tak nějak," odpověděl Lawrence.
Když se ho zeptala na příjmení, jeho oči se zastřely, a přestože jí odpověděl: "Anderson," mohl jí stejně dobře odvětit, že Smith. Na její dotaz na manželku a rodinu reagoval slovy: "Nic z výše uvedeného," a ona měla sklon mu věřit.
Jednu věc však o něm věděla jistě: že je to neuvěřitelný milenec.
Smyslná silnice, smyslné křivky...
Nezpevněného však na něm nebylo nic.
Téměř dvě hodiny se líbali, dotýkali, ochutnávali a tiskli k sobě. Nebylo na něm nic zvráceného, nic rafinovaného. Prostě a jednoduše byl ohromný. Jinak to Carolyn vyjádřit nedokázala. Jeho silné paže kolem ní, jeho statné tělo na ní...
Když teď leželi v zahřáté laciné posteli, dívala se Carolyn, jak se mu vzdouvá hrudník. Měl na něm ošklivou jizvu, jež byla zřetelně vidět i pod vrstvou černých kudrnatých chlupů. Chtěla se

ho na ni zeptat, ale nedokázala se k tomu přimět.
97
"Lawrenci?"
Obezřetně se na ni zadíval. Toto byla pietní chvíle po milování. Riskantní okamžik. Bylo třeba dodržovat určité konvence. Poctivost byla nebezpečná, ale upřímnost nezbytná. Synonyma slov závazek, láska a budoucnost - pokud ne tato slova samotná - už zničila mnoho podobně růžových večerů.
Carolyn však neměla tyto pojmy na mysli. Představovala si černý revolver v přihrádce svého auta a zběsilý, pisklavý hlas muže, který ji téměř unesl.
"Čím se teď vlastně živíš?" zeptala se ho.
Chvíle ticha.
"Prodával jsem náhradní díly do aut. Vlastně jsem vedl prodejnu. Momentálně nic nemám."
"Vyhodili tě?"
"Jo, vyhodili mě." Protáhl se, až mu kdesi praskla kůstka. "Když máš záznam v rejstříku, vykopnou tě už za to, když si nějaká holka z podatelny odnese domů krabičku kancelářských sponek. Vždycky jsi pro ně podezřelý číslo jedna. Dneska jsem měl v Hammondu pohovor. Nevyšlo to."
Carolyn si vzpomněla na jeho otrávený obličej, když u pumpy telefonoval.
"A můžu se na něco zeptat já tebe?"
"Jasně. Jsem vdaná, bezdětná. Miluju sex a moc piju. Ještě něco?"
"Proč jsi nechtěla zavolat policii?"
Carolyn se místo odpovědi zeptala: "Proč ses na té pumpě nevyděsil?"
Lawrence znovu pokrčil obrovskými rameny. "Hlaveň už jsem párkrát před očima měl. Poznám, kdy se někdo opravdu chystá zbraň použít, a kdy ne. Jó, kdyby ten kluk bejval profík, řekl bych, sbohem, paní, a doufal, že se k tobě policie dostane dřív, než bude pozdě."
"Už jsi někdy někoho zabil?"
Odpovědí jí bylo jeho zaváhání.
"Už žádné další otázky, dokud neodpovíš ty mně," řekl. "Proč sis nepřála policii?"
"Protože mám pro tebe obchodní nabídku."
98
"Copak, potřebuješ nějaký náhradní díly?"
"Ne, chci, abys zavraždil mého muže."
"Rozveď se s ním," navrhl jí Lawrence. "Právníci jsou tu od toho."
"Přišla bych o spoustu peněz."
"Jestli tě podvádí, dostaneš půlku. A možná víc."
"Totiž..."
"Aha. On není jediný, kdo v tom vztahu podvádí." Lawrence se zasmál a ukázal na postel, ve které leželi. "Očividně. Kdo komu zahnul jako první?"
"On mně," řekla Carolyn, ale pak dodala: "Totiž, on byl jako první přistižen."
"Smůla. Jenže já nejsem nájemný vrah. Nikdy jsem nebyl."
"Co mám říct, abych tě přesvědčila?"
"Nic. Vůbec nic."
"A co mám udělat, abych tě přesvědčila?" Přejela rukama po jeho těle a dovádivě ho štípla do stehna.
Lawrence se zasmál.
"Padesát tisíc?" zeptala se Carolyn a jeho úsměv zmizel.
Po chvíli nicméně řekl: "Já si svoje odseděl. A vůbec se mi to nelíbilo."
"Sto?"
Jeho váhání trvalo snad pouhou tisícinu vteřiny, ale Carolyn to bohatě stačilo.
"Já myslím, že ne," utrousil Lawrence.
"Myslím, že ne - to není totéž co ne."

"Zabít člověka není tak snadné. Totiž, samotné zabití snadné je. Ale těžší je zařídit, aby ti to prošlo. To je skoro nemožné."
Načež Carolyn použila stejnou metodu, jakou používala během schůzek v nemocnici, kdy lidé, kteří pro ni pracovali, přicházeli s nejrůznějšími výmluvami, proč nedodali včas určitou zprávou nebo návrh. "Říkáš skoro," začala. "Říkáš těžší. Což ovšem musím chápat tak, že se to provést dá."
"Vyhrožovalas mu někdy?"
Carolyn pokrčila rameny. "Jednou jsem ho v nákupním centru přistihla s milenkou. Neudržela jsem se. Řekla jsem, že je oba

zabiju... Vlastně ne, myslím, že jsem řekla, že až si to s nima jednou vyřídím, budou litovat, že nejsou mrtví."
"Ouvej."
"Ale myslím, že to nikdo jiný neslyšel."
"No," prohlásil Lawrence rozvážně jako lékař, který formuluje odborný názor. "Rozhodně máš pro jeho vraždu důvod. A to je problém. Znamená to, že si musíš najít obětního beránka. Musíš zařídit, aby to vypadalo, že jeho vraždu pravděpodobněji spáchal někdo jiný než ty, přestože tys k tomu taky měla důvod. Potřebujeme..."
"Dalšího podezřelého?"
"Jo."
Carolyn se usmála a opřela si o něj ňadra. "Třeba zloděje aut? Nebo lupiče?"
"Jasně." Lawrenceovy oči sklouzly k čerpací stanici. Přikývl. "Ten kluk, máme jeho zbraň..."
Stan vlastnil několik zbraní. Carolyn si vzpomínala na formuláře, které musel vyplnit, aby si je směl koupit; věděla, že v prodejnách se zbraněmi si o majitelích vedou přesné záznamy. Zmínila se o tom před Lawrencem.
"Mohla být kradená, nemusela patřit jemu," odtušil Lawrence.
"Byly by na ní jeho otisky."
"Museli bychom ji otřít - nezapomeň, že ses jí dotýkala taky."
Pak se ovšem zasmál.
"Co je?"
"No, i kdybysme tu zbraň otřeli, na kulkách by pořád zůstaly jeho otisky."
Carolyn se mu otřela nosem o krk.
"Jenže on je jenom zloděj aut," dodal Lawrence. "Opravdu na něj chceš hodit vraždu?"
"Vždyť mě chtěl znásilnit," připomněla mu Carolyn. "A možná i zabít. Dívej se na to tak, že děláme dobrý skutek, když ho odklízíme z cesty dřív, než někomu ublíží."
"Sto tisíc?" Lawrence se zadíval ke stropu. "Víš, tihleti sociální pracovníci a poradci..., myslím jako ve vězení. Vyptávají se tě na všechny možné hovadiny. Co se mi tak líbí na asociálním chování? Co ve mně vyvolává vztek? Měl prý jsem konfliktní dětství?"

Zasmál se. "Moje odpovědi jim vůbec nešly pod nos. Řekl jsem jim totiž, že jsem si mohl vydělat pět tisíc denně jen za to, když jsem nějakému ubohému ňoumovi přerazil hnátu. Komu by se, ksakru, takovej džob nelíbil?"
"Vidíš, a tady se ti nabízí příležitost vydělat si nějaké peníze bokem." Carolyn ho políbila na ucho a zašeptala mu slovo, které ji odjakživa vzrušovalo. "Nezdaněné."
Lawrence se na chvíli zamyslel. "Museli bychom to pečlivě naplánovat. Třeba najdeme motel, kde se s tou svou milenkou schází..."
"Ten já znám. Vždycky spolu jezdí na stejné místo."
"A jak to funguje?" Zasmál se. "Já byl ženatý deset let a nikdy jsem žádnou milenku neměl. To ona odtamtud odchází jako první? Anebo on?"
"Jako první odchází ona. On chvíli počká a pak zaplatí pokoj."

"Dobře, takže on ho zaplatí a nasedne do auta. Kde na něj budu čekat já."
"A zastřelíš ho?"
Lawrence se zasmál. "Na parkovišti před motelem? Se spoustou lidí kolem? To asi ne. Kdepak, já ho přinutím, aby mě odvezl na nějaké opuštěné místo. A udělám to tam. Narafičím to tak, aby to vypadalo, že jsme se prali, já ho zastřelil, propadl jsem panice, vyskočil jsem z auta a utekl pryč. Cestou někde upustím ten revolver. Ty pojedeš za mnou a někde mě naložíš... Kdy bysme to měli provést? Čím dřív, tím líp. Zoufale ty prachy potřebuju. Za toho lincolna jsem se zadlužil až po uši."
"Stan za ní obvykle jezdí v úterý a ve čtvrtek večer."
"Dneska je úterý," řekl Lawrence.
Carolyn přitakala. "Teď tam zrovna je."
"No, takže pozítří. Jasně. To je dobrý plán. Máme vražednou zbraň, která se nedá vystopovat k nám, a máme taky motiv. A obětního beránka."
Carolyn se znovu vyhoupla na Lawrence, obkročmo se na něj posadila a cítila, jak jeho zájem o její tělo Pamely Andersonové rychle znovu ožívá. To si piš, že máme obětního beránka, Lawrenci, pomyslela si. Tebe. Bývalý trestanec bez zaměstnání, chlap se skvělým motivem oloupit Stana - a přitom ho zavraždit.
101

"Myslím, že to klapne," řekl Lawrence.
"Taky si myslím," přisvědčila Carólyn. A začala ho kousat do spodního rtu.
Smyslné křivky...
Auto se jemně pohupovalo tam a zpátky.
Byl čtvrtek, další zatažený jarní večer, a Carolyn dnes měla na sobě tmavě modrou halenku s dlouhými rukávy a plisovanou sukni, která končila v polovině cesty mezi kolenem a kotníkem. Pár asistentek v kanceláři nemocnice po ní dnes překvapeně pokukovalo. Dnes žádný výstřih, žádná odhalená stehna, žádné knoflíčky napnuté k prasknutí. Tužidlo pro dnešek zůstalo zavřené a Carolyn si stáhla vlasy do obyčejného copu. Usoudila totiž, že jakmile anonymně zavolá na policii a ohlásí, že nějaký muž v zeleném cadillaku postřelil jiného, bude muset uhánět zpátky domů a připravit se na roli vážné a nevinné vdovy. Změna kostýmů by se v takovém případě nemusela stihnout.
Carolyn zjistila, že je ve zvláštním rozpoložení: byla téměř vzrušená. Z kolébání vozu, z chladného vzduchu na kůži... a také - musela si přiznat - z myšlenky na Stanovo umírání.
Navíc ji dráždila představa, že se dostane k jeho penězům.
Stan byl strašlivý skrblík. Dokonce ani ten zatracený lexus jí nekoupil. Musela si ho vzít na leasing.
Kromě toho přemýšlela o Lawrenceovi.
Byl to skvělý milenec.
Ale ještě lepší obětní beránek.
Smůla, Larry.
Zároveň ovšem věděla, že to nebude snadné. Z telefonu v autě policii samozřejmě zavolat nemohla, protože o jejím hlášení bude existovat záznam. Rozhodla se tedy, že místo vraždy vybere sama. Larrymu na tom nepřipadalo nic divného - byla místní, takže se v okolí vyznala. Navrhla mu, aby Stana odvezl do Cardiff Falls. Okresní silnice tam projíždí strmým údolím a kilometr a půl od ní se nachází smíšená prodejna se dvěma venkovními telefonními automaty.
Carolyn pojede za nimi, a až Larry zabije Stana a vyrazí na místo jejich setkání, ona vystoupí z auta a propíchne zadní gumu Stanova cadillaku kuchyňským nožem, který teď měla v kabelce (z rezervy vypustila vzduch už dneska ráno). Ponechá Lawrence svému osudu, vyrazí k prodejně, zavolá z automatu policii a bude uhánět domů. Lawrence zůstane uvězněný v údolí. Potrvá mu skoro tři čtvrtě hodiny, než se odtamtud pěšky vyhrabe, zatímco poldové tam budou za pár minut.
Perfektní.
Její myšlenky se znovu plynule přenesly k hotelu Heritage, kde právě trávil čas její manžel.
Představila si je spolu v posteli.
Představila si jeho milenku: Loretta Samplesová..., Lorrie..., naprosto nepozoruhodná žena. Blondýna, nudně krásná. Když je Carolyn tajně stopovala do nákupního centra, měla Lorrie na hlavě směšně schlíplý černý klobouček a kráčela těsně vedle Stana, jehož loket se jí tvrdě otíral o prsa. A pak najednou prudce zabrzdili, když se před nimi znenadání objevila ona, jeho manželka věstící smrt. Ó, jak si Carolyn tehdy tu scénu vychutnávala.
Lóó-rríí...
Copak asi zrovna teď dělají? přemýšlela Carolyn a svírala volant lexusu tak pevně, až ji do prstů chytaly křeče. Pijí víno? Líbá jí chodidla? Leží na ní a strká si dlouhé hnědé vlasy za uši?
A pak se před ní vynořil Lawrenceův motel a ona dupla na brzdy. Projela kolem motelu, jak se dohodli, Lawrence vystoupil zpoza řady keřů a nasedl do auta dříve, než stačilo zastavit.
"Jeď," řekl.
Lexus vyrazil zpátky na cestu.
Carolyn očekávala, že bude mít na sobě nějaké..., inu, vrahovské šaty. Že bude vypadat třeba jako člen kommandos. Nebo

že si vezme alespoň černý svetr a džínsy nebo něco podobného. Jenže on měl na sobě obyčejný společenský oblek a na něm nepromokavý plášť. Kravatu měl potištěnou drobnými žlutými rybičkami. Ošklivými, nevkusnými. Z nějakého důvodu umenšovaly Carolyniny výčitky, že tohoto člověka práskne.
"Víš určitě, že je v tom hotelu?"
"Volal mi a říkal, že nestihne večeři. Že prý má schůzku s Billem Mathiessonem."
"A nemá?"

"Ledaže by odletěl do Londýna, kde Bili tento týden pobývá. Podle toho, co mi řekli v jeho kanceláři."
Lawrence se trpce zasmál. "Když už člověk lže, má lhát chytře."
Podíval se na hodinky. "Co víš o té jeho přítelkyni?"
Carolyniným tělem projel další vroucí záblesk žárlivosti.
"Má malé kozy a potřebovala by spravit nos."
"Taky je vdaná?"
"Jo. Je úplně jako Stan. Zbohatlická štětka. Zdědila tatínkovy peníze a myslí si, že jí všechno projde. Ti dva si jeden druhého zaslouží."
"No, doufejme, že z pokoje odejde jako první. Svědci nejsou dobří." Nasadil si těsně padnoucí bavlněné pracovní rukavice.
"Ty nenosíš gumové rukavice?"
"Ne," odpověděl. "Látka je lepší. Nedrží uvnitř otisky. Takže tě nemůžou vystopovat podle rukavic."
"Aha." Carolyn si pomyslela, že Lawrence Anderson-Smith alias Muž s lincolnem alias Milovník asi býval ve vymáhání dluhů velmi dobrý.
Lawrence nyní otevřel přihrádku a vytáhl revolver. Carolyn se na něj zadívala. Všechny zbraně jí připadaly stejné. Černé a nebezpečné.
Lawrence revolver s cvaknutím otevřel. Carolyn viděla, že v šesti komorách vězí šest kulek. "Otřela jsi ho?" zeptal se jí.
"Ne," odpověděla. "Nevím jak."
Lawrence se rozesmál. "Prostě ho... otřeš." Vytáhl z krabičky na palubní desce papírový kapesník a opatrně kov otřel.
"Tak," řekla Carolyn. "A je to."
Před nimi stál hotel a v jeho průčelí nevábně blikal červený neon s nápisem Volné pokoje. Byl to dost ošuntělý lokál. (Carolyn naproti tomu vždy trvala na tom, aby ji její milenci vozili do penzionů. Nebo přinejmenším do Hyattu.)
Zaparkovala na ulici s výhledem na parkoviště. Stál na něm Stanuv cadillac. Carolyn přemýšlela, které auto asi patří Lorrii.
"Jo, znám jedno dobré místo, kde se to dá provést," řekla, jako by ji to právě teď napadlo. "V Cardiff Falls u silnice padesát osm. Je to asi osm kilometrů odsud. Úplně opuštěné místo. Stačí jet asi

kilometr a půl po Maple Branch až k pumpě Mobil, pak odbočit doleva a seš na osmapadesátce."
"Dobře." Lawrence pokýval hlavou a řekl: "Ty zůstaň tady. Já se schovám v křoví. Nechám ho nasednout do cadillaku, odjedu tam a najdu nějaké místo vedle silnice. Ty jeď za náma."
Carolyn se zhluboka nadechla. "Dobře."
"Ty mě pak vyhodíš u mého hotelu a odjedeš domů. A když tvůj manžel večer nepřijede, zavoláš policii. A hlavně nepřehrávej, až jim budeš sdělovat, co se stalo. Je lepší působit užasle než hystericky. Chovej se zkrátka zkoprněle."
"Zkoprněle, ne hystericky." Carolyn přikývla.
Lawrence se předklonil, pevně ji chytil za krk a přitiskl si její rty na ústa. Když Carolyn ucítila na krku rukavice, projelo jejím tělem lehce zvrácené chvění. Možná by si někdy s Donem mohla pořídit nějaké oblečky. Nebo s některým jiným milencem. V kůži by to mohla být zábava...
Lawrence ji pustil a ona mu pohlédla do očí. "Hodně štěstí,"

řekla.
Vystoupil z auta, přikrčil se vedle něj a rozhlédl se. Ulice byla opuštěná. Stále přikrčený Lawrence proběhl pásem stínu vedle hotelu a zmizel za řadou zimostrázů.
Carolyn si opřela hlavu o koženou opěrku a pustila rádio. Nervozita na ni konečně dolehla jako sprška chladného deště. V jejím nitru začala klíčit hrůza z dnešního večera a její ruce se roztřásly.
Co to jen dělám? napadlo ji.
A vzápětí ji napadla odpověď: to, co jsem měla udělat už dávno. Její neklid se náhle proměnil ve vztek. Nenávidím tyhle pitomé šaty, chci být luxusně oblečená, chci chodit do společnosti a popíjet tam dobré víno a martini, chci, aby mi ten idiot Stan vypadl ze života, chci mít celou tuhle záležitost za sebou. Chci...
Z hotelu se ozvala dvě ostrá prásknutí.
Carolyn si poposedla a upřeně se zadívala na Stanuv cadillac na parkovišti.
A další dvě rány. Zněly jako výstřely.
V některých oknech hotelu se rozsvítila světla.
Strach v Carolynině nitru byl studený jako kámen.
105
Ne, ne. To bylo jen střílení do výfuku. Nic víc. Rozhlédla se po parkovišti. V hotelu se rozsvítila další světla. Otevíraly se dveře, lidé vybíhali na balkon a rozhlíželi se kolem sebe.
Napravo od ní se mihl jakýsi pohyb. Carolyn se tím směrem zadívala.
Ve stínech stál Lawrence. Oči měl vytřeštěné a v obličeji zděšený výraz. Nedrží se za břicho? Nepostřehli ho? Carolyn to nedokázala posoudit.
"Co je?" zaječela.
Také on se panicky rozhlédl kolem sebe a pak jí začal zběsile ukazovat, aby odjela. "Jeď..., jeď," naznačoval ústy. "Jeď rychle domů." Otočil se a opět zmizel v křoví.
Zahlédl ho snad nějaký strážník nebo policista v civilu s revolverem v ruce? Nebo že by byl ozbrojen Stan?
Z kanceláře vedoucího hotelu vyšli dva lidé: vypasená žena v tyrkysové kombinéze a vyzáblý muž v bílé košili s krátkými rukávy. Zadívali se na budovu ve tvaru písmene "U", rozhlédli se po okolí, cosi si řekli a pak chvíli poslouchali lidi na balkonech a na chodníku před přízemními pokoji. Carolyn nepoznala, co si vzájemně sdělují.
Ohlédla se k místu, odkud na ni Lawrence varovně šeptal.
Nebylo po něm ani stopy.
Je čas jet, pomyslela si. Smrdí to tu průšvihem.
Šlápla na plyn.
Když však automobil vyrazil kupředu, zaslechla tiché puknutí a po něm šmajdavé žuch žuch žuch prasklé pneumatiky.
Ne! Teď ne! Prosím...
Pokračovala v jízdě. Hoteloví hosté i pár z kanceláře vedoucího civěli na její lexus, který teď šněroval po ulici. Prasklá pneumatika zadního kola nakonec sjela z ráfku a auto škubavě zastavilo u obrubníku.
"Sakra! Sakra, sakra!" zaječela Carolyn a bouchla pěstí do volantu.
Ve zpětném zrcátku zahlédla blikající majáčky - k hotelu se řítil policejní vůz.
Ne, ne...
106
Mladí policisté letmo pohlédli na její auto, ale projeli kolem něj a zaparkovali výše na ulici. Vystoupili a odklusali k davu hotelových hostů, který se mezitím shromáždil před kanceláří vedoucího. Několik hostů ukázalo na jeden pokoj v přízemí a policisté k němu kvapně vyrazili.
Mezitím se objevila dvě další policejní auta a po nich krabico-

vitá sanitka.
Utéct, nebo zůstat?
Zatraceně, najdou mě podle auta. Působilo by podezřele, kdybych teď utekla.
Vymyslím si nějakou historku. Třeba že mi manžel zavolal a pozval mě na vyjížďku.
Můj manžel chtěl, ať se tu s ním sejdu...
Náhodou jsem zahlédla manželovo auto...
Policisté zaklepali na dveře pokoje 103, a když je nikdo neotevíral, vyzáblý muž v bílé košili jim je odemkl. Odstoupil a policisté se s napřaženými pistolemi vhrnuli dovnitř.
Jeden z nich po chvíli vyšel ven a nějakou dobu rozmlouval se zdravotníky ze sanitky. Ti pak pomalu vstoupili dovnitř. Carolyn měla pocit, že jestli je toto Stanuv pokoj a jestli je Stan uvnitř, tak už je nejspíš mrtvý.
Jenže co se stalo? Co...
Kdosi jí zaklepal na okénko. Carolyn vykřikla a otočila se. Vedle ní stál rozložitý policista. Carolyn jen civěla s otevřenými ústy.
"Paní, mohla byste s tím autem odjet dál?" dotázal se svalnatý, nakrátko ostříhaný policista zdvořile.
"Já... Pneumatika. Píchla jsem."
"Děje se něco, paní?"
"Ne. Nic se neděje. Já jen..., jen že mám píchlé kolo."
"Mohu vidět váš řidičský průkaz a registraci, prosím?"
"Proč?"
"Prosím? Váš řidičský průkaz a registraci."
"Ano, jistě," odpověděla Carolyn a civěla na něj dál; na jeho odznak, na jeho vysílačku. Ani se nepohnula.
Uplynul tíživý okamžik. "Teď hned."
"Já..."
107
"Chováte se nějak divně, paní. Rád bych vás požádal, abyste vystoupila z vozu."
"Totiž, pane příslušníku..." Carolyn se usmála, naklonila se k němu a sepjala paže. Teprve když se zadívala do jeho zmateného obličeje, uvědomila si, že její lákavé údolí mezi ňadry dnes zakrývá konzervativně střižená modrá halenka.
Vystoupila z auta a podala mu doklady.
"Pila jste?"
"Ne. Totiž, před dvěma hodinama jsem si dala pivo. Vlastně dvě."
"Aha."
Carolyn pohlédla na zadní kolo a zamračila se. Vypadalo to, jako by jí někdo nastražil pod pneumatiku past - kus dřeva s nabitými hřebíky.
Policista si jejího pohledu všiml. "Zatracená děcka. Někdy si z lidí takhle střílejí. Rozhazují tyhle věci na silnici. Myslí si, že je to vtipné.
Tohle je vaše současná adresa?" Kývl na řidičský průkaz.
"Ano," řekla Carolyn nepřítomně a nespouštěla oči z hotelového pokoje. Na místo mezitím dorazila další policejní auta; bylo jich teď šest a jejich majáčky metaly znepokojivé červenomodré blesky. Dva muži v obleku a s odznakem kolem krku - jeden kudrnatý, druhý plešatý - vstoupili do hotelu a zamířili do pokoje 103.
Policista obešel zezadu lexus, aby zkontroloval poznávací značku. Působil klidně a rozumně. Carolyn se pomalu začínala uvolňovat. Nechá ji jet. Určitě ano. Bude to v pohodě. Stačí zůstat klidná a oni si už nikdy nedají dvě a dvě dohromady.
Vtom nakrátko ostříhanému policistovi zapraskalo ve vysílačce.
"Máme dvojnásobnou vraždu v hotelu Heritage. Oběťmi jsou Loretta Samplesová, dvaatřicet let, běloška, a Stanley Ciarelli, devětatřicet let, běloch."

"Cože?" vyhrkl policista a odtrhl oči od řidičského průkazu, který stále držel v ruce.
"Prokrista," hlesla Carolyn Ciarelliová.
"Detektive!" křikl dopravní policista na plešatého muže s odznakem na krku. "Myslím, že byste sem měl jít."
108
O pět minut později už Carolyn seděla na zadním sedadle policejního vozu - aspoň že neměla pouta -, kde měla setrvat až do chvíle, než se všechno vysvětlí.
Jeden mladý pochůzkář přiběhl za detektivy. V ruce držel velký igelitový sáček obsahující revolver, který Lawrence podle všeho na útěku odhodil.
"Tak copak to tu máme?" zeptal se detektiv.
"Pravděpodobná vražedná zbraň," prohlásil mladý policista snad až příliš dychtivě. Oba ostřílení detektivové se mezi sebou zahihňali jako komiksoví špioni Mutt a Jeff.
"Tak ukažte," řekl ten plešatý. "Hej, Charlie, máme tu nějaké otisky?"
Jeden policista v gumových rukavicích se otočil a vyrazil k nim. U sebe měl bedničku s připevněnou tyčinkou, která připomínala malou neonovou trubici. Posvítil nazelenalým světlem na revolver a pečlivě ho ohledal.
"Ne, ani papilára."
Lawrence díkybohu revolver otřel.
"Zato tady něco máme," dodal Charlie a nasadil si lupu. "Vypadá to, že se ve válci usadil kousíček modrého papíru." Bedlivě nález prohlédl. "No jo, určitě je to papírový kapesník."
Proboha, ne...
Carolyn se ohlédla a viděla, jak nakrátko ostříhaný policista kráčí k lexusu, něco z něj vytahuje a opět se vrací. "Podívejte, co jsem tady našel, pane."
Ukázal na zmačkaný modrý kapesník, který Lawrence upustil na podlahu, když revolver otřel.
A co má být? Takových kapesníků se po celé zemi válejí statisíce. Jak můžou dokázat...
Charlie kapesník opatrně rozložil. Uprostřed se rýsovala trojúhelníková dírka. Do níž ždibec nalezený na revolveru bezpochyby dokonale zapadne jako poslední kousek mozaiky.
K detektivům přistoupil další policista a držel látkové rukavice, jež měl na rukou Lawrence. Kudrnatý detektiv, který měl nyní sám rukavice gumové, nález zvedl a přičichl k jejich dlaním.
"Ženský parfém."
Carolyn tu vůni také cítila. Opium. Začala se překysličovat.
109
"Pane," zvolal další policista. "Ověřil jsem registraci té zbraně. Patří oběti. Stanleymu Ciarellimu."
Ne, to není možné! Vždyť tuhle zbraň měl ten lupič! Carolyn si tím byla jistá. Že by ji ukradl ze Stanovy pracovny? Ale jak by to dokázal?
Carolyn si uvědomila, že všichni policisté teď civí na ni.
"Paní Ciarelliová?" oslovil ji kudrnatý detektiv a sundal ze zadní části opasku pouta. "Můžete se postavit a otočit, prosím?"
"Ne, ne, vy to nechápete," zaplakala.
Jakmile jí detektiv přečetl práva a posadil ji zpátky na zadní sedadlo policejního vozu, zaslechla v dálce lehké kvílení pneumatik. Dívala se na přijíždějící auto, ale myšlenkama byla jinde.
Dobrá, tak tomu zkus přijít na kloub, přesvědčovala se. Řekněme, že Lawrence a ten lupič v tom jedou spolu. Možná je ten lupič jeho přítel. Ukradli Stanovi revolver. Já se zastavila v Dunningu na kávu a na benzin. On mě mohl sledovat a zjistit, že tam jezdím každý večer. Takže to narafičili jako pokus o přepadení, já se vyspala s Lawrencem...
Jenže proč?
O co mu jde? Kdo to je?

Automobil, který před chvílí uháněl k hotelu, právě v tom okamžiku se smykem zastavil opodál. Byl to zlatohnědý lincoln. Lawrence vyskočil z auta, a aniž za sebou zabouchl dveře, vyrazil v panické hrůze k pokoji 103.
"Ne, ne! Moje žena..."
Jeden z policistů ho zadržel a odtáhl od dveří. "Vyrazil jsem, jen co jste mi zavolali!" vzlykal Lawrence. "To není možné! Ne, ne, ne..."
Policista ho objal kolem ramenou nápadného tmavě modrého kabátu a odvedl ho zpátky k detektivům, kteří se na něj účastně dívali. Lysoun se ho tiše zeptal: "Vy jste pan Samples?"
"Přesně tak," odpověděl Lawrence a zoufale se snažil ovládnout žal. "Lawrence Samples." Chvíli přerývaně vzlykal a poté dodal: "Chcete říct..., že ona mě podváděla? Že mě manželka podváděla? A někdo ji zabil?"
Musíš zařídit, aby to vypadalo, že jeho vraždu pravděpodobněji spáchal někdo jiný než ty, přestože tys k tomu taky měla důvod...
110
Na krátký okamžik - tak, aby to policisté neviděli - se Lawrence po očku zadíval na Carolyn a věnoval jí pohled, který se nedal označit jinak než jako pobavený. A když pak na něj začala Carolyn zběsile ječet a bouchala přitom spoutaným zápěstím do okna, jeho oči opět zmrtvěly a on si je zakryl třesoucíma se rukama.
"Ach, Lorrie..., Lorrie... To prostě není možné! Ne, ne, ne..."
111

Rovný s rovným
"Pomohl bych vám, kdybych mohl," řekl chlapec. "Jenže nemůžu."
"Tak nemůžeš, jo?" zeptal se Boz, postavil se nad něj a zadíval se shora na jeho hnědou pěšinku. "Nemůžeš? Anebo nechceš?"
"No jo," přizvukoval jeho parťák Edwards. "Ten něco ví."
"O tom nepochybuj," dodal Boz a zahákl palec kolem policejního obušku za 79,99 dolaru, pravý dovoz, barva leskle černá.
"Ne, Bozi. Nevím. Vážně. No tak."
Byl soumrak horký jako motorový blok. V údolí Shenandoah vládl srpen a ani široká řeka, která se převalovala za oknem vyšetřovací místnosti úřadu šerifa, nemohla tahle vedra zmírnit. V jiných městech se obyvatelé dokázali v podobném parnu odvázat a trochu si užít. Caldon ve státě Virginia, nějakých patnáct kilometrů od města Luray - tak tak, přesně tam, kde se nachází ta jeskyně -, však byl s 8400 obyvateli jen větší vesnicí. Takhle strašná výheň zde obvykle zahnala většinu motorkářů, pobudů a výrostků zpátky do bungalovů a karavanů, kde pak zmámení z marihuany nebo budweiserů civěli na HBO či ESPN (satelitní antény zde představovaly významný prostředek prevence kriminality).
Dnes večer to však bylo jinak. Policisty vytrhla ze strnulosti první ozbrojená loupež ve městě po čtyřech letech - navíc nic menšího než nefalšované přepadení obrněného auta. Šerif Elm Tappin se již znechuceně vracel z rybářského výletu do Severní Karolíny a během večera se měli dostavit i agenti FBI z Washingtonu.
Což však nemohlo našim dvěma policistům zabránit, aby případ rozlouskli sami. Měli podezřelého ve vazbě a přímo před nimi seděl očitý svědek. I když se choval zdráhavě.
Ed se posadil naproti Nateu Spodovi. Za zády mu říkali kluk, i když to už žádný kluk nebyl. Mohl mít kolem pětadvaceti a byl
112
o pouhé tři roky mladší než sami policisté. Jeden rok dokonce všichni tři chodili na stejnou střední školu Nathaniela Hawthornea; Nate byl prvňák, zatímco oni právě vycházeli. Nate byl stále hubený jako lunt, oči měl pichlavé a zapadlé dozadu jako masový vrah a celé město o něm vědělo, že je stejně cáklý, jako byl na střední škole.

"Heleďse, Nate," pravil Ed laskavě, "my víme, žes něco viděl."
"Ale né," řekl chlapec ufňukaným hlasem a nejistě zabubnoval prsty o kostnaté koleno. "Neviděl. Vážně."
Ed pohlédl na Boze a Boz - tlustý polda, dýchavičný polda, upocený polda - od něj převzal štafetu. "Nate, to prostě nejde dohromady s tím, co víme. Sedíš na terase před domem a trávíš hodiny a hodiny a hodiny poflakováním. Jenom tam tak sedíš a pozoruješ řeku." Odmlčel se a otřel si čelo. "Proč to děláš?" dotázal se zvědavě.
"Já nevím."
Přestože celé město odpověď znalo. Když chodil Nate na střední školu, utopili se jeho rodiče při nehodě člunu na stejné řece, na kterou teď chlapec celé dny civěl a četl si u toho knihy a časopisy (Frances z pošty říkala, že si Nate předplatil nějaké "trýznivě" divné časopisy, o kterých jim toho ale nemůže víc prozradit, protože je státní zaměstnankyně a vůbec) a poslouchal úchylnou hudbu, kterou si navíc pouštěl příliš nahlas. Po smrti rodičů se k chlapci nastěhoval strýček - slizký dědek a ještě k tomu ze Západní Virginie (na kteréžto řešení mělo jasný názor celé město). Tenhle chlap se o synovce staral během střední školy, a když bylo klukovi osmnáct, šoupnul ho na univerzitu. O čtyři roky později již měli Ed s Bozem za sebou vojenskou službu, stali se vším, čím se stát mohli, a vrátili se domů. A kdopak se to tehdy v červnu neobjevil a nepřekvapil nejen je, ale i zbytek města? No jasně, Nate. Vykopl strejdu zpátky na západ a začal bydlet sám v tom svém starém strašidelném domě s výhledem na řeku, přičemž přežíval - alespoň si to všichni mysleli - ze spořícího účtu svých rodičů (protože nikdo v Caldonu nikdy nenakřečkoval částku, pro kterou by byl hoden výraz dědictví).
Mladým policistům se Nate nelíbil už na střední. Nelíbilo se jim, jak se oblíká, nelíbilo se jím, jak chodí, nelíbilo se jim, jak si

češe vlasy (které nosil zatraceně dlouhé, děsivě dlouhé). Nelíbil se jim způsob, jakým mluvil s jinýma klukama - takovým vyžilým šeptem. Nelíbilo se jim, jak mluvil s holkama, rozhodně ne zdravě, nevtipkoval s nima ani nikoho nedrbal, prostě jen strašně tiše a podivně rozmlouval, jako by je chtěl hypnotizovat. Chodil do kroužku francouzštiny. Chodil do kroužku počítačů. Chodil i do šachového kroužku, prokristapána. Sport pochopitelně nedělal ani jeden a navíc si představte ty chvíle ve třídě, kdy vůbec nikdo neznal odpověď na otázku paní Ztopořené, zatímco Nate - škola totiž tohodle pošahaného magora posunula o dva ročníky výš - se doštrachal k tabuli a tím svým teploušským rukopisem napsal rovnou správnou odpověď, přičemž se samozřejmě celý umazal od křídy. Načež se jednoduše obrátil čelem ke třídě a všichni se mu rázem přestali posmívat, to kvůli těm jeho strašidelným očím. To se ví, že si schytal svoje. Jeho kecky jednou skončily na drátech vysokého napětí. Ale kdo si ve škole něco neslízl? On si o to navíc koledoval. Pořád seděl na terase, četl knihy (nejspíš porno) a poslouchal tu svou přízračnou hudbu (nejspíš satanistickou, jak tehdy naznačil jiný policajt)... Zkrátka a dobře nebyl přirozenej.
A když už je řeč o přirození: pokaždé, co přišla zpráva o nějakém sexuálním deliktu, si Boz s Edem vzpomněli na Natea. Nikdy mu sice nedokázali nic přišít, ale on několikrát na dlouhou dobu zmizel a policisté si byli naprosto jistí, že se vypařil do lesů a polí kolem Luray, aby nakukoval do ložnic místních dívek (nebo spíš chlapců?). Věděli, že Nate je voyeur; na terase vedle houpacího křesla po matce, ve kterém pořád seděl, měl vždycky po ruce dalekohled (a celé město mělo jasný názor i na tohle). Byl prostě nepřirozenej. Jo, to bylo to slovo.
A tak zaměstnanci úřadu šerifa v Caldonu - tedy přinejmenším Ed s Bozem - nikdy nevynechali jedinou příležitost přispět

svou troškou do mlýna, aby Natea aspoň trochu napravili. Stejně jako to dělali už na střední škole. Když ho třeba viděli nakupovat potraviny, usmáli se a řekli: "Nepotřebuješ pomocnou ruku?" Což ve skutečnosti znamenalo: "Proč se neoženíš, buzíku?"
Nebo když šlapal na kole do rayburnského kopce, přijeli v policejním autě až za něj, pustili sirénu a začali na něj řvát z am-
114
plionu: "Nalevo!" Což ho jednou vystrašilo tak, že to šmikl rovnou do ostružin.
Jenže on na jejich dobře míněné náznaky nedal. Pořád dělal, co vždycky: většinu času nosil tmavý kabát, žil si svůj hanebný život, a když na Main Street zahlídl Eda s Bozem, klidil se jim z cesty. Úplně jako na chodbách Hawthorneovy střední.
A tak si Ed musel přiznat, že je moc příjemný pocit mít ho teď v hrsti ve vyšetřovně. Vyděšeného, vyklepaného a promočeného letním parnem.
"Musel projít přímo kolem tebe," pokračoval Boz mumlavým hlasem. "Musel jsi ho vidět."
"E-e. Neviděl."
Zájmenem ho měl Boz na mysli Lestera Bottse, jenž toho času dřepěl neoholený a smrdutý v nedaleké vazební cele. Tenhleten otrhaný pětatřicetiletý budižkničemu představoval už celá léta bolavé místo caldonského úřadu šerifa. Nikdy nebyl z ničeho usvědčen, ale policisté přitom věděli, že má na svědomí spoustu drobných zločinů po celé zemi. Byl to zkrátka bílý šmejd - chlípně očumoval všechny počestné holky ve městě a křesťanskou víru se nepokoušel ani předstírat.
V souvislosti s večerní loupeží byl Lester momentálně podezřelým číslo jedna. Na dobu loupeže - mezi pátou a šestou odpolední - neměl alibi, a přestože řidič obrněného auta ani jeho spolujezdec neviděli pachateli do tváře, protože měl na hlavě kuklu, každopádně prý držel v ruce poniklovaný kolt - což byla přesně stejná zbraň, jíž se nametený Lester nedávno ohánět v Irv's Roadside. Navíc se minulý týden objevila zpráva, že nějaký člověk Lesterovy postavy ukradl z firmy Amundson Construction dvě stě gramů tovexu. Pomocí přesně této výbušniny přitom pachatel odtrhl dveře obrněné dodávky Armored Courier. Sebrali ho dneska o půl sedmé večer - potil se jako blázen a navíc se choval úplně jako vinný: rázoval domů pěšky po silnici 334, přestože měl před barákem pickupa Chevrolet v perfektním stavu, jenž naskočil hned napoprvé, když Ed otočil klíčkem, aby si ověřil Lesterovo tvrzení, že auto "nechytá". Navíc měl u sebe dlouhý lovecký nůž a nedokázal policistům poskytnout kloudnou odpověď, když se ho zeptali proč ("No, totiž, prostě ho jako mám.").
115
Procedurální příručka, kterou měli na oddělení, vysvětlovala v souvislosti s vyšetřováním závažných zločinů vše o motivech, prostředcích a příležitostech. Boz s Edem v tomto případu všechno krásně sfoukli. Bylo to příjemné a jednoduché. Nechovali sebemenší pochybnosti, že tuhle prácičku odvedl právě Lester. A protože Nateův dům stál přímo na spojnici míst, kde k přepadení došlo a kde později sbalili Lestera, nechovali také sebemenší pochybnosti, že Nate může Lestera identifikovat s místem činu.
Boz si povzdechl. "Prostě nám řekni, žes ho viděl."
"Jenže já ho neviděl. Nebyla by to pravda."
Magor tehdy, magor teď. Kristepane...
"Podívej se, Nate," pokračoval Boz, jako by hovořil s pětiletým chlapcem. "Možná si neuvědomuješ, jak je to vážné. Lester přetáhl řidiče toho obrněného vozu přes hlavu hasákem, když ten chudák chcal na hajzlíku u Texaka na čtyřce. Vyrazil k dodávce, střelil spolujezdce do boku..."
"Ach ne. Je v pořádku?"
"Nikdo není v pořádku, když koupí kulku do boku," vyštěkl Boz. "Nech mě domluvit."

"Pardon."
"Odjel s tím autem na Morton Woods Road, odbouchl zadní dveře, naložil prachy do jiného auta a vyrazil západním směrem - přesně k tvýmu domu. A my jsme Lestera před hodinou sebrali na protější straně od tvýho domu. To znamená, že musel projít kolem tebe, aby se dostal, kde jsme ho našli. Co si o tom myslíš?"
"Já myslím... No, připadá mi, že to má logiku. Jenže já ho neviděl. Je mi líto."
Boz se na okamžik zamyslel. "Nate, koukej," řekl nakonec.
"My se tu zkrátka nebavíme jako rovný s rovným."
"Jako rovný s rovným?" zeptal se Nate nejistě.
"Ty žiješ v úplně jiném světě," pokračoval rozhořčeně policista. "My víme, co je Lester za člověka. Žijeme v těch splaškách den co den."
"Ve splaškách?"
"Ty si myslíš, že prostě zavřeš klapačku a všecko bude v pohodě," doplnil kolegu Ed. "Jenže tak to nepude. My Lestera známe. Víme, čeho je schopen."

"Čeho?" zeptal se Nate. Snažil se působit statečně, ale chvějící se ruce měl zaťaté v klíně.
"Klidně na tebe vytasí nůž, co si myslíš?" vykřikl Boz. "Ježíši-kriste. Ty to prostě nechápeš, že ne?"
Hráli si na hodného a zlého poldu. V Procedurální příručce o tom pojednávala celá kapitola.
"Řekněme, že na něj teď neukážeš prstem," nadhodil Ed jemně. "A on se vrátí na svobodu. Jak dlouho mu podle tebe potrvá, než si tě najde?"
"To jako myslíte proto, že jsem svědek?"
"Než si tě najde a vykuchá," utrousil Boz. "Vůbec mu to nepotrvá dlouho. A mně už to začíná bejt jedno."
"No tak," řekl Ed kolegovi. "Nenaháněj tomu chudákovi hrůzu."
Pohlédl Nateovi do vyděšené tváře. "Ale jestli mu hodíme na krk ozbrojené přepadení a pokus o vraždu... Půjde do chládku na třicet let. A ty budeš v bezpečí."
"Já chci udělat správnou věc," řekl Nate. "Jenže..." Jeho hlas se vytratil.
"Bozi, on nám chce pomoct. Já vím, že jo."
"To chci," přitakal Nate vážně. Pevně zavřel oči a jal se usilovně přemýšlet. "Ale nemůžu lhát. Nemůžu. Můj táta... Vzpomínáte přece na mého tátu. Učil mě, že nemám nikdy lhát."
Jeho táta byla nula, která neuměla ani pořádně plavat. Víc toho o Nateovu otci nevěděli. Boz si odlepil košili od vypaseného hrudníku a prohlédl si tmavá zpocená kola v podpaží. Chodil kolem chlapce v pomalém kruhu a vzdychal.
Nate se slabě přikrčil, jako by měl strach, že znovu přijde o cvičky.
Nakonec Ed bezstarostně prohlásil: "Nate, ty víš, že jsme měli svoje spory."
"No, kdysi jste mi ve škole dávali nakládačku."
"Sakra, ty myslíš tohle? To bylo jen takové škádlení/' řekl Ed vážně. "Dělali jsme to jen klukům, co se nám líbili."
"Fakt?" zeptal se Nate.
"Ale někdy," pokračoval Ed, "někdy se nám to možná trochu vymklo z rukou. Víš přece, jak to chodí, ne? Když člověk blbne, tak mu někdy trochu stoupne adrenalin."

Ani jeden z policistů si ovšem nemyslel, že by adrenalin mohl někdy stoupnout tomuhle malému baziliškovi (prokristapána, každej chlap přece dělá aspoň jeden sport).
"Heleďse, Nate, co jsme si, to jsme si, ne?" Ed natáhl ruku. "Omlouvám se ti za všecky věci, co jsme ti prováděli."
Nate vytřeštil oči na Edovu masitou ruku.
Tomě podrž, pomyslel si Ed, on se snad rozbrečí. Pohlédl na

Boze, který řekl: "A já se k tomu připojuju, Nate." Procedurální příručka říkala, že jakmile se podezřelý unaví, zlý policista změní roli a začne se chovat jako hodný. "Omlouvám se za všecky příkoří."
"No tak, Nate," pobídl svědka Ed. "Tak co říkáš? Hoďme už svoje spory za hlavu."
Nateův přízračný obličej teď těkal z jednoho policisty na druhého. Přijal Edovu pravici a obezřetně jí zatřásl. Když opět uvolnil stisk, měl Ed chuť si ruku otřít. Místo toho se však jen usmál a pravil: "A teď jako chlap chlapovi: co nám můžeš říct?"
"No dobře. Někoho jsem přece jen viděl. Ale nemůžu odpřisáhnout, že to byl Lester."
Ed s Bozem si vyměnili chladné pohledy.
Nate však rychle pokračoval: "Počkejte. Řeknu vám, co jsem viděl."
Boz, který měl z obou policistů horší rukopis, ale lépe zvládal gramatiku, otevřel blok a začal zapisovat.
"Seděl jsem na terase a četl."
Nejspíš porno.
"A taky jsem poslouchal hudbu."
Miluji tě, satane. Vezmi si mě, vezmi si mě, vezmi si mě...
Ed si na tváři podržel povzbudivý úsměv. "Pokračuj."
"Dobře. Na Barlow Road jsem pak zaslechl auto. Pamatuju si to, protože Barlow Road není zrovna blízko, ale to auto dělalo strašný kravál, takže jsem si říkal, že má asi v tahu tlumič nebo tak něco."
"A potom?"
"Totiž..." Nate ochraptěl. "Pak jsem si všiml, jak někdo běží přes trávu k řece naproti mému domu. A možná taky nesl nějaké velké bílé pytle."
118
Zásah!
"To je blízko u jeskyní, že jo?" poznamenal Boz.
Místní jeskyně nebyly tak sexy jako ty kolem Luray, ale každopádně skýtaly dost prostoru, aby se v nich dalo ukrýt půl milionu dolarů. Ed pohlédl na kolegu a přikývl. "A on v jedné z nich zmizel?" zeptal se Natea.
"Asi jo. Ale přesně jsem to neviděl, protože tam stojí ta stará černá vrba."
"Takže nám nedokážeš poskytnout vůbec žádný popis?" zeptal se Boz, který se sice usmíval, ale ve skutečnosti si toužebně přál, aby zase mohl být zlý polda.
"Je mi líto, chlapi," zakňoural Nate. "Pomoh bych vám, kdybych mohl. Jenže ta tráva a ten strom... Prostě jsem tam neviděl."
Zženštilej teplouš...
Aspoň je však navedl správným směrem. Však oni už najdou nějaké hmatatelné důkazy, které je dovedou až k Lesterovi.
"No dobrá, Nate," prohlásil Ed, "moc jsi nám pomohl. My si teď půjdem ověřit pár věcí. A myslím, že tě radši necháme tady, než se vrátíme. V zájmu tvé vlastní ochrany."
"To nemůžu odejít?" Nate si hladil pěšinku. "Ale já bych chtěl vážně domů. Mám tam spoustu práce."
S Playboyem a pravou rukou? zeptal se Boz v duchu.
"Né, radši zůstaň tady. Nezdržíme se dlouho."
"Počkejte," pípl Nate nejistě. "Nemůže se Lester dostat ven?"
Boz se zadíval na Eda. "Kdeže, je prakticky nemožné, aby z tý cely útek." Ed pokýval hlavou.
"Prakticky?" zeptal se chlapec.
"Né, to je v pohodě."
"Jasně, je to v pohodě."
"Počkejte..."
Policisté vyšli ven a zamířili k autu. Boz vyhrál hod mincí a posadil se za volant.
"Paráááda," odfrkl si Ed, "toho kluka zalije pot pokaždý, co se

Lester ošije zadkem na židli."
"Dobrý," řekl Boz a vyrazil na silnici.
119
Byli překvapeni.
Bavili se o tom v autě a dospěli k závěru, že Nate si většinu toho, co jim říkal, jednoduše vymyslel, aby se dostal domů. Jenže ono ne - jen co vyrazili po Barlow Road, všimli si čerstvě vyjetých kolejí, a to i přes skomírající podvečerní světlo.
"Týjo, koukej na to."
S vytasenými zbraněmi, jak přikazovala Procedurální příručka, sledovali stopu do hájku tvořeného nízkými bolehlavy a jalovci, až se nakonec vynořili vedle pontiaku s provislým pérováním.
"Nestojí tu dlouho," řekl Boz, když se přes mřížku dotkl chladiče.
"Klíčky jsou uvnitř. Zkusíme ho nahodit, abysme zjistili, jestli je to to auto, co ten kluk slyšel."
Boz nastartoval motor a od výfuku se ozval zvuk malého letadla.
"Jako únikový auto je to dost pitomý," křikl. "Ten Lester má místo mozku piliny."
"Vycouvej s ním ven. Prohlídnem si ho."
Boz vyjel se starým automobilem na mýtinu, kde bylo lepší světlo, a zhasl motor.
Na předních ani zadních sedadlech neobjevili žádné fyzické důkazy.
"Ksakru," zamumlal Boz a prohrabal přihrádku na straně spolujezdce.
"Vida, vida, vida," ohlásil Ed, který právě nakukoval do kufru.
Natáhl se a zvedl z kufru velký pytel na peníze s nápisem "Armored Courier". Pytel byl těžký a naditý. Ed ho otevřel a vytáhl z něj tlusté balíčky stodolarových bankovek.
"Fujtajbl." Ed bankovky spočítal. "Vidím tady devatnáct tisíc babek."
"Sakra, to je můj roční plat bez přesčasů. Jen si tu tak leží. Koukej na to."
"Zajímalo by mě, kde je zbytek."
"Kterým směrem je řeka?"
"Tam. Tamhle."
120
Vyrazili pěšky přes ostřici a bojínek, které lemovaly řeku Shenandoah. Hledali ve vysoké trávě otisky bot, ale nemohli žádné najít. "Na ty se mužem mrknout ráno. Teď pojďme do jeskyně, pohlídnem se tam."
Ed s Bozem tedy sešli až k vodě. Zřetelně odtud viděli Nateův dům, který vykukoval nad útesem. Nedaleko odtud ústilo několik vchodů do jeskyní.
"Tyhlety dutiny tam. To musí bejt ony."
Pokračovali podél říčního břehu až k rozsochaté černé vrbě, o které se zmiňoval Nate.
Tentokrát Boz hod mincí prohrál, a tak kecl na všechny čtyři a vlezl do největšího vchodu do jeskyně. Ztěžka přitom vdechoval rozpálený a zatuchlý vzduch.
O pět minut později se za ním Ed přikrčil a zvolal: "Seš v pohodě?"
A vzápětí musel uhnout před dalším plátěným pytlem, který vyletěl z dutiny.
"Panejo, copak to tu máme?"
Ukázalo se, že osmdesát tisíc dolarů.
"Víc jich tam není," řekl Boz, vylezl ven a chvíli lapal po dechu.
"Zbytek těch pytlů musel Lester uklidit v jinejch jeskyních."
"Proč?" přemýšlel Ed. "Musel přece vědět, že když tady najdem jeden, budem hledat tak dlouho, dokud nenajdem i zbytek."
"Protože má místo mozku piliny, proto."

Prohledali několik dalších ústí. Bylo jim horko, po celém těle je svědil pot a ze zápachu leklých ryb se jim dělalo špatně, ale žádné další peníze nenašli.
Zadívali se na pytel. Ani jeden z nich nepromluvil. Ed pohlédl na pás oblohy nezakrytý horou Massanuttens a na jasně a slibně zářící měsíc, který již téměř dosáhl úplňku. Stáli po obou stranách pytle a houpali se na patách jako nervózní hoši v tanečních. Břeh pod jejich nohama byl hladký, černý a měkký jako tisíce jiných břehů podél řeky Shenandoah, na nichž strávili mnoho hodin rybařením, popíjením piva a - tedy alespoň v představách - milováním se se servírkami z místních motorestů a školními roztleskávačkami.
"To je spousta peněz," prohodil Ed.
121
"To jó," přitakal Boz a silně protáhl poslední slabiku. "Co mi chceš říct, Edwarde?"
"Já..."
"Nechoď kolem horké kaše."
"Napadlo mě, že o nich kromě nás vědí jenom dva lidi."
Nate a Lester. "Pokračuj."
"Takže co by se stalo... Teď jako jenom přemejšlím nahlas. Co by se stalo, kdyby se v té místnosti na stanici - samozřejmě nešťastnou náhodou - dostali k sobě? A kdyby Lester získal ten svůj nůž zpátky?"
"Nešťastnou náhodou?"
"Jasně."
"No, to by pak Lester Natea rozpáral a nechal ho tam ležet jako tydle ryby."
"Ovšem v takovým případě," pokračoval Ed, "bysme museli Lestera zastřelit, že jo?"
"Museli. Jak jednou vězeň uteče z cely a má bouchačku..."
"To by bylo smutné."
"Ale nezbytné," nadhodil Boz a dodal: "Tenhleten Nate je nebezpečnej."
"Nikdy jsem ho neměl rád."
"Je to přesně ten týpek, co se do roka nebo do dvou zblázní. Vyleze na věž baptistického kostela v South Bank a začne to kolem sebe pražit z AR-patnáctky."
"O tom nepochybuj."
"Kde je ten Lesterův nůž?"
"V důkazní skříni. Ale mohl by najít cestu zpátky nahoru."
"Určitě to chceme udělat?"
Ed otevřel plátěný pytel a nakoukl dovnitř. Boz ho napodobil. Nějakou dobu civěli na peníze.
"Dáme si pivo," řekl Boz.
"Dobře, dáme."
Přestože Procedurální příručka pití alkoholu ve službě výslovně zakazuje.
O hodinu později se vkradli zadními dveřmi na stanici.
Boz sešel do důkazní místnosti a sebral Lesterův nůž. Vystoupal opět nahoru, ujistil se, že se šerif Tappin ještě nevrátil, a
122
vklouzl do hlavní vyšetřovací místnosti. Položil nůž na stůl, zastrčil ho pod složku tak, aby byl ukrytý, ale ne příliš, a nevinně vyšel zpátky na chodbu.
Ed mezitím přivedl ke dveřím Lestera Bottse s rukama spoutanýma před tělem - což bylo rozhodně proti předpisům - a doprovodil ho do vyšetřovny.
"Nechápu, proč mě, ksakru, zadržujete," prohlásil šlachovitý křupan. Mastné řídnoucí vlasy mu trčely na všechny strany. Jeho šaty byly špinavé a zdálo se, že se celé měsíce nemyl.
"Sednout a držet hubu," vyštěkl Boz. "Zadržujeme tě, protože tě Nate Spoda identifikoval jako člověka, který dole u řeky vykládal pytle s penězma od firmy Armored Courier."

"Ten zkurvysyn!" zaburácel Lester a začal vstávat.
Boz ho odstrčil zpátky na židli. "Jo, identifikoval tě včetně toho tvýho tetování, což je mimochodem ta nejošklivější ženská, jakou jsem v životě viděl. Není to náhodou tvoje matka?"
"Tenhleten Nate," zamumlal Lester a zadíval se ke dveřím, "už teď je mrtvej. Za todle mi zaplatí."
"Přestaň s těma řečma," okřikl ho Ed a dodal: "My teď půjdem na pět minut dolů za státním zástupcem. Bude s tebou chtít mluvit. Takže se tady zatím trochu uklidni a nedělej žádnej bengál."
Vyšli ven a zamkli dveře. Boz naklonil hlavu a slyšel, jak se za dveřmi ozývá cinkot řetězu a postupně se blíží ke stolu. Zvedl na Eda palec.
U automatu na konci dusné a vlhké chodby pak zastihli Natea Spodu. Seděl za ulámaným umakartovým stolkem, popíjel pepsi a pojídal čokoládovou tyčinku.
"Pojď sem, Nate, chceme ti položit ještě pár otázek."
"Až po vás, pane," řekl Ed a dal chlapci na chodbě přednost.
Nate ještě jednou kousl do tyčinky a vyrazil přes chodbu k vyšetřovací místnosti. Ed se naklonil k Bozovi a zašeptal: "Bude ječet. Ale dáme Lesterovi chvíli času, aby ho dodělal, než tam vpadnem."
"Dobrý, jasňačka. Hej, Ede?"
"Co?"
"Ty víš, že jsem ještě nikdy nikoho nezastřelil."
"Tohle není žádnej nikdo. To je Lester Botts. Navíc budem pálit oba. Současně. Co ty na to? Už se cítíš líp?"
123
"Oukej."
"A jestli bude Nate ještě naživu, zastřelíme ho taky a řeknem, že to byla..."
".. .nešťastná náhoda."
"Jo."
Přede dveřmi se k nim Nate otočil a spláchl tyčinku kolou. Na bradě měl čokoládový krém. Nechutné.
"Eh, ještě něco...," začal chlapec.
"Nepotrvá to dlouho, Nate. Co nevidět seš zase doma." Ed odemkl dveře. "Vlez si dovnitř. Za, za minutku jsme tam."
"Jasně. Ale chtěl jsem něco..."
"Prostě běž dovnitř."
Nate nejistě zaváhal. A začal otevírat dveře.
"Nate," ozval se jakýsi mužský hlas.
Boz s Edem se otočili a spatřili tři muže v obleku, kteří kráčeli chodbou. Jestli tohle nejsou federální agenti, pomyslel si Boz, tak já jsem Elvisův duch. Ksakru.
"Ahoj, agente Bigelowe," řekl Nate zvesela.
On je zná? Edovi začalo prudce bušit srdce. Oni ho vyslýchali, když jsme byli pryč...? Dobrá, tak přemýšlej, zatraceně. Co jim asi řekl? A co uděláme my?
Jenže přemýšlet nedokázal.
Místo mozku piliny...
Agent Bigelow byl vysoký, zasmušilý a plešatějící muž, kterému zbývala jen svatozář krátkých světlých vlasů těsně nad úzkýma ušima. On i jeho kolegové se legitimovali - no jasně, FBI - a Bigelow se zeptal: "Vy jste policista Bosworth Peller a vy jste policista Edward Rankin?"
"Ano, pane," odpověděli oba.
Bože, pomyslel si Boz, nezajištění zadrženého je přestupek, za který se vyhazuje.
Ed, jenž si myslel do puntíku totéž, se otočil k Nateovi a řekl: "Víš co, Nate, co kdybysme se vrátili k tomu automatu? Nedal by sis ještě kolu?"
"Nebo twinkie? Ta je dobrá, že jo?"
"Uvnitř je větší chládek," odpověděl Nate a vklouzl do místnosti, kde na něj čekal Lester s dobře nabroušeným nožem.

124
"Ne!" vykřikl Boz.
"Co se děje, policisto?" dotázal se jeden z agentů FBI.
"Ale nic," odpověděl Boz rychle.
On i Ed se přistihli, že jen tupě zírají na dveře, za nimiž nejspíš Lester právě teď páral Natea Spodu k smrti. Přinutili se upřít pozornost zpět na federální agenty.
A přemýšleli, jak zachránit situaci. No jasně... Kdyby teď Lester vyrazil celý zkrvavený z vyšetřovny a v ruce držel nůž, stále by ho mohli sundat. Možná by se pak k nim agenti dokonce připojili.
Zatraceně, tam je ale ticho. Lester možná podřezal Nateovi hrdlo rychle a nečekaně a teď se snaží uprchnout oknem.
"Pojďme dovnitř," navrhl Bigelow a ukázal na dveře. "Měli bychom si pohovořit o případu."
"No, já nevím, jestli tam jít chceme."
"A proč ne?" podivil se další agent. "Nate říkal, že je tam větší chládek."
"Až po vás," dodal Bigelow a pokynul oběma policistům.
Ti se na sebe podívali, svěsili ruce co nejblíže ke služebním revolverům a vešli do dveří.
Lester seděl na židli s nohou přes nohu a spoutanýma rukama v klíně. Na protější straně stolu si pak hověl Nate Spoda a listoval v ohmataném služebním výtisku Procedurální příručky. Nůž ležel přesně na místě, kde ho Boz zanechal.
Díky, Pane na nebesích...
Boz pohlédl na Eda. Ticho. Ed se vzpamatoval jako první. "Vy se teď asi ptáte, proč je podezřelý tady, agente Bigelowe. Myslím, že došlo k nedorozumění, viď, Bozi? Neměl tady sedět státní zástupce?"
"Taky jsem si to myslel. Jasně. Je to nedorozumění."
"Jaký podezřelý?" zeptal se Bigelow.
"Ehm, no přece tady Lester."
"Buďto mě obviňte, anebo mě koukejte okamžitě pustit," vyštěkl Lester.
"Kdo to je?" zeptal se Bigelow. "A co tady dělá?"
"Totiž, dneska jsme ho zatkli za to přepadení," odpověděl Boz a jeho tón jako by se ptal: Uniká mi snad něco?
125
"Vážně?" zamumlal agent. "A proč?"
Boz se nezmohl na víc než na další: "Ehm." Že by celý případ ohrozili odfláknutou manipulací s důkazy?
Do místnosti se dostavil čtvrtý agent FBI a předal Bigelowovi jakýsi spis. Bigelow se pozorně začetl a kýval přitom hlavou. Nakonec ji zvedl. "Dobře. Takže pravděpodobný motiv máme."
Boz se otřásl úlevou a vrhl po Lesterovi úlisný úsměv. "Myslel sis, že ses nám už vyvlíknul, co? No..."
Bigelow kývl lesklou hlavou a ostatní agenti vmžiku zbavili Boze s Edem zbraní i opasků včetně onoho předraženého pendreku "Made in Taiwan", na který byl Boz tolik hrdý.
"Máte právo nevypovídat..."
Z agentových zasmušilých rtů se vylinul i zbytek poučení o právech, a když domluvil, byli oba policisté spoutáni.
"Co to má všecko znamenat?" křičel Boz.
Bigelow poklepal na složku, kterou před chvílí obdržel. "Náš ohledávací tým si vzal do parády to auto. Byla v něm spousta vašich otisků. A taky jsme našli desítky otisků bot odpovídajících erární policejní obuvi - jakou máte oba právě na nohou -, které vedly k vodě nedaleko od domu pana Spody."
"Prostě jsem s tím autem vycouval, abych ho prohledal," protestoval Boz. "Nic víc."
"Bez rukavic? V nepřítomnosti jednotky pro ohledávání místa činu?"
"No, byl to předem uzavřený případ..."

"Na zadním sedadle vašeho soukromého vozu jsme rovněž náhodou našli více než devadesát tisíc dolarů, policisto Rankine."
"Prostě jsme ještě neměli příležitost je zaevidovat. Kvůli všemu tomu..."
"Rozruchu," dodal Boz. "Znáte to."
"Klidně ty pytle ohledejte," řekl Ed. "Určitě na nich budou samé Lesterovy otisky."
"Po pravdě řečeno," konstatoval Bigelow s klidem prodavače z McDonald's, "tam žádné nejsou. Pouze otisky vás dvou. A v přihrádce vašeho auta se našla chromovaná osmatřicítka. Předběžná balistická zkouška se shoduje se zbraní použitou při
126
loupeži. Jo, a potom ta kukla. Její vlákna odpovídají vláknům nalezeným v té obrněné dodávce."
"Počkejte..., to je bouda. To ještě nic neznamená. Všecko jsou to jenom nepřímé důkazy!"
"Obávám se, že ne. Máme i očitého svědka."
"Koho?" Boz pohlédl k chodbě.
"Nate, jsou tohle ti lidé, které jste dnes odpoledne krátce po přepadení viděl chodit u řeky nedaleko od svého domu?"
Nate zvedl hlavu a zadíval se postupně na Boze a na Eda.
"Ano, pane. To jsou oni."
"Ty lháři!" rozkřikl se Ed.
"A byli v uniformě?"
"Přesně jako teď."
"Co se to tu, ksakru, děje?"
Ed se lehce zakuckal a pak zpražil Natea chladným pohledem.
"Ty malý..."
Bigelow ho však přerušil: "Pánové, nyní vás odvezeme do federální věznice v Arlingtonu. Svým právníkům můžete zavolat odtamtud."
"On lže!" zaječel Boz. "Řekl nám, že neviděl, kdo v tom křoví je!"
Konečně se Bigelow usmál. "No, stěží se bude svěřovat zrovna vám, že vás tam viděl, ne? Dvěma surovcům, kteří nad ním stojí s revolvery a obušky. Už dost ho vyděsilo, že vůbec sdělil pravdu nám."
"Ne, poslouchejte mě," žadonil Ed. "Vy to nechápete. On se nám chce jen pomstít, protože jsme ho na střední škole mlátili."
Agent vedle Bigelowa se ušklíbl. "Dojemné."
"Odveďte je do dodávky."
Muži zmizeli a Bigelow nařídil sundat Lesteru Bottsovi pouta.
"Vy můžete jít."
Šlachovitý Lester se pohrdlivě rozhlédl po místnosti a důstojně vyšel ven.
"Já můžu jít taky?" zeptal se Nate.
"Jistěže, pane." Bigelow mu podal ruku. "Určitě jste měl dlouhý den."
127
Nate Spoda vsunul do přehrávače disk a stiskl tlačítko "Play". Pozdě v noci většinou poslouchal Debussyho nebo Ravela - něco konejšivého. Dnes večer si však pustil Sergeje Prokofjeva. Hudba to byla hřmotná a burcující. Stejně jako Nateova nálada. Klasickou hudbu poslouchal celý den; linula se k němu na terasu z reproduktorů v ceně jednoho tisíce dolarů. Nate se často musel v duchu smát, když si vzpomněl, jak o sobě jednou ve městě zaslechl, že poslouchá "satanskou" hudbu. Nebyl si jistý, který ďábelský kousek měl onen obchodník s obilím na mysli, ale podle načasování jeho poznámky předpokládal, že Rachmaninova. Pardon, že neposlouchám Gartha, chasníci...
Prošel celý dům a zhasl všechna světla kromě lampiček osvětlujících obrazy Miróa a Jacksona Pollocka - opět podle nálady. Musel brzy odjet do Paříže. Jeden jeho spřátelený překupník se dostal ke dvěma malým Picassům a slíbil Nateovi, že mu je nabídne jako prvnímu. A taky se mu stýskalo po Jeanette; neviděl

ji už celý měsíc.
Vyšoural se na terasu.
Byla už téměř půlnoc. Posadil se do matčina houpacího křesla a upřel oči vzhůru. V tuto roční dobu byla obloha nad údolím Shenandoah obvykle příliš zamlžená, než aby byly vidět hvězdy - místní lidé vtipkovali, že Caldon se měl spíš jmenovat Zákaldon. Dnes v noci se však v místech, kde se černota stromů měnila v černotu oblohy, rozprostřel třpytivý poprašek hvězd.
Nate několik minut nehybně seděl a vychutnával si pohled na měsíc a souhvězdí.
Kroky uslyšel dávno předtím, než se na stezce vynořila postava.
"Ahoj," zavolal.
"Ahoj," odpověděl Lester Botts. Zadýchaně vyšel po schodech nahoru a hodil na šedě natřenou terasu čtyři těžké plátěné pytle.
Ani tentokrát se neposadil na některou z židliček, ale jako obvykle se uvelebil přímo na terase a opřel se o sloupek.
"Tys jim nechal devadesát tisíc?" zeptal se Nate.

"Promiň," řekl Lester a přikrčil se - k šéfovi se vždy choval uctivě. "Blbě jsem to spočítal."
Nate se zasmál. "Nakonec to byl nejspíš dobrý nápad." Původně se domníval, že Boz s Edem na tuhle boudu skočí, i když jim v jeskyni a v autě nechají pouhopouhých třicet tisíc. Když před člověkem zamáváte dvojnásobkem jeho ročního platu, navíc nezdaněného, tak se v devíti případech z deseti chytí.
Jenže u takhle velké akce bylo zřejmě lepší návnadu ještě o něco zvýšit.
I tak zůstalo Nateovi s Lesterem téměř čtyři sta tisíc.
"Budem na těch prachách chvíli sedět, i když jsou v hotovosti?" zeptal se Lester.
"V tomhle případě budeme radši velmi opatrní," odpověděl Nate. Ze zásady nikdy neoperovali ve Virginii. Za loupežemi zpravidla cestovali do New Yorku, do Kalifornie nebo na Floridu.
Když se však Nate od svého společníka ve Washingtonu doslechl, že místní pobočka firmy Armored Courier převáží hotovostní zásilku do jedné nové banky v Luray, nedokázal odolat.
Věděl, že ostrahu budou tvořit jen nějaké lehké váhy, které zřejmě nikdy neorganizovaly nic většího než proplácení šeků ve výplatní dny místních firem.
Peníze byly samozřejmě lákavé. Nakonec však u Natea rozhodlo vědomí, že má-li jejich léčka klapnout, potřebují dva nic netušící účastníky, pokud možno členy bezpečnostních složek.
Nate ani na okamžik nezapochyboval, koho si vybere: adolescentní nenávist trvá stejně dlouho jako nenávist zhrzených milenců.
"Opravdu jsi ho musel postřelit?" zeptal se Lestera v narážce na řidiče obrněné dodávky. Jednou z jeho zásad byl zákaz používání střelných zbraní, pokud to není absolutně nezbytné.
"Byl to takový klučina. Vypadal, že by toho glocka za opaskem doopravdy vytasil. Dával jsem si pozor - jenom jsem mu škrtnul žebro nebo dvě."
Nate pokýval hlavou a zadíval se na oblohu. Doufal, že uvidí padat hvězdu. Nestalo se.
"Je ti jich líto?" dotázal se Lester po chvíli.
"Koho, těch strážců?"
"Né, Eda s Bozem."

Nate se nad otázkou na chvíli zamyslel. Hudba, provoněný pozdně letní vzduch a rytmická symfonie hmyzu a žab mu navodily filozofickou náladu. "Pořád myslím na něco, co mi říkal Boz. Na to, že se s ním a s Edem nebavím jako rovný s rovným. On mluvil o tom přepadení, ale ve skutečnosti měl na mysli můj život a životy ostatních - ať už si to uvědomoval, nebo ne."
"S největší pravděpodobností ne."

"Ale jistou logiku to má," přemítal Nate. "Docela dobře to vystihuje situaci. Rozdíl mezi náma... Já bych s tímhle rozdílem žít dokázal, kdyby si ti hoši hleděli svého, ve škole i potom. Jenže oni si svého nehleděli. Kdepak. Při každé příležitosti tenhle spor vyhrocovali. Je mi líto. Ale rozhodli se tak sami."
"No, ještě štěstí, že si úplně všichni rovní nejsou," podotkl Lester, který rovněž propadl hloubavé náladě. "Tak na rozdíly."
"Na rozdíly."
Muži si přiťukli plechovkami od piva a napili se.
Nate se předklonil a začal rozdělovat peníze na dvě stejné hromady.
130

Trojuhelník
Možná pojedu do Baltimoru."
"Myslíš..." Podívala Se na něj.
"Příští víkend. Až budeš mít ten večírek pro Christii."
"To jako za..."
"Za Dougem," odpověděl.
"Vážně?" Mo Andersonová se pečlivě zadívala na své nehty, které si lakovala sytě červeným lakem. Jemu se ta barva nelíbila, ale neřekl nic. Mo pokračovala: "Bude tady hromada ženských - strašná nuda. Zato ty by ses v Marylandu dobře pobavil. Bude to legrace."
"Taky si myslím," odpověděl Pete Anderson. Seděl naproti Mo na přední terase jejich dvoupodlažního domu na předměstí okresu Westchester. Byl právě červen a ve vzduchu voněl jasmín, který Mo časně zjara zasadila. Pete měl kdysi tu vůni rád. Dnes se mu však z ní dělalo špatně od žaludku.
Mo zkontrolovala, zda nemá na nehtech šmouhy, a předstírala naprostou netečnost vůči faktu, že Pete pojede za Dougem, který byl jejím šéfem - "důležitým" chlapem, jenž měl na starosti celé východní pobřeží. Pozval Mo s Petem na své venkovské sídlo, jenže ona měla v plánu pořádat pro neteř předsvatební večírek. Doug tehdy řekl Peteovi: "No, tak co kdybys přijel sám?"
Pete na to odpověděl, že si to rozmyslí.
No jasně, Mo se tvářila, že jí je úplně jedno, jestli Pete pojede za Dougem sám. Jenže byla mizerná herečka - Pete snadno poznal, že ji tato představa vzrušuje, a měl dojem, že ví proč. Nakonec se však spokojil s mlčením a pozorováním světlušek. Dělal pitomého. On totiž na rozdíl od Mo hrát uměl.
Mlčeli, popíjeli a v jejich plastových pohárech tupě chrastil led. Dnes byl první letní den a na dvorku poletovalo dobrých tisíc světlušek.
131
"Vím, že jsem říkal, že o víkendu uklidím garáž," řekl Pete a lehce sebou cukl. "Ale..."
"Ne, to může počkat. Já myslím, že je skvělý nápad odjet tam sám."
Já vím, že si myslíš, že je to skvělý nápad, pomyslel si Pete. Neřekl však nic. V poslední době přemýšlel o spoustě věcí, aniž je vyslovoval nahlas.
Byl celý zpocený - spíše ze vzrušení než z horka -, a tak si otřel pot z čela a z nakrátko ostříhaných světlých vlasů do papírového kapesníčku.
Zazvonil telefon a Mo ho šla zvednout.
"To je tvůj otec," řekla tím svým kyselým hlasem, když se vrátila. Posadila se a nic dalšího nedodala, pouze sebrala pití a začala si znovu prohlížet nehty.
Pete se postavil a odešel do kuchyně. Jeho otec bydlel ve Wisconsinu, nedaleko od Michiganského jezera. Pete ho měl rád a přál si, aby bydleli blíže u sebe. Mo ho však neměla ani trochu v lásce a strhla povyk vždy, když k němu chtěl Pete odjet na návštěvu. Pete si nebyl zcela jistý, jaký mají Mo a jeho otec mezi sebou problém. Dovádělo ho však ke vzteku, že se Mo chovala

k otci hrozně a nikdy si s ním o tom nechtěla promluvit.
A taky ho rozčilovalo, že do všeho zatahovala i jeho. Někdy dokonce cítil výčitky, že vůbec nějakého otce má.
S otcem hovořil rád, ale po pouhých pěti minutách raději zavěsil, protože měl pocit, že si Mo nepřeje, aby se dlouho vybavoval.
Vyšel zpátky na terasu. "Takže v sobotu. V sobotu pojedu za Dougem."
"Myslím, že sobota bude fajn," odpověděla Mo.
Fajn...
Vešli dovnitř a chvíli se dívali na televizi. V jedenáct hodin se pak Mo podívala na hodinky, protáhla se a řekla: "Už je pozdě. Je čas jít na kutě."
A když Mo řekla, že je čas jít na kutě, byl rozhodně čas jít na kutě.
132
Téže noci, když už Mo spala, sešel Pete dolů do pracovny. Natáhl ruku za řadu knih naskládaných ve vestavěném regálu a vytáhl velkou zalepenou obálku.
Odnesl ji do dílny ve sklepě, kde ji otevřel a vytáhl z ní knihu. Jmenovala se Trojúhelník a Pete ji našel v sekci skutečných kriminálních příběhů v místním antikvariátu, když předtím prolistoval téměř dvacet knih pojednávajících o opravdových vraždách.
Pete nikdy v životě nic neukradl, ale toho dne se rozhlédl po prodejně, zastrčil si knihu pod větrovku a nenuceně vyšel ven.
Musel ji ukrást: měl totiž strach, že - půjde-li všechno podle plánu - prodavač by si později mohl vzpomenout, že si u něj tuto knihu kupoval právě on, a policie by to mohla použít jako důkaz.
Trojúhelník byl skutečný příběh o jednom páru v Colorado Springs. Žena byla provdána za muže jménem Roy. Zároveň se však stýkala s dalším mužem - Hankem, místním tesařem a rodinným přítelem. Roy na to přišel, a tak čekal, až si Hank udělá túru po jedné horské trase, vynořil se za ním a svrhl ho ze skály. Hank se zachytil o kořen stromu, ale nedokázal se ho udržet - zřejmě mu Roy rozdrtil ruce; z knihy to jasně nevyplývalo - a po třicetimetrovém pádu našel smrt na kamenech v údolí. Roy se vrátil domů, dal si s manželkou skleničku a sledoval její reakci, až zazvoní telefon a volající jí oznámí, že Hank je mrtvý.
Pete nevěděl o zločinech téměř nic. Znal jen to, co viděl v televizi a ve filmech. Žádný zločinec v těchto pořadech mu přitom nepřipadal zvlášť chytrý a klaďasové je vždycky nakonec pochytali, přestože sami nepůsobili o moc chytřeji než padouchové.
Ten zločin v Coloradu však byl čímanský. Nevyžadoval žádné vražedné zbraně a zanechával jen velmi málo stop. Jediným důvodem, proč Roye nakonec dopadli, byla skutečnost, že se zapomněl poohlédnout, jestli nemá svědky.
Kdyby si byl vrah udělal čas a rozhlédl se kolem sebe, spatřil by táborníky, kteří měli dokonalý výhled, jak se Hank Gibson řítí vstříc krvavé smrti, jak během pádu křičí a jak Roy stojí na srázu a pozoruje ho...
Trojúhelník se stal Peteovou biblí. Přečetl ji od první do poslední stránky - aby zjistil, jak si Roy svůj zločin naplánoval a jak ho policie vyšetřovala.
133
Když dnes v noci Mo spala, přelouskal Trojúhelník ještě jednou. Zvláštní pozornost přitom věnoval pasážím, které si již dříve podtrhl. Poté se vrátil nahoru, uložil knihu na dno svého kufříku, lehl si na pohovku v pracovně, upřel pohled z okna na letní hvězdy skryté v mlhavém oparu a ze všech možných úhlů probíral svůj blížící se výlet do Marylandu.
Protože chtěl mít jistotu, že jemu ten zločin projde. Nechtěl jít na doživotí do vězení - jako Roy.
Jistě, obnášelo to spoustu rizik. Toho si byl Pete vědom. Nic ho však nemohlo zastavit.

Doug musel zemřít.
Pete si uvědomil, že se touto myšlenkou ve skrytu duše zaobírá už celé měsíce - vlastně téměř hned od doby, co se Mo s Dougem seznámila.
Mo pracovala v jedné farmaceutické společnosti ve Westchesteru - ve stejné firmě, v níž Doug působil jako manažer prodeje s kanceláří ve firemním sídle v Baltimoru. Poznali se, když se Doug účastnil konference o prodeji na newyorské pobočce. Mo tehdy Peteovi oznámila, že jde na večeři s "někým" z firmy, ale neřekla už s kým. Pete se tím nijak nezabýval, dokud jednou nezaslechl, jak se Mo svěřuje v telefonu jakési přítelkyni, že pracuje pro moc zajímavého muže. Pak si ovšem uvědomila, že Pete stojí dost blízko, aby ji mohl slyšet, a rychle změnila téma.
V průběhu příštích několika měsíců si Pete všiml, že se Mo chová roztržitě a věnuje mu stále méně pozornosti. A také slyšel, že se o Dougovi zmiňuje stále častěji.
Jednoho večera se jí na něj Pete zeptal.
"Eh, Doug?" řekla a její hlas zněl podrážděně. "No, to je můj šéf. A přítel. Nic víc. Copak nemůžu mít přátele? Copak se to nesmí?"
Peteovi rovněž neuniklo, že Mo začala trávit spoustu času telefonováním a na internetu. Pokusil se kontrolovat telefonní účty, aby zjistil, jestli Mo volá i do Baltimoreu, ale ona je vždy buďto schovala, anebo vyhodila. Zkusil jí rovněž číst elektronickou poštu, ale zjistil, že si změnila přístupové heslo. Počítače byly Peteovou specialitou, takže se na její poštovní účet dokázal snadno

vlámat, ale když si chtěl přečíst její e-maily, zjistil, že je všechny vymazala přímo z hlavního serveru.
To ho tak rozvsteklilo, že téměř rozmlátil počítač.
K Peteově zděšení pak navíc začala Mo zvát Douga na večeři k nim domů, kdykoliv pobýval služebně ve Westchesteru. Doug byl starší než Mo a trochu podsaditý. A taky uhlazený - podle Peteova názoru přímo slizký. Tyhlety večeře byly ze všeho nejhorší. .. Všichni tři seděli u jídelního stolu a Doug se snažil Petea okouzlovat, kladl mu nejrůznější otázky o počítačích, o sportu a o věcech, které mu Mo očividně předem označila za Peteovy koníčky.
Všechno to ale bylo strašně strojené a Pete poznal, že je Dougovi ve skutečnosti úplně šumafuk. A když si myslel, že se Pete nedívá, neustále pokukoval po Mo.
V té době už Pete sledoval Mo neustále. Někdy předstíral, že jde s kamarády na zápas, ale pak se vrátil dřív a zjistil, že ona je pryč také. Domů dorazila kolem osmé nebo deváté večer a působila silně rozrušeně, protože ho doma nečekala - vždycky přitom prohlásila, že se zdržela v práci, přestože dělala pouhou office manažerku, a než poznala Douga, sotvakdy pracovala déle než do pěti hodin. Jednou, když opět tvrdila, že se zdržela v kanceláři, vytočil Pete Dougovo baltimorské číslo a z předtočeného vzkazu se dozvěděl, že Doug je teď pár dní mimo město.
Všechno se měnilo. Mo s Petem stále večeřeli spolu, ale bylo to jiné než kdysi. Už si nedělali pikniky, už nechodili na večerní procházky. A také už prakticky neseděli společně na terase, nedívali se na svatojánské mušky a neplánovali si výlety, které by chtěli podniknout.
"Nemám ho rád," řekl Pete. "Myslím Douga."
"Ále, přestaň být tak žárlivý. Je to jen dobrý přítel, nic víc. Oba nás má rád."
"Ne, mě rád nemá."
"To víš, že má. Nemusíš si s tím lámat hlavu."
Jenže Pete si s tím hlavu lámal a lámal si ji ještě víc, když minulý měsíc našel v její kabelce lísteček. Stálo na něm:
D. G. - neděle 14.00, motel.
Dougovo příjmení znělo Grant.

135
V neděli dopoledne se Pete snažil nereagovat, když mu Mo oznámila. "Jedu na chvíli pryč, miláčku."
"Kam?"
"Na nákupy. Vrátím se v pět."
Pete uvažoval, že se jí zeptá, kam přesně jede, ale pak si pomyslel, že to asi není dobrý nápad. Mohlo by to v ní vzbudit podezření. A tak jen zvesela řekl: "Dobře, zatím ahoj."
A sotva její auto sjelo z příjezdové cesty, začal obvolávat motely v okolí a ptát se na Douglase Granta.
Recepční z motelu Westchester Motor Inn mu odpověděl: "Minutku, prosím. Přepojím vás."
Pete rychle zavěsil.
Během patnácti minut byl u motelu a skutečně: před jedněmi dveřmi parkovalo její auto. Pete se přikradl k pokoji. Žaluzie byly zatažené a světla zhasnutá, ale jedno okno nechali pootevřené, takže Pete zaslechl útržky jejich rozhovoru.
"Nelíbí se mi."
"Myslíš ta...?" zeptala se Mo.
"Ta barva. Chci, aby sis nehty lakovala na červeno. Je to sexy. Ten odstín, co máš ty, se mi nelíbí. Jaký to vůbec je?"
"Broskvový."
"Mně se líbí sytě červený," prohlásil Doug.
"No dobře."
Chvíli se oba smáli. A pak zavládlo dlouhé ticho. Pete se snažil nakouknout dovnitř, ale nic neviděl. Nakonec Mo řekla: "Musíme si promluvit. O Peteovi."
"On něco ví," přitakal Doug. "Vím, že něco ví."
"V poslední době se chová jako nějaký pitomý špion," řekla Mo nabroušeným tónem, který Pete nenáviděl. "Někdy bych ho nejradši uškrtila."
Když to Pete slyšel, zavřel oči a semkl víčka tak silně, až ho přepadl pocit, že už je nikdy nedokáže otevřít.
A pak zaslechl zvuk otevírané plechovky. Nejspíš pivo, pomyslel si.
"No tak to zjistí," řekl Doug. "A co má být?"
"Co má být? Copak jsem ti neříkala, co dokáže milostný vztah udělat v tomhle státě s alimentama? Zničí je. Musíme být opatrní. Zvykla jsem si na určitý životní standard."
136
"Takže co si počneme?" zeptal se Doug.
"Už jsem o tom přemýšlela. Myslím, že bys s ním měl něco udělat."
"Něco s ním udělat?" Také Dougův hlas zněl nyní nabroušeně.
"Sehnat mu jednosměrnou jízdenku..."
"Nech toho."
"Dobře, holka, promiň. Ale co myslíš tím ‚něco s ním udělat'?"
"Poznat ho."
"To nemyslíš vážně."
"Dokázat mu, že jsi jenom můj šéf."
Doug se zasmál a řekl měkkým, tichým hlasem: "Připadá ti tohle, že jsem jenom tvůj šéf?"
Také Mo se rozesmála. "Přestaň. Snažím se s tebou mluvit vážně."
"Takže co? To jako máme jít spolu na baseball?"
"Ne, musí to být něco většího. Pozvi ho k sobě na návštěvu."
"Ó, no to by byla zábava," procedil Doug stejně nafrněným tónem, jaký občas používala i Mo.
Ta se však nedala odbýt. "Ne, mně se to líbí. Požádej nás, abysme přijeli oba - třeba o tom víkendu, kdy pořádám pro neteř ten večírek. Mně se to hodit nebude, ale on možná pojede sám. Strávíte spolu nějaký čas, vyhodíte si z kopejtka. A ty budeš předstírat, že máš přítelkyni nebo něco podobného."
"On mi neuvěří."

"Pete je chytrý, jen když jde o počítače nebo o sport. Na všechno ostatní je natvrdlý."
Pete sepjal ruce. Málem si přitom vykloubil palec -jako tehdy, když si při basketbalu obrátil prst.
"To ale znamená, že budu muset předstírat, že ho mám rád."
"Jo, přesně tohle to znamená. Myslím, že tě to nezabije."
"Vyber si jiný víkend. A přijeď s ním."
"Ne," řekla Mo. "Musela bych se přemáhat, abych se tě nedotýkala."
Nastala chvíle ticha, po níž Doug řekl: "Ále co, tak jo. Udělám to."
Pete, který se krčil na pásu zažloutlé trávy vedle tří odhozených plechovek od sodovky, se otřásl vztekem. Musel nasadit veškerou vůli, aby nezačal křičet.
137
Spěchal domů, hodil sebou v pracovně na gauč a pustil si baseball.
Když se Mo vrátila domů - což vůbec nebylo v pět hodin, jak slíbila, nýbrž o půl sedmé -, předstíral, že usnul.
Té noci se rozhodl, co musí udělat. A hned druhý den navštívil antikvariát a ukradl tam výtisk Trojúhelníku.
V sobotu ho Mo odvezla na letiště.
"Budete se spolu bavit?"
"To si piš," odpověděl Pete. Působil vesele, protože veselý byl.
"Krásně si to užijeme."
V den vraždy, když jeho manželka a milenec popíjeli víno v pokoji Mountain View Lodge, obědval Roy s jedním obchodním partnerem. Tento muž, který si přál zůstat v anonymitě, později uvedl, že Roy byl tehdy v nezvykle dobré náladě. Zdálo se, že jeho deprese pominula a on je opět šťastný.
Fajn, fajn, fajn...
Mo ho políbila a pevně ho objala. On její polibek neopětoval, ale vzal ji alespoň do náruče, protože si vzpomněl, že musí být dobrý herec.
"Ty už se tam těšíš, viď?" zeptala se.
"To víš, že ano," odpověděl Pete. Byla to pravda.
"Miluju tě," řekla Mo.
"Já tebe taky," odpověděl. To pravda nebyla. Ve skutečnosti ji nenáviděl. Doufal, že letadlo odletí včas. Nechtěl tu čekat ani o chvíli déle, než musel.
Letuška, pohledná mladá blondýnka, se u jeho sedadla neustále zastavovala. Pro Petea to nebylo nic tak neobvyklého. Ženám se líbil. Slyšel snad už miliónkrát, že je roztomilý, že je pohledný, že je okouzlující. Ženy se k němu neustále nakláněly a sdělovaly mu to. Dotýkaly se jeho paže, mačkaly mu rameno.
Dnes však Pete odpovídal na letuščiny otázky prostým "ano" nebo "ne". A celou dobu si četl Trojúhelník. Pročítal pasáže, které si předtím podtrhl, a vrýval si je do paměti.
Hltal do sebe informace o otiscích prstů, o výslechu svědků, o otiscích bot a o stopových důkazech. Spoustě věcí nerozuměl, ale dokázal si udělat obrázek, jak jsou policisté mazaní a že si
138
bude muset počínat velmi opatrně, jestli má Douga zabít a beztrestně z jeho vraždy vyváznout.
"Za chvíli budeme přistávat," oznámila letuška. "Zapněte si bezpečnostní pásy, prosím." Usmála se na něj.
Pete si zapnul pás a vrátil se ke čtení.
Tělo Hanka Gibsona urazilo při pádu třicet šest metrů. Dopadl na pravý bok a z více než dvou set kostí v lidském těle si jich zlomil sedmdesát sedm. Žebra mu propíchla všechny důležité vnitřní orgány a jeho lebka se na jedné straně promáčkla.
"Vítejte v Baltimoru, kde je právě dvanáct hodin dvacet pět minut," ohlásila palubní průvodčí. "Setrvejte, prosím, připoutáni na sedadlech, dokud letadlo úplně nezastaví a nezhasne výzva k zapnutí pásů. Děkuji vám."
Soudní patolog odhadl, že Hank letěl v době dopadu rychlostí 125 kilometrů za hodinu a smrt nastala prakticky okamžitě.

Vítejte v Baltimoru...
Doug ho už čekal na letišti. Podal mu ruku.
"Jak se vede?"
"Dobře."
Bylo to strašně zvláštní. Strávit víkend s člověkem, jehož Mo tak dobře znala, zatímco Pete ho neznal prakticky vůbec.
Jít na túru s člověkem, jehož prakticky neznal.
Zabít člověka, jehož prakticky neznal...
Kráčel vedle Douga.
"Dal bych si pivo a nějaké kraby," řekl Doug, když nasedli do jeho auta. "Máš hlad?"
"Jasněže jo."
Zastavili na nábřeží a zapadli do jakési staré putyky. Byla neskutečně zaplivaná a smrdělo to v ní přípravkem, který Mo používala na podlahu, když si Randolf - jejich štěně labradora - ulevil na koberec.
Ještě se ani neposadili a Doug už hvízdal na servírku.
"Hej, puso, myslíš, že dokážeš obskočit dva opravdový chlapy?"
Věnoval jí úšklebek, kterým - jak si Pete všiml - párkrát obšťastnil i Mo. Pete se raději díval jinam; trochu rozpačitý a nesmírně znechucený.

Když začali jíst, Doug se konečně uklidnil, i když to pravděpodobně bylo spíš pivy než jídlem. Podobně jako se Mo vždy večer uklidnila po třetí sklenici gallo.
Pete toho moc nenamluvil. Zato Doug se snažil chovat bodře. Vyprávěl a vyprávěl, ale vesměs to byly bláboly. Pete mu nevěnoval pozornost.
"Možná bych mohl zavolat svý holce," řekl Doug náhle.
"Třeba se k nám bude chtít připojit."
"Ty máš holku? Jak se jmenuje?"
"Ehm. Cathy," odpověděl Doug.
Servírka měla na prsou jmenovku s nápisem Ahoj, já jsem Cathleen.
"To by bylo prima," řekl Pete.
"Možná bude přes víkend mimo město." Doug uhnul před Petem očima. "Ale později jí zavolám."
Pete je chytrý, jen když jde o počítače nebo o sport. Na všechno ostatní je natvrdlý...
Nakonec se Doug podíval na hodinky a řekl: "Tak co bys chtěl dělat teď?"
Pete chvíli předstíral, že přemýšlí, a pak řekl: "Nedá se tu jít někam na túru?"
"Na túru?"
"Třeba na nějaký výšlap do hor."
Doug dopil pivo a zavrtěl hlavou. "Ne-e, o ničem takovém nevím."
Pete znovu pocítil vztek - ruce se mu třásly, v uších mu burácel hněv -, ale dokázal se docela dobře ovládnout a snažil se uvažovat. Co udělá teď? Předpokládal, že Doug přistoupí na všechno, co mu navrhne. Počítal s hezkým vysokým útesem.
Hank letěl v době dopadu rychlostí 125 kmih...
Pak ovšem Doug pokračoval: "Ale jestli chceš jet někam ven, tak bysme si možná mohli vyrazit na lov."
"Na lov?"
"Na nic pořádného teď sice není sezóna," nadhodil Doug, "ale vždycky jsou tu ještě králíci a veverky."
"No..."
"Mám dvě pušky, které bysme mohli vzít s sebou."

Pete uvažoval pouze krátce a pak řekl: "Dobře. Tak pojedem na lov."
"Střílíš hodně?" zeptal se ho Doug.
"Trochu."
Ve skutečnosti byl Pete dobrý střelec. Otec ho kdysi učil, jak se

zbraně nabíjejí a čistí a jak se s nimi zachází. ("Nikdy na nic nemiř, pokud nejsi připraven to zastřelit.")
Pete však nechtěl, aby Doug věděl, že se ve zbraních vyzná, a tak si nechal ukázat, jak se malá dvaadvacítka nabíjí, jak se natahuje a kde je pojistka.
Jsem mnohem lepší herec než Mo.
Seděli v Dougově domě, který byl moc hezký. Nacházel se v lesích a byl prostorný a plný kamenných stěn a skla. Nábytek se vůbec nepodobal laciným předmětům, jež měli doma Mo s Petem. Vesměs ho tvořily starožitnosti.
Což Petea skličovalo a dopalovalo ještě více, protože věděl, že Mo má ráda peníze a taky má ráda lidi s penězi, i kdyby to byli idioti jako Doug. Když se Pete díval na Dougův nádherný dům, věděl, že jestli ho někdy viděla i Mo, bude po Dougovi toužit ještě více. Což ho přivedlo k otázce, jestli ho někdy opravdu viděla. Pete byl před pár měsíci ve Wisconsinu za otcem a bratranci. Možná mezitím Mo odjela sem a strávila zde noc s Dougem.
"Tak co?" zeptal se Doug. "Připraven?"
"Kam pojedeme?" zeptal se Pete.
"Necelé dva kilometry odsud je docela dobré pole. Je volně přístupné. Všechno, co trefíme, si můžeme odnést."
"To zní dobře," řekl Pete.
Nasedli do auta a Doug vyrazil na silnici. "Radši si zapni pás," varoval Petea. "Jezdím jako šílenec."
Pete se rozhlížel po velkém prázdném poli.
Nikde ani živáčka.
Cože?" zeptal se Doug a Pete si uvědomil, že na něj upřeně civí.
"Říkal jsem, že je tu úplné ticho."
141
A prázdno. Nikde žádní svědci. Na rozdíl od těch, kteří překazili Royovy plány v Trojúhelníku.
"O tomhle místu nikdo neví. Objevila ho moje samotinká maličkost."
Doug to řekl docela pyšně, jako by objevil lék proti rakovině.
"Koukej." Zvedl pušku a nabil ji.
Prásk...
Netrefil plechovku ležící asi deset metrů od něj.
"Je trochu zrezivělá," poznamenal. "Ale co, hlavně že je zábava, ne?"
"Jasně," přitakal Pete.
Doug vystřelil znovu, dokonce třikrát, a při posledním výstřelu se konečně trefil. Plechovka vyletěla do vzduchu. "Je to tam!"
Opět nabil pušku a vyrazil přes vysokou trávu a porost.
Asi pět minut kráčeli vedle sebe.
"Tam," řekl náhle Doug. "Dokážeš trefit tamten kámen?"
Ukázal na bílý kámen asi šest metrů od nich. Pete měl dojem, že by ho trefit dokázal, ale úmyslně minul. Postupně vyprázdnil celý zásobník.
"Nebylo to špatný," řekl Doug. "Poslední rány už byly docela blízko." Pete však věděl, že mluví sarkasticky.
Znovu nabil a pokračovali v chůzi travou.
"Tak co?" zeptal se Doug. "Jak se Mo daří?"
"Fajn. Je jí fajn."
Kdykoliv byla Mo rozrušená a Pete se jí zeptal, jak se jí daří, odpověděla mu: "Fajn. Je mi fajn."
Což vůbec neznamenalo, že je jí fajn. Znamenalo to: Nemám chuť se ti s něčím svěřovat. Svoje tajemství si nechávám pro sebe.
Už tě nemiluju.
Překročili několik padlých kmenů a vyrazili ze svahu. Tráva se zde mísila s chrpami a sedmikráskami. Mo ráda pracovala na zahrádce a pro rostliny vždycky jezdila do místní školky. Někdy se však vrátila s prázdnou a Pete začal přemýšlet, jestli ve skutečnosti nejezdí za Dougem. Znovu se rozzuřil. Skřípěl zuby a ruce měl celé zpocené.

"Už si nechala spravit to auto?" zeptal se Doug. "Říkala, že má něco s převodovkou."
142
Jak to ví? Vždyť se jí to auto porouchalo teprve před čtyřmi dny. Copak tam Doug mezitím byl a Pete se to vůbec nedozvěděl?
Doug se na něj podíval a zopakoval otázku.
Pete zamžoural. "Cože, její auto? Jo, to je v pohodě. Odvezla ho do servisu a tam jí ho spravili."
Pak se mu trochu ulevilo, protože to zároveň znamenalo, že Doug s Mo od včerejška nemluvil - jinak by mu přece řekla, že už má vůz v pořádku.
Na druhou stranu mu teď Doug možná lhal. Možná se jen snažil vyvolat dojem, že se mu Mo o potížích s autem nezmínila, přestože se o nich ve skutečnosti bavili.
Pete se díval do Dougovy buclaté tváře a nedokázal se rozhodnout, jestli mu uvěří, nebo ne. Doug se tvářil naprosto nevinně, ale Pete se už dříve přesvědčil, že lidé, kteří vypadají nevinně, toho mnohdy mají na svědomí nejvíc. Například Roy, manžel z Trojúhelníku, dělal sbormistra v kostele. A podle jeho usměvavé fotografie v knize by nikoho ani nenapadlo, že jednou zabije člověka.
Pete přemýšlel o knize, Pete přemýšlel o vraždě.
Rozhlédl se po poli. Ano, tam..., asi patnáct metrů od nich. Táhl se tam plot. Metr a půl vysoký. Tohle bude fajn.
Fajn...
Stejně fajn, jako se cítí Mo.
Která chtěla Douga víc než Petea.
"Co hledáš?" zeptal se ho Doug.
"Něco, co bych zastřelil."
Svědky, pomyslel si v duchu. Hledám případné svědky.
"Vezměme to tudy," dodal a vykročil k plotu.
Doug pokrčil rameny. "Jasně. Proč ne?"
Pete si plot během chůze dobře prohlédl. Dřevěné sloupky asi dva a půl metru od sebe, pět pramenů rezivějícího drátu. Nebude snadné přes tento plot přelézt, ale aspoň není opatřen ostnatým drátem jako některé jiné ploty, jež cestou minuli. Kromě toho si Pete nepřál, aby se dal plot přelézt příliš snadno. Už měl všechno promyšleno. Měl plán.
Roy o vraždě přemýšlel celé týdny. Vyplňovala jeho myšlenky od probuzení až do usnutí. Kreslil si tabulky a diagramy, plánoval každý
143
detail do x-tého stupně. Přinejmenším v jeho mysli to byl dokonalý zločin...
"Co vlastně dělá ta tvoje holka?" zeptal se Pete.
"Ehm, moje holka? Ta pracuje v Baltimoru."
"Aha. A co dělá?"
"V kanceláři. U velké firmy."
"Ach tak."
Přiblížili se k plotu. "Ty seš rozvedený?" zeptal se znovu Pete.
"Mo říkala, že seš rozvedený."
"Jasně. S Betty nás rozvedli předloni."
"Vídáš se s ní ještě?"
"S kým? S Betty? Né. Šli jsme si každý po svejch."
"Máte děti?"
"Ne."
Jasněže ne. Když má člověk děti, musí myslet taky na někoho jiného. Nemůže celou dobu myslet jen sám na sebe.
Jako Doug.
Jako Mo.
Pete se znovu rozhlédl po poli. Hledal veverky, hledal králíky, hledal svědky.
V tu chvíli se Doug zastavil a rozhlédl se také. Pete přemýšlel proč, ale potom Doug vytáhl z batůžku láhev piva, celou ji vypil a odhodil ji na zem. "Chceš se něčeho napít?" zeptal se.

"Ne," odpověděl Pete. Bylo dobře, že až Douga najdou, bude lehce opilý. Odeberou mu krev. Takhle se to dělá. Díky tomu tehdy poznali, že Hank měl něco vypito, když odvezli, co z něj zbylo (125 km/h je 125 km/h), do nemocnice v Colorado Springs - změřili mu tam totiž hladinu alkoholu v krvi.
Stáli teď pouhých šest metrů od plotu.
"Hej," řekl Pete. "Tamhle. Koukej."
Ukázal do trávy na protější straně.
"Co?" zeptal se Doug.
"Zahlíd jsem tam pár králíků."
"Vážně? Kde?"
"Ukážu ti je. Pojď."
"Dobře. Jdeme," řekl Doug.
144
Přistoupili k plotu. Doug se zničehonic natáhl a sebral Peteovi pušku. "Podržím ti ji, než přelezeš na druhou stranu. Je to tak bezpečnější."
Ježíšikriste... Pete ztuhnul hrůzou. Teprve nyní si uvědomil, že Doug hodlá udělat přesně to, co měl v plánu on. Také on chtěl Dougovi podržet pušku. A když pak bude Doug jednou nohou za plotem, chystal se ho zastřelit. Tak, aby to vypadalo, že se Doug snažil přelézt přes plot i s puškou, jenže upadl a puška nešťastnou náhodou vystřelila.
Roy sázel na ono staré policejní pravidlo, že to, co vypadá jako nešťastná náhoda, je pravděpodobně nešťastná náhoda...
Pete se ani nepohnul. Zdálo se mu, že v Dougových očích vidí cosi zvláštního, cosi podlého a jízlivého. Připomínalo mu to výraz, jímž ho občas častovala Mo. Pete se na ty oči jedinkrát zadíval a hned chápal, jak moc ho Doug nenávidí a jak moc miluje Mo.
"Ty chceš, abych lezl první?" zeptal se. Nehnul ani brvou a přemýšlel, jestli by neměl utéct.
"Jasně," odpověděl Doug. "Lez první. A já ti pak podám pušky."
Jeho oči přitom říkaly: Nebojíš se přelézt přes ten plot, že ne? Nebojíš se ke mně obrátit zády, že ne?
A pak se začal rozhlížet i on.
Hledal případné svědky, přesně jako před chvílí Pete.
"Tak lez," pobídl ho.
Pete - s rukama třesoucíma se strachem - začal šplhat přes plot. A je to tady, myslel si přitom. On mě zastřelí. Minulý měsíc jsem od toho motelu odešel příliš brzy. Doug a Mo se zřejmě bavili dál a naplánovali si, že mě Doug pozve sem, bude předstírat, že je ke mně milý, a pak mě zastřelí.
Pete si vzpomněl, že to byl Doug, kdo mu navrhl lov.
Jenže jestli se teď dám do běhu, pomyslel si Pete, on vyrazí za mnou a zastřelí mě. A i kdyby mě střelil do zad, může pak tvrdit, že to byla nešťastná náhoda.
Royův advokát argumentoval před porotou tím, že se oba muži sice na stezce skutečně setkali a poprali, ale že Hank spadl ze srázu nešťastnou náhodou. Advokát na porotu naléhal, aby Roye v nejhorším případě shledala vinným ze zabití z nedbalosti...
Pete položil chodidlo na nejnižší drát. Vyhoupl se nahoru.
145
Druhý drát...
Jeho srdce bušilo rychlostí milion tepů za minutu. Musel se zastavit a otřít si dlaně.
Zdálo se mu, že slyší šepot, jako by Doug mluvil sám se sebou.
Přehodil nohu přes nejvyšší drát.
V tu chvíli zaslechl natahování pušky.
A Doug chraplavě zašeptal: "Seš mrtvěj."
Pete zalapal po dechu.
Prásk!
Po poli se rozlehl krátký a praskavý zvuk dvaadvacítky.
Pete v sobě přidusil výkřik a ohlédl se, takže téměř spadl z plotu.

"Safra," zamumlal Doug. Pušku držel směrem od plotu a ukazoval k linii lesa. "Veverka. Minul jsem ji o pět cenťáků."
"Veverka," zopakoval Pete pološíleně. "A tys ji minul."
"O pitomých pět cenťáků."
S vyklepanýma rukama přelezl Pete přes plot a sestoupil na zem.
"Není ti nic?" dotázal se Doug. "Vypadáš trochu divně."
"Je mi fajn," odpověděl.
Fajn, fajn, fajn...
Doug mu podal pušky a rovněž začal lézt přes plot. Pete chvíli přemítal, pak položil svou pušku do trávy a pevně sevřel Dougovu zbraň. Přistoupil k plotu a postavil se přímo pod Douga.
"Hele," řekl Doug, když vylezl na poslední drát. Nyní stál obkročmo na plotě a ukazoval kamsi poblíž. "Tamhle."
Pouhých pět metrů od nich panáčkoval velký šedivý králík s povislýma ušima.
"Ber ho!" zašeptal Doug. "Máš ho parádně na mušce."
Pete přiložil zbraň k líci. Mířil nyní na zem, kamsi do poloviny cesty mezi králíkem a Dougem.
"Tak dělej. Na co čekáš?"
Roy byl usvědčen z úkladné vraždy prvního stupně a odsouzen k doživotnímu vězení. Přesto nechybělo mnoho a spáchal by dokonalou vraždu. Nebýt prosté hříčky osudu, jeho pokus by mu prošel...
Pete pohlédl na králíka a po něm na Douga.
"Ty nebudeš střílet?"

; j Ehm, tak jo, pomyslel si Pete.
Zvedl pušku a jedenkrát stiskl spoušť.
Doug hekl a přitiskl si ruku na drobný průstřel v hrudníku.
"Ale..., ale... Ne!"
Skácel se dozadu z plotu a zůstal naprosto nehybně ležet na pásu uschlého bláta. Králík odhopkal přes trávu, neboť ho polekal výstřel, a zakrátko zmizel ve spletitém porostu, v němž Pete poznával šlahouny ostružiníku. Mo jich za domem vysadila tuny.
Letadlo sestoupilo z cestovní výšky a pomalu klesalo k letišti. Pete pozoroval nadýchaná mračna i spolucestující, četl si palubní časopis a listoval v katalogu "Sky Mali". Nudil se. Neměl zde ke čtení svou knihu. Trojúhelník odhodil do odpadkového koše dlouho předtím, než si s marylandskou státní policií pohovořil o Dougově smrti.
jedním z důvodů, proč porota Roye usvědčila, byla skutečnost, že při prohlídce jeho domu objevila policie několik knih pojednávajících o odstraňování důkazů. Roy pro ně neměl uspokojivé vysvětlení...
Malé letadlo sklouzlo z oblohy a přistálo na letišti ve White Plains. Pete vytáhl zpod sedadla před sebou batůžek, vystoupil z letadla a sešel po rampě na plochu. Vedle něj kráčela vysoká černovlasá letuška a bavila se s ním o letu.
U brány zahlédl Mo. Vypadala zdeptaně. Na očích měla sluneční brýle a Pete předpokládal, že plakala. V prstech žmoulala papírový kapesník.
Její nehty už nebyly sytě červené, povšiml si.
Nebyly ani broskvové.
Měly prostě obyčejnou barvu nenalakovaných nehtů.
Letuška přistoupila k Mo. "Vy jste paní Jill Andersonová?"
Mo přikývla.
Žena zvedla list papíru. "Tady. Můžete to podepsat, prosím?"
Mo strnule převzala od palubní průvodčí pero a podepsala dokument.
Byl to formulář pro lety nezletilých bez doprovodu, který musí rodič podepsat, aby jeho dítě smělo v letadle cestovat samo. Při příletu pak musí formulář podepsat další dospělá osoba. Po rozvodu rodičů létal Pete mezi tátou ve Wisconsinu a matkou Mo

zde ve White Plains tam a zpátky tak často, že už o předpisech pro létání nezletilých věděl úplně všechno.

"Musím říct," svěřila se letuška Mo a usmála se na Petea, "že tohle je ten nejlépe vychovaný klučina, s jakým jsem kdy letěla. Kolikpak ti je let, Pete?"
"Deset," odpověděl Pete. "Ale příští týden mi bude jedenáct."
Letuška mu stiskla rameno a pohlédla na Mo. "Je mi strašně líto, co se stalo," řekla tichým hlasem. "Policista, který Petea doprovázel do letadla, mi řekl, že váš snoubenec se nešťastnou náhodou zastřelil při lovu."
"Ne," odpověděla Mo a usilovně hledala slova, "to nebyl můj snoubenec."
Ačkoliv Pete si v duchu říkal: To si piš, že to byl tvůj snoubenec. Akorát jsi nechtěla, aby to soud zjistil, protože pak už by ti táta nemusel vyplácet alimenty. Proto jste se mě s Dougem tak usilovně snažili přesvědčit, že Doug je "jenom přítel".
Copak nemůžu mít přátele? Copak se to nesmí?
Ne, nemůžeš, pomyslel si Pete. Rozhodně už ti neprojde, abys svého syna odkopla tak, jako jsi odkopla tátu.
"Mužem už jet domů, Mo?" zeptal se a zatvářil se co nejsmutněji.
"Je mi fakt blbě z toho, co se stalo."
"Jistě, drahoušku."
"Mo?" podivila se letuška.
Mo se zadívala z okna a řekla: "Já se jmenuji Jill. Ale když bylo Peteovi pět, pokusil se mi napsat na blahopřání k narozeninám slovo máma. Jenže tehdy uměl jen ‚M' a ‚O', žádná jiná písmenka neznal. A tak už mi to zůstalo jako přezdívka."
"To je hezká historka," prohlásila letuška a zdálo se, že teď se rozpláče ona. "Tak se co nejdříve vrať a zase s námi leť, Pete," dodala.
"Dobře."
"Jak se vlastně chystáš ty své narozeniny oslavit?"
"Ještě nevím," odpověděl Pete. A pak se zadíval na matku. "Myslel jsem, že bysme mohli jet třeba někam na túru. Do Colorada. Jenom my dva."
148

Celý svět je jeviště
Onen pár se čtyři hodiny po rozžehávání luceren vracel z divadla přes opuštěnou a odpudivou část jižního Londýna k přívozu na řece Temži.
Charles a Margaret Cooperovi již měli být doma u malých dětí a Margaretiny matky, vdovy po muži podlehnuvšímu moru, která s nimi bydlela v malém příbytku v Charing Cross. Dnes večer však oba manželé setrvali v Globe a navštívili zde Willa Shakespeara, jehož Charles Cooper počítal mezi své přátele. Shakespearova a Charlesova rodina již drahnou dobu vlastnily sousední parcely na řece Avon a jejich otcové spolu příležitostně sokolničili a popíjeli pinty v jedné ze stratfordských krčem. Dramatik byl v tuto roční dobu zaneprázdněn - na rozdíl od mnoha londýnských divadel, která se zavírala, jakmile dvůr odtáhl na léto z města, konala se v Globe představení po celý rok. Přesto si Shakespeare našel na Cooperovy čas, aby si s nimi dopřál sherry z Jerezu a červeného vína a popovídal si s nimi o posledních hrách.
Oba manželé nyní rychle kráčeli ztemnělými ulicemi - ve čtvrtích jižně od řeky bylo jen málo spolehlivých lampářů - a dávali si převeliký pozor, kam jejich nohy došlápnou.
Letní vzduch byl chladný, a tak měla Margaret na sobě těžkou lněnou róbu s volným zadním cípem a těsným živůtkem. Jako vdaná žena si nechala šít šaty s výstřihem natolik vysokým, aby jí zakrýval ňadra, avšak vyhýbala se čapkám z plsti či bobří kožešiny, obvyklým u postarších vdaných žen, a nosila toliko hedvábné stuhy a několik skleněných šperků ve vlasech. Charles měl na sobě prosté krátké kalhoty, halenu a koženou vestu.
"Byl to líbezný večer," řekla Margaret a přitiskla se pevněji

k jeho paži, neboť právě překonávali zákrut v úzké uličce.
"Děkuji ti, manželi."
149
Návštěvy divadelních her chovali oba ve značné přízni, avšak Charlesova společnost dovážející víno počala teprve nedávno vykazovat zisku, a tak měli Cooperovi na vlastní kratochvíle příliš málo peněz. Teprve v letošním roce si mohli poprvé dovolit vstupné pro "podstojící" - diváky namačkané v centrální galerii divadla. V poslední době však Charlesova přičinlivost přece jen přinesla ovoce, a proto dnes večer mohl manželku překvapit třípencovými sedadly na galerii, kde si hověli na polštářích a dělili se o oříšky a jednu ranou hrušku.
Náhle je polekal výkřik ozývající se odkudsi zezadu. Charles se otočil a viděl, kterak se snad patnáct yardů od něj jakýsi muž v černém sametovém klobouku a pytlovitém ošuntělém kabátci v poslední chvíli vyhnul jezdci. Zdálo se, že muž tak silně dychtil rychle přejít přes ulici, že si koně pranic nevšiml. Snad to byla pouze Charlesova představa, snad to měl na svědomí optický klam, leč Charlesovi se zdálo, že chodec vzhlédl, povšiml si jeho pohledu a spěšně zahnul do boční uličky.
Nepřeje si polekat choť se Charles nicméně o muži nezmínil a pokračoval v rozhovoru: "A příští rok se možná podíváme k Dominikánům."
Margaret se zasmála. Dokonce i někteří peerové se zdráhali platit šest pencí za vstup do tohoto divadla, jakkoliv byla scéna malá a luxusní a chlubila se herci nejvyšší úrovně. "Možná," pravila pochybovačně.
Charles se ještě jednou ohlédl, ale po muži v klobouku již nebylo ani stopy.
Jakmile však odbočili za roh do ulice, která je měla dovést k přívozu, tentýž muž se vynořil z přilehlé boční uličky. Zdálo se, že v poklusu nadběhl jejich trasu, a nyní před ně zadýchaně předstoupil.
"Pěkně prosím, pane, paní, o minutu vašeho času."
Pouhý žebrák, předpokládal Charles. Ti však často bývali nebezpeční, pokud je člověk neukojil mincí. Charles vytasil z opasku dlouhou dýku a postavil se mezi manželku a onoho muže.
"Á, netřeba zabijačky," pronesl muž a kývl na dýku. "Všakť toto prase není ozbrojeno." Zvedl holé ruce. "Tedy neozbrojeno bodcem, měl bych dodat. Toliko pravdou."
150
Byl to prazvláštní tvor. Oči zapadlé hluboko do lebky, zažloutlá kůže schlíple visící na těle. Nebylo pochyb, že jej před lety kterási poběhlice či povětrná žena obdařila příjicí a choroba na něm nyní dokonávala své bídné dílo; kabátec, o němž Charles původně předpokládal, že byl odcizen statnějšímu muži, bezpochyby patřil jemu a nyní na něm tak strašlivě visel kvůli jeho postupující vychrtlosti.
"Kdo jste?" naléhal Charles.
"Jsem jedním z těch, jimž vděčíte za dnešní návštěvu divadla, jimž vděčíte za své povolání zásobitele hroznovým nektarem, jimž vděčíte za svůj život v tomto dobrém městě." Muž nabral do plic vzduch, jenž byl stejně sirnatý a zkažený jako v této průmyslové čtvrti vždy, a odplivl si na dlažební kostky.
"Vysvětlete, co jste zač a proč nás pronásledujete, jinak, pravdu dím, pane, ztropím povyk a přivolám šerifa."
"Toho není potřeba, mladý Coopere."
"Vy mne znáte?"
"Zajisté, pane. Znám vás velmi dobře." Mužovy žlutavé oči nabraly znepokojeného výrazu. "Leč dovolte mi být otevřený a nemluvit více v hádankách. Jmenuji se Marr. Žil jsem život pobudy a byl bych se spokojil i se smrtí pobudy. Však přede dvěma týdny se mi ve snu zjevil náš dobrý Pán a nabádal mne, bych napravil hříchy svého života, sic mi bude odepřen vstup na

nádherný dvůr nebeský. Po pravdě řečeno, pane, bych na takovou nápravu hříchů potřeboval životy dva, zatímco ve skutečnosti mi zbývá jen zlomek jediného, a tak jsem zvolil nejúdělnější čin, jenž jsem v životě spáchal, a vyhledal toho, jemuž jsem ukřivdil ponejvíce."
Charles si neduživého muže prohlédl a zasunul dýku zpět.
"A jak jste mi ukřivdil?"
"Jak už jsem řekl, jsem to právě já - a několik mých brachů, kteří však již všichni zašli na mor a odebrali se do pekel, za to vám ručím -, kdo se stal příčinou konce vašeho idylického života na venkově nedaleko Stratfordu a vašeho příchodu do tohoto zlomyslného města před mnoha lety."
"Jakpak je to možné?"
151
"Pěkně vás prosím, pane, povězte sám, jaká obrovská tragédie se snesla na váš život."
Charles nepotřeboval ani chvíli na rozmyšlenou. "Když nám odešel můj milující otec a naše pozemky propadly."
Před patnácti lety se šerif nedaleko Stratfordu nechal slyšet, že Richard Cooper byl přistižen při pytláctví na pozemcích lorda Westcotta, barona z Habershireu. Když se šerifovi biřicové pokusili Coopera zatknout, vyslal jejich směrem šíp. Biřicové ho pronásledovali a po nerovném boji jej ubodali k smrti.
Richard Cooper však byl ctihodný pán s vlastními pozemky, jenž nepotřeboval pytlačit na jeleny, a tak se všeobecně věřilo, že celá příhoda byla jen tragickým nedorozuměním.
Místní soud - soucítící se šlechtickým stavem - však vynesl, že pozemky rodiny Cooperových propadnou Westcottovi, jenž je poté prodal se značným ziskem.
Charlesově matce, která zakrátko skonala žalem, ponechal onen darebák pouhou almužnu. Osmnáctiletému Charlesovi, jedinému dítěti svých rodičů, tak nezbývalo než odejít pěšky do Londýna a hledat štěstí tam. Po několik let vykonával namáhavé práce, poté se vyučil vinařskému řemeslu, stal se členem cechu a postupem času se s tragédií vyrovnal.
Marr si nyní otřel nepříjemná ústa, čímž odhalil stejně málo zubů jako blinkající robě, a řekl: "Dobře jsem věděl, že taková bude vaše odpověď." Rozhlédl se kolem sebe a zašeptal: "Věřte, pane, že jsem zpraven, co se toho smutného dne doopravdy seběhlo."
"Pokračujte," nařídil mu Charles.
"Westcott byl stejný jako mnoho šlechticů tehdy i nyní," řekl Marr. "Žil si vysoko nad poměry a stále více zabředával do dluhů."
To bylo známo každému, kdo četl pamflety z Fleet Street nebo poslouchal klevety v hostincích. Mnoho šlechticů rozprodávalo majetek a části svých panství, aby mohlo uhradit náklady svého rozmařilého života.
"Westcotta tehdy oslovil jeden mrzký ničema jménem Robert Murtaugh."
"To jméno znám," prohlásila Margaret. "Z důvodů, na něž se již nedokážu rozpomenout, je provází odporná pověst."
152
"Ubezpečuji vás, drahá paní, že je tomu tak. Murtaugh je královským peerem, leč pouze skromným rytířem, kterýžto titul si nadto sám zakoupil. Učinil si výnosný podnik z vyhledávání notně zadlužených šlechticů. Pro ty pak vymýšlí rozličné plány, jak přijít k pozemkům či majetku zapovězenými prostředky.
A on sám si z jejich zisku ukrajuje velkorysý podíl."
Charles hrůzou zašeptal: "Takže můj otec se stal obětí takového plánu?"
"Věru, pane, stal. Byl jsem to já a oni další lotrové, o nichž jsem se tu zmínil, kteří si na něj počíhali na jeho vlastním pozemku a pak jej spoutaného dopravili na pole lorda Westcotta. Tam se dle předchozího ujednání dostavili šerifovi biřici a zabili jej. Vedle jeho chladného těla pak byl rozprostřen mrtvý jelen, luk a toulec,

aby vyvolávaly zdání, že Richard Cooper na pozemku pytlačil."
"Tvůj otec zavražděn," zašeptala Margaret.
"O, milosrdný Pane na nebesích," řekl Charles a oči mu planuly nenávistí. Znovu vytasil dýku a přitiskl ostří Marrovi na krk. Darebák neuhnul ani o palec.
"Ne, manželi, to nesmíš. Prosím." Margaret vzala chotě za paži.
"Vpravdě, pane," pravil muž, "netušil jsem, že biřicové plánují vraždu. Myslel jsem si, že jen zamýšlejí vymoci z vašeho otce úplatek za propuštění, jak mají tito venkovští strážcové zákona ve zvyku. Nikdo nebyl oním vražedným zvratem událostí onoho dne šokován víc než já. Nicméně jsem tímto ohavným zločinem vinen stejně jako oni a nebudu prosit o smilování. Povede-li Bůh vaši ruku k protětí mého hrdla jako odplatu za mé skutky, staniž se."
Charlese zaplavila vzpomínka na onu strašlivou noc - kterak šerif potupně přivezl tělo do domu, kterak matka naříkala žalem - a také na ony dlouhé dny, jež poté následovaly: na matčin skon, na chudobu, na úsilí začít nový život v nelítostném městě Londýně. A přesto Charlesova ruka nedokázala tomu žalostnému tvorovi ublížit. Pomalu svěsil dýku a navrátil ji do pochvy na opasku. Bedlivě si Marra prohlédl. Viděl v jeho očích takové pokání, že se mu zdálo, že Marr promluvil pravdivě. Přesto se optal:
"Je-li Murtaugh takový, jak říkáte, pak by měli mnozí příčinu jej

nenávidět. Jak poznám, že nejste pouze jedním z těch, jimž ukřivdil, a neupředl jste tuto historku jen proto, byste - jak už vaše jméno napovídá - způsobil mu zmar?"
"Při těle Božím, pane," bránil se Marr, "já mluvím pravdu. Zatrpklost vůči siru Murtaughovi nechovám nižádnou, neboť oním hnusným činem, jejž jsem vám právě nastínil, jsem svou duši znesvětil z vlastního rozhodnutí. Váš svárlivý pohled na mé pohnutky přesto chápu, a tak vám nabízím pevný důkaz."
Vytáhl z kapsy zlatý prsten a vtiskl ho Charlesovi do ruky. Vinař zalapal po dechu. "To je otcův pečetní prsten. Vidíš, Margaret, vidíš ty obrácené iniciály? Vzpomínám, jak jsem s otcem po večerech sedával a díval se, kterak tiskne prsten do horkého vosku rudého co růže, by tak zpečetil svou korespondenci."
"Vzal jsem si jej jako částečnou odměnu za naše úsilí; moji kumpáni se pak rozdělili o mince z měšce vašeho otce. Často jsem si říkával: kdybych se byl zmocnil jeho peněz jako oni, utratil je, a zbavil se tak připomínky našeho činu, snad by mne vina po celé ty roky nespalovala jako uhlí z tavící pece - tak jako mne spaloval tento drobný kousek zlata. Nyní jsem však rád, že jsem si jej ponechal, neb jej mohu přinejmenším navrátit právoplatnému majiteli, než opustím svou smrtelnou schránku."
"Můj otec, nikoliv já, jest právoplatným majitelem," zamumlal Charles temně a pevně sevřel kolem prstenu dlaň. Opřel se o kamennou zeď vedle sebe a zachvěl se zlobou a žalem. O chvíli později ucítil na ruce manželčinu dlaň. Nesmírný tlak, jímž otcův prsten svíral, konečně ochabl.
"Musíme k soudům," řekla mu Margaret. "Westcott a Murtaugh na sobě pocítí bič spravedlnosti."
"Po pravdě řečeno, madam, to nebude možné. Lord Westcott je již pět let mrtev. A jeho loupeživý syn prohýřil jeho dědictví, do poslední pence. Veškeré pozemky připadly kvůli daním Koruně."
"A co Murtaugh?" vyzvídal Charles. "Ten je stále živ?"
"Ó, ano, pane. Avšak přestože se mu daří dobře a dlí v Londýně, je ramenu spravedlnosti vzdálen více než lord Westcott na nebesích. Sir Murtaugh je totiž velice oblíben u vévody a dalších lidí vysoce postavených u dvora. Mnozí z nich dokonce využili

služeb toho ničemy, by umenšili vlastní dluh. Soudci u Královnina stolce váš nárok ani nevyslechnou a věřte, že nadnesete-li veřejně svá obvinění, vystavíte v ohrožení nejen svou svobodu, ale

i samotný svůj život. Mou tužbou pro tento večer nebylo nasměrovat vás na zaslepenou dráhu odplaty, pane. Pouze jsem zamýšlel dojít nápravy u toho, jemuž jsem ukřivdil."
Charles na Marra chvíli civěl a poté řekl: "Vy jste zlý muž, a ačkoliv se pokládám za dobrého křesťana, nedokážu v srdci nalézt způsob, jak vám odpustit. Přesto se budu za vaši duši modlit. Snad bude Bůh shovívavější nežli já. A teď se kliďte. Přísahám, že jestli mi znovu zkřížíte cestu, moje dýka se již nezdrží návštěvy vašeho hrdla a vy za sebe budete orodovat před svatou branou nebeskou mnohem dříve, než jste měl v zámyslu."
"Ano, dobrý pane. Staniž se."
Charles na okamžik upřel pozornost k prstenu, chtěje si jej navléknout na prst. Když opět vzhlédl, ulička byla prázdná; ničema se neslyšně ztratil do noci.
Příštího dne krátce před rozžeháváním luceren zavřel Charles Cooper prodejnu a uchýlil se do domu svého přítele Hala Peppera, muže blízkého Charlesovi věkem, leč vládnoucího hojnějšími prostředky, jelikož zdědil několik bytů v příjemné části města, které nyní s dobrým ziskem pronajímal.
Jejich společnost doplňoval statný muž rozmyslných pohybů a řeči. Jeho pravé jméno se ztratilo kdesi v análech jeho vlastních dějin a dnes jej každý znal pouze pod přezdívkou Stout, kteréžto přízvisko nepramenilo ani tak z jeho objemu v pase - jakkoliv nepřehlédnutelného -, nýbrž z jeho záliby v černém pivě. S Charlesem se seznámil již před lety, neboť vinař u něj nakupoval zboží;
Stout vyráběl a prodával sudy a často vtipkoval, že zatímco on je bednář povoláním, Charles je Bednář podle jména.
Z trojice mužů se stali blízcí přátele, jež stmelovaly společné zájmy - karty, krčmy a zejména láska k divadlu. Často se nechávali převézt na jižní břeh Temže, aby v divadlech Swan, Rose nebo Globe navštěvovali hry. Pepper navíc vedl příležitostná obchodní jednání s Jamesem Burbagem, jenž zbudoval mnoho londýnských divadel. Charles zase neskrýval touhu státi se hercem.
155
Pokud šlo o Stouta, ten neměl k divadlu jiný vztah než bezmála dětinské okouzlení dramaty, která - jak podle všeho věřil - představovala jeho bránu do světa za hranicemi dělnického Londýna. Zatímco hobloval bednění svých sudů a bušil do doruda rozpálených obručí kovářským kladivem, recitoval strofy z nejnovějších děl Shakespearových či Jonsonových, případně úryvky klasických her zesnulých Kyda s Marlowem, již se poslední dobou těšili značné oblibě. Tyto repliky se přitom naučil přímo během představení, nikoliv z tištěné stránky; byl totiž prachmizerný čtenář.
Charles jim nyní vylíčil příběh, který mu sdělil Marr. Při zprávě o skutečné podobě smrti Richarda Coopera se jeho přátelům tmělo před očima. Začali Charlese zahrnovat dotazy, leč ten veškerou rozmluvu uťal, řka: "Jsem rozhodnut, že ten, kdo se onoho příšerného skutku dopustil, zemře mou rukou."
"Ale," namítl Stout, "zabiješ-li Murtaugha, bezpochyby na tebe vmžiku padne podezření, neb onen ohavný čin na tvém otci ukřivdil právě tobě."
"Myslím, že ne," odvětil Charles. "Majetek mému otci ukradl lord Westcott. Murtaugh byl pouhým prostředníkem. Ne, ručím vám za to, že ten výlupek již přimhouřil zraky nad tolika bezprávím na tolika lidech, že vyslýchat všechny, kdo mají důvod jej zabít, by strážníka zaneprázdnilo na celý rok. Věřím, že dokážu vykonat odplatu a vyváznout životem."
Hal Pepper, jenž byl jakožto zámožný muž zběhlý v chodu soudů, prohlásil: "Ty nevíš, co říkáš. Murtaugh má vysoce postavené přátele, již nebudou mít z jeho ztráty užitku. Uplatnost je hydra, mnohohlavá nestvůra. Můžeš jí useknout jednu hlavu, leč jiná tě otráví dříve, než první naroste zpátky - což zajisté na-

roste."
"To je mi jedno."
"Ale je to jedno také tvé choti?" optal se Stout. "Buď ujištěn, příteli, že jí to vroucně jedno není. A bylo by tvým dětem jedno, kdyby byl jejich otec odvlečen a rozčtvrcen?"
Charles kývl na šermířský rapír nad Halovým krbem. "Mohl bych se s Murtaughem utkat v souboji."
"On je dovedný šermíř," odvětil Hal.
"Přesto mohu zvítězit. Jsem mladší, snad i silnější."
"I kdybys jej pokořil, co tě čeká pak? Přátelská rozprava s porotou u Královnina stolce a po ní návštěva popravčího." Hal znechuceně mávl rukou. "Láry fáry..., přinejlepším bys dopadl jak Jonson."
Herec a dramatik Ben Jonson zabil před několika lety při souboji člověka a toliko o vlásek unikl popravě. Zachránil se jen díky tomu, že odříkal vyznání viny - Žalm jednapadesátý, verš první - a dovolal se podpory církve. Leč jeho trest byl tvrdý: vypálení cejchu rozžhaveným železem.
"Najdu způsob, jak Murtaugha zabít."
Hal neumdléval v odrazování. "Jaký užitek ti jeho smrt přinese?"
"Přinese mi spravedlnost."
Halová tvář se svinula v jízlivý úsměv. "Spravedlnost ve městě Londýně? Ta je jako onen bájný jednorožec, o němž každý mluví, leč nikdo ho nedokáže najít."
Stout si vytáhl hliněnou lulku, jež v jeho mohutných bednářských rukou vypadala drobounce, a napěchoval ji vonným tabákem z Ameriky, který se v současné době těšil značné oblibě. Přiložil k hlavičce planoucí stéblo a zhluboka potáhl. Netrvalo dlouho a kouř se vznesl ku stropu. Obrátil se k Hálovi a pomalu řekl: "Tvůj úšklebek není zcela od věci, příteli, však má prostá mysl mi říká, že spravedlnost nám není tak veskrze cizí - dokonce ani nám, občanům Londýna. Co ty hry, jež vídáme? Ty častokrát o spravedlnosti pojednávají. Tragédie o Faustovi... i hra z pera našeho přítele Willa Shakespeara, již jsme před dvěma týdny zhlédli v Globe, příběh o Richardu Třetím. Jeho postavy jsou vydány napospas zlu - leč dobro nakonec zvítězí, jak dokázal Jindřich Tudor, když toho ‚krvavého psa' zabil."
"Přesně tak," zašeptal Charles.
"Leč to jsou pouhé hry, přátelé," opáčil Hal. "Nemají více obsahu než inkoust, jímž Kit Marlowe a Will tyto kratochvíle píší."
Charles se však nedal odradit. "Co víš o onom Murtaughovi? Má nějaké zájmy?"
"Manželky a peníze jiných mužů," odvětil Hal.
"Co ještě víš?"
156 157
"Jak jsem řekl, je to šermíř nebo se za ně považuje. A kdykoliv opustí Londýn a zamíří na venkov, jezdí na koni se psy. Je opojen pyšností. Člověk mu nikdy nemůže pochlebovat příliš. A ustavičně se snaží zapůsobit na příslušníky dvora."
"Kde bydlí?"
Stout s Halem zarytě mlčeli, očividně znepokojeni vražedným úmyslem přítelovým.
"Kde?" trval na svém Charles.
Hal si povzdechl a mávl rukou, by odehnal mračno kouře ze Stoutovy dýmky. "To býlí je nanejvýš odporné."
"Věř mi, pane, že já je shledávám uklidňujícím."
Konečně se Hal otočil k Charlesovi. "Murtaugh nemá než příbytek hodný pouhého tovaryše - je mnohem menší, než se onen ničema vychloubá. Leč stojí nedaleko od Strandu, kterážto poloha zaručuje Murtaughovi pravidelnou společnost lidí daleko mocnějších a bohatších, nežli je on sám. Najdeš jej v Karmelitánech, nedaleko od nábřeží."
"A kde tráví své dny?"

"Jist si tím nejsem, ale odvážil bych se spekulovat, že vzhledem ke své roli psa pod dvorním stolem dochází denně do paláce ve Whitehallu, aby zde sbíral rozličné útržky klevet a pletich, a že tak činí i nyní, kdy královna pobývá v Greenwichi."
"Kterou trasou se tedy zřejmě ubírá na cestě z příbytku do paláce?" dotázal se Charles Stouta, který se díky svému řemeslu nejlépe vyznal ve spletitých uličkách Londýna.
"Charlesi," začal Stout, "nelíbí se mi, co zde navrhuješ."
"Kterou trasou?"
Muž zdráhavě odpověděl: "Na koni by sledoval nábřeží západním směrem a tam, co se řeka stáčí, by odbočil jižně k Whitehallu."
"A víš, který přívoz je na této trase nejopuštěnější?" vyzvídal Charles.
"Nejméně se snad používá Temple Wharf," děl Stout. "Jelikož koleje Inns of Court vzrostly co do počtu i velikosti, je v této oblasti méně skladů než kdysi." Odmlčel se a významně dodal: "A je to také nedaleko od místa, kde jsou vězni připoutáni řetězem na úrovni hladiny a nuceni snášet přílivové vlny. Možná by
158
ses tam měl po svém zločinu rovněž připoutat, Charlesi, a ušetřit tak žalobci Koruny celodenní práci."
"Drahý příteli," začal Hal, "zapřísahám tě, odhoď veškeré zlovolné plány, jež chováš v srdci, stranou. Nemůžeš..."
Jeho slova však zarazil oddaný pohled přítele, který se nyní díval z jednoho společníka na druhého a nakonec pravil: "Tak jako požár jednoho domku přeskočí na došky sousedovic a pokračuje v zuřivé pouti, dokud jich nezničí celou řadu, tak i v mém případě shořelo jedinou smrtí mého otce mnoho životů na troud."
Charles zvedl ruku a ukázal pečetní prsten, jejž mu předchozího večera předal Marr. Zlato se zablesklo ve světle Halový lucerny a jako by zaplanulo vší zlobou v Charlesově srdci. "Nemohu žít, aniž pomstím onu ničemnou alchymii, jež proměnila dobrého člověka v cosi tak malého, jako je tento nicotný kousek mrtvého kovu."
Hal se Stoutem si vyměnili pohledy a větší z obou mužů řekl Charlesovi: "Tvá mysl je odhodlána, tolik je zřejmé. Věř, drahý příteli, že ať se rozhodneš jakkoliv, budeme stát při tobě."
"A za sebe říkám," dodal Hal, "že dohlédnu na Margaret a na tvé děti - pokud se věci vyvinou špatným směrem. Nebudou ničím strádat, bude-li v mé moci se o to přičinit."
Charles je objal a pak zvesela pravil: "A teď, pánové, máme před sebou celou noc."
"Leč kam bychom chodili?" zeptal se Stout nejistě. "Snad nejsi rozhodnut spáchat tu vraždu ještě dnes večer?"
"Ne, dobrý příteli - potrvá mi týden či dva, než budu připraven před toho ničemu předstoupit." Charles zalovil v měšci a našel dostatečný počet mincí pro své večerní plány. "Mám chuť zhlédnout nějakou hru a po ní navštívit našeho přítele Willa Shakespeara."
"Jsem všemi deseti pro, Charlesi," řekl Hal a vyšli na ulici. Po chvíli šeptem dodal: "Ač kdybych byl já tak pevně odhodlán říci Bohu osobně ‚hola!', jako jsi zřejmě ty, pak bych se raději zřekl zábavy, pelášil do kostela a vyhledal tam nějakou kněžskou zadnici, již bych mohl pokorně políbit svými nadmíru kajícnými rty."
159
Strážník, jehož stanoviště se nacházelo u říčního břehu nedaleko Inns of Court, byl se svým zdejším životem nadmíru spokojen. Jistě, člověk zde narazil na dohazovače nabízející mužům na ulici nevkusně vyparáděné ženy, na hrdlořezy, kapesní zloděje, podvodníky a surovce. Na rozdíl od hemživého Cheapside se stánky plnými kazového zboží či od bláznivých čtvrtí jižně od řeky však jeho okrsek obývali převážně bezúhonní pánové a dámy a často uplynul celý den či dva, aniž nastalo jakékoliv pozdvi-

žení.
Dnes v devět hodin ráno seděl tento drobný muž za stolem ve své kanceláři a dohadoval se s obrovitým biřicem Redem Jamesem o počtu hlav nabodnutých ke stávajícímu dni na kopí a vystavených na Londýnském mostě.
"Ať se propadnu, není-li jich tam dvaatřicet," zamumlal Red James.
"V tom případě se propadnete, neboť se mýlíte, osle. Jejich počet nepřevyšuje číslo dvacet pět."
"Za svítání jsem je počítal, opravdu, a jejich počet činil dvaatřicet." Red James zapálil svíci a vytáhl balíček karet.
"Nechme lůj lojem," namítl strážník. "Stál peníze a tyto položky se nám strhávají ze mzdy. Budeme hrát při denním světle."
"Po pravdě, pane," zabručel Red James, "jsem-li oslem, jak tvrdíte, pak nemohu být zároveň kočkou a mít schopnost vidět ve tmě." Zapálil další knot.
"Těžké je s vámi pořízení, pane," poznamenal strážník na biřicovu adresu a právě se chystal vstát a sfouknout obě svíce, když vtom k oknu přiběhl mladý muž v šatech řemeslníka.
"Pánové, hledám co možná nejrychleji strážníka!" lapal po dechu.
"A právě jste jej našel."
"Pane, jsem Henry Rawlings a přišel jsem ztropit pozdvižení! Právě se děje nanejvýš mrzký čin."
"Jak zní vaše stížnost?" Strážník si muže prohlédl a shledal ho navenek nedotčeného. "Nevypadáte raněn dýkou či kyjem."
"Ne, raněn nejsem já, leč někdo jiný brzy raněn bude. A obávám se, že nanejvýš tragicky. Kráčel jsem do jednoho skladu na nábřeží nedaleko odtud. A..."
160
"K věci, člověče, čekají nás důležité záležitosti."
"...a tu mne jakýsi ctihodný pán odtáhl stranou a ukázal dolů k Temple Wharf, kde jsme spatřili dva muže ohánějící se meči. V tom okamžiku jsem zaslechl mladšího z dvojice vyslovit záměr zabít staršího, jenž vzkřikl o pomoc. A pak započal souboj."
"To se jen nějaký dohazovač svářil se zákazníkem o cenu ženy," prohlásil Red James unaveným hlasem. "To nás nezajímá." A jal se míchat karty.
"Ne, pane, tak to není. Jeden z nich - ten starší, jemuž se dělo příkoří - je královským peerem. Robert Murtaugh."
"Sir Murtaugh, přítel pana starosty, těšící se vévodově přízni!" Strážník se polekaně postavil.
"Přesně ten, pane," děl lokaj zadýchaně. "A tak jsem přišel za vámi, bych ztropil pozdvižení."
"Biřicové!" vykřikl strážník a opásal se mečem a dýkou. "Biřicové, okamžitě předstupte!"
Z místnosti vedle kanceláře vyklopýtali dva muži, jejichž smysly zatemňovalo nelehké spojení dnešního spánku a včerejšího vína.
"Na Temple Wharf se děje násilí. Bezodkladně tam vyrážíme." Red James sebral dlouhé kopí, svou vyvolenou zbraň.
Muži odkvapili do chladného rána a zabočili jižně k Temži, nad níž se vznášel kouř a mlha hustá jako jehněčí vlna. Za pět minut dorazili na korzo s výhledem na Temple Wharf, kde - jak je lokaj ujišťoval - skutečně probíhalo úděsné klání.
Mladý muž zběsile bojoval se sirem Murtaughem. Peer se bil zdatně, ale byl oděn v okázalém a tíživém šatu, jenž byl tehdy u dvora oblíben - zlaceném rouchu na turecký způsob, doplněném o turban zdobený peřím -, a tak nad ním mladý hrdlořez pomalu nabýval vrchu. Právě když se lotr napřáhl, aby rytíři zasadil ránu, strážník vykřikl: "Okamžitě skončete boj! A odhoďte zbraně!"
Leč co mohlo skončit pokojně, skončilo nečekaným zármutkem, neboť sir Murtaugh, polekán strážníkovým křikem, svěsil

paži, přestal se krýt a vzhlédl za hlasem.
Útočník však pokračoval ve výpadu a jeho čepel zasáhla nebohého rytíře do prsou. Rána mu sice neprošla kabátcem, avšak
161
uvrhla sira Murtaugha na zábradlí. Dřevo povolilo a muž se zřítil na útes v hloubi čtyřiceti stop. Hejno labutí se vyrušené vzneslo do vzduchu, zatímco se rytířovo tělo skutálelo z nábřeží do vody, kde je pohltila ponurá hladina.
"Zatkněte ho!" vykřikl strážník a tři biřicové vyrazili k překvapenému padouchovi, jehož Red James udeřil palicí dříve, než stačil uprchnout. Vrah se jim bezvládně sesunul k nohám.
Biřici pak sešplhali po žebříku až k okraji řeky. Po siru Murtaughovi však nebylo vidu ni slechu.
"Vražda spáchaná za bílého dne! A v mém okrsku!" děl strážník s chmurnou tváří, byť ve skutečnosti se již veselil z příslibu odměny a slávy, které mu mělo přinést spěšné dopadení ničemy.
Povinnost přivést Charlese Coopera ke spravedlnosti za vraždu Roberta Murtaugha připadla hlavnímu žalobci Koruny Jonathanu Boltovi, lysému muži přibližného věku čtyřiceti let, trpícímu zánětem kloubů.
Ten nyní - v deset hodin dopoledne den poté, co bylo Murtaughovo tělo vyloveno z řeky Temže - seděl ve věčném průvanu své pracovny nedaleko od paláce ve Whitehallu a přemýšlel, že vražda budižkničemy, jakým byl Murtaugh, si nezasluhuje ani namáhavého vyšetřování. Šlechta však zoufale potřebovala darebáky jako Murtaugh, aby ji chránili před vlastní pošetilostí a prostopášnosti, a tak se Boltovi dostalo rady uložit vinaři Charlesi Cooperovi exemplárního trestu.
Žalobce však byl současně varován, aby zajistil vyřešení celé pře způsobem, jenž by veřejně nepřipomínal Murtaughovy usvědčující pikle a úklady. A tak padlo rozhodnutí, že Cooper nebude souzen u občanského soudu, nýbrž ve Hvězdicové komoře, soukromém soudním dvoře sahajícím do dob Jeho Výsosti Jindřicha VIII.
Hvězdicová komora postrádala pravomoc odsoudit člověka k smrti. I tak ovšem, pomyslel si Bolt, dokázal tento soud vyměřovat pádné tresty. Po shledání hrdlořeza vinným členové stolce Hvězdicové komory bezpochyby nařídí, aby byly Cooperovi useknuty uši a vypálen cejch a poté aby byl přepraven - vyhoštěn - pravděpodobně do Ameriky, kde prožije zbytek života co zlomený žebrák. Jeho rodina pak přijde o veškerý majetek a skončí na ulici.
Nepsané poučení bylo zřejmé: nečiňte těžkosti faktickým ochráncům urozených.
Po vyslechnutí strážníka a svědka v řečeném případu - lokaje jménem Henry Rawlings - opustil Bolt kancelář a zamířil do sídla vlády ve Westminsteru.
V předpokoji ukrytém v útrobách budovy čekal půltucet právníků a jejich klientů, až budou moci předstoupit před stolec, leč Cooperův případ se na jednacím pořádku vyjímal jako první, a tak Jonathan Bolt prošel kolem ostatních a vstoupil přímo do Hvězdicové komory.
Potemnělá místnost nedaleko Státní rady byla mnohem menší a méně zdobná, než by napovídala její pověst. Vlastně byla docela obyčejná; chlubila se pouze svícemi, podobiznou Jejího Veličenstva a malbou nebeských těles na stropě, jež propůjčovala sálu jeho zcela nesoudní název.
Uvnitř si Bolt povšiml vězně na lavici obžalovaných. Charles Cooper byl bledý a jeho spánek zakrývalo obinadlo. Za ním stáli dva urostlí ozbrojení strážci. Veřejnost neměla k jednáním v Hvězdicové komoře přístup, avšak lordi projevili blahosklonnost a umožnili účast vězňově choti Margaret Cooperové. Boltovi neuniklo, že obličej této jinak pohledné ženy je stejně bílý jako tvář jejího muže a její oči jsou zarudlé od slz.

U stolu pro obhajobu seděl muž, jehož Bolt znal jako bystrého právníka z Inns of Court, a spolu s ním další muž blížící se věkem ke čtyřicítce, na němž bylo rovněž cosi lehce povědomého. Byl štíhlý, na hlavě měl delší hnědé vlasy s počínající lysinou, oděn byl v košili a krátkých kalhotách a na nohou měl koturny. Snad svědek. Bolt nicméně věděl, že soudě podle ověřených skutečností v tomto případu se Cooper nemůže vyhnout úplnému zproštění viny; obhajoba se tedy spíše zaměří na zmírnění trestu. Boltovým hlavním úkolem proto bylo zajistit, aby zmíněná taktika neslavila úspěch.

Zaujal místo vedle vlastních svědků - strážníka a lokaje -, kteří nervózně poposedávali a spínali ruce před sebou.

162 163

Otevřely se dveře a do sálu vstoupilo pět mužů v talárech a parukách. Byli to členové soudního stolce Hvězdicové komory, který tvořilo několik členů královniny Státní rady - dnes jejich počet čítal tři - a dva soudci královnina soudu. Všichni se posadili a rozložili před sebou archy.

Bolt byl potěšen. Každého z těchto mužů znal a podle výrazu v jejich očích se dovtípil, že všichni již se vší pravděpodobností rozhodli ve prospěch Koruny. Napadlo ho, kolik z nich asi kdy využilo Murtaughovy schopnosti zbavovat lidi dluhů. Možná všichni.

Lord kancléř, člen Státní rady, začal předčítat z kusu papíru: "Tento zvláštní spravedlivý soud, svolaný z pravomoci Její královské Výsosti královny Alžběty, nyní zasedá. Všichni, kdo máte s tímto soudem co do činění, předstupte a předneste svá stanoviska. Bůh ochraňuj královnu." Upřel pohled na vězně na lavici obžalovaných a pokračoval vážným hlasem: "Koruna viní vás, Charlesi Coopere, z úkladné vraždy sira Roberta Murtaugha, rytíře a královského peera, jehož jste bez podněcování či příčiny nanejvýš zlovolně napadl a přivodil mu smrt dne patnáctého června dvaačtyřicátého roku vlády naší panovnice, Jejího Veličenstva královny. Vyšetřovatel Koruny nechť vyloží případ zde shromážděným spravedlivým soudcům."

"Dovolí-li toto vznešené shromáždění," nadhodil Bolt, "máme zde případ nanejvýš zřejmé povahy, jenž si nevyžádá než zdibec vašeho času. Vinař jménem Charles Cooper na Temple Wharf přede svědky napadl a zavraždil sira Roberta Murtaugha, a to z důvodu blíže neurčené nenávisti. Máme zde očité svědky, kteří byli u tohoto násilného a nevyprovokovaného činu účastni."

"Předvolejte je."

Bolt kývl na lokaje Henryho Rawlingse, jenž povstal a po složení přísahy uvedl své svědectví: "Kráčel jsem, pane, na Temple Wharf, když vtom mne vyzval ku běhu jakýsi muž. ‚Hleďte/ řekl, ‚přímo před námi se děje zlo, neboť toto je sir Robert Murtaugh.' A věru, pánové, před našimi zraky ohrožoval zde přítomný obžalovaný sira Murtaugha mečem. Poté k nebohému peerovi přiskočil a počastoval jej slovy nanejvýš výhružnými."

"A co to byla, smím-li prosit, za slova?"

164

"Bylo to cosi v tomto smyslu, pánové: ‚Ničemo, zhyneš!' Načež započal souboj. A sir Murtaugh křičel: ‚Pomoc! Pomoc! Vražda!' V tu chvíli jsem se rozběhl, bych vyhledal pomoc strážníka. Vrátili jsme se posilněni o biřice, a když jsme dorazili, viděli jsme, kterak zde přítomný vězeň zasáhl nebohého sira Murtaugha. Ten spadl přes zábradlí vstříc své smrti. Byl to pohled nanejvýše strašlivý a nepříjemný."

Soud poté umožnil advokátovi obhajoby podrobit lokaje Rawlingse křížovému výslechu, leč Cooperův obhájce se rozhodl zmíněného na nic nevyptávat.

Bolt pak nechal povstat strážníka, který zaujal místo na svědecké lavici a vylíčil zhruba stejný příběh. Když byl u konce, Cooperův advokát odmítl vyslechnout i tohoto muže.

"Ze strany Koruny nemám, čeho bych více předložil, moji pánové," řekl nakonec Bolt a posadil se.
Právník žalovaného nato povstal a děl: "Dovolí-li zde tento ctihodný orgán, ponechám na samotném obžalovaném, by nás zpravil o celé události, a vy pak nade vši pochybnost uzříte, nejznamenitější a nejvznešenější soudcové, že jde o pouhé, leč nanejvýš neslýchané nedorozumění."
Muži na soudním stolci se navzájem změřili ironickými pohledy a lord kancléř nechal Charlese Coopera složit přísahu.
Jeden ze soudců královnina stolce se poté zeptal: "Nuže, co říkáte na tato obvinění?"
"Že jsou, pane můj dobrý, mylná. Smrt sira Murtaugha nebyla než tragickou nehodou."
"Nehodou?" dotázal se jistý člen Státní rady se smíchem. "Jak se můžete dovolávat ‚nehody', když jste napadl člověka vlastním mečem a ten poté nalezl smrt v pádu? Budiž, nástrojem jeho smrti snad byly kameny na nábřeží, leč ponoukavou silou byl váš výpad, jenž ho seslal střemhlav na nepoddajnou skálu."
"Ano," nadhodil další, "a dovoluji si prohlásit, že kdyby byl nebohý pan Murtaugh nespadl, proklál byste jej jako kance."
"Uctivě prohlašuji, pane, že nikoliv, že bych mu žádným způsobem neublížil. Neboť my jsme ve skutečnosti nebojovali; pouze jsme cvičili."
"Cvičili?"
165
"Ano, můj pane. Mou touhou je stát se hercem na divadle. Mým povoláním je však, jak jste ráčil slyšet, profese vinařská. Na Temple Wharf jsem pobýval, bych zajistil dodávku červeného vína z Francie, a maje trochu času nazbyt, řekl jsem si, že si nacvičím jistou část divadelní role, jež shodou náhod zahrnuje šermířský souboj. Touto činností jsem se zaobíral, když tu se u mne objevil sir Murtaugh, který tudy náhodou kráčel do paláce ve Whitehallu. On je - vlastně bych měl bohužel říci byl - docela zdatný šermíř, a tak mne chvíli pozoroval a poté mi sdělil věc, jež je - běda! - nanejvýš pravdivá: totiž že mé nadání vládnout mečem je zcela nedostatečné. Zapředli jsme rozhovor a já prohlásil, že pokud by mi ráčil ukázat některé skutečné výpady a obranné figury, pokusím se i jemu dojednat malou roli na jevišti. To jej navýsost nadchlo, a tak mně nabídl své značné zkušenosti z šermířských soubojů." Vězeň upřel oči ke strážníkovi. "Vše by proběhlo dobře, kdyby nás tento muž nebyl vyrušil a nezpůsobil, že sir Murtaugh ztratil postoj. Já jej pouze poklepal mečem po kabátci, lorde kancléři, a on ustoupil směrem k zábradlí, jež bylo tragickým řízením osudu uvolněné. I já sám hynu žalem nad skonem tohoto dobrého muže."
Jistou logiku to má, pomyslel si žalobce Bolt chmurně. Během hodin před soudním přelíčením se o Cooperovi cosi dozvěděl a nedalo se popřít, že obžalovaný často navštěvoval divadla na jižním břehu Temže. Stejně tak nenacházel Bolt pro vraždu žádný motiv. Cooper byl řádným členem cechu, neměl potřebu ni sklony loupit. A ze smrti hrubiána, jako byl Murtaugh, se bezpochyby radovala notná část Londýna. Jelikož si však urozenost přála rychlé rozsouzení případu, neměl Bolt čas na zevrubnější zkoumání jakýchkoliv předchozích svazků mezi Cooperem a Murtaughem. Všichni také věděli, že rytíř býval pyšný jako páv a že mu představa vystoupení na jevišti a naparování se před dvořany bezpochyby připadala lákavá.
I kdyby však Cooper mluvil pravdu, urození soudci by přesto chtěli strůjce Murtaughovy smrti potrestat, ať už byla rytířova smrt nehodou, či nikolivěk, a vskutku se zdálo, že pětici mužů na stolci zviklalo tvrzení obžalovaného jen pramálo.
166
Leč Cooper pokračoval: "A ta zlostná a výhružná slova, o nichž se zmiňoval zde lokaj? Ta nepocházela ode mne."

"Či tedy byla?"
Cooper pohlédl na svého právníka, jenž se vztyčil a prohlásil:
"S vaším svolením, pánové, zde máme svědka, jehož výpověď se řečených událostí dotýká. Nechť, prosím, předstoupí William Shakespeare."
Ach, ano, pomyslel si Bolt, tak to je onen svědek: proslulý dramatik a ředitel souboru Společníci lorda komořího. Bolt samotný zhlédl několik jeho her v divadlech Rose a Globe. Co se to zde děje? Dramatik předstoupil do čela soudní síně.
"Mistře Shakespeare, přisaháte k našemu svatému Pánovi, že vaše zdejší výpověď bude čestná a pravdivá?"
"Tak přísahám, můj pane."
"Prý máte na srdci něco, co souvisí s tímto případem."
"Uctivě prosím, lorde kancléři, jsem zde, abych připojil své k výpovědi, kterou jste již vyslechli. Před několika týdny za mnou Charles Cooper vskutku přišel a sdělil mi, že byl odjakživa milovníkem hereckého řemesla a doufá, že se mu kdy podaří vyzkoušet Štěstí na jevišti. Vyzval jsem jej, by se pro mne pokusil o jistý přednes, a přitom jsem seznal, že oněch několik úryvků z mého pera podává s neobyčejným půvabem.
Řekl jsem mu, že pro něj v tuto chvíli místa nemám, leč předal jsem mu část hry, na níž v současné době pracuji, a poručil mu, by si ji nacvičil. Zároveň jsem jej ujistil, že až se na podzim vrátí do města dvůr, možná pro něj roli naleznu."
"A jak přesně to souvisí s případem, mistře Shakespeare?"
Dramatik vytáhl z koženého tlumoku velký svazek popsaných pergamenů a jal se číst: "Vystoupí Cassio...RODERIGO: ‚On! To je jeho krok. Ničemo, zhyn!' ...Vypadne proti Cassiovi... CASSIO tasí a poraníRoderiga... RODERIGO: ‚Běda! Jsem zabit...' Jago zezadu podetne Cassiovy nohy a uteče. CASSIO: Jsem mrzák nadosmrti! Pomoc! Vražda!'"
Shakespeare umlkl a sklonil hlavu. "Pánové moji, tak znějí má skromná slova."
*) použito překladu E. A. Saudka
167
",Ničemo, zhyn... Pomoc! Vražda...' Vždyť toto," pravil lord kancléř, "jsou s drobnými odchylkami přesně slova, jež onen svědek zaslechl mezi obžalovaným a sirem Murtaughem. Copak ona pocházejí z vaší hry?"
"Ano, můj pane, pocházejí. Hra však zatím nebyla předvedena a já ji momentálně přepracovávám." Shakespeare se na okamžik odmlčel a poté dodal: "Bude to hra, již jsem přislíbil Její Výsosti královně pro pobavení, až se na podzim s dvorem navrátí do města."
Jeden z členů Státní rady se zamračil a pak se ujistil: "Vy se, pokud se nemýlím, těšíte značné královnině přízni."
"Poníženě říkám, pane, že jsem pouhým divadelním nádeníkem. Leč snad mohu s jistým přeháněním prohlásit, že Její Výsost vyjadřuje s mým dílem čas od času spokojenost."
Hrome, pomyslel si žalobce. Shakespeare se těší notné královnině přízni. Tato skutečnost byla velmi dobře známa. Šuškalo se, že Její Výsost během roku či dvou jmenuje jeho soubor jedinou královskou divadelní společností. Běh přelíčení tak byl nyní zřejmý: shledat Coopera vinným by nutilo soudce neuznat Shakespearovo svědectví. Královna by se to doslechla a to by neslo důsledky.
Bolt si vzpomněl na jedno rčení:
"Sto vévodů proti panovníku, toť sto rakví na trávníku."
Lord kancléř se otočil k ostatním členům Státní rady a ti se začali radit mezi sebou. O chvíli později lord kancléř oznámil:
"Ve světle předložených důkazů tento spravedlivý soud shledává, že smrt sira Roberta Murtaugha nebyla dílem žádného člověka. Charles Cooper je tímto zproštěn obžaloby, osvobozen a nepošpiněn jakýmkoliv dalším obviněním stran této záležitosti."
Upřel přísný pohled k žalobci.

"A pokud jde o vás, sire Jonathane, tento soud by byl poctěn, kdybyste - pakliže vás to nebude příliš zatěžovat - napříště přinejmenším bedlivě prošel důkazy a promluvil s vězněm dříve, než se uráčíte marnit čas soudního stolce."
"Učiním tak, můj vznešený pane."
Jeden ze soudců se předklonil, ukázal na svazek, který dramatik právě vkládal zpět do tlumoku, a dotázal se: "Smím-li se optat, pane Shakespeare, jaký ponese ta hra název?"
168
"Konečný název prozatím s jistotou neznám, můj pane. Leč v tuto chvíli ji nazývám: ‚Othello, benátský mouřenín'."
"A mohu být na základě svědectví, jež jsme zde dnes vyslechli, ujištěn, že se publikum od této hry naděje slušné dávky šermířských soubojů?"
"Ó, ano, můj pane."
"Dobře. Takové hry mám mnohem raději než komedie."
"Smím-li být tak smělý, pane, pak věřím, že se vám tento kus bude líbit," řekl William Shakespeare a připojil se ke Cooperovi a jeho choti, již právě vycházeli z potemnělé síně.
Toho večera kolem rozžehávání luceren seděla trojice mužů v krčmě Unicom and Bear v Charing Cross a před sebou měla korbele s pivem: byli to Charles Cooper, Stout a William Shakespeare.
U dveří se objevil stín a do krčmy vstoupil další muž.
"Zřete, toť onen záhadný člověk z nábřeží," děl Charles.
Hal Pepper se k nim připojil a rovněž si poručil světlé pivo.
Charles pozvedl korbel. "Vedl sis zdatně, příteli."
Hal se dlouze napil a přijal lichotku hrdým pokýváním hlavy.
Právě jeho role v této smělé hře sepsané Williamem Shakespearem ve spolupráci s Charlesem Cooperem byla klíčová.
Když Charles zastavil Murtaugha na nábřeží a - jak sdělil soudu - vyvolal rytířův zájem příslibem vystoupení na jevišti, bylo Halovým úkolem ve správnou chvíli odchytit kolemjdoucího tak, by se mohl stát svědkem dialogu mezi Charlesem a Murtaughem na počátku předstíraného souboje. Hal dal tedy lokaji Rawlingsovi deset šilinků a ten běžel s povykem ke strážníkovi, z něhož se Shakespeare jako mistr zápletek rozhodl rovněž učinit svědka řečeného souboje.
Shakespeare si nyní Charlese vážně prohlédl a řekl: "Pokud jde o tvůj výkon před soudem, příteli, pak herecký projev musíš ještě pilovat, leč vcelku" - muž ze Stratfordu se neubránil úsměvu - "se odvažuji říci, že ses nakonec osvědčil, nikoliv usvědčil."
Will Shakespeare často odkláněl tok rozhovorů tak, by do nich mohl vkládat slovní hříčky, jež tolik miloval. Však ani Charlesi Cooperovi nebyla hra se slovy cizí. A tak nyní opáčil: "Eh, je
169
smutnou pravdou, příteli, že můj projev u soudu byl horší nežli u soudku."
"Tuš!" vzkřikl Shakespeare a všichni muži se rozesmáli.
"A připijme i na tebe, příteli." Charles si přiťukl se Stoutem.
Právě na našeho siláka totiž připadl úkol chopit se bednářského náčiní a použít je tak mistrně, by se zábradlí na Temple Wharf neuvolnilo ani moc, ani málo - by pod náhodnýma rukama neuhnulo, leč zároveň se propadlo, jakmile do něj narazí Murtaugh.
Stout nebyl tak pohotový jako Shakespeare nebo Charles a v odpovědi se nepokoušel o žádnou čtveráckost. Toliko silně zčervenal radostí nad tímto uznáním.
Charles poté Shakespeara objal. "Leč ty, Wille, tys byl stěžejním strůjcem."
Na to Shakespeare pravil: "Tvůj otec býval ku mně i ku mé rodině dobrotivý. Vždy na něj budu vzpomínat se zalíbením. Jsem rád, že jsem mohl sehrát drobnou roli v pomstě za jeho smrt."
"Co mohu učinit, bych ti splatil riziko, jež jsi podstoupil, jakož i úsilí v můj prospěch vynaložené?" dotázal se Charles.
"Už jsi vše splatil," odpověděl dramatik. "Daroval jsi mi věc,

jež je pro člověka fušujícího do pisatelského řemesla ze všeho nejužitečnější."
"Co by to mohlo být, Wille?"
"Inspirace. Naše zápletka se stala porodní bábou sonetu, který jsem dokončil před pouhou hodinou." Vytáhl z kabátce arch papíru, prohlédl si přítomné muže a vážně prohlásil:
"Připadlo mi líto, že se Murtaugh nedozvěděl důvod své smrti. V mých hrách, jak víte, musí pravda nakonec ven - potřebuje být odhalena, přinejmenším pro publikum, když už ne pro postavy. Skutečnost, že Murtaugh skonal nezpraven o naší pomstě, uvedla mé pero do pohybu."
Dramatik začal pomalu předčítat sonet.

MIZEROVI
Když sokola v krajině spatřím divé,
myslím na muže, jenž životem mne obdařil,
jenž miloval své dítě skotačivé
170

a manželce dal mnoho krásných chvil.
Kdykoliv spatřím supa v letu,
myslím na tě, kdos té strašné noci
vzal rodině mé radost vůči světu
a duši otce vyrval tělu z moci.
Zlaté nůžky Osudu nechť rozhodnou,
jak dlouho člověk na Zemi má dlít.
Leč co otcův syn tvou duši nehodnou
nečekav sám poslal jsem do pekel hnít.
Spravedlnost je to stále tuze příjemná,
I když krom Boha již o ní vím jen já.

"Dobrá práce, Wille," vzkřikl Hal Pepper.
Charles poplácal dramatika po zádech.
"Ta je o Charlesovi?" zeptal se Stout a zadíval se na arch. Jeho rty se pomalu pohybovaly, jak se pokoušel skládat slova.
"V podstatě ano," děl Shakespeare a obrátil báseň vzhůru nohama, aby si silák mohl prohlédnout řádky správně. "Leč mám dojem, že ne tolik, by ji civilní soud mohl pokládat za usvědčující."
"Přesto si myslím, že bude nejlépe, nezveřejníš-li ji prozatím," prohlásil Charles obezřetně.
Shakespeare se zasmál. "Ne, příteli, nějakou dobu ne. Pro tento verš by se nyní tak jako tak nenašlo trhu. Romance, romance, romance..., toť jediná forma poezie, jež se v dnešní době prodává. Což je mimochodem nanejvýš pobuřující. Nikoliv, bezpečně ji uschovám a vyrukuji s ní po letech, jakmile již svět zapomene na Roberta Murtaugha. Leč za chvíli nastává rozžehávání, není-liž pravda?"
"Za malou chvíli," přitakal Stout.
"Dobře... Když se tedy nyní zatáhla opona za naším skutečným příběhem, přejděme k příběhu smyšlenému. Dnes večer se dává moje hra Hamlet a já u toho musím být účasten. Seber svou okouzlující choť, Charlesi, vydáme se k přívozu a odtud do divadla. Dopijte, pánové, a pojďmež!"
171

Na rybách
"Nechoď, táti."
"Krásné ráno, mladá dámo."
"Prosím."
"Čehopak se moje malá Jessie-Bessie bojí?"
"Já nevím. Ničeho."
Alex se posadil na okraj postele a objal dcerku. Cítil teplo jejího těla, které obklopovala zvláštně dojímavá vůně dětského probouzení.

Z kuchyně se ozvalo zařinčení pánvičky a po něm další. Tekoucí voda, bouchnutí dveří od lednice. Obvyklé zvuky nedělního rána. Bylo ještě brzy, pouze půl sedmé.
Jessica si protřela oči. "Myslela jsem..., že bysme se dneska mohli jít podívat do zoo na tučňáky. Říkals, že tam brzy půjdeme. A když už musíš jít k jezeru - myslím, když teda jako doopravdy musíš -, tak bysme místo toho mohli jít do Central Parku a půjčit si tam loďku jako tehdy. Vzpomínáš si?"
Alex se otřásl předstíraným znechucením. "A jaké ryby bych tam podle tebe chytil? Odpudivé ryby se třema očima a šupinama, co ve tmě fosforeskují."
"Nemusíš přece chytat ryby. Můžeme tam jen veslovat a krmit kachny."
Alex pohlédl z okna na potemnělý, šedivý horizont New Jersey za řekou Hudson. Zdálo se, že celý stát spí. A pravděpodobně opravdu spal.
"Prosím, táti. Zůstaň s námi doma."
"Vždyť jsme si včera celý den hráli," poznamenal Alex, jako by ji to mohlo přesvědčit, že se dnes obejde bez něj. Samozřejmě si uvědomoval, že logika dětí a logika dospělých nenesou žádné podobné znaky; přesto pokračoval: "Byli jsme ve Schwarzově hračkářství a v Rockefellově centru a já ti pak koupil v metru dva hotdogy. A další v Rumplemeyer's."

"Ale to bylo včera!"
Alex usoudil, že dětská logika je mnohem přesvědčivější.
"A copak sis dala v Rumpelstiltskin's?"
Když logika selhala, nebránil se Alex uskokům.
Osmiletá dcerka se zatahala za noční košilku. "Banán se zmrzlinou."
"Vážně?" Alex se zatvářil šokovaně. "Ne!"
"Dala a ty to víš. Byl jsi tam taky."
"A jak byl velký?"
"Ty to víš!"
"Já nic nevím. Na nic si nepamatuju," prohlásil s těžkým německým přízvukem.
"Tááákhle velký." Jessica roztáhla ruce daleko od sebe.
"To není možné," řekl Alex. "To bys praskla jako balónek. Prásk!" A dcerka se začala hihňat a uhýbat jeho lechtajícím prstům.
"Hajdy z postele!" poručil jí. "Než odjedu, aspoň společně posnídáme."
"Táti," trvala na svém dcera. Avšak Alex z jejího pokoje unikl. Připravil si rybářské náčiní, postavil ho ke dveřím a vešel do kuchyně. Políbil Sue na šíji a ovinul kolem ní paže, zatímco ona přehazovala na pánvičce lívance.
Nalil všem třem pomerančový džus a řekl: "Ona nechce, abych dneska jezdil. Přitom si na to ještě nikdy nestěžovala."
V uplynulém roce si bral Alex každý měsíc den nebo dva volna a jezdil rybařit do venkovských oblastí v okolí New Yorku. Jeho žena vyklopila lívance na talíř a vložila je do trouby. Nato se podívala do chodby, kde se právě jejich dcera ve fialových papučích ve tvaru kačátka ospale šourala do koupelny a tam za sebou zavřela dveře.
"Jessie se onehdy večer dívala na televizi," řekla Sue. "Já jsem zrovna dodělávala nějaké domácí práce, takže jsem nedávala pozor. A pak jsem viděla, jak s pláčem vybíhá z pokoje. Ten pořad jsem neviděla, ale vyhledala jsem si ho v televizním magazínu. Byla to nějaká televizní inscenace o otci, kterého unesli a drželi jako rukojmí. Unosce ho nakonec zabil a po něm přišly na řadu jeho manželka a dcera. Myslím, že tam nechybělo pár pořádně

drastických scén. Chtěla jsem se s ní o tom pobavit, ale ona byla strašně rozrušená."
Alex pomalu přikývl. On sám vyrostl na hororech a westernech, kde se vždycky všichni navzájem postříleli; sobotní odpolední

návštěvy kina pokládal za vhodný únik před tyranským a prchlivým otcem. V dospělosti o násilí ve filmech a v televizi nikdy příliš nepřemýšlel - tedy až do chvíle, kdy se sám stal otcem. Pak začal okamžitě cenzurovat, nač se Jessica dívá. Nevadilo mu, když se dozvěděla, že existují věci jako smrt nebo agrese; chtěl ji uchránit spíše před bezduchým a přehnaně děsivým krveprolévánim, jímž byly populární pořady prošpikovány.
"Ona má strach, že když budu na rybách, tak mě někdo unese?"
"Je jí osm. Vnější svět je pro ni velký a zlý."
S dětmi je to strašně těžké, pomyslel si Alex. Jak je naučit, aby byly obezřetné ve vztahu k neznámým lidem, aby si uvědomily skutečné hrozby, ale přitom aby se nezačaly bát života natolik, že nedokážou normálně fungovat. Rozeznat rozdíly mezi realitou a dramatickým ztvárněním bylo někdy obtížné i pro dospělé, natožpak pro děti.
O pět minut později již celá rodina seděla u stolu; Alex a Sue listovali v Sunday Times a pročítali pasáže z článků, které jim připadaly zajímavé. Jessica v doprovodu plyšového medvěda Raoula pak metodicky spořádala nejprve slaninu, poté lívance a nakonec misku músli.
Chvíli předstírala, že krmí Raoula lžičkou músli, a pak se přemýšlivě zeptala: "Proč tak rád chytáš ryby, táti?"
"Odpočinu si u toho."
"Aha." Kousky músli měly tvar jakýchsi kreslených postaviček. Želví nindžové, pomyslel si Alex.
"Tatínek si potřebuje trochu oddechnout. Víš přece, jak tvrdě pracuje."
Jako kreativní ředitel reklamní agentury na Madison Avenue Alex pravidelně bouchal šedesát až sedmdesát hodin týdně.
"Tatínek dělá kariéru," pokračovala Sue.
"Já myslela, že vymýšlíš reklamy, táti. Nevěděla jsem, že taky spravuješ auta."

Rodiče se rozesmáli. "Ne, miláčku," řekla Sue. "Tatínek dělá kariéru, ne karoserie. To znamená, že se v práci usilovně snaží něčeho dosáhnout. Nezajímá ho nic, co ho nepřiblíží k vytčenému cíli." Promnula Alexovi svalnatá záda. "To proto jsou jeho reklamy tak dobré."
"Třeba Cola Koala!" Jessice se rozsvítil obličej.
Alex jí nedávno přinesl domů jako překvapení původní umělecký návrh animované figurky, kterou vytvořil, aby uvedl na trh produkt, který měl - nebo v to výrobce alespoň doufal - ukrojit značnou část tržního podílu pepsi-coly a coca-coly.
Obrázky roztomilého medvídka nyní zaujímaly v jejím pokojíčku důstojné místo na zdi, hned vedle portrétů Kyklopa, Jean Greyové a dalších X-Manů. Vedle nich tam visel i Spider-Man a samozřejmě také Power Rangers.
"Rybaření mi pomáhá se uvolnit," zopakoval Alex a odtrhl oči od sportovní stránky.
"Aha."
Sue mu zabalila oběd a nalila do termosky kávu.
"Táti?" Jessica opět propadla mrzutosti; chvíli zírala na lžičku a pak ji spustila zpátky do misky.
"Copak, Jessie-Bessie?"
"Pral ses někdy?"
"Pral? Propánakrále, ne." Alex se zasmál. "Tedy, na střední škole ano. Ale od té doby ne."
"A zmlátil jsi toho kluka?"
"Myslíš na střední? Dal jsem mu co proto. Patrick Briscoe se jmenoval. Ukradl mi peníze na obědy. Nechtěl jsem je po něm zpátky. Místo toho jsem mu dal levý zvedák a po něm pravý hák. Technický knokaut ve třetím kole."
Jessica pokývala hlavou, spolkla stádo - nebo spíš hejno -

želvích nindžů a opět odložila lžíci. "A dokázal bys někoho přeprat teď?"
"Já na praní nevěřím. Dospělí se nemusí prát. Svoje neshody si mohou vyřešit domluvou."
"Ale co kdyby se na tebe někdo vrhl, třeba nějaký lupič? Dokázal bys ho přemoct?"
175
"Koukej na ty svaly. Mám je jako Schwarzenegger, nebo ne?" Vyhrnul si rukávy kostkované lovecké košile Abercrombie a napnul svaly. Holčička uznale zvedla obočí.
Sue rovněž.
Alex platil téměř dva tisíce dolarů ročně za členství v jednom fitnesscentru uprostřed New Yorku.
"Miláčku..." Předklonil se a položil ruku Jessice na paži. "Ty víš, že ty věci, které ukazují v televizi, například ten film, který jsi viděla, jsou všechny vymyšlené. Nemůžeš si myslet, že skutečný život je taky takový. Lidé jsou v podstatě dobří."
"Já si ale přeju, abys dneska nikam nejel."
"A proč bych dneska neměl?"
Jessica se podívala ven. "Nesvítí tam sluníčko."
"Ale to je právě na rybaření nejlepší počasí. Ryby nevidí, jak se k nim blížím. Hele, broučku, víš co...? Co kdybych ti odtamtud něco přinesl?"
Její tvář se rozjasnila. "Vážně?"
"Jo. Co by se ti tak líbilo?"
"Já nevím. Počkat, už to mám. Něco do naší sbírky. Něco jako posledně?"
"Tak dobře, zlato. Máš to mít."
Loni navštívil Alex psychoterapeuta. Ocitl se totiž na pokraji nervového zhroucení, když se snažil zvládnout roli přepracovaného manažera, manžela studentky právnické fakulty, otce a zneužívaného syna (jeho otec, často opilý a vždy vzpurný, byl totiž hospitalizován ve drahé psychiatrické léčebně, kterou si Alex mohl jen stěží dovolit). Terapeut mu poradil, aby začal dělat něco pouze pro sebe - nějakého koníčka nebo sport. Alex zpočátku této představě vzdoroval, neboť ji pokládal za bezúčelnou lehkomyslnost, avšak lékař ho rázně varoval, že pokud neudělá něco, čím by ze sebe uvolnil napětí, pak ho neustále pociťovaná úzkost do několika let zabije.
Po důkladném přemýšlení si tedy Alex vybral chytání sladkovodních ryb (při kterém se na chvíli dostal z města) a poté sběratelství (jemuž se mohl věnovat doma). Jessica, jež o "nechutné" rybaření nejevila zájem, se na poli sběratelství naopak stala jeho spoluspiklencem. Alex nosil domů položky a ona je zaznamenávala
176
do počítače a poté instalovala nebo vystavovala. V poslední době se specializovali na hodinky.
"Tak co, mladá dámo," zeptal se jí nyní Alex, "můžu tedy odjet a ulovit nám večeři?"
"No tak jo," odpověděla holčička, přestože při představě, že by opravdu měla pozřít rybu, svraštila nos. Alex však viděl v jejích modrých očích úlevu.
Když si odešla hrát na počítači, Alex pomohl Sue s nádobím.
"Je v pořádku," řekl. "Jen si budeme muset dávat větší pozor, na co se dívá. V tom je ten problém - nerozpozná, co je realita, a co je jenom jako... Hej, co je?" zeptal se.
Protože jeho chmurně se tvářící manželka stále utírala již naprosto suchý talíř.
"Ále nic. Já jen... Nikdy jsem si neuvědomila, že vlastně chodíš do té divočiny sám. Člověk pořád myslí na to, že ho někdo přepadne ve městě, ale tam je aspoň spousta dalších lidí, kteří mu můžou pomoct. A za pár minut je u tebe policie."
Alex ji objal. "Ale my se přece nebavíme o nějaké džungli. Vždyť je to jen pár hodin severně odtud."

"Já vím. Ale dokud se Jessie neozvala, nikdy mě nenapadlo mít strach."
Alex ustoupil a zamával před ní přísně vztyčeným prstem. "Tak hele, mladá dámo. Ty už se taky nebudeš dívat na televizi."
Sue se zasmála a plácla ho po zadku. "Spěchej domů. A ty ryby očisti ještě předtím, než se vrátíš. Vzpomínáš na ten svinčík posledně?"
"Ano, paní."
"Poslyš, miláčku," pokračovala manželka, "ty ses opravdu na střední škole pral?"
Alex pohlédl k Jessičině pokoji a zašeptal: "Ty tři kola, jak jsem o nich mluvil..., to byly spíš tři vteřiny. Strčil jsem do Pata, on strčil do mě a ředitel nás oba poslal domů s poznámkou."
"Však já si nemyslela, že ty a John Wayne máte něco společného."
Její úsměv pohasl. "Bezpečný návrat," vyslovila formulku, která byla v její rodině tradičním pozdravem na rozloučenou.
A ještě jednou ho políbila.
177
Alex sjel z dálnice, přepnul Nissana Pathfinder na pohon všech čtyř kol a vyrazil po polní cestě k Wolf Lake, rozlehlému hlubokému jezeru v pohoří Adirondacks. Když vjížděl hlouběji do hustého lesa, dospěl k závěru, že s dcerkou vlastně souhlasí.
Monotónní krajina potřebovala sluneční světlo. Březnová obloha byla šedivá a větrná a stromy bez listí se černaly časně ranním deštěm. Napadané větvičky a kmeny posévaly neuspořádaný les jako zkamenělé kosti.
Alex pocítil v žaludku dobře známou svíjivou úzkost. Napětí a stres - kletby jeho života. Pomalu oddechoval a nutil se k příjemným myšlenkám na manželku a na dceru.
No tak, chlapče, řekl si v duchu. Přijel ses sem uvolnit. Žádný jiný smysl tenhle výlet nemá. Takže se uvolni.
Ujel v houstnoucím lese další kilometr a půl.
Liduprázdno.
Venku nebylo chladno, ale hrozba deště pravděpodobně odradila ostatní víkendové rybáře. Jediným vozidlem na míle daleko byl rozhrkaný pickup, zablácený a otlučený. Alex urazil ještě padesát metrů k místu, kde cesta končila, a zaparkoval.
Čerstvá vůně vody ho táhla kupředu. V jedné ruce nesl bedýnku s náčiním a udici, ve druhé oběd a termosku. Prodíral se bílými borovicemi, jalovci a bolehlavem, procházel přes malé pahorky obrostlé mechem. Prošel kolem stromu, na němž sedělo sedm obrovských černých vran. Zdálo se, že ho ze svého bidla připomínající ohlodanou kost zvědavě pozorují. Konečně se vynořil z lesa a sešel po kamenitém svahu k jezeru.
Dospěl až ke břehu úzké mělké zátoky a zadíval se na vodu. Jezero mohlo mít na šířku dobrý kilometr a půl, hladina byla měňavě šedá, uprostřed se čeřila, avšak blíže ke břehům se vyhlazovala jako plátno. Ponurost krajiny v něm nevyvolávala žádný obzvláštní smutek, ale zároveň ho nezbavovala neklidu. Zavřel oči a chvíli vdechoval čistý vzduch. Ten ho však neupokojil a místo toho v něm vyvolal jakýsi nával emocí - snad nějaký strach, syrový a elektrizující. Alex se otočil a byl si jist, že ho někdo sleduje. Nespatřil sice ani živáčka, ale přesto nebyl přesvědčen, že je
178
zde sám; les byl příliš hustý, příliš neprostupný. Někdo ho snadno mohl špehovat hned z tisícovky různých zákoutí.
U-klid-ni se, říkal si Alex a v duchu toto sloveso natahoval. Město jsi nechal za sebou a s ním i pracovní problémy, napětí, stres. Zapomeň na to. Jsi tady, aby ses uklidnil.
Další hodinu s jakousi pomstychtivou vášní lovil ryby - nejprve na těsto a poté na mušky. Splávek mu několikrát zacukal, ale ryba se nikdy nechytila. V jednom okamžiku, právě když vyhodil zelenou návnadu připomínající žábu, za sebou zaslechl prasknutí

větvičky. Rychle se otočil a zadíval se do lesa. Nikdo.
Vybral si jinou návnadu a upřel pohled na dokonale uspořádaný a čistý box na náčiní, který s sebou nosil. Uvnitř ležel bezvadně udržovaný a nabroušený rybářský nůž. Alex si letmo vzpomněl na otce, jak kdysi před mnoha lety sundal opasek, omotal si konec kolem pěsti a poručil malému Alexovi, aby si sundal džínsy a ohnul se. "Nechal jsi venku ten šroubovák, chlapče. Kolikrát ti musím říkat, že se máš k nářadí chovat s úctou. Olejovat to, které reziví, sušit to, které se kroutí, a všechny nože udržovat ostré jako břitva. A teď dostaneš pět na zadek za to, žes ten šroubovák zničil. Tak pojď. Jedna..."
Alex se nikdy nedozvěděl, o jakém šroubováku otec mluví. Pravděpodobně žádný neexistoval. Avšak od té doby Alex-chlapec a pak i Alex-muž vždy pečlivě olejoval, sušil a brousil.
Zároveň však věděl, že otcův přístup je od základu špatný. On dokáže Jessii-Bessii naučit pořádku i bez toho, aby se uchyloval k výbuchům hněvu, k bití a ke křiku - ke všem těm traumatům, jejichž důsledky nesl on sám v sobě navěky.
Myšlenky na otce v něm znovu vyvolaly úzkost, ač se předtím přece jen dokázal na chvíli uklidnit. Vzpomněl si na ranní rozhovor s dcerou - o praní, o tyranech ze školního dvorku - a také tyto myšlenky v něm vyvolávaly nejistotu. Alex věděl, že v sobě vždycky všechno dusí. Napadlo ho, že kdyby se byl tehdy otci postavil a promluvil si s ním jako rovný s rovným, možná by nyní necítil napětí a stres tak bolestně. On však měl ve zvyku volit vždy schůdnější cestu a vyhýbat se konfrontacím.
Pěstní souboje..., nové pojetí svépomoci, zasmál se v duchu.

Netečně rozhodil ještě několik návnad, zbytek pak zavěsil na naviják a vyrazil podél pobřeží na východ. Opatrně našlapoval z kamenu na kámen a celou dobu se přitom díval pod nohy, aby neuklouzl. Jednou totiž málem spadl do chladné černé vody, neboť při chůzi pozoroval odraz rychle se pohybujících mračen, šedivých a ještě šedivějších, na olejnaté hladině u nohou.
Protože se dnes díval, kam šlape, všiml si toho muže až ve chvíli, kdy ho od něj dělily tři až čtyři metry. Zastavil se. U břehu se krčila postava - zřejmě řidič toho pickupu, předpokládal Alex. Muži mohlo být kolem pětačtyřiceti let, na sobě měl džínsy a pracovní košili. Byl vyzáblý a šlachovitý a měl liščí obličej, který ještě podtrhovalo dvoudenní až třídenní strniště. Pravou ruku měl zvednutou nad hlavu a držel v ní pozinkovanou trubku. Levou rukou pak tiskl na kameni ocas zmítající se lesklé štiky.
Pohlédl na Alexe, změřil si pohledem jeho drahé značkové oblečení, udeřil trubkou rybu do hlavy a okamžitě ji zabil. Hodil ji do kbelíku a sebral udici.
"Jak se daří?" zeptal se Alex.
Muž pokýval hlavou.
"Berou?"
"Trochu." Rybář znovu pohlédl na Alexův oděv, přešel ke břehu a začal rozhazovat návnadu.
"Já nechytil vůbec nic."
Muž asi minutu mlčel a rozhazoval návnadu daleko do jezera.
"Nač chytáte?" zeptal se konečně.
"Na mušky. Na patnáctilibrový vlasec. A dvanáctipalcový návazec."
"Á." Jako by to vysvětlovalo, proč jsem nic nechytil. Nic dalšího muž nedodal. Alex cítil, jak se v něm úzkost třepetá jako havraní křídla. Rybáři obvykle patřili mezi nejpřátelštější sportovce a ochotně se dělili o poznatky stran návnad a lokalit. Rozhodně se nechovali tak, jako by soupeřili o jedinou rybu v celém tomhle zatraceném jezeře, pomyslel si Alex.
Copak je tak těžké být zdvořilý? přemýšlel. Kdyby se lidi chovali, jak mají, kdyby se chovali tak slušně, jak tvrdil Jessii, celý svět by byl jiný - chyběla by v něm nenávist, zloba i vystrašené

malé holčičky. Chlapci by se nebáli otců a nevyrostli by z nich úzkostní muži.
"Kolik máte hodin?" zeptal se Alex.
Muž pohlédl na kombinaci kompasu a hodinek, která mu visela na opasku. "Půl jedné. Plus minus."
Alex kývl na nedalekou lavičku. "Nevadí, když tady poobědvám?"
"Jak je libo."
Alex se posadil, otevřel pytlík a vytáhl z něj sendvič a jablko. Jeho ruka přitom nahmatala i něco dalšího - arch papíru složeného na čtvrtiny. Alex ho rozložil a pocítil nával emocí. Jessica mu pastelkami, které jí minulý měsíc koupil k narozeninám, nakreslila obrázek. Byl na něm on - čerstvě oholený muž s hranatou čelistí a hustými černými vlasy -, jak tahá z vody žraloka asi desetkrát většího než on. Ryba měla v očích zděšený výraz. Pod žraloka Jessie napsala:
Ryby pozor..., venku je táta!!!
- Jessica Bessie Mollanová
Alex si znovu láskyplně vzpomněl na rodinu a jeho vztek se rozptýlil. Pomalu snědl sendvič se sekanou a otevřel termosku. Uvědomoval si, že druhý rybář civí jeho směrem. "Hej, pane, nedal byste si kávu? Manželka mi uvařila francouzskou praženou. Speciální druh."
"Já kafe nemůžu. Kvůlivá žaludku." Zadíval se jinam, aniž se usmál. Dokonce mu ani nepoděkoval. Sebral náčiní a zamířil k pařezu, hladce odřezanému zhruba v metrové výšce, takže z něj vznikl jakýsi stůl, a potřísněnému zašlou krví. Postavil na zem kbelík, který nesl s sebou, a vytáhl z něj rybu. Dlouhým ostrým nožem jí rychle odkrojil hlavu, rozřízl jí kluzké břicho a prsty jí vyvrhl vnitřnosti. Ty poté spolu s hlavou odhodil tři metry vedle sebe do hejna čekajících vran, které se o mokré a lepkavé maso začaly hlučně prát. Vyčištěnou mrtvou rybu pak vrátil zpět do zkrvaveného kbelíku.
Alex se rozhlédl kolem sebe a zjistil, že jsou úplně sami. Jediný zvuk zde představovalo tiché čeření jezerní vody a krákání šílených
181
vran. Chtěl si ukousnout sousto sendviče, ale při pohledu na ptáky trhající kluzké rybí vnitřnosti se mu udělalo nevolno, a tak jídlo odložil stranou.
Ve stejném okamžiku si všiml kusu papíru na zemi. Podle všeho ho z vývěsky na odpočívadle strhl vítr, případně ho z ní odlepil déšť. Alexe přemohla zvědavost, a tak k papíru přistoupil a zvedl ho. Arch byl sice promočený, ale jednotlivá slova se dala rozeznat. Oznámení však nepocházelo od místního rybářského a loveckého svazu. Bylo od okresního šerifa.
Alex pročítal strohé sdělení a cítil přitom rychlé a neklidné chvění v žaludku. Šerif v oznámení nabízel odměnu padesáti tisíc dolarů za informace o pachateli, který ve státním parku Wolf Lake a okolí zavraždil čtyři osoby. Všechny byly ubodány, ale žádná z vražd neměla podle všeho loupežný motiv - obětem se ztratilo pouze několik málo cenností. Předpokládalo se, že vraždy spáchal tentýž člověk, který minulý měsíc zavraždil v jednom státním parku v Connecticutu dva turisty. Nikdo pachatele pořádně neviděl, i když ho jakýsi svědek popsal jako štíhlého pětačtyřicátníka.
Alexovi naskočila husí kůže a vzhlédl směrem k rybáři.
Muž byl pryč.
Jeho náčiní zde však zůstalo. Rybář zde všechno nechal a zmizel v lese. Vlastně téměř všechno - Alex si všiml, že nůž si s sebou vzal.
Oznámení úřadu šerifa mu vypadlo z rukou. Znovu se zkoumavě zadíval do lesa a opsal přitom kruh. Nikde ani stopy. Ani jediný zvuk.
Alex polkl zbytek kávy, na kterou už neměl chuť, a zhluboka se nadechl. Uklidni se, poručil si ostře. Uklidni, uklidni, uklidni...

Nechoď, táti... Prosím.
Zašrouboval na termosku víčko a všiml, jak se mu silně třesou ruce. Neozvalo se v lese za ním prasknutí? Těžko říct; v hlavě mu burácela úzkost. Zamířil po kamenité stezce hlouběji do lesa. Urazil však pouhých pár metrů.
Jeho boty L. L. Beán v ceně tří set dolarů uklouzly na hladké žule a Alex se zřítil do mělké strže. Krabice s náčiním se přitom otevřela a její obsah se vysypal do vlhké půdy. Alex sám dopadl
182
na nohy, ale narazil přitom na kámen, a tak se překulil na záda, chytil se za nohu a vykřikl.
Hlasitě sténal a kolébal se sem a tam. "Á, to bolí... Proboha..."
Vtom se opodál ozvalo zašoupání nohou. Šlachovitý rybář se na něj díval z horního okraje strže. Obličej měl postříkaný krví od energického čištění ryby. Za ním zběsile krákaly vrány.
"Můj kotník," zasténal Alex.
"Hned vám přijdu na pomoc," řekl rybář pomalu. "Nehýbejte se."
Místo aby sestoupil do strže stejnou cestou, kterou upadl Alex, však zmizel za vysokým skaliskem trčícím ze země.
Alex znovu zaúpěl. Chtěl na muže zavolat, ale pak se zarazil. Chvíli pozorně naslouchal, ale vůbec nic neslyšel. O chvíli později se však zezadu přiblížily mužské kroky - muž obešel strž a nyní se k Alexovi blížil úzkou soutěskou mezi dvěma obrovitými skalisky.
Alex se stále oběma rukama držel za nohu a cítil přitom, jak mu srdce tluče děsivou úzkostí. Natočil se tak, aby v okamžiku rybářova příchodu k němu ležel čelem.
Kroky se přiblížily.
"Haló?" zvolal Alex zajíkavě.
Žádná odpověď.
Zvuk bot na písku se proměnil ve zvuk bot na kamení a neupravený muž se konečně vynořil z lesa. V levé ruce nesl malou kovovou krabici.
Zastavil se přímo nad Alexem, prohlédl si ho a řekl: "Škoda, že jsem si byl zrovna v auťáku pro oběd." Kývl na kovovou krabici. "Byl bysem vám řekl, že to kamení je kluzčí než ouhoři. Bezpečnější je to obejít. Ale nebojte. Ňákou dobu jsem dělal zdravotníka. Ukažte mi ten váš kotník." Přikrčil se a dodal: "A omlouvám se, že jsem na vás koukal, jako byste spad z vesmíru, pane. Co začaly ty vraždy, každýho si nejdřív pořádně prohlídnu."
Pral ses někdy, táti?
"Žádný strach," zamumlal muž a upřel pozornost na Alexovu nohu, "než se nadějete, budete zas jako rybička."
Ne, zlato, já se peru nerad... Mnohem raději využívám momentu překvapení.
183
Alex vyskočil a napřáhl ruku s vlastním nožem. Uskočil za užaslého rybáře a chytil ho do kravaty. Cítil nemyté vlasy, špinavé šaty a štiplavý zápach rybích vnitřností. Zarazil mu nůž do břicha až po střenku z paroží. Muž pronikavě zaječel.
Když Alex nenuceně pohyboval čepelí vzhůru až ke klíční kosti otřásajícího se muže, s rozkoší konstatoval, že stejně jako u ostatních obětí zde i v Connecticutu jeho úzkost, která v něm celý den kolotala, zázračně zmizela - rozplynula se právě v okamžiku, kdy oběti zemřely. Kromě toho si Alex povšiml, že hra na zraněného rybáře je stále účinnou metodou, jak zbavit oběti podezření. Přesto ho poněkud znepokojovalo to šerifovo oznámení - v době poslední vraždy ho zřejmě někdo zahlédl. No jo, zavtipkoval Alex v duchu, budu si muset najít jiný revír. Možná je čas přesunout se do Jersey.
Pomalu položil muže na záda na zem, kde se ještě nějakou dobu chvěl. Pohlédl na cestu, ale park byl stále opuštěný. Sklonil se a s příjemným úsměvem na rtech pečlivě muže prohledal. Ne, nebyl ještě dočista mrtvý, ale zakrátko už bude - možná ještě

dříve, než na něm začnou pracovat vrány.
A možná ne.
Vylezl zpátky na stezku a dal si druhý šálek kávy - ten mu nesmírně chutnal; Sue byla na presso opravdový mistr. Nato svědomitě setřel z nože krev. Nejen proto, že nechtěl na místě činu zanechat žádné důkazy, ale také proto, že si vzal od otce řádné ponaučení: vždy olejoval, sušil a brousil.
Když se Alex Mollan vrátil toho dne večer domů, zjistil, že v televizi běží 60 minut, Jessica a Sue sedí na gauči před obrazovkou a společně ujídají z obrovské misky popcorn. Potěšilo ho, že dnešní díl pojednává o přehmatech při zadávání jakési vládní zakázky, a ne o vraždě, znásilnění nebo čemkoliv jiném, co by mohlo malou holčičku rozrušit. Přistoupil k nim a pevně obě objal.
"Ahoj, Jessie-Bessie, jak se má nejlepší dcera na světě?"
"Stýskalo se mi po tobě, táti. Pekly jsme s mámou perníkové chlapečky a holčičky a já upekla pejska."
184
Alex zamrkal na Sue a viděl jí ve tváři, jak ji těší, že v něm pobyt na rybách navodil tak dobrou náladu. Ještě více ji však potěšilo, když jí vzápětí oznámil, že všechny ryby, které dnes ulovil, byly podměrečné, takže je musel hodit zpátky do vody. Sue byla pro každou špatnost, ale pod pojmem "ryby" si představovala krmi podávanou mužem v černém žaketu, který ji zároveň odborně vykostí, zatímco člověk popíjí příjemně vychlazené bílé víno.
"Přinesl jsi mi něco, táto?" zeptala se Jessica plaše, naklonila hlavu a nechala své dlouhé světlé vlasy splynout přes rameno. Jednou z ní bude lamačka chlapských srdcí, pomyslel si Alex, jako ostatně často.
"To víš, že ano."
"Něco do naší sbírky?"
"Jo."
Sáhl si do kapsy a podal jí dárek.
"Co to je, táti? Né, ty jsou vážně skvělé!" řekla a jeho srdce zaplesalo radostí, když viděl, jak dcerka bere hodinky do ruky.
"Koukej, mámo, to nejsou jenom hodinky. Mají taky zabudovaný kompas. A můžeš si je dát na opasek. To je bájo!"
"Líbí se ti?"
"Vyrobím si na ně zvláštní krabičku," řekla dívka. "Jsem ráda, že už jsi doma, táti."
Pevně Alexe objala, ale to už na ně z jídelny volala Sue, že večeře je na stole a jestli by, prosím, mohli přijít a posadit se.
185

Nokturno
Pozdní večer na manhattanské West Side.
Mladý pochůzkář Anthony Vincenzo procházel Central Parkem, vdechoval zamlžený jarní vzduch a přemýšlel, jestli se opravdu strhne průtrž mračen, kterou avizoval meteorolog na Kanálu 9.
Po chvíli odbočil Tony Vincenzo na západ, přešel přes Columbus a poté přes Broadway a jedním uchem přitom poslouchal praskání statické elektřiny linoucí se z kombinovaného mikrofonu a reproduktoru vysílačky Motorola, který měl připíchnutý na rameni uniformy pod černým pršiplášťem.
Podíval se na hodinky. Skoro jedenáct. "Ksakru," ulevil si a přidal do kroku. Dnes měl špatnou náladu, protože většinu služby strávil na stanici, kde sepisoval zatykací zprávu a pak doprovázel pachatele - mladého kleptomana - do Bellevue, protože se po zatčení předávkoval drogami. Pravděpodobně ještě před ohledáním spolkl celou dávku, kterou měl u sebe, aby mu státní zástupce nemohl ke krádeži napařit i přechovávání drog. Takže ho teď nečekalo jen obvinění za heroin nebo metamfetamin, ale návdavkem taky pumpování žaludku. To jsou lidi. Panejo.

Každopádně Tony kvůli tomuhle pachateli přišel o nejlepší část pochůzky.
Každý večer během poslední hodiny se Tony Vincenzo náhodou či úmyslně ocitl v okolí Západní Sedmdesáté, kde se shodou okolností nacházela newyorská koncertní síň, tmavě hnědý sál z minulého století. Budova nebyla příliš zvukotěsná, takže když se člověk postavil k některému oknu, mohl snadno zaslechnout útržek představení. Tony to pokládal za příjemný funkční požitek.
A cítil, že má na něj nárok; policistou se chtěl stát už od dětství, avšak nechtěl být jen tak ledasjakým policistou - toužil se stát detektivem.
Potíž vězela v tom, že mu bylo pouhých pětadvacet a získat zlatý odznak bylo v dnešní době pro takového mladíka
186
zatraceně těžké. Čekaly ho ještě další čtyři roky či pět let nudných pochůzek, než se někdo vůbec začne zaobírat možností převelet ho na oddělení detektivů.
Když už tedy musel šlapat rajón, hodlal ho šlapat po svém.
S jedním či dvěma funkčními požitky. A tím rozhodně nemínil bezplatné koláčky a kávu; on toužil po hudbě.
Kterou miloval téměř stejně silně jako práci policisty.
Jakoukoliv hudbu. Doma měl cédéčka se Squirrel Nut Zippers.
Měl elpíčka Tonyho Bennetta z padesátých let a desky Django Reinhardta z let čtyřicátých. Měl Dianu Rossovou na pětačtyřicítkových singlech a Fatse Wallera na osmasedmdesátkách.
Bílé album od Beatles měl na všech nosičích, jaké kdy lidstvo poznalo:
CD, LP, osmistopák, kazeta, magnetofonový pásek.
Kdyby se prodávalo ve flašinetové úpravě, měl by doma i tu.
Tony miloval také klasickou hudbu, kterou si oblíbil už v dětství.
Což bylo pro člověka vyrůstajícího v brooklynském Bay Ridge docela riskantní, protože kdyby se k tomu někomu přiznal, mohl by po škole dostat na parkovišti pořádnou nakládačku.
Přesto tuto hudbu poslouchal a přiznával to. Lásku ke klasice zdědil po rodičích. Jeho matka hrála na varhany na pohřbech, než otěhotněla a narodil se jí první ze tří Tonyho starších bratrů. Pak této práce nechala, ale dál doma celé rodině hrála na staré pianino, které stálo v obývacím pokoji jejich řadového domku na Čtvrté.
Také Tonyho otec se v hudbě vyznal. Hrál na tahací harmoniku a na citeru a vlastnil dobrou tisícovku elpíček, vesměs s operami a klasickými italskými písněmi.
Když dnes večer přistoupil k požárnímu východu z koncertního sálu, kde s oblibou dřepěl a poslouchal představení, uslyšel finále jakési symfonie a po něm frenetický potlesk a výkřiky.
Z plakátu věděl, že dnes večer vystupuje Nový americký symfonický orchestr s programem sestávajícím výlučně z děl Mozartových.
Tony vztekle mlaskl, neboť mu bylo líto, že tento koncert neviděl.
Mozarta měl rád; jeho otec si pouštěl elpíčko s Donem Giovannim tak dlouho, až se úplně ošoupalo. (Vždycky přitom chodil po obývacím pokoji, pokyvoval hlavou do rytmu a mumlal: "Mozart je dobrý, Mozart je dobrý.")
187
Diváci začali proudit ven. Tony si vzal leták s upoutávkou na příští koncert a rozhodl se, že zůstane okounět u východu pro účinkující. Párkrát se mu zde naskytla příležitost promluvit si s hudebníky, což někdy bylo velké vzrůšo.
Došel až na roh, odbočil doprava a ocitl se přímo uprostřed ozbrojené loupeže.
Šest metrů od něj držel mladý muž v masce, teplákové soupravě a teniskách pistoli, jejíž hlaveň mířila skrz přední kapsu jeho černé mikiny na vysokého a pečlivě upraveného muže v smokingu - byl to jeden z hudebníků, zhruba pětapadesátiletý muž.
Lupič šel po jeho houslích.
"Ne," kňoural muž, "neberte mi je. To nemůžete!"

Tony vytasil služebního glocka, přikrčil se a promluvil do mikrofonu: "Pochůzkář tři osm osm čtyři, na rohu Sedmasedmdesáté a Riverside probíhá loupež. Potřebuji okamžitě zálohy. Podezřelý je ozbrojen."
Pachatel i oběť ho zaslechly a otočily se k němu.
Lupičovy oči se vytřeštily hrůzou, když se policista ještě více přikrčil a zaujal palebný postoj s oběma rukama na pistoli. "Ruce nahoru!" zaječel. "Tak dělej! Okamžitě!"
Chlapec však propadl panice. Na okamžik ztuhnul a pak vystrčil hudebníka před sebe jako štít. Vysoký hudebník stále zoufale svíral pouzdro od houslí.
"Prosím vás! Neberte mi je!"
Tony se roztřesenýma rukama pokusil zamířit na lupičovu hlavu. I ty malé plošky kůže, které mu prosvítaly pod kuklou, však byly stejně černé jako ona a navíc se mísily s pouličními světly. Rozhodně nepředstavovaly zřetelný cíl.
"Ani se nehni," poručil chlapec nakřáplým hlasem. "Jinak ho zabiju."
Tony se napřímil a zvedl levou ruku dlaní ven. "Dobře, dobře. Heleď, nikdo zatím nepřišel k úrazu," řekl. "Můžeme se nějak domluvit."
V dálce se ozvaly sirény.
"Dej to sem!" osopil se lupič na hudebníka.
"Ne!" Hudebník se otočil a ohnal se pěstí po jeho hlavě.
188
"Přestaňte!" vykřikl Tony. Byl si jist, že uslyší výstřel a uvidí muže padat k zemi. Pak bude muset zacílit, stisknout spoušť vlastní zbraně a dopustit se svého prvního zabití při výkonu služby.
Lupič ovšem nevystřelil. V tom okamžiku se otevřely dveře služebního východu a na ulici vyšlo asi šest dalších hudebníků. Spatřili, co se děje, a v panice se rozprchli - někteří se přitom ocitli přímo mezi Tonym a lupičem. Chlapec toho využil, vytrhl housle z hudebníkova sevření, otočil se a dal se na útěk.
Tony zvedl pistoli a vykřikl: "Stůj!"
Lupič však běžel dál. Tony mu namířil na záda a začal zesilovat tlak na spoušť. Pak se ovšem zarazil a sklopil pistoli.
Povzdechl si a sprintem vyrazil za chlapcem, ale ten mu mezitím stačil zmizet. O chvíli později zaslechl Tony túrování motoru, od obrubníku se odlepilo staré šedé auto - Tony nerozeznal značku ani typ - a vyrazilo z centra. Tony ohlásil únik, odběhl k oloupenému hudebníkovi a pomohl mu na nohy. "Jste v pořádku, pane?"
"Ne, vůbec nejsem v pořádku," odsekl muž a chytil se za prsa. Zdeptaně se skláněl, obličej měl celý brunátný a z čela se mu řinul pot.
"On vás postřelil?" zeptal se Tony v domnění, že pokud lupič střílel z dvaadvacítky nebo pětadvacítky, nemusel výstřel zaslechnout.
Hudebník však měl na mysli něco jiného.
S očima přimhouřenýma vztekem se napřímil. "Ty housle," řekl mírně, "to byly stradivárky. Stály víc než půl milionu dolarů." Upřel na Tonyho pronikavý pohled. "Proč jste ho, kčertu, nezastřelil, důstojníku? Proč?"
Tonyho nadřízený, seržant Vic Weber, se na místo činu dostavil jako první, následován dvěma detektivy z okrsku.
A když se poté rozkřiklo, že Edouardu Pitkinovi, dirigentovi, skladateli a prvnímu houslistovi Nového amerického symfonického orchestru, ukradli drahocenný nástroj, objevili se na místě i čtyři detektivové z ústředí. A také média, pochopitelně. Mraky médií.
189

Pitkin, stále jako ze škatulky s výjimkou lehce roztržených kalhot smokingu, stál s rukama zkříženýma na prsou a hněvem

vepsaným do tváře. Zdálo se, že má potíže s dechem, ale zdravotníky od sebe přitom odháněl jako dotěrné mouchy. Otočil se k Weberovi a řekl: "To je nepřijatelné. Naprosto."
Weber, šedovlasý muž připomínající spíše armádního než policejního seržanta, se mu to pokusil vysvětlit: "Pane Pitkine, moc mě ta ztráta mrzí.
"Ztráta? Vy mluvíte, jako by mi ukradli kreditní kartu."
"...ale policista Vincenzo nemohl nic jiného dělat."
"Ten kluk mě chtěl zabít a on...," Pitkin kývl směrem k Tonymu, "...ho nechal pláchnout. I s mýma houslema. Druhý takový nástroj na světě není."
To není tak docela pravda, pomyslel si Tony, jehož otec u jídelního stolu s oblibou sypal z rukávu perličky o hudbě, zatímco matka sypala na talíř tortellini. Dodnes si Tony vzpomínal, jak otec s nábožnou úctou vyprávěl manželce a dětem, že na světě existuje asi šest set kusů houslí z dílny Antonia Stradivariho - a že přibližně polovinu z tohoto počtu vyrobil tento italský řemeslník sám. Tony se nicméně rozhodl, že se o tuto informační lahůdku nebude momentálně s houslistou dělit.
"Vše proběhlo podle předpisů," pokračoval Weber, jehož jedinečnost ukradené položky nijak zvlášť nezajímala.
"No, v tom případě by se měly ty předpisy změnit," odsekl Pitkin.
"Neměl jsem volnou palebnou dráhu," řekl Tony a měl na sebe vztek, že cítí potřebu obhajovat se před civilistou. "Navíc nemůžete podezřelého jen tak střelit do zad."
"Byl to zločinec," řekl Pitkin. "A proboha, vždyť on ani nebyl..., vždyť to byl černoch."
Weberův obličej ztuhnul. Pohlédl na hlavního detektiva, obtloustlého muže po čtyřicítce, který obrátil oči v sloup.
"Omlouvám se," dodal Pitkin rychle. "Já jen, že je to fakt děsivé, když vám někdo dloubá pistolí do žeber."
"Hej," křikl z davu jakýsi reportér. "Nechcete učinit prohlášení?"
Tony se chystal něco říct, ale detektiv ho předešel:
"Momentálně žádné prohlášení. Za půl hodiny pořádá náčelník tiskovou konferenci."
K Pitkinovi přistoupil další detektiv. "Co nám můžete říct o útočníkovi?"
Pitkin se na okamžik zamyslel. "Myslím, že měřil takových metr osmdesát..."
"Metr osmdesát pět," opravil ho Tony. "Byl vyšší než vy." Při výšce necelých sto sedmdesáti centimetrů byl dobrým pozorovatelem výšky ostatních.
Hudebník pokračoval: "Byl urostlý." Pohlédl na Webera. "Byl to Afroameričan. Na sobě měl černou kuklu a černou teplákovou soupravu."
"A červenočerné tenisky Nike Air," dodal Tony.
"A taky drahé hodinky. Rolexky. Zajímalo by mě, koho zabil, aby k nim přišel." Zpražující pohled nyní mířil na Tonyho.
"A taky by mě zajímalo, koho zabije příště. Teď když utekl."
"Ještě něco?" dotázal se detektiv věcně.
"Počkejte. Na něco si vzpomínám. Měl na rukou prášek. Bílý prášek."
Detektivové se na sebe zadívali a jeden z nich řekl: "Drogy. Koks. Nebo možná heroin. Zřejmě si potřeboval prásknout a vy jste se ocitl v nesprávnou dobu na nesprávném místě. Dobře, pane, to je užitečná informace. Aspoň se můžeme od něčeho odrazit. Budeme na tom dělat."
Odkvačili ke svému černému fordu a vyřítili se pryč.
K Weberovi, Tonymu a houslistovi přistoupila mladá žena v červených šatech. "Pane Pitkine, já jsem z úřadu starosty," oznámila. "Jeho ctihodnost mě požádala, abych vám jménem lidu státu New York vyjádřila jeho nejhlubší omluvu. Nepolevíme v úsilí, dokud ty housle nezískáme zpátky a nevsadíme vašeho útočníka za mříže."
Pitkin se však ani trochu neuklidnil. "To mám za to, že chodím

na takováhle místa...," vyštěkl a ukázal na koncertní síň, přestože měl možná na mysli celé město. "Od této chvíle budu dělat jen studiové nahrávky. K čemu je vůbec tohle hraní dobré? Lidi tam sedí jako dřeva, kašlou, smrkají a už se ani pořádně neoblíknou.
190 191
Víte, jaké to je hrát Brahmse pro lidi v džínsech a tričkách...?
A potom se stane tohle!"
"Uděláme, co je v našich silách, pane," zopakovala žena. "To vám slibuji."
Houslista ji však neslyšel. "Ty housle. Stály mě víc než barák."
"No...," začala žena.
"Pocházejí z roku 1722. Hrál na nich Paganini. Pět let je vlastnil Vivaldi. Byly v orchestřišti při premiéře La Bohéme. Doprovázely Carusa a Marii Callas, a když mě Domingo požádal, abych s ním hrál v Albert Hall, hrál jsem na tento nástroj..."
Sklouzl pohledem k Weberovi a s nelíčenou zvědavostí se zeptal: "Chápete, co vám sděluji?"
"Moc ne, pane," odvětil seržant zvesela a otočil se k Tonymu. "Pojďte, chci si s vámi promluvit."
"Vy se v hudbě vyznáte. Co je to, ksakru, za chlapa?" zeptal se ho Weber, když spolu stáli pod požárním východem. Ještě stále nepršelo, ale mlha již vytvářela husté a chladné chuchvalce.
"Pitkin? To je dirigent a zároveň skladatel. Chápete. Něco jako Bernstein."
"Kdo?"
"Leonard Bernstein. West Side Ston/."
"Ach tak. Chcete říct, že je slavný."
"Chápejte to tak, že je to Mick Jagger klasického žánru."
"Ksakru. Takže na nás spočívají zraky celého světa, co?"
"Asi ano."
"Řekněte mi pravdu. Opravdu jste nemohl pachatele zneškodnit?"
"Ne-é," řekl Tony. "Když stál čelem ke mně, neměl jsem volnou palebnou dráhu a pozadí. Kulka mohla zasáhnout cokoliv. A potom už jsem viděl jen jeho záda."
Weber si povzdechl a jeho obličej byl nyní ještě mrzutější než obvykle. "No, takže tu mediální smršť zřejmě budeme muset skousnout." Podíval se na hodinky. Byla téměř půlnoc. "Už máte po službě. Sepište zprávu a jeďte domů."
Tony zvedl ruku. "Chci vás o něco poprosit."
"Copak?"
192
"Moje jedenáct-osmnáctka."
Žádost o převelení na oddělení detektivů. Která momentálně ležela mezi zhruba třemi tisícovkami stejných žádostí. Nebo lépe řečeno pod třemi tisícovkami stejných žádostí.
Prohnaný starý seržant se dovtípil. Zašklebil se. Jednou z věcí, která mohla posunout žádost na vrchol hromádky, bylo dopadení všeobecně známého pachatele - několikanásobného vraha nebo člověka, který zastřelil policistu či kupříkladu jeptišku. Případně chlápka, který ukradl housličky za půl milionu babek a ztrapnil samotného starostu.
"Vy se chcete na tom případu podílet," odtušil Weber.
"Ne," odpověděl Tony s vážnou tváří. "Já ho chci celý."
"Celý ho mít nemůžete. Ale můžu vám dát čtyři hodiny. Půl služby. Ovšem žádný přesčas. A budete spolupracovat s detektivy."
Seržant pohlédl mladému policistovi do očí. "Jenže vy nehodláte spolupracovat s detektivy, co?"
"Ne."
Weber chvíli přemýšlel. "No dobře. Ale poslyšte - aby to celé vyšlo, Vincenzo, potřebujeme i pachatele. Nejenom ty zatracené skřipky." Škubl hlavou k ženě z úřadu starosty. "Potřebujou za to někoho ukřižovat."
"Rozumím."
"Tak běžte. Čas letí."

Tony vyrazil na východ ke stanici. Pak se ovšem zastavil a vrátil se k Pitkinovi a starostově asistentce. Zadíval se na hudebníka. "Měl bych jednu otázku. Zmiňoval jste se o Paganinim, že?"
Pitkin zamžoural. "Ano, zmiňoval. A co má být?"
"Totiž, znám o Paganinim takovou historku. Jeho přátelé se jednou rozhodli, že ho trochu poškádlí... A tak napsali nějaký houslový kus, který byl tak složitý, že se nedal zahrát. Prostě to nebylo v možnostech lidských rukou. Nechali noty na stojanu a pozvali ho dovnitř. Paganini vstoupil do sálu, podíval se na noty, odešel do kouta, sebral tyhlety housle a naladil je. A pak, podržte se, pohlédl na své přátele a usmál se. A dokonale celé dílo zahrál. Zpaměti. Úplně je dorazil. Skvělá historka, co říkáte?"
Pitkin na Tonyho chvíli chladně civěl. "Měl jste toho člověka zastřelit, policisto." Otočil se a nasedl do limuzíny. "Do Sherry--Netherlandu," oznámil. Dveře se zabouchly.
193
Tony zavolal ze stanice Jean Marii a řekl jí, ať na něj nečeká. Že má zvláštní úkol.
"Ale není to nic nebezpečného, že ne, miláčku?"
"Ne, oni jen chtějí, abych jim pomohl s případem toho nadutého muzikanta."
"Vážně? To je skvělé."
"Pěkně se vyspi. Miluju tě."
"Já tebe taky, Tony."
Nato se Tony převlékl do civilních šatů a vlastním autem vyrazil z centra. Džínsy a tenisky měl na sobě pouze kvůli pohodlí: na místě, kam měl namířeno - do kulečníkové herny Johnnyho B. na Stopětadvacáté ulici -, totiž stejně nemohl hrát tajného agenta, protože zde bezpochyby bude jediným bělochem. Nikdo navíc neměl napsáno slovo polda na čele tak výrazně jako Tony Vincenzo. Na tom však nezáleželo. Tony nejel do herny proto, aby někomu věšel bulíky na nos. Pracoval na ulici dost dlouho na to, aby věděl, že existuje jediný způsob, jak získat informace od lidí, kteří je jinak nebyli svolní poskytovat: nákup a prodej. On sám jako pochůzkář samozřejmě žádnými fondy pro práskače nedisponoval, ale přesto měl dojem, že s jednou komoditou by se možná obchodovat dalo.
"Ahoj, Same," zahlaholil po příchodu do herny a zamířil k baru.
"Hej, Tony. Copa tu děláš?" dotázal se bělovlasý barman chraplavým hlasem. "Přišel sis šťouchnout?"
"Ne, hledám jednoho hajzla."
"He. Tady jich máme spousty."
"Né, ten můj se zakopal do země. Dneska večer něco uloupil a utekl mi."
"Takže je to osobní, co?"
Tony neodpověděl. "Jak se má tvůj bratr?"
"Billy? Jak asi myslíš? Jak by se tobě líbilo strávit čtyry roky v cele tři krát tři metry a mít před sebou ještě čtyry další?"
"To by se mi nelíbilo ani za mák. Ale taky by se mi nelíbilo být tou pokladní, které vyhrožoval zastřelením."
194
"Jó, no jo. Ale on ji nezastřelil, nebo jo?"
"Poslyš, a jak by se Billíkovi líbilo, kdyby třeba před sebou neměl čtyři, ale jen tři další roky?"
Sam natočil Tonymu pivo a ten ho polovinu vypil.
"To nevím," pravil Sam. "Ale vsadím se, že by se mu líbilo mít před sebou jeden místo čtyř."
Tony se na okamžik zamyslel. "A co říkáš na osmnáct měsíců?"
"Ty seš pochůzkář. Todle bys dokázal zařídit?"
Tony usoudil, že by si v tomto případu uměl získat starostovu podporu. V sázce byl celý kulturní New York.
"Jo, dokázal bych to."
"Ale poslyš. Nehodlám si nechat zvalchovat zadnici za práskání

na ňáký gangstery."
"Viděl jsem ho přímo v akci. Neboj. Nikdo další s ním nebyl.
A taky neměl znak žádného gangu. Kromě toho si vybral nesprávného
chlapa a za to půjde sedět na hodně, hodně dlouho.
Než vyleze z Ossiningu, bude už starý a šedivý."
"Dobře. Znáš jeho jméno?"
"Neznám."
"Jak vypadá?" zeptal se Sam.
"Myslíš, že dokážu vidět i přes kukly?"
"A jo."
"Má zhruba metr pětaosmdesát. Urostlý. Na sobě měl černou
teplákovku a červenočerné tenisky Nike Air. Jo, a taky falešné
rolexky."
Protože žádný padouch nebyl natolik pitomý, aby nosil do
akce hodinky za tři tisíce dolarů - mohly se až příliš snadno rozbít
nebo ztratit.
"A taky hraje kulečník," dodal Tony.
"To víš?"
"To vím."
Protože ať už si detektivové z centra mysleli cokoliv, Tony
věděl, že prášek, který Pitkin viděl pachateli na rukou, pocházel
od křídy na tága. Žádný drogový dealer ani feťák by nebyl při
manipulaci s koksem nebo háčkem tak neopatrný, aby si potřísnil
ruce zbytkovým práškem. A i kdyby se mu to nakrásně stalo,

během vteřiny by si jej dočista slízal. Právě proto Tony zamířil
sem - věděl, že pachatel musí být opravdovým kulečníkovým
hráčem, jestli měl i před takovou akcí na rukou křídu. A ačkoliv
byla v New Yorku celá spousta kulečníkových heren, jen do
málokterých z nich chodili opravdoví hráči a ještě menší počet z
nich navštěvovali opravdoví černošští hráči.
Jenže barman po dlouhém přemýšlení smutně zavrtěl hlavou.
"Čéče, strašně rád bych řek, že jsem ho viděl. Ale znáš Utown Billiards?"
"Myslíš na Lexington?"
"Jo," přitakal Sam. "Dneska večer tam pořádali turnaj. O pět
stováků. Vím, že tam byla spousta hráčů. Tak to zkus tam.
Promluv si s Izzem. To je takovej malej panák, co okouní vzadu.
Řekni mu, že mě znáš, a bude to v pohodě."
"Dobře, jestli to vyjde, promluvím s oddělením nápravných
trestů. A trochu to bráchovi srazíme."
"Díky, čéče. Hele, chceš ještě pivo?"
"Máš v té bedně ještě Smokeyho Robinsona?" zeptal se Tony a
ukázal na jukebox.
Sam se rozhořčeně zamračil. "Jasněže jo."
"Fajn. Tak někdy příště."
V herně Uptown Billiards přijali Tonyho o poznání chladněji,
ale jemu se přesto podařilo vyhledat Izze, který byl skutečně malej
a skutečně se vynacházel vzadu, přestože tam rozhodně neokouněl:
místo toho usilovně zbavoval jednoho domýšlivého mladého žraloka
slušné hromádky bankovek tím, že uklidil celý stůl v černé
osmičce, aniž hře věnoval větší pozornost. Jakmile shrábl peníze
a vychutnal si pohled na zpráskaného soupeře plahočícího se
z herny, obrátil se k Tonymu a zvedl vytrhané obočí.
Tony se představil a zmínil Samovo jméno.
Izz na něj civěl, jako by byl jen holá zeď. "Někoho hledám,"
upřesnil tedy Tony a popsal pachatele.
Izz beze slova odešel a někam zavolal. Tony z rozhovoru
zaslechl dost na to, aby vyrozuměl, že si Izz u Sama ověřuje
pravdivost jeho tvrzení.
Vrátil se ke stolu a seřadil koule.

"Jó," řekl, "takovej chlápek tu neska byl. Na ty rolexky si
pamatuju. Během hraní si je svlíkl a nechal je na baru, takže jsem
věděl, že jsou cinkly. Byl dobrej, ale v druhý rundě ho spláchli.

Moc tlačil na pilu, esli mi rozumíte. Když ček hraje takhlenc, nikdy nemůže vyhrát. Jak se začneš snažit, seš předem ztracenej."
"Chodívá sem často?"
"Krapet. Taky už jsem ho zahlíd tady v okolí. Většinou se drží stanou."
"Jak se jmenuje?" Tony se rozloučil s pěti dvacetidolarovkami.
Izz přešel k baru a začal listovat promočenou hromádkou papírů s oslími rohy. Seznam účastníků turnaje, pomyslel si Tony.
"Devon Williams. Jo, to musí bejt on. Všecky ostatní tady znám."
Dalších sto dolarů změnilo majitele. "Máte i jeho adresu?"
"Tadyhlenc."
Stojednatřicátá ulice, pouhé čtyři bloky odtud.
"Díky, kámo. Zatím."
Izz neodpověděl. Uklidil dvě koule, jednu pruhovanou a jednu barevnou. Obešel stůl a mumlal: "Rozhodování, posraný rozhodování."
Tony vyšel na Lexington Avenue a uvažoval. Kdyby zavolal posily, všem by došlo, oč se tady jedná, detektivové by se sem slétli jako jestřábi a během minuty by mu případ sebrali.
Pachatele by dopadl někdo jiný a jeho naděje na popohnání žádosti o převelení k detektivům by se rozplynula.
Jasně, rozhodl se. Sfouknu to sám.
A tak se Tony Vincenzo, vyzbrojen glockem a záložním revolverem na kotníku, vnořil do obytné části Harlemu.
Mlha i vzduch zde byly tak husté, že pohlcovaly zvuk okolního města.
Jako by se ocitl v jiném čase či na jiném místě - třeba někde v lese nebo na horách.
Bylo zde ticho, obrovské a téměř přízračné ticho.
Tonymu přišlo na mysl jedno slovo. Výraz, který otec kdysi používal, když mluvil o hudbě: nocturno. Tony si nebyl jist, co přesně znamená, ale věděl, že nějak souvisí s nocí.
A taky si myslel, že popisuje něco poklidného.
Což mu přišlo zatraceně zvláštní. Chystal se úplně sám zatknout ozbrojeného a nebezpečného pachatele, a přitom přemýšlel o nějaké poklidné hudbě.
197

Nokturno...
O pět minut později se ocitl před činžovním domem, kde bydlel Devon Williams.
Ztlumil hlasitost své vysílačky a připjal si kombinovaný reproduktor a mikrofon na rameno kožené bundy, aby v případě postřelení pokud možno stihl ohlásit, že potřebuje pomoc. Odznak si připnul ke kapse bundy a vytasil pistoli.
Vplížil se do vestibulu a přečetl si seznam nájemníků. Williams bydlel v jednom bytě v přízemí. Tony znovu vyšel ven a vylezl k požárnímu východu. Okno Williamsova bytu bylo otevřené, ale záclony zatažené. Tony dovnitř příliš dobře neviděl, ale přesto nakrátko zachytil Williamse pohledem - právě vešel do místnosti, která vypadala jako kuchyně. Sláva!
Pouzdro od houslí měl Williams stále u sebe a stále byl v teplákové soupravě. Což znamenalo, že je zřejmě stále ozbrojen.
Tony se zhluboka nadechl.
Takže co dělat? Přivolat posily, anebo ne?
Ne... Taková příležitost se naskytne jednou za život. Půjdu do toho sám a vysloužím si zlatý odznak.
Nebo se nechám zabít.
Nemysli na to.
Prostě tam běž!
Tony se tiše vyhoupl do okna a vlezl do malé jídelny. Pokoj zapáchal žluklým jídlem a nepranými šaty. Tony se pomalu přesunul do předsíně, těsně před kuchyní se zastavil a setřel si pot z ruky, v níž třímal pistoli.
Dobrý, jdi do toho.

Raz...
Dva...
Ztuhnul.
Z kuchyně se ozvala hudba.
Houslová hudba.
Trochu rozladěná a trochu vrzavá. Jako zvuk zrezivělých dveří. Jenže když se pak hráč začal prokousávat stupnicemi, začal být tón náhle hladký a zvučný. Tony se s bijícím srdcem přitiskl ke zdi, naklonil hlavu a poslouchal, jak houslista přechází v jazzové riffy.
198
Takže jsou uvnitř dva lidi a možná ještě víc. Nejspíš Williamsův překupník. Nebo možná přímo kupec těch stradivárek. Znamená to taky více zbraní?
Nemám zavolat posily teď?
Ne, usoudil Tony. Na to je pozdě. Nedá se dělat nic jiného, než se pokusit o zatčení.
Obtočil se kolem rohu do pokoje, přikrčil se a zvedl pistoli do úrovně očí.
"Ani hnout!" křikl. "Všichni!"
Jenže žádní "všichni" v pokoji nebyli.
Stál tam pouze vysoký a urostlý Devon Williams - pod bradou držel housle a v pravé ruce svíral smyčec. Při Tonyho vpádu šokovaně zalapal po dechu, otevřel ústa a vytřeštil oči.
"Člověče, vy jste mě vyděsil k smrti." Pomalu svěsil ramena a povzdechl si. "Fíha, to jste vy. Ten polda."
"Vy jste Devon Williams?"
"Jo, to jsem já."
"Položte to."
Williams pomalu položil housle na stůl.
"Vyprázdnit kapsy."
"Hej, chlape, nevyvádějte tak. Ve vedlejším pokoji spí malý děti."
Tony se v duchu zasmál pachatelovu strohému rozkazu.
"Ještě někdo jiný?"
"Ne, jenom ty děcka."
"Vy byste mi teď nelhal, že ne?"
"Kdepak." Williams si znechuceně povzdechl. "Já nelžu."
"Vyprázdnit kapsy. Nebudu vám to říkat dvakrát."
Muž poslechl.
"Tak kde je ten kus?"
"Čeho?"
"Nehrej si na chytráka. Vaše zbraň."
"Zbraň? Já žádnou nemám."
"Vždyť jsem ji dneska viděl. Před tou koncertní síní."
Williams ukázal na stůl. "Tam jsem měl v ruce todle." Ukázal na balení žvýkaček ve tvaru doutníku. "Držel jsem to v kapse. Jednou jsem to tak viděl ve filmu."
199
"Nedělej ze mě vola."
"Nedělám." Williams obrátil kapsy i vak v přední části teplákové mikiny. Nikde nic neměl.
Tony mu nasadil pouta a pak si ho bedlivě prohlédl. "Kolik ti je?"
"Sedmnáct."
"A bydlíš tady?"
"Jo."
"Sám?"
"Ne, dyk vám povídám, že s dětma."
"Ty jsou tvoje?"
Williams se zasmál. "To jsou moji bráchové a sestry."
"A kde máš rodiče?"
Další zasmání. "Ať sou, kde sou, tady to není."
Tony mu přečetl práva a pomyslel si: mám pachatele, mám ty housličky a nikdo nepřišel k úrazu. Od příští sezóny je ze mě

detektiv Vincenzo.
"Poslyš, Devone, jestli mi sdělíš jméno svého překupníka, oznámím státnímu zástupci, že jsi spolupracoval."
"Žádného překupníka nemám."
"Kecy. Jak bys tyhle housle mohl bez překupníka udat?"
"Já jsem je nechtěl prodávat, čéče. Ukrad jsem si je pro sebe."
"Pro sebe?"
"Jak říkám. Abych moh hrát. A vydělat něco peněz v metru."
"Kecy."
"Je to pravda."
"A proč bys riskoval, že půjdeš sedět natvrdo? Proč sis prostě nějaké housle nekoupil? Housle nejsou bavorák. Ve vetešnictví jsi je mohl pořídit za dvě, tři stovky."
"No jó, ale kde mám asi tak sehnat tři stovky? Táta natáhl bačkory, máma vzala roha s bůhvíjakým milencem a mně zůstaly děcka, co potřebujou jídlo, šaty a hlídání. Takže za co si mám ty housle koupit, čéče? Nemám žádný prachy."
"A kde ses naučil hrát? Ve škole?"
"Jo, ve škole. Byl jsem hodně dobrej." Usmál se a blýskl přitom na Tonyho zlatým zubem.
"A co bylo pak? Vyletěls a musels začít pracovat?"
200
"Jo, když to táta zabalil. Předloni."
"A teď ses prostě jen tak rozhodl, že zase začneš hrát. Protože si tím vyděláš víc peněz než kulečníkem. Je to tak?"
Williams zamžoural a pak si vztekle povzdechl, protože mu došlo, jak ho Tony vypátral. "To, co mně platí za vykládání zboží v A&P..., to prostě nestačí, no." Zavřel oči a hořce se zasmál. "No jo, takže teď půjdu do basy... Sakra. Nikdy by mě nenapadlo, že se to přihodí i mně. Jak já se snažil se do ničeho nenamočit. Chtěl jsem si jen vydělat dost prachů, aby sem mohla přijet teta. Ze Severní Karolíny. Pomohla by mi starat se o děcka. Říkala, že by se sem nastěhovala, jenže nemá prachy. Stálo by to dva tisíce."
"Víš, jak se to říká: kdo nedělá levotu, neuvidí porotu."
"Doprdele." Williams civěl na housle a ve tváři měl zvláštní, téměř toužebný výraz.
Tony mu pohlédl do tmavých očí a řekl: "Povím ti, co udělám. Jestli si chceš ještě naposled na pár minut zahrát, sundám ti ta pouta."
Williams se chabě zaculil. "Jo?"
"Jasně. Ale říkám ti rovnou, že jestli se pohneš třeba jen o centimetr způsobem, který se mi nebude líbit, tak ti ji našiju do zadnice."
"Depák. Jsem v pohodě."
Tony odemkl Williamsovi pouta a odstoupil od něj. Glockem však stále mířil kousek od zatčeného.
Williams sebral housle a zahrál další riff. Začal se s nástrojem sžívat. Zvuk byl tentokrát znělejší a plnější. Nasadil "Go Telí Aunt Rhody" a zahrál na tento motiv několik variací. Nato vystřihl několik krátkých klasických kousků. Tony měl dojem, že je to Bach. Následovalo "Ain't Misbehavin'". A pak několik kusů, které malému Tonymu hrávala máma. Po nějaké době Williams skončil, povzdechl si, vložil nástroj do pouzdra a kývl na něj.
"Není to zvláštní? Celé dlouhé měsíce přemýšlíte, že něco ukradnete, a když se na to konečně připravíte, tak čmajznete takovýdle starý křáp a ještě to všecko zvoráte."
Také Tony se zadíval na vruby v korpusu, na škrábance, na ošoupaný hmatník.
Stály mě víc než barák...
201

"Tak jo, hochu, je čas jít." Zvedl ze stolu pouta. "Seženeme
někoho ze sociálky, aby se postaral o děti."
Williams pohlédl k ložnici a úsměv mu z tváře vymizel. "Ách
jo," řekl. "Ách jo."
Vestibul hotelu Sherry-Netherland připadal Tonymu Vincenzovi
pěkně strohý - on sám hodnotil kvalitu hotelů podle délky
trvání "šťastné hodinky" a podle celkové plochy vyzdobené chromém.
Jenže tohle bylo teritorium bohatých lidí a co on věděl o bohatých?
Kromě toho byl vestibul malý. A vypadal ještě menší, poněvadž
byl zaplněn reportéry a policisty. Nechyběla ani žena v červených
šatech z úřadu starosty. Přítomen byl též seržant Weber,
který se tvářil naštvaně, že ho ve dvě hodiny ráno vytáhli z
postele, aby se účastnil šaškárny pro pitomce, jakkoliv
proslaveného.
Tony vkráčel do vestibulu a pouzdro s houslemi nesl pod paží.
Zastavil se před Weberem, jehož ustavičné chmury se lehce zvý-
raznily, neboť musel odhánět všetečné otázky reportérů.
Rozzářený a pečlivě načesaný Edouard Pitkin v obleku a kravatě -
prokrista, v tuhle noční dobu - vystoupil z výtahu přímo
do záře reflektorů a vyrazil směrem k houslím. Tony mu je však
nepodal. Místo toho pouze potřásl hudebníkovi rukou.
Pitkin se na okamžik zarazil a pak - jsa si vědom přítomných
reportérů - se znovu usmál a řekl: "Co můžu říct, důstojníku?
Mockrát vám děkuji."
"Za co?"
Další zaražení. "No, že jste mi získal zpět ty stradivárky."
Tony se krátce zasmál. Pitkin se zamračil. A pak už policista
ukázal do zadní části davu. "Tak pojďte, nestyďte se."
Lesem reportérů si nemotorně proklestil cestu Devon Williams
v uniformě a pracovních botách.
Pitkin se otočil k Weberovi. "Proč nemá pouta?" vypěnil.
Seržant pohlédl na Tonyho a mlčky mu položil stejnou otázku.
Tony zavrtěl hlavou. "Proč bych nasazoval pouta člověku,
který vám zachránil housle?"
"Co že udělal?"
"Řekněte nám, co se stalo!" křikl jeden reportér.
202
Weber přikývl. Tony se postavil do půlkruhu reportérů a
odkašlal si. "Na Stopětadvacáté ulici jsem zahlédl pachatele ne-
soucího zmíněný nástroj a začal jsem ho pronásledovat. Tento
mladý muž, Devon Williams, pak za cenu značného osobního
rizika zasáhl a postavil se pachateli. Podařilo se mu zachránit ná-
stroj, ale pachatel uprchl. Pronásledoval jsem ho, ale on mi bohužel
dokázal uniknout."
Tony se celou dobu obával, že jeho slova budou znít na-
cvičeně, protože nacvičená byla. Jenže na policejní hantýrku byli
naštěstí všichni zvyklí. Pokud člověk mluví příliš normálně,
nikdo mu neuvěří.
"Ale...," namítl Pitkin, "mně se zdálo, že vypadá úplně jako...,
totiž..."
"Já viděl pachatele bez kukly," řekl Tony. "Vůbec se nepo-
dobal panu Williamsovi." Pohlédl na Pitkina. "Tedy kromě sku-
tečnosti, že to byl Afroameričan. Požádal jsem pana Williamse,
aby se k nám připojil a mohl převzít odměnu. On s tím nesou-
hlasil, ale já jsem na jeho účasti trval. Myslím, že bychom měli
podporovat občanskou angažovanost."
"Kolik činí ta odměna, pane Pitkine?" zeptal se další reportér.
"Totiž, já jsem žádnou..., pět tisíc dolarů."
"Cože?" zašeptal Tony a zamračil se.
"Deset v případě, že bude nástroj nepoškozen," dodal Pitkin
rychle.
Tony mu předal pouzdro. Hudebník se prudce otočil a vyrazil
ke stolu nedaleko recepce. Otevřel pouzdro a pečlivě si housle
prohlédl.

"Jsou v pořádku?" zavolal za ním Tony.
"Ano, ano, jsou v dobrém stavu."
Weber zakmital prstem a povolal Tonyho k sobě. Zamířili do rohu vestibulu. "Co se to tu děje, sakra?" zamumlal seržant.
Tony pokrčil rameny. "Přesně to, co jsem říkal."
Seržant si povzdechl. "Vy nemáte pachatele?"
"Unikl."
"A ty housle mu sebral ten kluk. Ne vy. Takže to tu vaši žádost nepopožene ani o hovno."
"To mi došlo."
203
Weber si změřil Tonyho od hlavy k patě a pokračoval plachým hlasem: "Jenže vy byste asi stejně nechtěl, aby se tenhle konkrétní případ dostal do zprávy, že?"
"Né, to bych nejspíš nechtěl."
"Tomu říkám smůla."
"Jo," přitakal Tony. "Smůla."
"Hej, pane Williamsi," zavolal jakýsi reportér. "Pane Williamsi."
Williams se otáčel - nebyl zvyklý, že někdo spojoval s jeho jménem oslovení pane.
"Eh, copak?" zeptal se, když se konečně chytil.
"Mohl byste jít sem a odpovědět nám na pár otázek?"
"Ehm, jo, asi jo."
Zatímco nejistě kráčel ke stále rostoucímu hroznu reportérů, Tony se natáhl a s širokým úsměvem ve tváři ho chytil za rameno.
Chlapec se zastavil a sklonil ucho k Tonymu, který zašeptal: "Devone, já už teď musím domů, ale chtěl jsem se zeptat..., až sem přijede tvoje teta, uvaří mi šunkové koleno s kapustou?"
"Ta je na to kadet."
"A zbytek těch peněz poputuje na účet pro děti?"
Další zaculení se zlatým zubem. "To si pište, důstojníku."
Podali si ruce.
Williams vystoupil před kamery a Tony si oblékl pršiplášť.
U otočných dveří se zastavil a ohlédl.
"Pane Williamsi, povězte nám: máte rád hudbu?"
"Eh, jo. Mám rád hudbu."
"Máte rád rap?"
"Né, ten se mně moc nelíbí."
"Hrajete na něco?"
"Trochu na klavír a na kytaru."
"Myslíte si, že po tomto incidentu budete chtít zkusit i housle?"
"No jasně." Pohlédl na Edouarda Pitkina. Ten se na mladého černocha zadíval, jako by byl z jiné planety. William nespouštěl z Pitkina oči a pokračoval: "Už jsem na ně viděl hrát různé lidi a tak těžké mi to nepřipadá. Ale to je jenom můj názor, že jo."
"Pane Williamsi, ještě jednu otázku..."
204
Tony Vincenzo vyrazil do noci, kde se mezitím mlha rozplynula a konečně začalo pršet - vytrvale a mrazivě, ale zároveň podivně tiše. Noc byla stále poklidná. Jean Marie už jistě spala, ale jemu se i tak strašně chtělo domů. Dát si pivo a pustit si cédéčko. Tony věděl, co si chce poslechnout. Mozart byl dobrý. Ale Smokey Robinson ještě lepší.
205

Souběžný trestný čin
"Tenhle případ prohrajete."
"Opravdu?" zeptal se státní zástupce Danny Tribow, zhoupl se na kancelářské židli a bedlivě si prohlédl muže, jenž právě promluvil.
Obžalovaný Raymond Hartman, o patnáct let starší a o dvacet kilo těžší než Tribow, pomalu pokýval hlavou a dodal: "Ve všech bodech. Je to úplně prosté."

Muž vedle Hartmana se dotkl klientovy paže, aby ho zabrzdil.
"Ále, jemu trocha toho popichování nevadí," řekl Hartman svému advokátovi. "Však on to unese. Navíc mu stejně jen říkám věci tak, jak jsou." Obžalovaný si rozepnul sako, modré a syté jako oceán za noci.
Faktem bylo, že Tribowovi popichování opravdu nevadilo. Ani trochu. Obžalovaný si mohl vykládat, co chtěl. Tribow nehodlal Hartmana kvůli jeho aroganci stíhat o nic usilovněji - stejně jako by nebyl shovívavější, kdyby se obžalovaný choval plačtivě a kajícně.
Na druhou stranu se tento pětatřicetiletý kariérní žalobce nechtěl nechat převálcovat. Upřel pohled na Hartmana a prohlásil tichým hlasem: "Ze zkušenosti vím, že to, co jednomu člověku připadá naprosto jasné, se může rázem změnit v pravý opak. Jsem přesvědčen, že porota posoudí fakta ve shodě se mnou. Což znamená, že prohrajete vy."
Hartman pokrčil rameny a pohlédl na své zlaté rolexky.
Tribow ho přitom podezíral, že mu na čase ani nemůže záležet méně. Jednoduše mu chtěl vyslat podprahový signál: tento můj jediný šperk má hodnotu tvého ročního příjmu.
Danny Tribow měl na zápěstí hodinky Casio a jediným signálem, který mu pohled na ně vyslal, bylo konstatování, že už na této schůzce promarnil dobrou půlhodinu.
206
Kromě obžalovaného, jeho advokáta a Tribowa seděli v kanceláři, stěsnané a ošuntělé přesně tak, jak se dalo u kanceláře státního zástupce čekat, ještě dva lidé. Po Tribowově levici si hověl jeho čekatel Chuck Wu, pohledný dvacátník, který byl v pracovních záležitostech brilantní a přepečlivý - někdo by řekl obsesivní. Momentálně se předkláněl a zapisoval poznámky a postřehy o schůzce do otlučeného notebooku, od kterého byl neoddělitelný.
Ťukání kláves dohánělo většinu obžalovaných k zbláznění, ale na Raye Hartmana nemělo žádný viditelný efekt.
Posledním z pětice přítomných byla Adele Viamonteová, asistentka státního zástupce, kterou Tribowovi na oddělení násilných trestných činů přidělili v loňském roce. Byla téměř o deset let starší než on a zájem o právo se u ní projevil až v pozdějším věku, když úspěšně absolvovala první kariéru: výchovu dvojčat, z nichž byli dnes dospívající chlapci. Její mysl i jazyk byly stejně ostré jako její sebedůvěra neotřesitelná. Nyní si změřila pohledem Hartmanovu opálenou kůži, pevné břicho, stříbřité vlasy, široká ramena a tlustý krk. Otočila se k jeho advokátovi a zeptala se:
"Můžeme tedy předpokládat, že tato schůzka s panem Hartmanem a jeho egem je u konce?"
Hartman se slabě a rozpačitě zasmál, jako by školák řekl ve třídě něco choulostivého - podle Tribowa motivoval tuto jeho přezíravost výlučně fakt, že Viamonteová byla žena.
Advokát ještě jednou zopakoval to, co říkal celou dobu:
"Můj klient nemá zájem o mimosoudní dohodu, která by předpokládala pobyt ve vězení."
Také Tribow zopakoval svou litanii:
"Ale my nic jiného nenabízíme."
"V tom případě chce předstoupit před soud. Je přesvědčen, že bude shledán nevinným."
Tribow nechápal, jak by se tohle mohlo stát. Ray Hartman jednoho nedělního odpoledne loni v březnu zastřelil muže ranou do hlavy. Existovaly o tom fyzické důkazy - balistika, zbytky střelného prachu na jeho ruce. Existovali svědkové, kteří ho krátce před vraždou viděli na místě činu, kde se pídil po oběti. Existovaly zprávy o předchozích Hartmanových výhrůžkách a prohlášeních, že má v úmyslu oběti ublížit. Existoval motiv. A přestože
207

byl Danny Tribow v otázce možného výsledku jím stíhaných případů

vždy zdrženlivý, tato kauza byla nejprůstřelnější ze všech, které kdy měl.
Zkusil to tedy naposledy: "Pokud přistoupíte na vraždu druhého stupně, doporučím patnáct let."
"Ani nápad," odvětil Hartman a zasmál se absurdnosti jeho návrhu. "Slyšeli jste tady mýho advouše. Žádné vězení. Zaplatím pokutu. Zaplatím i zatraceně vysokou pokutu. Budu dělat veřejně prospěšné práce. Ale do vězení nepůjdu."
Daniel Tribow byl drobný, nevzrušený a uhlazený muž. Vyjímal by se skvěle v motýlku a šlích. "Pane," řekl a tentokrát oslovil přímo Hartmana, "jistě chápete, že vás hodlám stíhat za úkladnou vraždu. V tomto státě je zmíněný skutek pokládán za takzvaný ‚zločin se zvláštními okolnostmi' - což znamená, že pro vás mohu navrhnout trest smrti."
"Já chápu jen to, že nevidím moc smyslu v pokračování tohohle dýchánku. Čeká mě pracovní oběd, a jestli chcete slyšet můj názor, tak byste se, kluci a holky, měli začít to svoje právo pořádně šprtat - protože jestli si myslíte, že se vám povede mě usvědčit, tak to teda zatraceně potřebujete."
"Jak myslíte, pane." Tribow se postavil. Advokátovi podal ruku, avšak obviněnému nikoliv. Adele Viamonteová pohlédla na advokáta i jeho klienta jako na prodavače, kteří jí nevydali správně nazpátek, a zůstala sedět, přičemž se musela evidentně přemáhat, aby neřekla nahlas, co si myslí.
Když byli pryč, posadil se Tribow zpátky na židli. Natočil se k oknu a zadíval se na předměstskou krajinu hrající sytě zelenými barvami časného léta. Nepřítomně si přitom pohrával s jediným uměleckým artefaktem ve své kanceláři: postavičkami z Medvídka Pú pohybujícími se v průvanu na nitkách připevněných pomocí přísavky k horní části skříně. Tato hračka patřila jeho synovi - tedy patřívala v době, kdy byl nyní desetiletý chlapec ještě batole -, a jakmile o ni Danny mladší ztratil zájem, neměl otec srdce ji vyhodit, a tak si ji vzal do kanceláře. Jeho žena to pokládala za jednu z těch hloupostí, které občas vyváděl - podobně jako jeho kanadské žertíky nebo směšné převleky při oslavách synových narozenin.
208
Tribow se jí nesvěřil, že zde chce tu hračku mít z jediného důvodu: aby mu připomínala rodinu během oněch dlouhých týdnů příprav na procesy a jejich vedení, kdy se mu zdálo, že jeho jedinou rodinou jsou soudci, porotci, detektivové a kolegové.
"Tak já mu nabídnu deset let oproti možné vraždě se zvláštními okolnostmi," zadumal se nyní, "a on řekne, že to riskne? Já to nechápu."
Viamonteová zavrtěla hlavou. "Ne. Nemá to logiku. Za sedm let by byl venku. Zatímco jestli prohraje zvláštní okolnosti - což je pravděpodobné -, může dostat jehlu."
"Chcete slyšet odpověď?" ozval se od dveří mužský hlas.
"Jasně." Tribow se otočil na židli a kývnutím pozval do místnosti Richarda Moyera, staršího okresního detektiva.
"Jenže jak zněla otázka?"
Moyer mávl na pozdrav Viamonteové a Wuovi, posadil se a přehnaně zívl.
"Copak, Dicku, už vás nudíme?" zeptal se Wu jízlivě.
"Jsem utahanej. Venku lítá příliš mnoho padouchů. Každopádně jsem zaslechl, o čem jste se bavili - o Hartmanovi. Vím, proč nechce přistoupit na dohodu."
"A pročpak?"
"On do Staffordu nemůže." Ve Staffordu stála hlavní státní věznice, jíž prošla celá řada absolventů Školy trestního stíhání Daniela Tribowa.
"Komu by se taky chtělo do vězení, že?" namítla Viamonteová.
"Ne, ne, on tam doopravdy nemůže. Už tam na něj netrpělivě čekají a brousí přitom rukojeti od lžic a pokoutně vyrobené nožíky."

Moyer ostatním vysvětlil, že ve Staffordu si nyní odpykávají tresty dva bossové organizovaného zločinu, na které Hartman v minulosti práskal. "Proslýchá se, že by tam Hartman nepřežil ani týden."
Takže proto Hartman zavraždil oběť v tomto případu, člověka jménem Jose Valdez. Tento nebožák byl totiž jediným svědkem proti Hartmanovi v jedné vyděračské kauze. Pokud by v ní byl
209
Hartman shledán vinným, putoval by nejméně na šest měsíců do Staffordu - nebo spíš do doby, než by ho zabili spoluvězni. Tato skutečnost vysvětlovala Valdezovo chladnokrevné zavraždění. Hartmanovo přijetí spoluvězni však nebyl Tribowův problém. Státní zástupce věřil, že jeho životní úkol je jednoduchý: udržovat okres bezpečný. Kterýmžto postojem se značně lišil od mnoha jiných žalobců. Ti si skutečnost, že zločinci páchají zločiny, brali osobně a pásli po nich s pomstychtivostí a neskonalým vztekem. Pro Dannyho Tribowa však práce státního zástupce nespočívala v lovu na lidi, nýbrž v zajišťování klidu a bezpečí v okrese. V občanském životě se angažoval mnohem více než typický státní zástupce. Například spolupracoval s kongresmany a soudy, aby podpořil zákony usnadňující vydávání soudního zákazu styku tyranským manželům a zavádějící povinné vysoké tresty v případě spáchání třetího trestného činu, nošení střelné zbraně v blízkosti školy nebo kostela a smrtelné autonehody spáchané podnapilým řidičem.
Dostat Raye Hartmana z ulice pro něj neznamenalo nic významnějšího než další cihlu ve zdi práva a pořádku, jíž byl Tribow tak plně oddán.
Odsouzení tohoto konkrétního muže nicméně představovalo velice důležitou cihlu. V různých etapách života Hartman podstoupil soudem nařízenou ústavní léčbu, a přestože nakonec vždy odešel s diagnózou "příčetný", lékařům neuniklo, že tento člověk nemá daleko k sociopatovi, pro něhož lidský život prakticky nic neznamená.
Což se rozhodně odráželo i v jeho chování. Byl to surovec a drobný rváč, který vymáhal peníze za ochranu a vydíral nedávné přistěhovalce, jako byl Jose Valdez. Navíc by zastrašil nebo rovnou zavraždil kohokoliv, kdo by chtěl u soudu svědčit proti němu. Nikdo před ním nebyl v bezpečí.
"Hartman má v Evropě ulité peníze," sdělil Tribow policistovi. "Kdo ho sleduje, aby nám neutekl za kopečky?" Obviněný byl propuštěn na dvoumilionovou kauci, kterou hravě složil, a kromě toho mu byl odebrán cestovní pas. Tribow si však nyní vzpomněl, jak sebejistě se Hartman tvářil, když mu před chvílí říkal: ‚Tenhle
210
případ prohrajete/ a musel si položit otázku, zda mu Hartman podvědomě nesděluje, že má v úmyslu kauci porušit.
Detektiv Moyer - jenž si bez vyzvání dopomohl ke koláčkům, které Tribowova manželka i tentokrát dala svému choti do práce - nicméně řekl: "Nemusíme se bát. Má kolem sebe chůvy, že by ses divil. Dvě a na plný úvazek. Jakmile překročí hranice okresu nebo vleze na letiště, bác ho! - a má na rukou klepeta. Tyhlety ovesné mám nejradši. Můžu dostat recept?" Znovu si zívl.
"Vždyť nepečeš," řekl mu Tribow. "Co kdyby ti Connie jednoduše upekla celou krabici?"
"To by taky šlo." Policista se vyšoural z kanceláře a šel hledat nějaké zločince, které by mohl zatknout - anebo se trochu vyspat.
Chuck Wu doprovodil Viamonteovou do její kanceláře, kde strávili zbytek odpoledne přípravou otázek na voir dire - volbu poroty. Tribow se vrátil ke spisu a pokračoval v plánování procesu. Pečlivě prostudoval fakta o Valdezově vraždě a rozhodl se Hartmana stíhat za tři různé trestné činy. Páteří případu - po tomto usvědčení prahl Tribow nejvíce - byla vražda prvního stupně. Ta předpokládala předem promyšlené jednání, a pokud by z ní byl

Hartman usvědčen, mohl by být odsouzen k smrti, kterýžto trest Tribow ostatně zamýšlel soudu doporučit.
Dokázat vraždu prvního stupně však bylo obtížné.
Stát musel nade vši pochybnost prokázat, že Hartman Valdezovu vraždu předem plánoval, pátral po něm a pak ho zabil za okolností, které nejevily žádné stopy vášně nebo citového rozrušení.
Tato obžaloba však zahrnovala také několik dalších obvinění: vraždu druhého stupně a zabití. Jednalo se o jakési zálohy - říkalo se jim "souběžné trestné činy". Daly se dokázat snadněji než vražda prvního stupně. Pokud by například porota dospěla k závěru, že Hartman neplánoval vraždu předem, ale rozhodl se Valdeze zabít z náhlého popudu, stále by ho mohla odsoudit z vraždy druhého stupně. Za takový typ zločinu by mohl jít do vězení na doživotí, ale nemohl by být odsouzen k trestu smrti.
A jako zálohu poslední záchrany vtělil Tribow do spisu také obvinění ze zabití. V případě této položky mu stačilo prokázat, že Hartman zabil Valdeze buďto následkem mimořádné nedbalosti,
211
nebo v návalu vášně. Tento zločin se dokazoval ze všech tří nejsnadněji a vzhledem k získaným skutečnostem nemohlo být pochyb, že z něj porota Hartmana usvědčí.
Během víkendu si trojice žalobců připravila otázky pro porotu a v průběhu příštího týdne svedla při volbě porotců bitvu s impozantním týmem Hartmanových právníků. V pátek byla porota konečně jmenována a Tribow, Wu a Viamonteová se mohli vrátit do kanceláře a strávit víkend koučováním svědků a přípravou důkazů a doličných předmětů.
Pokaždé když Tribowa přemohla únava, pokaždé když chtěl všeho nechat, vrátit se domů a pohrát si s Dannym mladším, případně si prostě jen tak sednout a dát si kávu s manželkou, představil si ženu Joseho Valdeze a pomyslel si, že ona už nikdy s manželem žádný čas nestráví.
A když si to pomyslel, představil si arogantní oči Raye Hartmana.
Tenhle případ prohrajete...
V kterémžto okamžiku Danny Tribow přestal snít a vrátil se k případu.
Když studoval na právnické fakultě, doufal, že někdy bude mít příležitost provozovat právo v gotické soudní budově plné portrétů přísných starých soudců, obložení z tmavého dřeva a vůně suché spravedlnosti.
Ve skutečnosti však své řemeslo vykonával v zářivě osvětlené budově okresního soudu s nízkým stropem, obložením ze světlého dřeva, béžovými závěsy a ošklivým zeleným linoleem. Vypadalo to tu jako ve středoškolské učebně.
V den procesu přesně v devět hodin ráno se posadil ke stolu pro obžalobu, obklopen z jedné strany Adele Viamonteovou - ve svém nejtmavším kostýmu, nejbělejší košili a nejasertivnějším výrazu - a z druhé strany Chuckem Wu, který obsluhoval svůj otlučený notebook. Všude kolem nich ležely stovky papírů, doličných předmětů a právnických bichlí.
U druhého stolu přes uličku seděl Ray Hartman. Také jeho obklopovali tři velmi drazí podílníci advokátní kanceláře, kterou si najal, dva asistenti a čtyři notebooky.
212
Nerovné složení obou týmů však Tribowa ani trochu neznepokojovalo. Věřil, že je na světě proto, aby přiváděl ke spravedlnosti lidi, kteří se dopustili nezákonného jednání. Někteří z nich budou vždy bohatší než on a budou mít větší možnosti.
Taková jsou zkrátka pravidla hry a Tribow je jako každý úspěšný státní zástupce přijímal. Pouze slabí či neschopní žalobci fňukali nad nespravedlností systému.
Tribow si všiml, že na něj Ray Hartman civí a naznačuje něco ústy. Státní zástupce nicméně nepoznal, co to je.
Viamonteová mu to přeložila: "Říká: ‚Prohrajete!"

Tribow se krátce zasmál.
Ohlédl se. Soudní síň byla plná. Tribow kývl na detektiva Dicka Moyera, který po Hartmanovi pásl už léta. Jedno kývnutí a chabý úsměv věnoval také Carmen Valdezové, vdově po oběti. Carmen jeho pohled opětovala s mlčenlivou, ale o to zoufalejší prosbou, aby tomu strašlivému muži dal, co mu patří.
Vynasnažím se, odpověděl Tribow, rovněž mlčky.
Do sálu poté vstoupil soudní sluha a zvolal: "Slyšte, slyšte, soud zasedá. Všichni, kdo mají před tímto soudem co říci, nechť předstoupí a budou vyslechnuti." Tribow jako vždy pocítil při těchto slovech mrazení, jako by byla zaklínadlem, které uzavírá realitu a uvádí všechny přítomné do slavnostního a tajemného světa kriminální soudní síně.
Po absolvování několika předběžných formalit kývl vousatý soudce na Tribowa, aby se ujal slova.
Státní zástupce se postavil a přednesl úvodní projev, který byl velmi krátký: Danny Tribow věřil, že onou virgulí, která během procesu v trestně-právním případu vždy přesvědčivě ukáže na spravedlnost, není rétorika, nýbrž pravda v podobě fakt předložených porotě.
A tak během příštích dvou dnů předvolával svědka za svědkem, předkládal důkazy, tabulky a grafy.
"Už dvaadvacet let pracuji jako expert na balistiku... Provedl jsem celkem tři testy kulek vystřelených ze zbraně obžalovaného a mohu beze vší pochybnosti konstatovat, že kulka, která zabila oběť, byla vystřelena z této zbraně..."

"Tuto zbraň jsem prodal muži, který zde sedí - obžalovanému Rayi Hartmanovi..."
"Oběť, pan Valdez, se obrátila na policii se stížností, že ji obžalovaný vydíral... Ano, to je kopie té stížnosti..."
"Pracuji jako policejní důstojník už sedm let. Na místě činu jsem byl jako jeden z prvních a tuto konkrétní zbraň jsem zabavil obžalovanému Rayi Hartmanovi..."
"Na ruce obžalovaného Raye Hartmana jsme našli zbytky střelného prachu, jehož množství a složení odpovídá tomu, co bychom našli na rukou člověka, který by přibližně v době zavraždění oběti vystřelil z pistole..."
"Oběť byla jednou střelena do spánku..."
"Ano, v den střelby jsem obžalovaného viděl. Šel po ulici vedle prodejny pana Valdeze a slyšel jsem, jak se poté zastavil a zeptal se několika lidí, kde pan Valdez je..."
"Přesně tak, pane. V den zabití pana Valdeze jsem obžalovaného viděl. Měl rozepnutý kabát, takže jsem viděl, že má pistoli..."
"Zhruba před měsícem jsem byl v jednom baru. Seděl jsem vedle obžalovaného a slyšel ho prohlásit, že pana Valdeze ‚dostane' a že se mu postará o všechny problémy..."
Na základě všech těchto výpovědí Tribow dovodil, že Hartman měl k Valdezově vraždě motiv, že ji zamýšlel delší dobu, že v den vraždy oběť hledal a byl přitom ozbrojen pistolí, že projevil přezíravou bezohlednost, když na oběť zaútočil s pistolí a vypálil ránu, která mohla ublížit nevinným lidem, a že byl jako takový bezprostřední příčinou Valdezova úmrtí.
"Ze strany obžaloby je to vše, Ctihodnosti."
Vrátil se ke stolu.
"Předem jasný případ," konstatoval Chuck Wu.
"Šššš," zašeptala Adele Viamonteová. "Nosí to smůlu."
Danny Tribow na žádné štěstí či smůlu nevěřil. Stejně tak ovšem nevěřil na chválu dne před večerem. Posadil se a poslouchal, na čem založí svou obhajobu protistrana.
Nejúlisnější z Hartmanových právníků - ten, který se v Tribowově kanceláři účastnil neúspěšného jednání o možné mimosoudní dohodě - nejprve předložil porotě Hartmanův zbrojní pas,

který prokazoval, že jeho klient byl oprávněn nosit kvůli osobnímu bezpečí pistoli.
V tom není žádný problém, pomyslel si Tribow. O zbrojním pasu věděl.
Sotva však Hartmanův advokát zahájil výslech prvního svědka - dveřníka v domě, kde Hartman bydlel -, pocítil Tribow neklid.
"Neviděl jste náhodou obžalovaného v neděli třináctého března ráno?"
"Ano, pane."
"A nevšiml jste si náhodou, jestli má u sebe zbraň?"
"Ano, měl ji."
Proč se na to ptá? přemýšlel Tribow v duchu. Vždyť tím jen podporuje argumentaci státu. Pohlédl na Viamonteovou, která zavrtěla hlavou.
"A nevšiml jste si ho o den dříve?"
"Ano, pane."
Áha. Tribow začínal chápat, kam tím advokát míří.
"A tehdy u sebe tu zbraň měl?"
"Ano, měl. Dostal se do sporu s nějakými gangy z centra města - snažil se totiž vybudovat centrum mládeže a ty gangy si to nepřály. Hodně mu vyhrožovaly."
Centrum mládeže? Tribow s Wuem si vyměnili kyselé pohledy. Pokud Hartmanovi na nějakém centru mládeže vůbec záleželo, pak pouze jako na odbytišti pro drogy.
"Jak často u sebe tu zbraň nosil?"
"Každý den, pane. Po celé tři roky, co tam pracuju."
Žádný člověk si něčeho nevšímá každý den po dobu tří let. Dveřník očividně lhal. Hartman si na něj došlápl.
"Máme problém, šéfe," zašeptal Wu.
Chtěl tím říct, že kdyby porota uvěřila, že u sebe Hartman nosil zbraň neustále, pak by to podkopalo Tribowovo tvrzení, že si ji Hartman vzal pouze jedenkrát - v den vraždy - za účelem Valdezova zavraždění. Porota by pak mohla dospět k závěru, že Hartman vraždu předem nenaplánoval, což by z případu vyloučilo prvek promyšlenosti a tím i možnost usvědčení z vraždy prvního stupně.

Pokud však dveřníkova výpověď ohrožovala pouze Hartmanovo obvinění z vraždy prvního stupně, pak další svědek - muž v drahém obleku - hrozil žalobu rozmetat úplně.
"Vy obžalovaného neznáte, pane, že ne?"
"Ne. Nikdy jsem s ním neměl nic společného. Nikdy jsem se s ním nesetkal."
"Nikdy vám nic nedával, nikdy vám nenabízel žádné peníze ani nic cenného?"
"Ne, pane."
Lže, pomyslel si Tribow instinktivně. Své odpovědi totiž svědek pronášel jako špatný herec v ochotnickém divadle.
"Slyšel jste zde svědka obžaloby tvrdit, že pan Hartman chtěl oběť - cituji - ‚dostat a postarat se jí o všechny problémy."
"Ano, pane, to jsem slyšel."
"V době, kdy se tento rozhovor údajně uskutečnil, jste se nacházel v blízkosti obžalovaného a onoho svědka, je to tak?"
"Ano, pane."
"Kde to bylo?"
"V restauraci Cibella's na Washington Boulevard, pane."
"A proběhl tento rozhovor přesně tak, jak nám ho onen svědek popsal?"
"Ne, neproběhl," odpověděl muž advokátovi. "Svědek obžaloby si to špatně vyložil. Totiž, já seděl u vedlejšího stolku a slyšel jsem, jak pan Hartman říká: Jen co se k tomu Valdezovi dostanu, řeknu mu, ať se postará o všechny problémy, které mám v hispánské komunitě.' Myslím, že se svědek obžaloby přeslechl nebo něco takového."

"Aha," řekl advokát úlisně a shrnul to ještě jednou: "Takže on se chtěl dostat k Valdezovi, aby se postaral o nějaké problémy?"
"Ano, pane. A potom pan Hartman řekl: ‚Ten Jose Valdez je dobrý muž a já ho uznávám. Byl bych rád, kdyby té komunitě vysvětlil, že mi jde o jejich blaho."
Chuck Wu naznačil ústy cosi oplzlého.
Advokát nahrávku na smeč využil. "Takže panu Hartmanovi záleželo na blahu hispánské komunity?"
"Ano, velice. Pan Hartman se k Valdezovi choval nesmírně trpělivě. Přestože Valdez začal s těmi svými klevetami, že..."

"S jakými klevetami?" dotázal se advokát.
"O panu Hartmanovi a Valdezově manželce."
Tribow za sebou zaslechl šokované heknutí Valdezovy vdovy.
"Co to bylo za klevety?"
"Valdez si vzal do hlavy, že mu pan Hartman chodí za ženou. Já vím, že to nebyla pravda, ale Valdez byl o tom přesvědčen. Byl tak trochu, jak se říká, padlý na hlavu. Myslel si, že mu za ženou chodí spousta mužů."
"Námitka," vyštěkl Tribow.
"Dovolte, abych to zformuloval jinak. Co vám pan Valdez kdy říkal o panu Hartmanovi a jeho manželce?"
"Říkal, že to Hartmanovi kvůli té nevěře spočítá - tedy, kvůli té údajné nevěře."
"Námitka," zvolal Tribow znovu.
"Výjimka z pravidla o zprostředkované výpovědi," prohlásil soudce. "Námitka se zamítá."
Tribow pohlédl do tváře Valdezově vdově, která pomalu vrtěla hlavou a po tváři jí stékaly slzy.
Advokát obžaloby se obrátil k Tribowovi. "Svědek je váš."
Státní zástupce učinil maximum, aby do svědkovy výpovědi vnesl trhliny. Měl dojem, že odvedl velmi dobrou práci. Velkou část svědectví však tvořily svědkovy spekulace a vlastní názory - například drby o nevěře - a Tribow měl jen málo možností, jak zdiskreditovat samotnou svědkovu osobu. Vrátil se na židli. Uklidni se, řekl si v duchu a odložil pero, se kterým si nutkavě pohrával. Stále bylo spolehlivě zaděláno na vraždu druhého stupně. Stačilo prokázat, že Hartman skutečně zavraždil Valdeze - což se už Tribowovi povedlo - a že se k jeho vraždě odhodlal na poslední chvíli.
Advokát obhajoby předvolal dalšího svědka.
Byl to Hispánec - plešatý a obtloustlý muž s přátelským dědečkovským výrazem. Jmenoval se Cristos Abrego a označil se za dobrého přítele obžalovaného.
Tribow se nad tím zamyslel a dospěl k závěru, že případné obavy z potenciální Abregovy podjatosti zřejmě u poroty převážila skutečnost, že podezřelý měl podle všeho ‚dobré přátele' v minoritní komunitě (což ovšem byla naprostá lež: Anglosas

Hartman neviděl v příslušnících menšin přátele, nýbrž zlatý důl pro své vyděračské a lichvářské operace).
"Slyšel jste zde svědka obžaloby prohlásit, že pan Hartman se v den té tragické střelby sháněl po panu Valdezovi?"
"Tragické střelby'?" zašeptal Wu. "On to líčí, jako by šlo o nějakou nešťastnou náhodu."
"Ano, pane," zodpověděl svědek advokátovu otázku.
"Můžete potvrdit, že pan Hartman se v den té střelby vydal hledat pana Valdeze?"
"Ano, pane, to je pravda. Pan Hartman se ho skutečně vydal hledat."
Tribow se předklonil. Kam to všechno spěje?
"Mohl byste vysvětlit, co se stalo a co jste pozoroval?"
"Ano, pane. Byl jsem s panem Hartmanem v kostele..."
"Promiňte," zarazil ho advokát. "V kostele?"

"Ano, on a já chodíme do stejného kostela. Tedy, on tam chodil častěji než já. Docházel tam nejméně dvakrát týdně. A někdy i třikrát."
"Šmarjá," utrousila rozhořčená Adele Viamonteová.
Tribow napočítal na krcích porotců čtyři krucifixy, avšak ani jeden z těchto mužů a žen nezvedl obočí nad svědkovou do očí bijící zmínkou o zbožnosti obžalovaného.
"Pokračujte, prosím, pane Abrego."
"Zastavili jsme se pak s panem Hartmanem ve Starbucks, koupili si kávu a posadili se ven. On se pak zeptal pár lidí, jestli tam nezahlédli Valdeze, protože se ve Starbucks hodně zdržoval."
"Víte, proč se chtěl obžalovaný vidět s Valdezem?"
"Chtěl mu předat takovou hru, kterou koupil Valdezovu synovi."
"Cože?" zašeptala za Tribowem šokovaně vdova. "Ne, ne, ne..."
"Takový dárek, víte? Pan Hartman miluje děti. A tak ho chtěl předat Valdezovi pro syna."
"A proč chtěl předat panu Valdezovi dárek?"
"Říkal, že chce vztahy mezi sebou a Valdezem urovnat," odpověděl Abrego. "Měl z těch Valdezových potrhlých představ o něm a jeho manželce špatný pocit a měl strach, aby se o nich nedoslechl

jeho syn a nemyslel si, že je na nich něco pravdy. A tak ho napadlo, že dárek pro kluka by třeba mohl prolomit ledy. Načež si chtěl s Valdezem promluvit a pokusit se ho přesvědčit, že se plete."
"Pokračujte, pane. Co se stalo pak?"
"Pak pan Hartman uviděl před prodejnou Valdeze, vstal od stolu a zamířil k němu."
"A pak?"
Ray mávl na Valdeze a řekl: ‚Ahoj,' nebo něco podobného. Jak se vede?' Přesně už nevím. Zkrátka něco přátelského. Začal mu podávat ten balíček, ale Valdez ho jenom odstrčil a začal na něj ječet."
"A víte, kvůli čemu na sebe ječeli?"
"Valdez tvrdil nejrůznější absurdity. Jako třeba: ‚Vím, že už mi pět let chodíš za ženou.' Což bylo uhozené, protože Valdez se sem nastěhoval teprve loni."
"Ne!" vykřikla vdova. "Je to všechno lež!"
Soudce bouchl kladívkem, přestože letargie, s jakou to učinil, prozrazovala, že jeho sympatie jsou na straně ženy.
Tribow si znechuceně povzdechl. Obhajoba vnášela do případu motiv, který naznačoval, že agresorem při vražedném incidentu nemusel být původně Hartman, nýbrž Valdez.
"Já vím, že to nebyla pravda," sdělil svědek advokátu obhajoby. "Pan Hartman by nikdy nic takového neudělal. Je opravdu zbožný."
Už druhá zmínka o archandělu Raymondu C. Hartmanovi.
"Viděl jste, co se seběhlo pak?" zeptal se advokát.
"Bylo to celé takové rozmazané, ale viděl jsem, jak Valdez něco popadl - kovovou trubku nebo kus dřeva - a ohnal se tím po panu Hartmanovi. Ten se pokusil uskočit, jenže neměl kam, protože stáli v boční uličce. Až nakonec - vypadalo to totiž, že mu Valdez rozmlátí hlavu - vytáhl pan Hartman zbraň. Chtěl Valdezovi jenom pohrozit..."
"Námitka. Svědek nemůže vědět, jaké byly záměry obžalovaného."
Advokát se otočil ke svědkovi. "Co měl, pane Abrego, podle vašeho dojmu pan Hartman v úmyslu?"

"Vypadalo to, že hodlá Valdezovi pohrozit. Ten se po něm ještě několikrát ohnal tou trubkou, ale pan Hartman pořád nestřílel. Valdez ho pak popadl za ruku a začali se o tu pistoli prát. Pan Hartman křikl na lidi, aby si lehli na zem, a ječel na Valdeze: ‚Pusť! Pusť! Někoho tím zraníš!'"
Což se jen stěží dalo kvalifikovat jako bezohledné chování nebo jednání ve víru vášně, které musel Tribow prokázat, pokud

chtěl, aby porota usvědčila obžalovaného ze zabití.
"Pan Hartman byl velmi odvážný. Totiž, mohl klidně utéct a zachránit se, ale on se strachoval o okolostojící. Už je prostě takový - vždycky mu záleží na ostatních lidech, a zvláště na dětech."
Tribow přemýšlel, kdo tenhle scénář napsal. Podle toho, jak byl mizerný, ho sesmolil sám Hartman.
"Já si potom lehl k zemi, protože mě napadlo, že jestli se Valdez zmocní té pistole, začne kolem sebe pálit jako šílenec, a dostal jsem strach. Zaslechl jsem výstřel, a když jsem vstal ze země, viděl jsem, že Valdez je mrtvý."
"A co dělal obžalovaný?"
"Ten klečel a snažil se Valdezovi pomoct. Vypadalo to, že mu chce zastavit krvácení a přivolat pomoc. Byl nesmírně otřesen."
"Nemám dalších otázek."
Během následného křížového výslechu se Tribow snažil prolomit i Abregovu výpověď, ale protože byla chytře opevněná ("Bylo to celé takové rozmazané..." "Přesně už nevím..." "Šuškalo se, že..."), neměl nic konkrétního, na čem by mohl svědka zdiskreditovat. Pokusil se tedy alespoň zasadit do mysli porotců semínko pochybností, když se svědka několikrát dotázal, zda mu Hartman něco zaplatil nebo zda vyhrožoval jemu či jeho rodině. Abrego to však samozřejmě popřel.
Obhajoba poté předvolala lékaře, jehož výpověď byla krátká a věcná.
"Doktore, zpráva soudního patologa naznačuje, že oběť utrpěla jednu střelnou ránu do spánku. Vy jste zde však vyslechl výpověď předchozího svědka, podle něhož spolu oba muži soupeřili tváří v tvář. Jak tedy mohla být oběť postřelena tímto způsobem?"
220
"To je velice prosté. Střelná rána ve spánku by odpovídala tomu, jak pan Valdez odvracel hlavu od zbraně, když tlačil na spoušť v naději, že zasáhne pana Hartmana."
"Takže v podstatě tvrdíte, že se pan Valdez zastřelil sám."
"Námitka!"
"Připouští se."
Advokát se opravil: "Tvrdíte tedy, že je možné, že se pan Valdez odvracel, zatímco sám tlačil na spoušť zbraně, což mělo za následek jeho vlastní smrt?"
"Přesně tak."
"Nemám dalších otázek."
Tribow se lékaře zeptal, jak je možné, že soudní patolog nenašel na Valdezových rukou žádné zbytky po výstřelu, které by byly dozajista přítomny, pokud by Valdez střílel sám, zatímco na rukou pana Hartmana se takové zbytky našly. Na to lékař odpověděl: "To je prosté. Pan Hartman měl ruce na rukou pana Valdeze, takže všechny zbytky po výstřelu ulpěly na nich."
Soudce svědka propustil a Tribow se vrátil ke stolu. Přitom letmo pohlédl na kamennou tvář obžalovaného, který jeho pohled opětoval.
Tenhle případ prohrajete...
Ještě před chvílí si Tribow takovou možnost vůbec nepřipouštěl, ale nyní opravdu existovala reálná naděje, že Hartman od soudu odejde po svých.
Nakonec advokát obhajoby povolal závěrečného svědka: samotného Raymonda Hartmana.
Jeho výpověď nabídla totožnou verzi jako výpovědi ostatních svědků a podpořila jeho tvrzení: totiž že u sebe nosí zbraň neustále, že si vzal Valdez do hlavy ten nesmysl o Hartmanovi a své ženě, že Hartman nikdy v životě nikoho nevydíral, že skutečně koupil Valdezovu synovi dárek, že si chtěl zajistit Valdezovu pomoc při investici do hispánské komunity, že jejich souboj proběhl přesně tak, jak uvedl předchozí svědek. Oproti předchůdcům však přidal závěrečný akord: prý poskytl Valdezovi dýchání z úst do úst.

Pokračoval ve vyprávění a po očku přitom pokukoval po čtyřech hispánských a třech černošských porotcích. "Zažívám spoustu
221
ústrků, protože chci pomáhat menšinovým firmám. Policii, městu ani státu se to z nějakého důvodu nelíbí. A já nakonec nešťastnou náhodou ublížím právě jednomu z lidí, kterým se snažím pomoct." Žalostně sklopil oči k podlaze.
Povzdechnutí Adele Viamonteové bylo slyšet v celé soudní síni a vysloužilo si přísný pohled soudce.
Advokát Hartmanovi poděkoval a řekl Tribowovi: "Svědek je váš?"
"Co budeme dělat, šéfe?" zašeptal Wu.
Tribow pohlédl na dva členy svého týmu, kteří na případu neúnavně pracovali nekonečné hodiny. A pak se podíval za sebe do očí Carmen Valdezové, jejíž život tak strašlivě změnil muž usazený na svědecké lavici a shlížející poklidně na žalobce i lidi na galerii.
Přitáhl notebook Chucka Wu blíž k sobě a prohlédl si poznámky, které si mladý muž v průběhu procesu zapsal. Chvíli četl, pak se pomalu postavil a zamířil k Hartmanovi.
"Pane Hartmane," řekl svým typicky zdvořilým hlasem, "zajímala by mě jedna věc."
"Ano, pane?" zeptal se vrah neméně zdvořile. Jeho advokáti ho poučili dobře - bezpochyby mu kladli na srdce, aby se na svědecké lavici nenechal vyvést z míry nebo dopálit.
"Ta hra, kterou jste koupil synovi pana Valdeze..."
Hartmanovi zablikalo v očích. "Ano? Co je s ní?"
"Co to bylo za hru?"
"Taková drobná videohra. Na GameBoy."
"Byla drahá?"
Potutelný úsměv. "Jo, docela drahá. Ale chtěl jsem pro Joseho a jeho kluka udělat něco hezkého. Cítil jsem se špatně, protože jeho otec byl pěkně pominutý..."
"Odpovězte pouze na otázku," přerušil ho Tribow.
"Stála asi padesát nebo šedesát babek."
"Kde jste ji sehnal?"
"V hračkářství v nákupním centru. Na jméno už si nevzpomínám."
Tribow se pokládal za pěkně výkonný detektor lži a nyní viděl, že si to Hartman všechno vymýšlí. Pravděpodobně dnes ráno
222
viděl reklamu na GameBoye. Tribow nicméně pochyboval, že si toho všimla i porota. Pro ni Hartman pouze spolupracoval a zdvořile odpovídal na poněkud zvláštní otázky státního zástupce.
"A co ta videohra dělala?"
"Námitka," zvolal advokát obhajoby. "Jaký je smysl otázky?"
"Ctihodnosti," řekl Tribow. "Snažím se jen posoudit vztah mezi obžalovaným a obětí."
"Pokračujte, pane Tribowe, ale já si nemyslím, že musíme znát i takové věci, jako například jak byla ta hračka zabalena."
"Upřímně řečeno, pane, jsem se na to právě chtěl zeptat."
"Tak to nedělejte."
"Nebudu. Takže, pane Hartmane, co ta hra dělala?"
"Já nevím - střílely se v ní kosmické lodi nebo tak něco."
"Hrál jste ji předtím, než jste ji předal panu Valdezovi?"
Koutkem oka Tribow zahlédl, jak si Viamonteová s Wuem vyměnili znepokojené pohledy, jako by přemýšleli, co to má jejich šéf, proboha, v plánu.
"Ne," odpověděl Hartman. Poprvé za dobu svého pobytu na svědecké lavici působil popuzeným dojmem. "Já hry nemám rád. Kromě toho to byl dárek. Nehodlal jsem ho otevřít dřív, než ho předám tomu chlapci."
Tribow pokýval hlavou, zvedl obočí a pokračoval v dotazování: "Toho dne, kdy byl Jose Valdez zastřelen..., měl jste tu hru s sebou, když jste ráno odcházel z domu?"

"Ano, pane."
"Měl jste ji v tašce?"
Hartman se na chvíli zamyslel. "Měl jsem ji..., jo, strčil jsem si ji do kapsy. Zas tak velká nebyla."
"Takže jste měl volné ruce?"
"Asi. Nejspíš jo."
"A v kolik hodin jste odešel z domu?"
"Zhruba v deset čtyřicet. Bohoslužba se konala v jedenáct."
"Ve kterém kostele?"
"Ve svatém Antonínovi."
"A vy jste šel rovnou tam? S tou hrou v kapse?"
"Ano, přesně tak."
"Takže ta hra byla s vámi v kostele?"
223
"Správně."
"Ale nikdo ji nemohl vidět, protože jste ji měl v kapse."
"Myslím, že tak to bylo." Stále zdvořilý, stále nevzrušený.
"A když jste vyšel z kostela, vyrazil jste po Maple Street ke Starbucks v doprovodu předešlého svědka, pana Cristose Abrega, je to tak?"
"Ano, přesně tak."
"A tu hru jste měl pořád v kapse?"
"Ne."
"Neměl?"
"Ne. V tom okamžiku jsem ji vytáhl ven a nesl ji v tašce."
Tribow se k němu rychle otočil a zeptal se ho pronikavým hlasem: "Není tedy pravda tvrzení, že jste tu hru s sebou v kostele neměl?"
"Ne," řekl Hartman a překvapeně zamrkal, přestože stále dokázal hovořit tiše a vyrovnaně, "to vůbec není pravda. Tu hru jsem měl u sebe celý den. Dokud mě Valdez nenapadl."
"Není tedy pravda tvrzení, že jste z toho kostela odešel, vrátil se domů, sebral tu hru a poté odjel do Starbucks?"
"Ne, neměl bych čas se z kostela vracet domů pro hru. Bohoslužba skončila v poledne. A do Starbucks jsem dorazil asi o deset minut později. Říkám vám, že můj dům je dobrých dvacet minut cesty od kostela. Můžete si to ověřit na mapě. Ze svatého Antonína jsem šel rovnou do Starbucks."
Tribow se otočil od Hartmana k obličejům porotců. Poté se zadíval na vdovu, která seděla v první řadě galerie a tiše plakala. Všiml si zmatených obličejů obou členů svého obžalovacího týmu. Neuniklo mu, jak na sebe diváci nechápavě pokukují. Všichni čekali, až svrhne nějakou geniální bombu, která by Hartmanově verzi podrazila nohy a odhalila ho jako lháře a vraha, jímž ve skutečnosti byl.
Tribow se zhluboka nadechl a řekl: "Nemám dalších otázek, Ctihodnosti."
Nastala chvíle ticha. Dokonce i soudce se zamračil a zdálo se, že se chce dotázat, zda si je státní zástupce opravdu svým rozhodnutím jist. Nakonec se však spokojil s tím, že se obrátil na advokáta obhajoby: "Ještě nějací svědkové?"
"Ne, pane. Obhajoba nic dalšího nemá."
224
Jediným důvodem existence poroty je skutečnost, že lidé lžou. Kdyby všichni mluvili pravdu, soudce by se Raymonda C. Hartmana jednoduše dotázal, zda naplánoval a poté spáchal vraždu Joseho Valdeze, Hartman by odpověděl ano, nebo ne a bylo by hotovo. Jenže lidé pochopitelně pravdu nemluví, a tak se soudní systém spoléhá na porotu, která se dívá na oči, ústa, ruce a gesta svědků, poslouchá jejich výpovědi a poté rozhodne, co je pravda, a co pravda není.
V případu Stát versus Hartman se porota radila dvě hodiny. Tribow se svými asistenty byli během této doby zalezlí v jednom automatu naproti soudní budově. Nikdo neřekl ani slovo. Jejich

mlčení se dalo zčásti připsat jejich neklidu - ne-li přímo rozpakům - ohledně Tribowova nekonečného dotazování na hru, kterou Hartman údajně zakoupil pro syna oběti. Wu s Viamonteovou si pravděpodobně mysleli, že i zkušení státní zástupci propadnou čas od času panice a zbytečně zahodí míček do autu a že přesně toto se stalo i u tohoto případu, který se již podle všeho nedal vyhrát.
Danny Tribow měl zavřené oči, když si sedal zpátky na ošklivou oranžovou plastovou židli. V duchu si přehrával Hartmanovo světácké chování a tvrzení svědků, že jim Hartman nevyhrožoval a ani je neuplácel. Tribow věděl, že ve skutečnosti byli podplacení nebo zastrašovaní všichni, ale musel uznat, že vypadali a mluvili poměrně věrohodně - dalo se tudíž předpokládat, že se stejně jevili také porotě. Tribow nicméně choval obrovskou úctu k porotnímu systému i k porotcům jako k celku a pokládal za docela možné, že porotci - kteří se nyní tísnili v malé poradní místnosti za soudní budovou - právě nyní dospívají k závěru, že Hartman lhal a donutil svědky, aby lhali též.
A že je vinen z vraždy prvního stupně.
Jenže když pak otevřel oči a upřel je na Adele Viamonteovou a Chucka Wu, prozradily mu jejich odrazené obličeje, že existuje také velmi značná pravděpodobnost, že spravedlnosti nebude v tomto případu učiněno zadost.
225
"No dobře," řekla Viamonteová, "takže tu úkladnou vraždu zkrátka neuhrajeme. Ale ještě máme v rukávu dva souběžné. A ze zabití ho teda budou muset usvědčit."
Budou muset? pomyslel si Tribow. Zastával názor, že tento výraz nejde s rozhodováním poroty vůbec dohromady. Obhajoba předložila skvěle spíchnutou verzi, podle níž šlo o ryze nešťastnou náhodu.
"Zázraky se dějí," řekl Wu s mladistvým zápalem.
V tom okamžiku zazvonil Tribowovi mobilní telefon. Soudní úředník mu sděloval, že se porota vrací s verdiktem.
"Skončili nějak rychle - je to dobře, anebo špatně?" zeptal se Wu.
Tribow dopil kávu. "Pojďme to zjistit."
"Dámy a pánové porotci, dospěli jste k verdiktu?"
"Ano, Ctihodnosti."
Hlavní porotce, muž středního věku v kostkované košili a tmavých kalhotách, podal kus papíru soudnímu sluhovi, který ho odnesl soudci.
Tribow nespouštěl oči z Hartmana, ale vrah si hověl na otočné židli a s poklidným výrazem si vydloubával kancelářskou sponkou špínu zpoza nehtů. Pokud se o výsledek procesu obával, rozhodně to nedával najevo.
Soudce mlčky přečetl papír a pohlédl na porotu.
Tribow se z jeho výrazu snažil něco vyčíst, ale nepodařilo se mu to.
"Obžalovaný nechť povstane."
Hartman a jeho advokát se postavili.
Soudce předal papír soudnímu sluhovi, který začal číst:
"V případu Lid versus Raymond C. Hartman: ve věci prvního obvinění z vraždy prvního stupně shledává porota obžalovaného nevinným. Ve věci druhého obvinění z vraždy druhého stupně shledává porota obžalovaného nevinným. Ve věci třetího obvinění ze zabití shledává porota obžalovaného nevinným."
V soudní síni na chvíli zavládlo naprosté ticho, které nakonec přerušilo Hartmanovo zašeptání: "Ano!" a vítězoslavné vztyčení zaťaté pěsti do vzduchu.
Soudce, jehož výrok poroty očividně znechutil, klepl kladívkem.
"Nechte toho, pane Hartmane," řekl a dodal: "Následujte soudního sluhu, který vám vrátí cestovní pas a složenou kauci.
Pouze doufám, že pokud vás někdy opět z něčeho obviní, objevíte se v mé soudní síni." Další vzteklé bouchnutí kladívkem. "Tento

soud se odročuje."
V soudní síni vypukla dobrá stovka současně běžících konverzací, vesměs proložených nesouhlasem a zlobou.
Hartman veškeré poznámky a spalující pohledy ignoroval a podal ruce svým advokátům. Několik jeho nohsledů k němu přistoupilo a objalo ho. Tribow si všiml, jak si Hartman a jeho kostelní kumpán Abrego vyměnili úsměvy.
Státní zástupce formálně podal ruku Viamonteové a Wuovi - jak měl po vynesení verdiktu ve zvyku vždy, ať už byl výrok dobrý, či špatný. Nato zamířil ke Carmen Valdezové, která tiše plakala.
Tribow ji objal: "Mrzí mě to," řekl.
"Dělal jste, co jste mohl," odpověděla žena a kývla na Hartmana. "Myslím, že takoví lidé, opravdu zlí lidé, nehrají podle pravidel. A člověk s tím nic nenadělá. Oni prostě někdy vyhrají."
"Příště," řekl Tribow.
"Příště," špitla Valdezová cynicky.
Tribow se odvrátil a zašeptal několik slov detektivu Moyerovi. Vtom si všiml, že Hartman vyrazil k hlavnímu východu ze soudní síně. Vykročil tedy rychle vpřed a zastoupil mu cestu.
"Jen vteřinku, Hartmane," oslovil ho.
"Snažil jste se hezky, zástupce," poznamenal tento "muž v nadživotní velikosti" a na chvíli se odmlčel, "jenže jste mě měl poslechnout. Říkal jsem vám, že prohrajete."
Jeden z jeho právníků mu podal obálku. Hartman ji otevřel a vytáhl cestovní pas.
"Ti svědkové vás na úplatcích museli stát majlant," pravil Tribow přívětivě.
"Ó, něco takového bych přece nedělal," zamračil se Hartman.
"Byl by to trestný čin. Jak právě vy jistě víte nejlépe."
Viamonteová na něj namířila prst a řekla: "Jestli někde třeba jen křivě šlápnete, tak my budeme u toho."
226 227
"To se nestane," odpověděl Hartman klidně, "ledaže byste se přestěhovali na jih Francie. Kam mám příští týden namířeno. Stavte se někdy."
"Budete pomáhat minoritní komunitě v Saint-Tropez?" zeptal se Chuck Wu.
Hartman mu nabídl úsměv a pak se otočil ke dveřím.
"Pane Hartmane," řekl Tribow. "Ještě jedna věc."
Vrah se otočil. "Copak?"
Tribow kývl na detektiva Dicka Moyera. Ten vykročil kupředu, zastavil se a chladně pohlédl do Hartmanových očí.
"Chtěl jste něco, detektive?" dotázal se vrah.
Moyer hrubě Hartmana uchopil a nasadil mu pouta.
"Hej, co to, ksakru, děláte?"
Abrego a dva Hartmanovi bodyguardi vykročili kupředu, ale to už vedle Tribowa s Moyerem stála řada dalších policistů. Hrdlořezi se okamžitě stáhli.
Hartmanův právník si proklestil cestu přes srocení lidí.
"Co se tady děje?"
Moyer si ho nevšímal a řekl: "Raymonde Hartmane, jste zatčen za porušení paragrafu osmnáct, článku třicet jedna, odstavce B státního trestního zákoníku. Máte právo nevypovídat, máte právo na obhájce." Poučil zatčeného o právech a ve srovnání s rozruchem všude kolem sebe to učinil dosti monotónním hlasem.
Hartman se osopil na svého právníka: "Proč mu to dovolíte, sakra? Za co vás platím - dělejte něco!"
Tento přístup advokátovi očividně nevoněl, ale přesto řekl: "Byl přece ve všech bodech zproštěn obžaloby."
"Ve všech bodech ne," namítl Tribow. "Je tu ještě jeden souběžný trestný čin, který jsem u soudu nepřednesl. Paragraf osmnáct, článek třicet jedna."
"Co to, sakra, je?" vybuchl Hartman.
Jeho advokát zavrtěl hlavou. "Já nevím."

"To jste mi teda zatraceně špatnej právník. Jak to myslíte, že to nevíte?"
"Tento paragraf," vysvětlil Tribow, "kvalifikuje jako trestný čin nošení nabité střelné zbraně v okolí jednoho sta metrů od školy - včetně školy nedělní." Skromně se usmál a dodal: "Sám
228
jsem spolupracoval se státními zákonodárci, abychom toto ustanovení prosadili."
"Ach ne...," mumlal advokát obžaloby.
Hartman se zamračil a zlověstně řekl: "To nemůžete. Je pozdě. Proces už skončil."
"To může, Rayi," vysvětlil mu advokát. "Tohle je jiné obvinění."
"No, ale nemůže ho dokázat," vyštěkl Hartman. "Nikdo žádnou zbraň neviděl. Nejsou na to svědci."
"Po pravdě řečeno by tu jeden svědek byl. A shodou náhod je to člověk, kterého nemůžete podplatit ani mu vyhrožovat."
"Kdo?"
"Vy."
Tribow přistoupil k notebooku, do něhož Chuck Wu zapsal podstatnou část výpovědi, a začal z něj číst: "Hartman: ‚Ne, neměl bych čas se z kostela vracet domů pro hru. Bohoslužba skončila v poledne. A do Starbucks jsem dorazil asi o deset minut později. Říkám vám, že můj dům je dobrých dvacet minut cesty od kostela. Můžete si to ověřit na mapě. Ze svatého Antonína jsem šel rovnou do Starbucks.'"
"Co to má všecko znamenat? Co na té pitomé hře záleží?"
"Ta hra je nepodstatná," vysvětlil mu Tribow. "Důležité je, že jste uvedl, že jste neměl čas vracet se po odchodu z kostela a před příchodem do Starbucks domů. To znamená, že jste musel mít tu zbraň s sebou v kostele. A ten stojí hned vedle nedělní školy."
Státní zástupce to shrnul: "Takže jste se pod přísahou přiznal, že jste porušil paragraf osmnáct, článek třicet jedna. Ten přepis bude u vašeho příštího procesu připuštěn jako důkaz. Což znamená, že vaše usvědčení bude prakticky automatické."
"No dobrá, dobrá," řekl Hartman. "Tak mi vyměřte pokutu a nechte mě už odsud vypadnout. Zaplatím ji hned."
Tribow pohlédl na jeho advokáta. "Chcete mu sdělit sám, jak zní druhá část paragrafu osmnáct, článku třicet jedna?"
Advokát zavrtěl hlavou: "Je to nepodmíněný zločin, Rayi."
"Co to, ksakru, znamená?"
"Že je u něj taxativně vymezen nepodmíněný trest. Minimálně šest měsíců, maximálně pět let."
229
"Cože?" Ve vrahově tváři se objevila hrůza. "Ale já do vězení nemůžu." Obrátil se k advokátovi a popadl ho za rameno. "To jsem vám přece říkal. Zabijou mě tam. To nejde! Tak dělejte něco, ať si aspoň něčím zasloužíte ten svůj pitomej honorář, vy lenivej hajzle!"
Advokát však Hartmana odstrčil. "Víte co, Rayi? Co kdybyste tu svou dojemnou historku vyložil svému novému advokátovi? Protože já pracuji pro lepší typ klientů." Otočil se a vyšel lítačkami ven.
"Počkejte!"
Detektiv a dva další policisté vyprovodili křičícího a protestujícího Hartmana z budovy.
Po několika gratulacích ze strany policistů a přihlížejících se Tribow se svým týmem vrátili ke stolu pro obžalobu a začali rovnat knihy, papíry a notebooky. Podkladů ke sbalení byla celá spousta; právo se koneckonců neskládá prakticky z ničeho jiného než ze slov.
"Hej, šéfe, to byl eskamotérský kousek," prohlásil Chuck Wu. "Přiměl jste ho, aby se soustředil na tu hru a nemyslel přitom na pistoli."
"Jo, už jsme si mysleli, že jste trošku vykolejil," nadhodila

Viamonteová.
"Ale nechtěli jsme nic říkat," dodal Wu.
"Hej," řekla Viamonteová, "tak to pojďme oslavit."
Tribow však odmítl. V poslední době strávil velmi málo času s manželkou a se synem a zoufale toužil se k nim vrátit domů.
A tak si dál balil své objemné aktovky.
"Děkuji vám," ozval se za ním ženský hlas. Tribow se otočil a viděl, že před ním stojí vdova po Josem Valdezovi. Pokýval hlavou.
Zdálo se, že vdova hledá něco, co by ještě dodala, ale pak jen státnímu zástupci stiskla ruku a spolu s jakousi starší ženou vyšla z téměř opuštěné soudní síně.
Tribow sledoval její odchod.
Myslím, že takoví lidé, opravdu zlí lidé, nehrají podle pravidel.
A člověk s tím nic nenadělá. Oni prostě někdy vyhrají...
Což ovšem znamená, že někdy nevyhrají.
Danny Tribow zvedl největší aktovku a trojice žalobců společně vyšla ze soudní síně.
230

Prázdná pohlednice
Drobnosti.
Například že Mary odchází z kanceláře v pět hodin, ale někdy se domů vrátí až v šest dvacet.
Dennis věděl, že jeho žena jezdí rychle a v tuto denní dobu by cestu zvládla řekněme za necelou třičtvrtěhodinku. Kde tedy tráví zbývající minuty?
A další drobnosti, jako třeba ty telefonáty.
Dennis se vrátil domů a zjistil, že Mary telefonuje. Jasně, vždycky se na něj usmála a vyfoukla mu přes místnost malý polibek. Jenže jemu se zdálo, že sotva ho zahlédla, změnila tón a brzy poté zavěsila. A tak se šel Dennis vysprchovat, předstíral, že si zapomněl vzít čistý ručník, pročež zavolal na Mary, jestli by mu ho, prosím, miláčku, nepřinesla, a když pak Mary zmizela v prádelně, vyrazil do kuchyně, chviličku to zvažoval, ale pak šel přece jen do toho a stiskl na telefonu tlačítko opakovaného vytáčení. Někdy vyšlo najevo, že je to sousedka nebo Maryina matka. Někdy však telefon nezvedl nikdo. Dennis si pamatoval, že jednou viděl ve filmu o špionech nebo o něčem podobném, jak jeden chlápek zavolal druhému, nechal telefon dvakrát zazvonit a potom mu přesně o minutu později zavolal znovu, takže oba věděli, že už je bezpečné to zvednout. Dennis se snažil vytušit čísla podle tónu, ale vytáčení probíhalo příliš rychle.
Dennis cítil rozpaky, protože se choval tak paranoidně. Pak se však vždy objevilo něco dalšího a on pojal podezření znovu.
Třeba to víno. Když byla jeho žena déle pryč, někdy ji uvítal ve dveřích jejich prostorného koloniálního domu v okrese Westchester: přistoupil k ní a rychle a vášnivě ji políbil. Ona se tvářila překvapeně, protože nečekala najednou tolik vášně. Někdy však Dennis cítil z jejího dechu víno. Tvrdila mu, že byla na dobročinném církevním setkání u Patty nebo u Kit. Pije však člověk na církevních setkáních víno? Dennis Linden si to nemyslel.
231
Jeho podezření vůči manželce zaváněla krizí středního věku. Jenže zároveň nepostrádala jistou logiku. Dennis byl příliš velkorysý - v tom byl jeho problém - a ženy, s nimiž se dal v životě dohromady, této jeho vlastnosti využívaly. Nikdy by ho nenapadlo, že totéž bude platit i o rázné a ctižádostivé podnikatelce Mary, ovšem krátce poté, co se před pěti lety vzali, si začal klást otázky i ve vztahu k ní. Nešlo o nic velkého, prostě byl jen obezřetný. Někdy se člověk musí chovat chytře.
Žádný důkaz však Dennis nikdy neobjevil - až před třemi měsíci, koncem září, kdy se ve White Plains sešel na panáka se svým nejlepším přítelem Sidem Farnsworthem.
"Já ti nevím, ale nemůžu se zbavit dojmu, že někoho má,"

zamumlal nad sklenicí vodky s tonikem.
"Kdo? Mary?" Sid zavrtěl hlavou. "Ty ses zbláznil. Vždyť tě miluje." Oba muži se znali už od vysoké školy a Sid byl jedním z mála lidí, kteří s Dennisem mluvili úplně na rovinu.
"Minulý týden udělala strašnou scénu kvůli svému odjezdu na služební cestu do San Franciska."
"Jak to myslíš, že udělala scénu? Ona tam nechtěla jet?"
"Ne, ona tam jet chtěla. Ale já si nebyl jistý, že je to dobrý nápad."
"Ty sis nebyl jistý, že je to dobrý nápad?" Sid tomu stále nerozuměl. "Jak to myslíš?"
"Bál jsem se, že spadne do nějakých problémů."
"Proč si to myslíš."
"Protože je to krásná ženská, proč asi? Všichni s ní pořád flirtují a dělají jí návrhy."
"Mary?" Sid se zasmál. "Nech toho. Chlapi prostě se ženskýma flirtují. A jestli neflirtují, tak jsou buď teplí, nebo mrtví. Jenže ona jejich flirtování neopětuje. Je prostě jen... milá. Na všechny se usmívá."
"Chlapi si to vyloží špatně a najednou bác ho! - a může být zaděláno na problém. A tak jsem jí řekl, že nechci, aby jela."
Sid se napil piva a obezřetně si přítele změřil pohledem.
"Poslyš, Denny, ty prostě nemůžeš manželce jen tak říct, že jí něco nedovolíš. To je nevychovanost, člověče."

"Já vím, já vím. Tak daleko jsem nezašel. Akorát jsem řekl, že si nepřeju, aby jela. A ji to úplně vytočilo. Proč tam musí jet? Proč je to tak důležité?"
"Tss..., třeba proto, že je to vysoce postavená marketingová manažerka a na tu služební cestu potřebovala?" zeptal se Sid kousavě.
"Jenže západní pobřeží nemá ve svém rajónu."
"Moje firma pořádá konference po celé zemi, Dene. Tvoje taky. S prodejními oblastmi to vůbec nesouvisí... Ty sis myslel, že se tam bude s někým scházet? Třeba s milencem?"
"Asi jo. Jo, toho jsem se obával."
"Vzpamatuj se."
"Každou noc jsem volal do hotelu. Párkrát byla pryč až zhruba do jedenácti."
Sid obrátil oči v sloup. "A ona má snad večerku? Vždyť je to služební cesta, prokristapána. Když jsi někde pryč ty, jak dlouho býváš vzhůru?"
"To je něco jiného."
"Aha, no jo. Něco jiného. Tak proč si myslíš, že tě podvádí?"
"Asi je to jen takový pocit," odpověděl Dennis. "Totiž, já nevím, proč by vlastně měla. Vždyť se na mě podívej. Je mi pouhých pětačtyřicet a jsem ve skvělé formě - koukej na to břicho. Pevné jako prkno. A ani jediný šedivý vlas. Domů nosím pěknou výplatu. Chodím s ní na večeře, do kina..."
"Hele, já jen vím, že například já jsem Doris povolil otěže. Je to moje manželka a já jí důvěřuju. Udělej s Mary totéž."
"Ty to nechápeš," odpověděl Dennis rozmrzele. "Neumím to dost dobře vysvětlit."
"Jestli něco chápu," zasmál se Sid, "tak je to skutečnost, že Mary pracuje jako dobrovolnice v Koalici pro bezdomovce, že je v církevní radě, že pořádá večírky jako Martha Stewartova a ještě u toho stíhá normální zaměstnání. Vždyť je to světice."
"I světci mohou hřešit," opáčil Dennis.
"Hele," zašeptal Sid, "jestli o ni máš takový strach, tak si ji proklepni. Sleduj, kam chodí a jak dlouho bývá pryč. Projdi její účtenky. A zaměř se na drobnosti."

"Na drobnosti," zopakoval Dennis a usmál se. Ten nápad se mu líbil.

"Ale můžu ti rovnou říct, kámo, že si budeš připadat jako idiot. Protože ona tě nepodvádí."
Sidova rada však Mary paradoxně neočistila - alespoň ne v mysli jejího muže. Místo toho Dennis skutečně objevil pár drobností: cesta z práce domů jí trvala déle, než měla, podivný tón během telefonátů, vůně vína v ústech... To vše jen přiživovalo jeho posedlost dobrat se pravdy.
A dnes, v tento zasněžený večer dva týdny před Vánocemi, objevil Dennis velkou věc.
Bylo půl šesté. Mary byla stále v práci a dnes se navíc měla zdržet, protože - jak uvedla - musela ještě absolvovat vánoční nákupy. Dennisovi to nevadilo, dopřej si tolik času, kolik potřebuješ, miláčku, protože Dennis dnes večer plenil jejich ložnici. Pátral totiž po něčem, co ho celý den užíralo.
Ráno těsně před odjezdem do práce si vyzul boty a potichoučku prošel kolem ložnice, kde se Mary právě oblékala. Nakoukl do pokoje a viděl, jak manželka vytahuje z kufříku malý červený předmět a rychle ho schovává do spodní zásuvky prádelníku. Dennis počkal ještě chvíli a pak vešel do ložnice. "Můžu mít tuhle kravatu?" zeptal se hlasitě. Mary sebou trhla a otočila se. "Fuj, tys mě vyděsil," poznamenala, ale rychle se vzpamatovala. Usmála se a ani jedenkrát nepohlédla na otevřený kufřík ani na prádelník. "Mně připadá pěkná," odpověděla, upravila na kravatě uzel a obrátila se zpátky ke skříni, aby dokončila oblékání.
Dennis vyrazil do kanceláře. Udělal však jen minimum práce a většinu dne strávil přemýšlením a přemítáním o onom červeném předmětu ve spodní zásuvce prádelníku. Na náladě mu dvakrát nepřidal ani šéf, když mu oznámil, že se příští týden koná v Bostonu schůzka s klienty, a jestlipak by se jí Dennis mohl zúčastnit? Dennisovi to připomnělo Maryinu služební cestu do San Franciska a nemohl se zbavit představy, že i její služební cesta byla možná dobrovolná. Pravděpodobně na ni vůbec nemusela jet.
Z práce odešel Dennis brzy, vrátil se domů, vyrazil nahoru a otevřel spodní zásuvku prádelníku.

Ať už do ní Mary ukryla cokoliv, bylo to pryč.
Že by to vzala s sebou? Že by to věnovala svému milenci k Vánocům?
Jenže kdepak, ona to nevzala; po půlhodinovém prohledávání všech možných úkrytů v pokoji Dennis našel, co ráno zahlédl. Byla to zalepená červená vánoční pohlednice. Jakmile odešel, Mary ji očividně vytáhla ze zásuvky a zastrčila do kapsy svého černého hedvábného županu. Na přední straně nebylo napsáno žádné jméno ani adresa.
Když Dennis držel obálku v rukou, připadalo mu, že je to rozžhavený ingot. Prsty ho pálily a jako by ani obálku nemohly unést, tak těžká jim připadala. Zamířil do koupelny a zamkl za sebou dveře pro případ, že by se Mary vrátila domů dříve. Snad dvanáctkrát pak obrátil obálku v rukou. Nebo dvacetkrát. Přitom si ji bedlivě prohlížel. Mary chlopeň neolízla úplně, takže by možná mohl velkou část rozlepit, avšak v jednom místě byla chlopeň pevně přilepená, a kdyby ji chtěl Dennis odtrhnout, nutně by přitom roztrhl i papír.
Hmátl do skříňky pod umyvadlem, vytáhl starou žiletku a půl hodiny opatrně seškrabával z chlopně lepidlo.
O půl sedmé, když se mu podařilo rozlepit asi půlcentimetrový úsek chlopně, zazvonil telefon a on byl tentokrát pro změnu rád, když ve sluchátku uslyšel Mary, která mu sdělovala, že se o něco opozdí. Prý se v nákupním centru potkala s jednou kamarádkou, a tak se obě cestou domů zastaví na skleničku. Nechtěl by se k nim Dennis připojit?
Dennis jí odpověděl, že je příliš unavený, zavěsil a spěchal zpátky do koupelny. O dvacet minut později seškrábal poslední zbytek lepidla a třesoucíma se rukama odklopil chlopeň.

Vytáhl pohlednici ven.
Na přední straně se skvěl viktoriánský obrázek dvojice držící se za ruce a dívající se uprostřed plápolajících svící přes zasněžený dvorek ven.
Zhluboka se nadechl a rozevřel pohlednici.
Byla prázdná.
A Dennis Linden pochopil, že všechny jeho obavy byly opodstatněné.
Existoval jediný důvod, proč někomu dávat prázdnou pohlednici.
235
Ona a její milenec měli příliš velký strach z dopadení, než aby si cokoliv psali - byť by to byl jen neškodný přípis. Zatraceně, když o tom Dennis tak přemýšlel, byla prázdná pohlednice vlastně ještě mnohem horší než věnovaná - nevyřčený vzkaz jako by sděloval, že láska a vášeň mezi odesílatelem a adresátem jsou tak hluboké, že žádná slova nedokážou vyjádřit, co k sobě oba cítí.
Drobnosti...
V Dennisově mysli se něco sepnulo a on náhle bez nejmenších pochyb věděl, že Mary skutečně někoho má a jejich vztah pravděpodobně trvá už celé měsíce.
Koho?
Dennis by se vsadil, že někoho z firmy. Jak by jen mohl zjistit, kdo s ní v září odjel do toho San Franciska? Možná by mohl zavolat do její firmy, vydávat se za někoho z aerolinek a zeptat se na cestovní záznamy.
Anebo se obrátit na účetního? Případně by mohl obvolat muže z jejich firemního telefonního seznamu...
Vztek ho naprosto pohlcoval.
Roztrhal pohlednici na tucet drobných kousků, vyhodil je do vzduchu, padl na postel a dobrou půlhodinu civěl do stropu a snažil se uklidnit.
Jenže to nešlo. V duchu si pořád přehrával všechny možné příležitosti, při nichž ho Mary mohla podvádět. Její charitativní prodeje domácího cukroví, její cesty z práce a do práce, její obědové přestávky, její večery, kdy se spolu s Patty (teda, ona mu tvrdila, že to byla Patty) zdržela po nákupech nebo po divadle ve městě...
Zazvonil telefon. Je to ona? přemítal Dennis. Popadl sluchátko.
"Jo?"
Nastala chvíle ticha. A pak se ozval Sid Farnsworth: "Dene? Jsi v pořádku?"
"Ne, vůbec nejsem." Vysvětlil příteli, co našel.
"Jenom... Říkals, že byla prázdná?"
"Jo, to si piš, že byla prázdná."
"A nebyla nikomu adresovaná?"
"Ne. To je právě to. V tom je právě ta obludnost."
236
Opět se rozhostilo ticho, až nakonec jeho přítel řekl: "Něco ti povím, Dene... Mám dojem, že bys možná zrovna teď neměl být sám. Co kdybys ke mně a k Doris přijel na panáka?"
"Já nechci nějakého pitomého panáka! Já chci znát pravdu!"
"Dobře, dobře," řekl Sid rychle. "Ale působíš trochu vynervovaně, kamaráde. Tak přijedu já k tobě a podíváme se spolu na nějaký sport nebo tak něco. Anebo zajedem nahoru k Joeymu."
Jak mu to mohla provést? Po všem, co pro ni udělal? Živil ji, poskytl jí střechu nad hlavou, věnoval jí lexus. Uspokojoval ji v posteli. Dennis se usilovně snažil udržet nervy na uzdě. A to, jak ji jednou uhodil..., vždyť se jí, ksakru, hned potom omluvil a koupil jí to auto, aby jí to nějak vynahradil. Tohle všechno dělal jenom pro ni, ale ona to zřejmě ani trochu neoceňovala.
Prolhaná štětka...
Kde, sakra, je? Kde?
"Co jsi říkal, Dene? Neslyšel jsem tě. Poslyš, já už jedu..."
Dennis se podíval na telefon a upustil sluchátko do vidlice.
Sid bydlel pouhých deset minut cesty od něj. Dennis musel

okamžitě odjet. Nechtěl se s ním vidět. Nechtěl, aby mu přítel rozmlouval, co teď musel udělat.
Postavil se, vyrazil k prádelníku a vytáhl věc, kterou si sem nedávno schoval on. Revolver Smith & Wesson ráže 38. Nasadil si péřovou bundu - Maryin dárek k narozeninám z loňského října, který mu pravděpodobně zakoupila cestou do hotelu na schůzku s milencem - a vložil zbraň do kapsy. Venku nasedl do svého terénního fordu a vyrazil po příjezdové cestě pryč.
Dennis Linden nebyl žádný hlupák.
Znal polohu všech náleven mezi Maryiným zaměstnáním a domovem - všechna místa, na nichž se mohla zastavit s milencem. Stejně tak ovšem věděl, kam z nákupního centra s největší pravděpodobností zamíří. (V mnoha těchto podnicích se pravidelně zastavoval, aby se přesvědčil, jestli zde náhodou nesedí.) Zatím se mu do očka nechytila, ale dnes večer měl pocit, že mu přeje štěstí.
A nemýlil se.
237
Maryin černý lexus parkoval před Hudson Inn.
Dennis se smykem zastavil uprostřed příjezdové komunikace a vyskočil z auta. Muž za volantem vozu, který jel právě v opačném směru, musel strhnout řízení na stranu a začal na něj troubit. Dennis mu však jen bouchl pěstí do kapoty a zařval na něj i na jeho manželku: "Jděte k čertu!" Oba jen třeštili oči hrůzou. Dennis vytasil z kapsy revolver, přistoupil k oknu a nakoukl do restaurace. Ano, jeho žena seděla uvnitř: světlovlasá štíhlá žena s obličejem ve tvaru srdíčka. A vedle ní seděl její milenec.
Musel být o dobrých deset let mladší než Mary. Nebyl nijak pohledný a navíc měl bříško. Jak vůbec mohla chodit s někým takovým? Proboha, jak? Muž navíc nevypadal nijak zvlášť zámožně - na sobě měl laciný nemoderní oblek. Ne, jediný důvod, proč s ním chodit... Musel být dobrý v posteli.
Dennis pocítil důvěrně známou kovovou příchuť vlastního vzteku.
V tu chvíli si uvědomil, že má Mary na sobě ty tmavě modré šaty, které ji loni koupil k Vánocům! Úmyslně jí tehdy vybral model s vysokým výstřihem, aby nemohla před každým chlapem stavět na odiv ňadra. Nyní mu došlo, že si dnes Mary tyto šaty oblékla jako jakýsi osobní vtip - jako výsměch jeho osobě.
Představil si, jak jí ten vypasený moula pomalu rozepíná knoflíčky, jak jí zasunuje masité prsty pod látku, zatímco Mary šeptá slova, která budou tomu přiblblému tlusťochovi znít v uších pokaždé, co se podívá na prázdnou vánoční pohlednici.
Dennis Linden měl chuť křičet.
Odtáhl se od okna a zamířil ke vchodu do restaurace. Rozrazil dveře, vešel dovnitř a odstrčil číšníka z cesty. Muž upadl na podlahu.
Vrchní spatřil revolver, hekl a odvrátil se. Hosté jakbysmet.
Mary na něj pohlédla - na tváři měla ještě zbytkový úsměv z konverzace s tlouštíkem, ale její tváře již zbělaly.
"Dennisi, miláčku, co..."
"...tady dělám?" soptil Dennis jízlivě.
"Proboha, revolver!" Milenec zvedl ruce do vzduchu. Přitom ztratil rovnováhu a barová stolička se s ním převrhla.
238
"Přišel jsem, miláčku," ječel Dennis po manželce, "abych udělal, co jsem měl udělat už dávno."
"Dennisi, o čem to mluvíš?"
"Kdo to je?" zeptal se cvalík s očima vytřeštěnýma strachem.
"Můj manžel," zašeptala Mary. "Dennisi, prosím tě, odlož tu zbraň!"
"Jak se jmenuješ?" zařval Dennis na muže.
"Já... Frank Chilton. Já..."

Chilton? Dennis si na něj rozpomenul. Byl to Pattyin manžel. Manžel Maryiny dobré kamarádky z církevního výboru. Takže podváděla nejen jeho, ale i svou přítelkyni.
Dennis zvedl revolver.
"Ne, prosím vás!" žadonil Frank. "Neubližujte nám!"
Mary se postavila před milence. "Dennisi, kristepane! Odlož tu zbraň, prosím tě. Prosím!"
"Když někoho podvádíš/' zamumlal Dennis, "sklidíš za to odplatu. To si piš, že ano."
"Podvádíš? Co tím chceš říct?" Herečka v Mary vypadala nevinně jako dítě.
Opodál se ozval ženský křik: "Franku! Mary!"
Dennis pohlédl k baru a spatřil mladou ženu, která po odchodu z toalety zkoprněla a nasadila zděšený výraz. Nyní vyrazila k Frankovi a objala ho.
Co se tady děje?
Dennis byl zmaten. Tou ženou byla Patty.
"Dennisi," hlesla dýchavičně Mary a třeštila přitom oči, "ty sis myslel, že chodím za Frankem?"
Dennis neodpověděl.
"V nákupním centru jsem náhodou potkala Patty," vysvětlila mu manželka. "To jsem ti přece říkala. Dohodly jsme se, že si zajdeme na skleničku, a ona zavolala Frankovi. Zvala jsem tě taky, ale tys nechtěl přijet. Jak sis mohl myslet..." Natáhla moldánky.
"Jak jsi mohl..."
"O, snažíš se hezky. Jenže já vím, co máš za lubem. Možná to není on. Ale někdo to je určitě." Namířil revolver na manželku.
"Máš v tom příliš mnoho nesrovnalostí, miláčku. Příliš mnoho věcí ti do sebe nezapadá, miláčku."

"Ach, Dennisi, nemám tušení, o čem to mluvíš. S nikým ti nezahýbám. Miluju tebe! Dneska jsem ti prostě jen kupovala dárek k Vánocům."
Zvedla do vzduchu nákupní tašku.
"A tu pohlednici jsi taky koupila mně?"
"Eh..."
"Koupila jsi mi pohlednici k Vánocům?" zaječel Dennis.
"Ano!" Další slzy. "Samozřejmě že ano."
"Kupuješ pohlednice ještě někomu jinému?"
Mary se tvářila naprosto zmateně. "Jen ty, které odesíláme spolu. Našim přátelům. Mé rodině..."
"A co ta pohlednice, kterou jsi ukryla ve skříni?"
Mary zamžourala. "Myslíš v županu?"
"Ano! Pro koho je ta?"
"Ta je pro tebe! To je tvoje pohlednice."
"Tak jak to, že byla zalepená a prázdná?" zeptal se Dennis a vítězoslavně se usmál.
Jeho choť přestala plakat a do tváře jí začal proudit vztek. Podobný výraz u ní Dennis viděl pouze dvakrát. Když jí říkal, že nedovolí, aby se vrátila do práce, a když ji žádal, aby nejezdila na tu služební cestu do San Franciska.
"Já ji nezalepila," odsekla mu. "Ale když jsem se včera vrátila z Hallmarku, tak zrovna sněžilo. Obálka zvlhla a přilepila se. Chystala jsem se ji rozlepit, až k tomu budu mít příležitost. A schovala jsem ji, abys ji nenašel."
Dennis sklopil revolver a začal uvažovat. Nakonec se chladně usmál, "No jo, seš dobrá. Jenže mě neoblafneš." Namířil jí na hrudník a začal mačkat spoušť.
"Ne, Dennisi, prosím tě!" vykřikla Mary a bezmocně zvedla ruce.
"Ani se nehni!" vyštěkl odkudsi mužský hlas.
"Odhoď zbraň! Hned!"
Dennis se otočil a zjistil, že se dívá do tváře dvou newyorských policistů, kteří na něj mířili služebními zbraněmi.
"Ne, vy to nechápete," začal, ale jeho Smith & Wesson během řeči mimoděk zabloudil jejich směrem.

Oba policisté zaváhali jen na zlomek vteřiny a pak začali pálit.
240
Dennis se tři týdny zotavoval ve vězeňské nemocnici a během této doby absolvoval zevrubná vyšetření hned u několika psychiatrů. Všichni doporučili, aby soudnímu procesu předcházelo posouzení příčetnosti.
Slyšení se konalo jednoho chladného a jasného únorového dne a vyšlo během něj najevo, že Dennis trpí již dlouho depresemi, nekontrolovanými návaly vzteku a paranoidním chováním. Dokonce i státní zástupce se vzdal myšlenky prohlásit ho za způsobilého procesu a připustil, že tento člověk je nesvéprávný. Neshody nastaly pouze v otázce, do jakého typu nemocnice ho umístit. Státní zástupce ho chtěl hospitalizovat na neomezeně dlouhou dobu ve vězeňském léčebném zařízení se zvýšenou ostrahou, zatímco Dennisův advokát naléhal, aby jeho klienta umístili do nestřežené nemocnice na zhruba šestiměsíční pozorování.
Podstatu obhájcovy argumentace představovalo tvrzení, že Dennisovo jednání ve skutečnosti nikoho neohrožovalo, neboť vyšlo najevo, že jeho zbraň měla pokažený úderník, takže se z ní nedalo vystřelit. Dennis to věděl, vysvětloval advokát, a chtěl pouze postrašit lidi.
Sotva však dořekl větu, vyskočil Dennis ze židle a začal ječet, že ne, že on se domníval, že zbraň řádně funguje.
"Víte, ten úderník je klíčem k celému případu!"
Advokát si povzdechl, a když zjistil, že se mu nepodaří Dennise přimět, aby zavřel klapačku, znechuceně se posadil.
"Můžu vám složit svědeckou přísahu?" dotázal se Dennis soudce.
"Toto není proces, pane Lindene."
"Ale můžu promluvit?"
"Jistě, poslužte si."
"Už o tom přemýšlím dlouho, Ctihodnosti."
"Opravdu?" zeptal se znuděný soudce.
"Ano, pane. A konečně jsem na to přišel." Dennis se pustil do vysvětlování: Mary, sdělil soudci, měla s někým milostný poměr, možná ne se svým šéfem, ale s někým. A tu služební cestu do San Franciska si zorganizovala, aby se tam s ním setkala.
241
"Vím to, protože jsem se zaměřoval na drobnosti. Jeden můj kamarád mi poradil, abych se zaměřil na drobnosti, a já ho poslechl."
"Na drobnosti?" dotázal se soudce.
"Ano!" odvětil Dennis rázně. "A hned jsem na něco přišel. Víte, ona chtěla, abych ty důkazy našel."
Pokračoval ve vysvětlování: Mary věděla, že se ji pokusí zabít a že si za to vysloužízatčení nebo zastřelení.
"A tak úderník pokazila sama. Celé to byla léčka."
"Máte pro to nějaký důkaz, pane Lindene?" zeptal se soudce.
Dennis ho samozřejmě měl. Z meteorologických zpráv se zpětně dozvěděl, že během dne před incidentem nepršelo ani nesněžilo.
"A proč je to tak důležité?" optal se soudce a pohlédl po očku na Dennisova právníka, který jen bezmocně zvedl obočí.
Jeho klient se zasmál. "Přece ta mokrá chlopeň, Ctihodnosti."
"Jak to myslíte?"
"Ona doopravdy chlopeň té obálky olízla. Vůbec ji nezalepil sníh, jak tvrdila."
"Obálky?"
"Zalepila ji, abych si myslel, že ten pohled hodlá věnovat svému milenci. Aby mě vyprovokovala. A potom ji schovala, protože věděla, že ji sleduju."
"Aha, už chápu." Soudce začal pročítat podklady k dalšímu případu.
Dennis poté přednesl dlouhý projev, v němž blábolil cosi o významu prázdných vzkazů - o tom, jak nevyřčená sdělení mohou být často horší než to, co si lidé řeknou. "Takový vzkaz, nebo bych měl

možná říct nevzkaz, by vás přece rozhodně opravňoval k zavraždění manželky i jejího milence. Nebo snad nesouhlasíte, Ctihodnosti?"
V kterémžto okamžiku nechal soudce vyvést Dennise ze soudní síně a rozhodl, že obžalovaný bude na neomezeně dlouhou dobu hospitalizován ve vězeňské psychiatrické léčebně s maximální ostrahou v okrese Westchester.
"Mě neoblafneš!" křikl ještě Dennis na svou uslzenou manželku, která seděla v zadní části sálu. Dva svalnatí strážci ho sice v tu

chvíli vyvedli ze dveří, avšak jeho pološílené výkřiky se soudní budovou rozléhaly ještě tak dlouho, že to přítomným připadalo jako celá věčnost.
O osm měsíců později si zřízenec dohlížející na pořádek v herně psychiatrické léčebny náhodou v místních novinách povšiml krátké zprávy, že se Dennisova bývalá manželka znovu vdává - brala si investičního bankéře Sida Farnswortha.
V článku se konstatovalo, že novomanželé stráví líbánky v San Francisku, které je podle Mary "mým oblíbeným městem. Sid a já jsme tam měli první opravdové rande."
Zřízenec si pohrával s myšlenkou, že se o článku zmíní Dennisovi, ale poté usoudil, že by mohl pacienta rozrušit. Kromě toho byl Dennis jako obvykle zcela pohroužen do jednoho ze svých "projektů" a jistě by si nepřál být rušen. Většinu času poslední dobou trávil u pracovního stolu, kde z barevného papíru vyráběl pohlednice. Ty poté vždy předal zřízenci a požádal ho, aby je odeslal. Zřízenec to pochopitelně nikdy neučinil; pacienti měli zakázáno posílat z léčebny korespondenci. Zřízenec by je navíc stejně odeslat nemohl - všechny pohlednice byly totiž prázdné. Dennis dovnitř nikdy nenapsal žádný vzkaz a na obálce vždy chybělo jméno i adresa.

Vánoční dárek
"Jak dlouho se už pohřešuje?"
Robustní Lon Sellitto - jeho dieta šla kvůli svátkům k ledu - pokrčil rameny. "To je trochu problém."
"Pokračuj."
"Je to trochu..."
"To už jsi říkal," cítil Lincoln Rhyme potřebu poznamenat.
"Zhruba čtyři hodiny," řekl detektiv newyorské policie. "Skoro."
Rhyme se ani neobtěžoval to komentovat. Dospělý člověk se nedal pokládat za pohřešovaného, pokud od jeho zmizení neuplynulo nejméně čtyřiadvacet hodin.
"Jenže jsou tu zvláštní okolnosti," dodal Sellitto. "Musíš vědět, o kom se bavíme."
Nacházeli se v provizorní soudně-kriminalistické laboratoři - v obývacím pokoji Rhymova domu na západním okraji Central Parku -, avšak tato laboratoř byla provizorní už mnoho let a dnes obsahovala více vybavení a přístrojů než většina policejních oddělení v malých městech.
Kolem oken byly rozvěšeny vkusné věnce a na skenovacím elektronovém mikroskopu visela jakási cetka. Ze stereosoupravy se perlivě linula Chvála koled od Benjamina Brittena. Byl Štědrý den. , -..¦-.....
"Je to strašně milá holka. Myslím Carly. Její matka věděla, že k ní má Carly přijet, a přitom jí nezavolala, neřekla jí, že odchází, a nenechala jí žádný vzkaz. Což vždycky dělá. Ta její máma - Susan Thompsonová se jmenuje - mlčí jako ryba. Je strašně divné, že jenom tak zmizela."
"Kupuje holce dárek k Vánocům," nadhodil Rhyme. "A nechtěla to překvapení prozrazovat."
"Jenže její auto pořád stojí v garáži." Sellitto kývl z okna na tlusté konfety sněhových vloček, které se z oblohy snášely už

několik hodin. "V tomhle počasí nikam pěšky nepůjde, Linku. A u sousedů taky není. Carly to zjišťovala."
Kdyby mohl Rhyme pohybovat i jinými částmi těla než jen levým prsteníčkem, rameny a hlavou, adresoval by detektivu Sellittovi nějaké netrpělivé gesto, třeba krouživý pohyb ruky nebo zvednutí obou dlaní. Takto se však mohl spolehnout výlučně na slova. "A odkud se vlastně tenhleten ‚případ ne tak docela pohřešované osoby' vynořil, Lone? Mám dojem, že si tu hraješ na samaritána. A víš, co se říká o dobrých skutcích, ne? Že budou všechny po zásluze potrestány... Nehledě na to, že to všechno tak trochu házeš na moje bedra, že jo?"
Sellitto si dopomohl k dalšímu domácímu vánočnímu cukroví. Mělo tvar Santa Clause, avšak jeho obličej z polevy byl poněkud groteskní. "Jsou moc dobré. Chceš taky?"
"Ne," zabručel Rhyme a jeho oči zabloudily k polici. "Ale tvoje propírání cizího prádla by se mi příjemněji poslouchalo s trochou toho vánočního obveselení."
"Čeho...? Ach tak. Jasně." Detektiv přešel přes laboratoř, našel láhev whisky Macallan a nalil do sklenice zdravou dávku. Zastrčil dovnitř slámku a postavil sklenici do držáku na Rhymově vozíku. Rhyme alkohol usrkl. A, nebesa... Jeho ošetřovatel Thom a jeho partnerka Amélie Sachsová právě venku nakupovali; pokud by byli přítomni, pak by měl Rhymův nápoj v tuto denní dobu možná příjemnou chuť, ale rozhodně by neobsahoval alkohol.
"No dobrá," řekl Sellitto. "Tak já ti to povím. Susan a její dcera jsou kamarádky s Ráchel."
Takže je to dobrý skutek z rodinného přátelství. Ráchel byla Sellittova přítelkyně. "A její dcera se jmenuje Carly," poznamenal Rhyme. "Vidíš, že jsem tě poslouchal, Lene. Pokračuj."
"Carly..."
"Kolik jí je?"
"Devatenáct. Studuje na Newyorské univerzitě. Obchod. Chodí s jedním klukem z Garden City..."
"Je něco z toho, co mi říkáš, důležité - teda kromě jejího věku? I když ani tím bych si nebyl tak jistý?"
"Pověz mi, Linku: to jsi o svátcích vždycky v tak dobré náladě?"

Rhyme znovu usrkl whisky. "Pokračuj."
"Susan je rozvedená a pracuje pro jednu PR agenturu v centru. Bydlí na předměstí, v okrese Nassau."
"V Nassau? V Nassau? Hmm, a nebylo by třeba lepší, kdyby se tím případem zabývala tamní policie? Chápeš přece, jak to funguje, ne? Nebo jste na akademii neprobírali jurisdikci?"
Sellitto s Lincolnem Rhymem pracoval už celá léta a vypěstoval si pozoruhodný talent na odrážení kriminalistova bručounství. Ignoroval jeho poznámku a pokračoval: "Vzala si dva dny volna, aby vyzdobila dům na svátky. Ráchel mi říkala, že Susan a její dcera spolu mají nějaký problém - že spolu moc dobře nevycházejí nebo co. Ale Susan se snaží. Chce dceři udělat svátky hezké, a tak pětadvacátého pořádá velkou oslavu. Carly bydlí v bytě ve Village, nedaleko od univerzity. Včera večer řekla mámě, že se za ní dneska dopoledne zastaví, vyloží si u ní pár věcí a pak pojede za svým klukem. Susan na to, že dobře, že si dají kafe a tak, zkrátka blablabla... Jenže když tam dnes Carly dorazila, byla Susan pryč. A její..."
"...auto pořád stojí v garáži."
"Přesně tak. Carly teda chvilku počkala, ale Susan se nevrátila. A tak zavolala místním klukům, ale ti nic nepodniknou, dokud neuplyne nejmíň čtyřiadvacet hodin. V tu chvíli si Carly vzpomněla na mě - jsem jediný polda, kterého zná - a zavolala Ráchel."
"Nemůžeme prokazovat dobré skutky každému. Jen proto, že jsou svátky."
"Dejme té holce dárek k Vánocům, Linku. Ověřme si pár věcí, rozhlídněme se po domě."

Rhyme nasadil zamračený výraz, ale ve skutečnosti byl fascinován. Strašlivě nenáviděl nudu... A taky byla pravda, že míval o svátcích často špatnou náladu - protože pro něj vždy znamenaly přestávku mezi podnětnými případy, na něž si ho newyorská policie nebo FBI najímaly jako soudního vědce nebo jako "kriminalistu", jak se tomu říkalo v místní hantýrce.
"Takže... je Carly rozrušená. To jistě chápeš."
Rhyme pokrčil rameny, což bylo jedno z mála gest, která mu zůstala i poté, co z něj tragická nehoda na jednom místě činu kdysi
246
před lety učinila kvadruplegika. Posunul svůj jediný funkční prst po touchpadu a otočil invalidní vozík tak, aby seděl čelem k Sellittovi. "Ta její matka je už teď nejspíš doma. Ale jestli si to opravdu přeješ, tak té holce zavolejme. Ověřím si pár věcí a uvidíme, co na to řeknu. Tímhle nic nezkazíme."
"To je skvělé, Linku. Počkej." Urostlý detektiv přistoupil ke dveřím a otevřel je.
Co to je?
Do pokoje vstoupila dospívající dívka a plaše se rozhlédla kolem sebe.
"Á, pane Rhyme, dobrý den. Já jsem Carly Thompsonová. Mockrát děkuji, že jste mě přijal."
"Takže, tys čekala venku," řekl Rhyme a věnoval detektivovi zatrpklý pohled. "Kdyby se zde můj přítel Lon se mnou o tento poznatek podělil, pozval bych tě na šálek čaje."
"Eh, to je v pořádku. Já nic nechci."
Sellitto vesele zvedl obočí a našel dívce židli.
Carly měla dlouhé světlé vlasy, atletickou postavu a kulatý obličej s minimem líčidla. Byla oblečena podle poslední módy MTV - džínsy do zvonu, černá bunda a mohutné boty.
Za nejpozoruhodnější však na ní Rhyme pokládal její výraz: jeho postižení se u ní nesetkalo s vůbec žádnou reakcí. Některým lidem zmrzne úsměv na rtech, jiní začnou nesmyslně žvanit, někteří se do něj zakousnou pohledem a nespustí oči z jeho obličeje, jako by pohled na zbytek jeho těla byl faux pas století. Každá z těchto reakcí přitom Rhyma nějakým způsobem štvala.
Carly se usmála. "Máte hezkou výzdobu."
"Co prosím?" dotázal se Rhyme.
"Ten věneček vzadu na vašem vozíku."
Kriminalista se otáčel, ale nic neviděl.
"Já tam mám věneček?" zeptal se Sellitta.
"Jo, tos nevěděl? Na červené stuze."
"To mi zřejmě prokázal laskavost můj ošetřovatel," zabrblal Rhyme. "Brzo z něj bude bývalý ošetřovatel, jestli se ještě někdy o něco takového pokusí."
"Já bych pana Sellitta ani vás neobtěžovala...," řekla Carly.
"Vlastně bych neobtěžovala vůbec nikoho, jenže je strašně divné,
247
že máma jenom tak zmizela. Ještě nikdy nic podobného neudělala."
"V devadesáti devíti procentech případů se jedná jen o nějaké nedorozumění," poznamenal Rhyme. "O žádný zločin... A že se pohřešuje čtyři hodiny?" Další pohled na Sellitta. "To nic není."
"Až na to, že máma má sice svoje mouchy, ale rozhodně je spolehlivá."
"Kdy jsi s ní naposledy mluvila?"
"To mohlo být zhruba včera v osm večer. Ona zítra pořádá tu oslavu, a tak jsme ji spolu plánovaly. Měla jsem se u ní ráno zastavit, ona mi měla dát seznam věcí na nákupy a nějaké peníze a pak jsme chtěli jet s Jakém - to je můj přítel - nakupovat a trochu se flákat ve městě."
"Třeba se ti nemohla dovolat na mobil," nadhodil Rhyme.
"Kde byl ten tvůj přítel? Nemohla nechat vzkaz u něj?"
"U Jakea? Ne, s tím jsem mluvila cestou sem." Carly se žalostně usmála. "Ona má Jakea ráda, to jo..." Nervózně si pohrávala

s dlouhými vlasy a omotávala si pramínky kolem prstů. "Ale nejsou zrovna nejlepší přátelé. On..." Nakonec se dívka rozhodla, že nebude matčinu nelibost líčit podrobněji. "Každopádně by k němu domů nevolala. Jeho táta je... problémový."
"A dneska si vzala v práci volno?"
"Přesně tak."
Otevřely se venkovní dveře a Rhyme zaslechl, jak do domu vcházejí Amélie Sachsová s Thomem a jak šustí papírem z nákupních tašek.
Zanedlouho do místnosti vstoupila vysoká žena v džínsách a kožené bundě s kožíškem. Měla zrzavé vlasy a na ramenou sněhový poprašek. Usmála se na Rhyma se Sellittem. "Veselé Vánoce a tak dál."
Thom zamířil s taškami do chodby.
"Á, Sachsová, pojď sem. Zdá se, že detektiv Sellitto někomu dobrovolně nabídl naše služby. Amélie Sachsová, Carly Thompsonová."
Obě ženy si podaly ruce.
"Chceš cukroví?" dotázal se Sellitto.
248
Carly byla na rozpacích. Také Sachsová zavrtěla hlavou. "To jsem zdobila já, Lone - jo, já vím, ten Santa vypadá jako Boris Karloff. Na cukroví se už nemusím do smrti podívat."
Ve dveřích se objevil Thom, představil se Carly a odešel do kuchyně, odkud se - o tom Rhyme nepochyboval - bezpochyby vzápětí vynoří s pohoštěním. Ošetřovatel na rozdíl od Rhyma svátky miloval, do značné míry proto, že mu poskytovaly příležitost hrát si téměř každý den na hostitele.
Když si Sachsová svlékla a pověsila bundu, Rhyme jí vysvětlil situaci a tlumočil, co jim až dosud Carly sdělila.
Policistka kývala hlavou a vstřebávala informace. Také ona zopakovala, že pokud se nějaký člověk pohřešuje tak krátkou dobu, není důvod ke znepokojení. Přítelkyni Lona s Ráchel nicméně ona a Rhyme s radostí pomohou.
"To se rozumí," poznamenal Rhyme s ironií, která unikla všem kromě Sachsové.
Každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán...
Carly pokračovala: "Dorazila jsem k ní dnes ráno asi o půl deváté. Nebyla doma. Ale auto stálo v garáži. Ověřila jsem všechny sousedy. Nikde nebyla a nikdo ji neviděl."
"A nemohla odejít už v noci předtím?" zeptal se Sellitto.
"Ne. Dnes ráno si vařila kávu. Konvice byla ještě teplá."
"Možná se jí něco naskytlo v práci," nadhodil Rhyme, "ona nechtěla jet na vlak autem, a tak si vzala taxíka."
Carly pokrčila rameny. "Možná. To mě nenapadlo. Ona dělá v public relations a v poslední době pracuje fakt tvrdě. Pro jednu z těch velkých internetových společností, co v poslední době zbankrotovaly. Bylo to strašně napjaté... Ale nevím. O její práci jsme se moc nebavily."
Sellitto nechal jednoho mladého detektiva v centru obvolat všechny taxislužby v Glen Hollow a okolí; žádná z nich však neposílala dnes dopoledne vůz k Susaninu domu. Zatelefonovali rovněž k Susan do práce, aby se přesvědčili, jestli se tam neobjevila, ale nikdo ji neviděl a její kancelář byla zamčená.
Právě v tom okamžiku se - přesně jak Rhyme předpokládal - objevil ve dveřích jeho štíhlý ošetřovatel v bílé košili a vánoční kravatě s Jerrym Garciou a tlačil před sebou velký stoleček s kávou,
249
čajem a obrovským talířem cukroví a moučníků. Zastavil se a nalil všem pití.
"Fíkový pudink by nebyl?" zeptal se Rhyme kousavě.
Sachsová se otočila ke Carly. "Je tvoje máma sklíčená nebo náladová?"
Carly se na minutku zamyslela a pak řekla: "No, v únoru mi zemřel dědeček - její tatínek. Děda byl skvělý chlap a ona na tom

byla nějakou dobu totálně mizerně. Ale do léta se z toho dostala. Koupila si tenhleten skvělý dům a jeho renovace ji hodně bavila."
"A co další lidé v jejím životě - přátelé, partneři?"
"Jasně, pár dobrých přátel má."
"Jména, telefonní čísla..."
Dívka opět zmlkla. "Několik jmen znám. Ale nevím přesně, kde ti lidé bydlí. A jejich čísla nemám."
"Udržovala s někým romantický vztah?"
"Před měsícem se s jedním mužem rozešla."
"A myslíš, že jí ten člověk mohl dělat problémy?" zeptal se Sellitto. "Že to byl třeba šmírák? Nebo že ho ten rozchod vykolejil?"
"Ne," odpověděla Carly, "myslím, že se rozešli z jeho popudu. On každopádně bydlel v Los Angeles, v Seattlu nebo někde na západě. Takže to nebylo, jak se říká, úplně vážné. A s tím novým přítelem začala chodit teprve nedávno. Zhruba před dvěma týdny."
Přesunula pohled od Sachsové k podlaze. "Háček je v tom, že já sice mámu miluju a všechno, ale nemáme k sobě příliš blízko. Moji rodiče se před sedmi nebo osmi lety rozvedli a tím se spousta věcí tak trochu změnila... Mrzí mě, že toho o ní nevím víc."
Á, báječné rodinné pouto, pomyslel si Rhyme cynicky. Právě takové vztahy dělaly z psychiatrů na Park Avenue milionáře a zaměstnávaly policejní oddělení na celém světě telefonáty ve všech možných denních i nočních dobách.
"To je dobrý," povzbudila ji Sachsová. "Kde je tvůj táta?"
"Ten bydlí ve městě. V centru."
"A vídají se s mámou někdy?"
"Už ne. On to s ní chtěl dát zase dohromady, ale máma se k tomu stavěla vlažně, a tak to, myslím, vzdal."
"A vídáš se s ním ty?"

"Jo, já ano. Ale on dost cestuje. Jeho firma sem dováží nějaké zboží a on hodně jezdí do zahraničí za dodavateli."
"Ale momentálně je ve městě?"
"Jo. Zítra se s ním uvidím, hned po mámině oslavě."
"Měli bychom mu zavolat. A zjistit, jestli se mu neozvala," řekla Sachsová.
Rhyme přikývl a Carly jim sdělila otcovo číslo. "Já už se s ním spojím," řekl Rhyme. "Ty zatím zajeď k Susan domů, Sachsová. Carly, ty jeď s ní. A hoďte sebou."
"Jasně, Rhyme. Ale kam ten spěch?"
Kriminalista se podíval z okna, jako by se odpověď vznášela přímo za ním.
Sachsová zmateně zavrtěla hlavou. Rhyma často dopalovalo, že lidé nepřemýšlejí tak rychle jako on. "Protože ten sníh by nám mohl prozradit něco o tom, co se tam dneska ráno semlelo." A jak často s oblibou dělával, nezapomněl ani na dramatický závěr: "Ale jestli bude pořád padat jako doteďka, nebude už z něj vůbec co vyčíst."
O půl hodiny později zastavila Amélie Sachsová v tiché ulici lemované stromy v Glen Hollow na Long Islandu a zaparkovala zářivě červené camaro tři čísla od domu Susan Thompsonové.
"Ne, je to až tam," poznamenala Carly.
"Tady je to lepší," odvětila Sachsová. Rhyme jí vtloukal do hlavy, že přístupové trasy k místu, kde se stal zločin, mohou být samy o sobě místem činu a obsahovat cenné informace. Na jejich kontaminaci si neustále dávala bedlivý pozor.
Když si Carly všimla, že matčino auto stále stojí v garáži, zašklebila se.
"Doufala jsem..."
Sachsová se podívala na dívčin obličej a spatřila v něm ryzí obavy. Všechno jí bylo naprosto jasné: vztah matky s dcerou nepatřil mezi snadné, to bylo nabíledni. Jenže rodinná pouta nemůže člověk jen tak zpřetrhat - prostě to nejde - a nic v něm

neprobudí archetypální úzkost tak silně, jako když se mu ztratí matka.
"Však my ji najdeme," zašeptala Sachsová.
251
Carly se chabě usmála a přitáhla si bundu těsněji na tělo. Bunda byla módní a očividně drahá, avšak proti zimě naprosto neúčinná. Sachsová ve své době pracovala jako modelka, ale když nebyla na molu nebo na focení, oblékala se jako normální člověk a pranic nedbala na to, co je právě v módě.
Zadívala se na dům, novou a nepravidelnou dvoupodlažní budovu v koloniálním slohu stojící na malém, ale pečlivě udržovaném pozemku, a zavolala Rhymovi. Kdyby šlo o "opravdový případ", propojili by jí ho na vysílačku. Zde však neprováděli oficiální vyšetřování, a tak jednoduše použila mobilní telefon se sluchátkovou sadou - přístroj nosila připnutý na opasku pár centimetrů od automatické pistole Glock.
"Jsem u domu," oznámila mu. "Co je to za hudbu?"
Po chvíli tóny Slyšte, zpívají andělé umlkly.
"Promiň. Thom trvá na tom, abych nasál svátečního ducha. Tak co vidíš, Sachsová?"
Policistka mu vysvětlila, kde je a jak to na místě vypadá. "Sníh tu není zas tak špatný, ale měls pravdu: za hodinu už zakryje všechny otisky."
"Drž se mimo chodníky a zjisti, jestli ji někdo nesledoval."
"Jasně."
Sachsová se dotázala Carly, které otisky patří jí. Dívka jí vysvětlila, že zaparkovala před garáží - Sachsová ve sněhu viděla stopy po pneumatikách - a pak vešla dovnitř kuchyňskými dveřmi. Amélie obešla celý pozemek a Carly se držela za ní.
"Na zadním dvorku ani na bocích nic není, jen Carlyiny šlépěje," sdělila policistka Rhymovi.
"Chceš říct, že tam nejsou žádné viditelné otisky," opravil ji kriminalista. "To ještě nutně neznamená, že tam není ‚nic'."
"Jasně, Rhyme. Takhle jsem to myslela. Sakra, to je zima."
Obešly dům a vrátily se před něj. Ve sněhu na stezce mezi ulicí a domem objevila Sachsová šlépěje. U obrubníku ráno parkovalo auto. Jedna sada šlépějí směřovala k domu, zatímco zpátky k autu se vracely dvě sady, což naznačovalo, že řidič zde Susan vyzvedl. Sachsová to oznámila Rhymovi. "Poznáš něco z těch otisků? Velikost boty, typ podrážky, rozložení váhy?"
252
"Nic zřejmého." Sklonila se a ucukla bolestí: její klouby stížené artritidou v chladu a vlhku trpěly. "Ale jedna věc je na nich zvláštní - jsou hodně blízko u sebe."
"Jako by jeden z nich držel druhého kolem ramen."
"Jo."
"Může jít o náklonnost. Může jít o násilí. Budeme předpokládat - doufat -, že druhá sada patří Susan a že ať se stalo cokoliv, přinejmenším je naživu. Nebo aspoň před pár hodinami byla."
Vtom si Sachsová všimla ve sněhu pod jedním z čelních oken podivné rýhy. Jako by zde někdo sešel z chodníku a klekl si na zem. Z tohoto místa se nabízel nerušený výhled do obývacího pokoje a kuchyně za ním. Sachsová poslala Carly otevřít hlavní dveře a zašeptala do mikrofonu: "Možná máme problém, Rhyme... Vypadá to, že tu někdo klečel a díval se do okna."
"Máš tam nějaké další stopy, Sachsová? Identifikovatelné šlépěje, cigaretové nedopalky, další rýhy, stopové důkazy?"
"Nic."
"Tak zkontroluj dům, Sachsová. A jen tak z legrace předstírej, že je ti horko."
"Copak by mohl být pachatel uvnitř?"
"Udělej mi radost."
Sachsová vešla do hlavních dveří a rozepnula si koženou bundu, aby mohla v případě potřeby rychle vytasit zbraň. Dívku zastihla

ve vstupní chodbě, odkud nakukovala do domu. Panovalo zde úplné ticho - s výjimkou klepání a vrnění domácích spotřebičů. Světla byla rozsvícená, což Sachsová pokládala za znepokojivější, než kdyby zde vládla tma; nasvědčovalo to totiž, že Susan odtud odešla ve spěchu.
Když vás někdo unese, těžko máte čas zhasínat světla.
Sachsová poručila dívce, aby se držela opodál, vyrazila do domu a v duchu se přitom modlila, ať nenajde tělo. Ale ne: prohlédla všechna místa, kde se Susan mohla zdržovat, a nic neobjevila. Nikde neviděla ani žádné známky zápasu.
"Místo je čisté, Rhyme."
"No, tomu říkám zjištění."
"Rychle tady projdu rošt a zkusím najít nějakou stopu, která by mi napověděla, kam mohla odejít. Jestli něco objevím, ozvu se ti."
253
V prvním patře se Sachsová zastavila u krbové římsy a prohlédla si řadu zarámovaných fotografií. Susan Thompsonová byla vysoká, dobře stavěná žena s krátkými světlými vlasy natupírovanými dozadu. Ve tváři měla příjemný úsměv. Většina snímků ji zachycovala s Carly nebo s dvojicí starších lidí, pravděpodobně s jejími rodiči. Mnoho fotografií bylo pořízeno v exteriérech, podle všeho během turistických výletů nebo táboření.
Obě ženy hledaly jakoukoliv stopu, která by jim napověděla, kde se Susan může nacházet. Sachsová si pečlivě prohlédla kalendář vedle telefonu v kuchyni. Jedinou poznámkou v políčku s dnešním datem však byla slova C. tady.
Dívka se smutně zasmála. Mělo snad jediné písmeno namísto celého jména i lapidární vyznění poznámky symbolizovat, jak matka na dceru - tedy alespoň podle Carlyina přesvědčení - pohlíží?
Sachsová přemýšlela, jaké mohou mít obě ženy mezi sebou problémy. Také její vztah s matkou byl komplikovaný. Ona sama ho před Rhymem označovala za "náročný".
"Používala plánovací kalendář? Nebo palmpilota?"
Carly se rozhlédla kolem sebe. "Její kabelka je pryč. Tyhle věci nosí v ní... Zkusím jí ještě zavolat na mobil." Vytočila číslo a její sklíčený a znepokojený výraz Sachsové vzápětí prozradil, že se jí nikdo neozval.
"Rovnou se mi sepnula hlasová schránka."
Sachsová postupně obešla všechny tři telefony v domě a stiskla na nich tlačítko pro vytáčení naposledy volaného čísla. Dvakrát se jí ozvaly informace a ze třetího aparátu se dovolala do místní pobočky banky North Shore. Požádala o přepojení na vedoucí pobočky a oznámila jí, že shání Susan Thompsonovou. Vedoucí jí odpověděla, že tato klientka u nich byla zhruba před dvěma hodinami.
Sachsová to oznámila Carly, která zavřela oči úlevou. "A kam šla potom?"
Policistka tlumočila otázku vedoucí, jež odpověděla, že nemá tušení. Načež se váhavě zeptala: "Voláte proto, že se necítí dobře?"
"Jak to myslíte?" opáčila Sachsová.
"Já jen, že když tady byla, moc dobře nevypadala. Ten muž, který byl s ní..., totiž, celou dobu ji držel kolem ramen. A tak mě napadlo, že je jí možná špatně."
254
Sachsová se zeptala, jestli by nemohla přijet na pobočku a promluvit si s vedoucí osobně.
"Samozřejmě. Jestli vám budu schopna pomoci..."
Sachsová sdělila Carly, co jí vedoucí řekla.
"Necítila se dobře? A byl s ní nějaký muž?" Dívka se zamračila.
"Kdo?"
"Pojeďme to zjistit."
Když ovšem dorazily ke dveřím, Sachsová se zastavila. "Udělej pro mě něco," řekla dívce.
"Jasně. Co?"
"Půjč si nějakou máminu bundu. Je mi zima, jen když se na

tebe dívám."
"Šla do své bezpečnostní schránky a pak si nechala proplatit šek," vysvětlila Sachsové a Carly vedoucí pobočky.
"Předpokládám, že nevíte, co v té schránce dělala," zeptala se policistka.
"Ne, ne, u návštěvy bezpečnostních schránek nejsou zaměstnanci nikdy přítomni."
"A ten muž? Máte tušení, kdo to byl?"
"Ne."
"Jak vypadal?" vyzvídala Sachsová.
"Byl velký. Metr osmdesát pět až metr devadesát. Plešatý. Moc se neusmíval."
Policistka pohlédla na Carly, která zavrtěla hlavou. "S nikým takovým jsem ji nikdy neviděla."
Našli pokladní, která Susan proplácela šek, ale Susan se s ničím nesvěřila ani jí; řekla jí pouze, v jaké formě bude peníze chtít.
"Na jakou částku zněl ten šek?" zeptala se Sachsová.
Vedoucí zaváhala - zřejmě to pokládala za diskrétní informaci -, ale Carly řekla: "Prosím vás. Děláme si o ni starost." Vedoucí kývla na pokladní, která prohlásila: "Na tisíc dolarů."
Sachsová odešla na stranu, zavolala z mobilního telefonu Rhymovi a popsala mu, co se v bance stalo.
"Začíná to být znepokojivé, Sachsová. Tisícovka nevypadá z hlediska loupeže nebo únosu jako velká částka, ale bohatství je relativní. Pro toho chlapa je to možná spousta peněz."
255
"Mě spíš zajímá ta bezpečnostní schránka."
"Dobrá poznámka," přitakal Rhyme. "Třeba v ní měla něco, co ten chlap chtěl. Ale co? Vždyť je to jen zaměstnankyně soukromé firmy a matka. Rozhodně ne investigativní reportérka nebo policajtka. A ještě horší je, že jestli se to tak doopravdy seběhlo, tak dostal, co chtěl. Možná už ji pak nepotřeboval. Myslím, že je čas do toho zapojit okresní policii v Nassau. Možná... Počkat, ty jsi ještě v té bance?"
"Jo."
"Video! Sežeň jeho video."
"Jasně, ty myslíš z průmyslové kamery nad přepážkou. Ale..."
"Ne, ne, ne," odsekl Rhyme. "Z parkoviště. Všechny banky sledují průmyslovou kamerou parkoviště. Jestli zaparkoval před pobočkou, budou mít jeho auto na nahrávce. A možná i s poznávací značkou."
Sachsová se vrátila k vedoucí, která zavolala šéfa ostrahy. Ten zmizel v jakési zadní kanceláři, po chvíli je zavolal k sobě a pustil jim příslušný záznam.
"Tam!" vykřikla Carly. "To je ona. A ten chlap? Koukejte, on ji pořád drží. Nepustí ji."
"Vypadá to dost podezřele, Rhyme."
"Vidíš to auto?" zeptal se kriminalista.
Sachsová poručila šéfovi ostrahy, aby nahrávku pozastavil.
"Co je to za..."
"Chevrolet Malibu," odpověděl šéf ostrahy. "Letošní model."
Sachsová to tlumočila Rhymovi, prohlédla si obrazovku a dodala: "Vínově červená barva. A poslední dvě číslice na poznávací značce jsou sedm a osm. To před nimi by mohla být trojka nebo osmička, možná i šestka. Těžko říct. Každopádně je to newyorská značka."
"Dobře, Sachsová. Fajn. Teď už to přenecháme uniformám. Lon je nechá vyhlásit pátrání. V Nassau, Suffolku, Westchesteru a pěti dalších okresech. A taky v Jersey. Dáme tomu maximální prioritu. Eh, počkej chviličku..." Sachsová zaslechla, jak kriminalista s někým hovoří. Po chvíli se na linku vrátil.
"Jede sem Susanin bývalý manžel. Má starost o dceru. Rád by ji viděl."
256
Sachsová to sdělila Carly a dívčina tvář se rozzářila. "Tady

už toho moc neuděláme," dodala policistka. "Vrátíme se do města."
Amélie Sachsová a Carly Thompsonová se právě vrátily do laboratoře v Rhymově domě, když dorazil i Anthony Dalton. Thom ho uvedl dovnitř. Když Dalton spatřil v pokoji dceru, prudce se zastavil. "Ahoj, miláčku."
"Táti! Jsem tak ráda, žes přijel!"
S pohnutím a obavami v očích vykročil Dalton k dívce a pevně ji objal.
Byl to zdatný muž před padesátkou, s chlapeckou čupřinou prošedivělých vlasů na hlavě. Na sobě měl komplikovanou zimní bundu s bezpočtem popruhů a chlopní. Rhymovi připomínal univerzitní profesory, s nimiž se dělil o pódium, když ještě přednášel soudní kriminalistiku na fakultách trestního práva.
"Vědí něco?" zeptal se Dalton a očividně si teprve nyní uvědomil, že je Rhyme na vozíku - kterýžto fakt mu připadal naprosto nepozoruhodný. Podobně jako jeho dcera tím i on u Rhyma silně zabodoval.
Kriminalista mu přesně vysvětlil, co se stalo a co vědí.
Dalton zavrtěl hlavou. "Ale to ještě nemusí znamenat, že ji někdo unesl," řekl rychle.
"Ne, ne, to vůbec ne," přitakal Sellitto. "Jenom nechceme nic riskovat."
"Znáte někoho, kdo by jí chtěl ublížit?" dotázal se Rhyme.
Dalton znovu zavrtěl hlavou. "Nemám tušení. Susan jsem neviděl už celý rok. A když jsme byli spolu? Ne, všichni ji měli rádi. I když někteří její klienti prováděli velmi pochybné operace, s ní osobně neměl nikdo žádný problém. A to jí neustále přidělovali zvlášť odpornou klientelu."
Rhyme byl znepokojen - z důvodů, které přesahovaly možnost ohrožení Susan Thompsonové. Problém spočíval v tom, že zde nešlo o opravdový případ. Nechali se do něj vmanévrovat, aby někomu prokázali laskavost. Vlastně to byl jen vánoční dárek, jak poznamenal Sellitto. Potřebovali více faktů, potřebovali seriózní kriminalistické informace. Rhyme vždy zastával názor,

že člověk buďto vyšetřuje případ na 110 procent, anebo ho nevyšetřuje vůbec.
Thom přinesl další kávu a doplnil talíř s ošklivým cukrovím. Dalton na ošetřovatele kývl, poděkoval mu a nalil si z konvice kávu. "Chceš taky?" zeptal se Carly.
"Jasně, asi jo."
Dalton nalil i dceři a dotázal se: "Ještě někdo?"
Nikdo další nic nechtěl. Rhymovy oči nicméně zabloudily k whisky na polici a - světe div se - Thom bez jediné slabiky protestu sebral láhev a přistoupil k Rhymovu vozíku. Zvedl sklenici, zamračil se a přičichl k ní. "To je divné, myslel jsem, že jsem ji včera večer vyplachoval. Asi jsem zapomněl," dodal uštěpačně.
"Nemůžeme být všichni dokonalí," poznamenal Rhyme.
Thom nalil do sklenice několik prstů whisky a postavil ji do držáku.
"Děkuji ti, Baltazare. Své zaměstnání si smíš prozatím ponechat - i přes to bylí vzadu na mém vozíku."
"Tobě se nelíbí? Říkal jsem ti, že budu dělat vánoční výzdobu."
"Že vyzdobíš dům. Ne mě."
"Takže co podnikneme?" zeptal se Dalton.
"Budeme čekat," řekl Sellitto. "Na databázi motorových vozidel projíždějí všechny Chevrolety Malibu s tímhle útržkem poznávací značky. Anebo - jestli budeme mít vážně štěstí - si toho auta všimne některý policajt na ulici." Zvedl ze židle kabát.
"Musím jet na chvíli do ‚velkého baráku'. Kdyby se něco dělo, zavolejte mi."
Dalton mu poděkoval, podíval se na hodinky, vytáhl mobilní telefon a zavolal k sobě do práce, aby kolegům oznámil, že dnešní předvánoční oslavu nestihne. Vysvětlil, že policie prošetřuje

zmizení jeho bývalé manželky a on je momentálně s dcerou, kterou nechce nechat o samotě.
Carly ho objala. "Díky, táti." Zvedla oči k oknu a upřela je na vířící se sníh. Uplynul dlouhý okamžik. Nakonec Carly pohlédla na ostatní v pokoji, obrátila se k otci a tichým hlasem řekla: "Vždycky jsem chtěla vědět, co by bylo, kdybyste se s mámou nerozešli."
258
Dalton se zasmál, zajel rukou dceři do vlasů a rozcuchal jí je ještě víc. "Taky jsem na to myslel."
Sachsová pohlédla na Rhyma a oba se odvrátili, aby umožnili otci s dcerou pokračovat v tomto rozhovoru v relativním soukromí.
"Ti chlapi, se kterýma pak máma chodila..., ti byli v pohodě. Ale nikdo nebyl ničím výjimečný. A žádný z těch vztahů moc dlouho nevydržel."
"Potkat toho pravého je těžké," poznamenal Dalton.
"Myslím..."
"Co?"
"Myslím, že jsem si vždycky přála, abyste se zase dali dohromady."
Zdálo se, že Dalton neví, co říct. "Já to zkoušel. To přece víš. Jenže máma už byla někde jinde."
"Ale před dvěma roky jsi to zkoušet přestal."
"Protože jsem viděl, s jakou reakcí se to setkává. Člověk musí jít dál."
"Jenže jí se po tobě stýská. Já vím, že ano."
Dalton se zasmál. "Eh, o tom tedy nic nevím."
"Ne, ne, vážně. Když se jí na tebe zeptám, vypráví mi, jaký jsi byl skvělý chlap. Jak jsi byl vtipný. Říkala, že jsi ji pořád rozesmával."
"Prožili jsme dobré časy."
"A když jsem se mámy zeptala, co se mezi vámi stalo," pokračovala Carly, "řekla, že to nebylo nic tak strašného."
"To je fakt," odpověděl Dalton a upil kávy. "Prostě jsme jen v té době nevěděli, jak si být manželem a manželkou. Brali jsme se příliš mladí."
"No, ale teď už mladí nejste..." Carly zčervenala. "Eh, tak jsem to nemyslela."
"Ne, máš pravdu," řekl nicméně Dalton. "Hodně jsem od té doby dospěl."
"A máma se úplně změnila. Bývala strašně tichá, však víš. Nebyla s ní zábava. Zatímco teď je úžasně podnikavá. Táboří a chodí na túry, jezdí na raftu, provozuje všechny možné aktivity."
259
"Vážně?" zeptal se Dalton. "Nikdy jsem si nedokázal představit, že by takové věci dělala."
Carly se na okamžik zadívala jinam. "Vzpomínáš na ty služební cesty, na které jsi jezdil, když jsem byla ještě dítě? Jak jsi jezdil do Hongkongu nebo do Japonska?"
"Jistě, když jsme zřizovali zahraniční pobočky."
"Chtěla jsem tehdy, abysme jeli všichni. Ty, máma i já..."
Carly si pohrávala s šálkem kávy. "Jenže ona vždycky říkala: ‚Éh, doma je spousta práce.' Nebo: ‚Éh, z té jejich vody se nám udělá špatně,' a tak podobně. Nikdy jsme nejeli na rodinnou dovolenou. Ani jedinkrát."
"Já si to taky vždycky přál." Dalton smutně zavrtěl hlavou. "A vždycky jsem byl naštvaný, když máma nechtěla jet a vzít tě s sebou. Jenže je to tvoje matka; starat se o tebe je její povinnost. Ona prostě jen chtěla, abys byla v bezpečí." Usmál se. "Vzpomínám si, jak jsem byl jednou v Tokiu a volal domů. A..."
Jeho slova přerušilo zazvonění Rhymova telefonu. Kriminalista natáhl hlavu k mikrofonu na vozíku: "Příkaz: zvednout telefon."
"Detektiv Rhyme?" zachrastil v reproduktoru hlas.
Uvedené zařazení již neplatilo - patřila za něj douška "ve výslužbě" -, ale Rhyme přesto řekl: "Povídejte."

"Tady Bronson z newyorské státní policie."
"Poslouchám."
"Dostali jsme žádost o naléhavé pátrání po vínově červeném malibu a vy prý máte ten případ pod palcem."
"To je pravda."
"Našli jsme to auto, pane."
Rhyme slyšel, jak Carly lapá po dechu. Dalton se postavil za ni a vzal ji kolem ramen. Co teď uslyší? Že je Sue Thompsonová mrtvá?
"Pokračujte."
"Ten vůz jede západním směrem - vypadá to, že má namířeno k mostu George Washingtona."
"Co posádka?"
"Dva lidé. Muž a žena. Víc vám zatím neřeknu."
"Díkybohu. Je živá." Dalton si vydechl.
260
Mají namířeno do Jersey, pomyslel si Rhyme. Tamní močály patřily k nejoblíbenějším místům pro likvidaci mrtvol z oblasti New Yorku.
"Vůz je registrován na jistého Richarda Musgravea z Queensu. Bez záznamu."
Rhyme pohlédl na Carly, která zavrtěla hlavou na znamení, že nemá ponětí, o koho se jedná.
Sachsová se naklonila k mikrofonu a představila se. "Jste u toho auta někde poblíž?"
"Asi šedesát metrů za ním."
"V označeném voze?"
"Ano."
"Jak daleko jste od mostu?"
"Dva až tři kilometry východně od něj."
Rhyme pohlédl na Sachsovou. "Chceš se na ně pověsit? V camaru by ses jim mohla držet těsně v patách."
"To si piš, že jo." Amélie vyrazila ke dveřím.
"Sachsová," zavolal na ni Rhyme.
Ohlédla se.
"Máš na autě řetězy?"
Sachsová se zasmála. "Řetězy na sporťáku, Rhyme? Ne."
"No, tak se snaž nežbluňknout do řeky Hudson, dobře? Nejspíš bude parádně studená."
"Vynasnažím se."
Faktem je, že sportovní auto s pohonem zadních kol a více než čtyřmi sty dychtivých koní pod kapotou není nejlepším vozem na sníh. Amélie Sachsová však strávila velkou část mládí kontrolovanými smyky na rozpáleném asfaltu v rámci tajných závodů v okolí Brooklynu (a někdy prostě jen proto, že - proč to nepřiznat - jet dvě stě devadesát je vždycky parádní vzrůšo), takže ji tahle troška sněhu nemohla vyvést z míry.
Nyní se smykem strhla Camaro SS na dálnici a sešlápla plyn. Kola se protáčela pouhých pět vteřin, než konečně zabrala a vymrštila vůz do sto třicítky.
"Jsem na mostě, Rhyme," ohlásila Sachsová do sluchátkové sady.
"Kde jsou oni?"
261
"Asi kilometr a půl západně odtamtud. Jsi..."
Auto se začalo vychylovat z jízdního pruhu. "Počkej, Rhyme. Bere mě to na stranu."
Ovládla smyk. "Nějaký volkswagen jede v rychlém pruhu osmdesát. Není to k naštvání?"
Během dalšího kilometru až dvou dohonila policistu a zpomalila tak, aby se držela těsně z dohledu Chevroletu Malibu. Pohlédla před policistu a viděla, že auto odbočilo do pravého pruhu a vyhodilo směrovku k výjezdu.
"Rhyme, můžeš mě na toho policistu přepojit?" zeptala se.
"Vydrž..." Nastala dlouhá pauza, po níž se ozval Rhymův

sklíčený hlas: "Nikdy nepřijdu na to, jak..." Vtom byl uťat a Sachsová zaslechla dvě cvaknutí. A pak už se jí ozval policista:
"Detektivko Sachsová?"
"Tady jsem. Mluvte."
"To jste vy v tom prima červeném bouráku za mnou?"
"Jo."
"A jak to chcete provést?"
"Kdo řídí? Ten chlap, nebo ta žena?"
"Ten chlap."
Sachsová se na okamžik zamyslela. "Navlíkněte to tak, ať to vypadá jako běžná silniční kontrola. Nalepte se na něj nebo tak něco. A jakmile bude u krajnice, zastavím před ním a zablokuju ho. Vy si vezmete stranu spolujezdce a já vytáhnu ven řidiče. Nevíme, že je ozbrojený, ale zároveň nevíme, že není. Existuje však značná pravděpodobnost, že jde o únos, takže předpokládejme, že nějakou zbraň má."
"Rozumím, detektivko."
"Dobře, tak pojďme na to."
Malibu mezitím vyjelo z dálnice. Sachsová se snažila dívat přes jeho zadní sklo, ale sníh zmenšil viditelnost na pouhých pár metrů. Vínově červený vůz sjel po rampě a pomalu zabrzdil před semaforem. Když naskočila zelená, auto opět vyrazilo skrz břečku a vánici.
Sachsové v uchu zapraskal policistův hlas. "Jste připravená, detektivko Sachsová?"
"Jo. Čapneme ho."
262
Majáček na policistově Fordu Crown Victoria začal blikat a houkačka jedenkrát zahoukala. Řidič malibu jukl do zpětného zrcátka a auto na chvíli začalo šněrovat. Poté zastavil u krajnice - po levé straně měl ponuré městské domky, napravo močály obrostlé rákosím.
Sachsová dupla na plyn, se smykem zastavila před chevroletem a zatarasila mu cestu. Během okamžiku vyskočila ze dveří, vytasila z pouzdra pistoli a upalovala k autu.
O čtyřicet minut později se zasmušilá Amélie Sachsová všourala do Rhymova domu.
"Jak zlé to bylo?" dotázal se Rhyme.
"Hodně zlé." Nalila si dvojitou skotskou a polovinu jí rychle vypila. Což u ní bylo neobvyklé; Amélie Sachsová většinou alkohol usrkávala.
"Hodně zlé," zopakovala.
Přitom však nehovořila o krvavé přestřelce v Jersey, nýbrž o pocitu trapnosti z toho, co natropili.
"Tak povídej."
Sachsová Rhymovi předem zavolala ze silnice, aby jemu, Carly i Anthonymu Daltonovi oznámila, že Susan je v pořádku. V tu chvíli však nemohla zacházet do detailů. Teprve nyní jim vše vysvětlila: "V tom autě seděla s mužem, se kterým už pár týdnů chodí." Pohlédla na Carly. "Rich Musgrave - ten, o kterém tu byla řeč. To auto patří jemu. Dneska ráno jí zavolal a dohodli se, že pojedou nakupovat do obchodní zóny v Jersey. Jenže co se nestalo: když šla ráno pro noviny, uklouzla na ledu."
Dalton přikývl. "Ten chodníček před domem je učiněné kluziště."
Carly se starostlivě zašklebila. "Máma vždycky tvrdila, že je strašný nemotora."
Sachsová pokračovala: "Poranila si koleno a nechtěla sama řídit. A tak zavolala Richovi a požádala ho, aby pro ni přijel. Eh, to místo ve sněhu, o kterém jsme si mysleli, že se z něj někdo díval do domu... To bylo místo, kde upadla."
"Takže proto se u ní držel tak těsně," zadumal se Rhyme. Pomáhal jí při chůzi."
263
Sachsová přikývla. "Na té návštěvě banky taky nebylo nic

záhadného - opravdu si jen potřebovala něco vyzvednout z bezpečnostní schránky. A vybrat tisíc babek na vánoční nákupy."
Carly se zamračila. "Ale vždyť věděla, že k ní mám přijít já. Tak proč mi nezavolala?"
"Totiž, napsala ti vzkaz."
"Vzkaz?"
"Stálo v něm, že bude přes den mimo, ale do šesti se vrátí."
"Ne...! Jenže já ho nedostala."
"To proto," vysvětlila Sachsová, "že když upadla, byla pěkně rozrušená a zapomněla ten vzkaz položit na stolek za dveřmi, jak měla v plánu. Teprve když jsem jí řekla, že tam žádný neležel, našla ho u sebe v kabelce. A mobilní telefon neměla zapnutý."
Dalton se rozesmál. "Takže je to celé nedorozumění." Uchopil dceru kolem ramen.
Carly znovu zčervenala a řekla: "Já se strašně, strašně omlouvám, že jsem tak zpanikařila. Mělo mě napadnout, že pro to existuje nějaké vysvětlení."
"Od toho jsme tady," poznamenala Sachsová.
To není tak docela pravda, pomyslel si Rhyme sžíravě. Každý dobrý skutek...
Když si Carly oblékala kabát, pozvala Rhyma, Sachsovou a Thoma na zítřejší odpoledne na vánoční oslavu v matčině domě.
"To je to nejmenší, co můžeme udělat."
"Thom a Amélie bezpochyby tohle pozvání s nadšením přijmou," řekl Rhyme rychle. "Ale myslím, že já už mám bohužel nějaké plány."
Koktejlové večírky ho nudily.
"Ne," řekl Thom. "Nemáš žádné plány."
"Kdepak," přizvukovala Sachsová. "Žádné plány."
Od Rhyma si za to vysloužila zamračení. "Myslím, že svůj diář znám nejlépe sám."
Což také nebyla tak docela pravda.
Jakmile otec s dcerou odešli, obrátil se Rhyme k Thomovi.
"Jelikož jsi na mě práskl, že jsem pro zítřek nezatížen společenskými povinnostmi, můžeš teď učinit pokání."
"Copak?" zeptal se ošetřovatel obezřetně.
264
"Sundej mi z vozíku ty zatracené ozdoby. Připadám si jako Santa Claus."
"Humbuk," utrousil Thom, ale poslechl. Pustil rádio, z něhož se začala linout koleda.
Rhyme kývl na reproduktor. "Ještěže tyhle svátky trvají jen dvanáct dní. Umíš si představit, jak nekonečná by tahle skladba byla, kdyby jich bylo dvacet?" Začal si prozpěvovat: "Dvacet zlodějů krade, devatenáct lupičů loupí..."
Thom si povzdechl a řekl Sachsové: "Jediné, co si o Vánocích přeju, je nějaká hezká a pěkně spletitá krádež šperků - něco, co by ho utišilo."
"Osmnáct ošetřovatelů brblá," pokračoval Rhyme v obměně tradiční koledy. "Vidíš, Thome," dodal, "já mám sváteční náladu. Přestože si myslíš něco jiného."
Susan Thompsonová vystoupila z Chevroletu Malibu: statný a pohledný Rich Musgrave jí přidržel dveře, Susan se ho chytila za ruku a on jí pomohl na nohy. Rameno a koleno ji po ranním pádu na ledu stále silně bolely.
"To je dneska den," řekla a povzdechla si.
"Mně nevadí, když mě zastaví policajti," přisadil si Rich a zasmál se. "Ale bez těch pistolí bych se obešel."
Uchopil všechny její nákupní tašky do jedné ruky a pomohl jí k hlavnímu vchodu. Oba opatrně kráčeli osmicentimetrovou vrstvou jemného sněhu.
"Chceš jít dál? Carly je doma - to je její auto. Můžeš se dívat, jak se před ní vrhám k zemi a omlouvám se, že jsem takové nemehlo. Přísahala bych, že jsem jí ten vzkaz nechala na stole."
"Myslím, že tě nechám tou uličkou hanby proběhnout o samotě."

Rich byl také rozvedený a Štědrý den trávil se dvěma syny doma v Armonku. Potřeboval je brzy vyzvednout. Susan mu tedy ještě jednou za všechno poděkovala a omluvila se za strašidelnou historku s policií. Rich se po celou dobu choval příjemně.
Když však Susan vytahovala z kabelky klíče a sledovala ho, jak se vrací k autu, pomyslela si, že její vztah s tímto mužem bezpochyby nikam nevede. V čem je problém? tázala se sama sebe. Zřejmě v ostrých hranách. Ona chtěla mít vedle sebe gentlemana. Chtěla
265
mít někoho, kdo je laskavý a má smysl pro humor. Někoho, kdo ji dokáže rozesmát.
Zamávala mu na rozloučenou, vešla do domu a zavřela za sebou dveře. Carly, Bůh jí žehnej, už začala s výzdobou, a také z kuchyně cítila Susan jakousi vůni. Že by dcera uvařila večeři? Bylo by to poprvé. Nakoukla do pracovny a zamrkala překvapením. Carly celou místnost nádherně vyzdobila věnci, stuhami a svícemi. Na konferenčním stolku pak ležel velký talíř se sýrem a sušenkami, miska s oříšky, ovoce a dvě skleničky vedle lahve kalifornského šumivého vína. Carly bylo devatenáct, ale když byly doma samy, nechávala ji Susan trochu vína usrknout.
"To je nádhera, miláčku!"
"Mami," zavolala Carly a vyšla do předsíně. "Neslyšela jsem tě přijít."
Dívka nesla v rukou pekáč, na kterém ležely horké vánoční věnečky. Položila pekáč na stůl a padla matce do náruče.
Susan ji oběma rukama objala a ignorovala přitom bolest z dopoledního pádu. Omluvila se za nedorozumění se vzkazem i za to, že způsobila dceři takové starosti. Dívka to však odbyla pouhým zasmáním.
"Je pravda, že je ten policista na vozíku?" zeptala se Susan.
"Že se nemůže hýbat?"
"On už není policista. Je teď něco jako konzultant. Ale jinak jo, je ochrnutý."
Carly jí začala vysvětlovat, jak je to s Lincolnem Rhymem a jak se jim podařilo vypátrat Riche Musgravea a ji. Nato si otřela ruce do zástěry a svlékla si ji. "Mami, chci ti dát jeden vánoční dárek už dneska."
"Dneska? Zakládáme snad novou tradici?"
"Možná ano."
"No dobře..." Susan chytila dívku za paži. "Ale v tom případě mi dovol, abych nejdřív předala něco já tobě." Sebrala ze stolu kabelku, sáhla dovnitř a vytáhla malou sametovou kazetu.
"Tohle jsem pro tebe dnes dopoledne vyzvedávala z bezpečnostní schránky."
266
Předala kazetu dceři, která ji otevřela a oči se jí rozšířily úžasem. "Ach, mami..."
Byl to starožitný diamantový a smaragdový prsten.
"Ten patřil..."
"Babičce. Je to její zásnubní prstýnek." Susan pokývala hlavou. "Chtěla jsem ti dát něco speciálního. Vím, žes to v poslední době neměla lehké, miláčku. Já toho mám v práci spoustu. Ani k Jakeovi jsem nebyla tak příjemná, jak bych měla být. A pak někteří ti muži, se kterými jsem chodila..., já vím, že se ti zrovna moc nelíbili." Tiše se zasmála. "Koneckonců se zrovna moc nelíbili ani mně. Rozhodla jsem se, že už nebudu chodit s břídily."
Carly se zamračila. "S břídily jsi nikdy nechodila, mami... Spíš s polobřídily."
"To je ještě horší! Už si ani nedokážu najít pořádného, plnokrevného břídila!"
Carly matku ještě jednou objala a nasadila si prsten na ruku.
"Je tak nádherný."
"Veselé Vánoce, miláčku."
"A teď je čas na dárek pro tebe."

"Myslím, že se mi ta naše nová tradice líbí."
"Posaď se," poručila jí dcera. "A zavři oči. Zajdu pro to ven."
"Dobře."
"Hezky se posaď tady na gauč."
Susan si sedla a pevně zavřela oči.
"Nekoukej se."
"Nebudu." Susan zaslechla, jak se otevírají a zavírají hlavní dveře. O chvíli později se zamračila, protože uslyšela startování motoru. To je Carlyino auto? Copak odjíždí?
Poté však za sebou zaslechla kroky. Dcera se zřejmě vrátila do domu kuchyňskými dveřmi.
"Tak co, už se můžu dívat?"
"Jasně," odpověděl jí mužský hlas.
Susan sebou překvapeně škubla. Otočila se a zjistila, že se dívá na svého bývalého muže. V rukou držel velkou krabici se stuhou.
"Anthony...," začala.
Dalton se posadil na židli naproti ní. "Už je to dlouho, že?"
"Co tady děláš?"

"Když si Carly myslela, že se pohřešuješ, zašel jsem k tomu policajtovi, abych byl s ní. Dělali jsme si o tebe starost. Slovo dalo slovo a..., inu, tohle je její vánoční dárek pro tebe a pro mě: chtěla nás dát dneska večer dohromady a vyzkoušet, co z toho vzejde."
"Kde je?"
"Odjela k příteli, aby strávila noc u něj." Dalton se usmál. "Máme před sebou celý večer. Úplně sami. Jako za starých časů."
Susan začala vstávat. Anthony ji však předběhl a uštědřil jí mlaskavý políček. Susan dopadla zpátky na gauč. "Postavíš se, až ti řeknu," řekl Dalton zvesela a znovu se na ni usmál. "Veselé Vánoce, Susan. Rád tě zase vidím."
Zadívala se ke dveřím.
"O tom ani neuvažuj." Dalton otevřel šumivé víno, nalil je do dvou skleniček a jednu jí podal. Susan zavrtěla hlavou.
"Vezmi si."
"Prosím tě, Anthony, nech..."
"Vezmi si tu zatracenou sklenici," zasyčel.
Susan poslechla a roztřesenou rukou uchopila číši. Když si přiťukli, znovu jí v mysli vytanuly vzpomínky na jejich manželství: na jeho sarkasmus, na jeho vztek. A samozřejmě i na bití.
No jo, jenže on byl chytrý. Nikdy jí neubližoval v přítomnosti ostatních lidí. A pozor si dával především před Carly. Jako pravý psychopat, jímž ve skutečnosti byl, představoval Anthony Dalton pro dceru vzorného otce. A pro okolní svět vzorného manžela. Nikdo tedy neznal skutečnou příčinu jejích modřin, šrámů, polámaných prstů...
"Máma je strašný nemotora," vysvětlovala Susan mladé Carly a potlačovala přitom slzy. "Už zase jsem spadla ze schodů."
Už dávno se přestala snažit pochopit, co k tomu Anthonyho vede. Těžké dětství, nějaký zkrat v mozku? Susan to nevěděla a po roce manželství už jí to bylo jedno. Měla jediný cíl: uniknout. Zároveň však byla příliš vyděšená, než aby šla na policii. Nakonec se v zoufalství obrátila o pomoc na otce. Tento hřmotný muž vlastnil v New Yorku několik stavebních firem a měl "konexe". Susan se mu svěřila, co se děje, a otec se o problém postaral. Poslal

k Anthonymu na návštěvu dva brooklynské společníky vyzbrojené baseballovými pálkami a pistolí. Pohrůžky v kombinaci se spoustou peněz nakonec Susan zajistily před manželem svobodu - zdráhavě souhlasil, že se rozvedou, že nebude chtít Carly do opatrovnictví a že už nikdy Susan neublíží.
Nyní však Susaniným tělem projela vlna hrůzy, neboť si uvědomila, proč je Anthony dnes večer zde. Otec letos na jaře zemřel. Její ochránce byl pryč.

"Já Vánoce miluju, ty ne?" konstatoval zamyšleně Anthony Dalton a znovu se napil vína.
"Co chceš?" zeptala se rozechvělým hlasem.
"Nikdy se nenabažím hudby." Přešel ke stereosoupravě a zapnul ji. Právě hráli "Tichou noc". "Vědělas, že tuhle skladbu poprvé hráli na kytaru? Protože se porouchaly kostelní varhany."
"Prosím tě, odejdi."
"Ta hudba... A tahle výzdoba se mi taky líbí."
Susan začala vstávat, ale on se rychle vztyčil a znovu ji udeřil.
"Posaď se," zašeptal a jeho tichý hlas působil ještě děsivěji, než kdyby křičel.
Její oči se zaplavily slzami. Přiložila si ruku na štípající tvář.
Anthony se chlapecky zasmál. "A dárky! My všichni milujeme dárky... Nechceš se podívat, co jsem ti přinesl?"
"My se k sobě nevracíme, Anthony. Ve svém životě už tě nechci nikdy vidět."
"A proč bych měl já chtít ve svém životě někoho, jako jsi ty? Tomu říkám ego..." Prohlédl si ji mírnýma modrýma očima a chabě se usmál. Také na toto si Susan pamatovala - jak dokázal být klidný. Někdy i ve chvíli, kdy ji bil.
"Anthony, zatím se nic nestalo, nikdo nepřišel k úrazu."
X.....
Její ruka se za jeho zraky přesunula ke kapse od bundy, kde měla Susan mobilní telefon. Když se dnešní nedorozumění s Carly vysvětlilo, znovu ho zapnula. Nevěřila, že by se jí mohlo podařit vyťukat bez dívání tísňovou linku. Její prst nicméně našel tlačítko "send". Pokud by ho dvakrát zmáčkla, přístroj by vytočil naposledy volané číslo. Což byl Rich Musgrave. Susan doufala, že Rich bude mít telefon ještě zapnutý a že uslyší, co se zde děje.
269
A přivolá policii. Nebo se třeba rovnou vrátí do domu. Před svědkem se jí Anthony ublížit neodváží - Rich byl navíc urostlý a vypadal velice silně. Vážil o dobrých pětadvacet kilogramů víc než její bývalý manžel.
Stiskla tlačítko a po chvíli řekla: "Děsíš mě, Anthony. Prosím tě, odejdi."
"Já tě děsím?"
"Zavolám policii."
"Jestli se postavíš, zlomím ti ruku. Je to jasné?"
Susan přikývla - byla vyděšená, ale cítila alespoň zadostiučinění, že pokud Rich poslouchal, uslyšel i tuto repliku a pravděpodobně teď volá na policii.
Dalton se zadíval pod stromeček. "Je tam i dárek pro mě!"
Začal se prohrabovat balíčky a působil zklamaně, když zjistil, že na žádném není jeho jmenovka.
Také na toto si Susan vzpomínala. Jednu minutu byl Anthony fajn. A pak byl následující minutu zcela odtržen od reality. Během jejich manželství ho třikrát hospitalizovali. Susan si pamatovala, jak tehdy říkala Carly, že tatínek musel odjet na měsíční služební cestu do Asie.
"Pro chudáčka mě tu není nic," konstatoval Dalton a odstoupil od stromku.
Susan se rozklepala čelist. "Promiň. Kdybych věděla..."
"To byl jen vtip, Susan," řekl. "Proč bys mi něco kupovala? Nemilovalas mě, když jsme byli svoji, a nemiluješ mě ani teď. Důležité je, že jsem já přinesl něco tobě. Po té dnešní hrůze z toho, co všechno se ti mohlo stát, jsem vyrazil na nákupy. Chtěl jsem ti sehnat ten správný dárek."
Dopil víno, dolil si sklenici a bedlivě si bývalou manželku prohlédl. "Asi bude lepší, když zůstaneš uvelebená tam, kde jsi. Rozbalím ti ho sám."
Její oči se upřely na balíček. Byl zabalen lajdácky - pochopitelně ho balil on. Dalton z něj hrubě strhl papír a zvedl jakýsi kovový válec.

"To je tábornický ohřívač. Carly říkala, že ses na to dala. Na turistiku, na táboření... Zajímavé, že když jsme byli svoji, nikdy jsi na nic zábavného neměla náladu."
270
"Nikdy jsem neměla náladu dělat něco s tebou," odvětila Susan rozezleně. "Když jsem řekla něco nesprávného nebo neudělala, cos mi poručil, vždycky jsi mě zmlátil."
Dalton si jejích slov nevšímal a podal jí ohřívač. A pak vytáhl ještě něco dalšího. Červenou plechovku, na jejíž straně se táhl nápis: Petrolej. "Pochopitelně," pokračoval Anthony a mračil se u toho, "tohle je na Vánocích nemilé..., stává se při nich spousta nehod. Nečetlas ten článek v USA Today? Zvlášť požárů bývá hodně. Spousta lidí zahyne při požárech."
Pohlédl na štítek s varováním a vytáhl z kapsy zapalovač.
"Proboha, ne...! Prosím. Anthony."
V tom okamžiku zaslechla Susan venku kvílení brzd. Policie? Nebo je to Rich?
Anebo se jí to všechno jen zdá?
Anthony se právě zaobíral snímáním víčka z plechovky s petrolejem. Ano, na chodníku se určitě ozvaly kroky. Susan se modlila, ať to není Carly.
Vtom zazvonil domovní zvonek. Anthony se polekaně zadíval k hlavnímu vchodu.
A když to učinil, Susan mu vší silou vmetla do tváře sklenici se šumivým vínem, vyskočila a sprintem vyrazila ke dveřím. Ohlédla se a viděla, jak Anthony klopýtá dozadu. Sklo se při jejím výpadu rozbilo a pořezalo ho na bradě. "Zatracená štětko!" zahřímal a vrhl se za ní.
Susan však měla slušný náskok a prudce rozrazila dveře. Před vchodem stál Rich Musgrave a oči měl vytřeštěné úžasem.
"Co je?"
"Můj bývalý manžel!" zalapala Susan po dechu. "Snaží se mě zabít."
"Ježíšikriste," řekl Rich a chytil ji kolem ramen. "Neboj se, Susan."
"Musíme utéct! Zavolej policii."
Chytila ho za ruku a začala prchat na dvorek.
Rich se však ani nepohnul. Co to, ksakru, dělá? Chce se snad prát? Na kavalírské nesmysly teď není čas. "Prosím tě, Richi. Musíme utéct!"
271
V tu chvíli ucítila, jak ji jeho ruka chytá pevněji. Sevření brzy začalo být mučivé. Rich ji vzal druhou rukou kolem pasu, otočil ji a postrčil zpátky dovnitř. "Hej, Anthony," zavolal a zasmál se. "Neztratils něco?"
Zoufalá Susan se posadila na gauč a začala vzlykat.
Muži jí svázali ruce i nohy vánoční stuhou, která shoří, takže po požáru nezůstanou žádné stopy, že byla spoutána - aspoň jí to tak vysvětlil Rich, který přitom mluvil jako tesař, jenž prozrazuje majiteli domu nějaký konstrukční zlepšovák.
A jak si se strojenou samolibostí dovolil poznamenat její bývalý manžel, tohle všechno plánoval několik měsíců. Sotva se dozvěděl o smrti Susanina otce, začal spřádat plány, jak si s ní vyřídit účty - za její "neposlušnost", když byli svoji, i za to, že se s ním později rozvedla. Najal si tedy Riche Musgravea, který jí pronikl do života a čekal na příležitost, až ji bude moci zabít.
Rich ji před pár týdny sbalil v jednom nákupním centru a oba si okamžitě padli do oka. Zdálo se, že mají spoustu společného - Susan si teprve nyní uvědomila, že ji Rich pouze krmil informacemi od Anthonyho, aby to vypadalo, že jsou spřízněné duše. Naplánovat samotné zabití bylo nicméně těžké; Susan vedla nesmírně plnohodnotný život a jen zřídkakdy byla sama. Rich se však dozvěděl, že si dnes bere v práci volno. Navrhl jí tedy, aby si dali sraz v Jersey a jeli do nákupního centra. Pak by prý mohli jet

někam na oběd. K tomu však už ve skutečnosti nemělo dojít. Rich ji chtěl zabít a hodit její tělo do močálu.
Susan mu však dnes dopoledne zavolala s dotazem, jestli by se pro ni nemohl zastavit, poněvadž upadla a poranila si koleno. Což Rich učinil s radostí... Mezitím zavolal Anthonymu a dohodli se, že svůj plán mohou uskutečnit i tak. Vlastně to tak bylo ještě lepší, protože vyšlo najevo, že Susan opravdu nechala dceři na stole za dveřmi vzkaz a seznam věcí k nákupu. Když ji tedy Rich dopoledne vyzvedával, sebral vzkaz i seznam a zasunul jí je do kabelky - která měla být pohřbena spolu s ní -, aby po sobě nenechal žádnou stopu. Kromě toho se postaral, aby měla vypnutý mobilní telefon a nemohla zavolat o pomoc, kdyby se dovtípila, co na ni chystá.
272
Vyřídili pár pochůzek a vyrazili do Jersey.
Plán však nakonec nevyšel. Carly se obrátila na policii a k Anthonyho šoku se policistům podařilo vystopovat Richovo auto. Anthony tedy zatelefonoval Richovi z domu Lincolna Rhyma a předstíral, že volá kolegovi, aby se omluvil z předvánoční oslavy; ve skutečnosti však uvědomoval Riche, že po něm jde policie. Susan si nyní vybavila, že Rich v autě skutečně vyřizoval nějaký telefonát a že ho volající svým sdělením viditelně rozrušil. "Cože? To si děláš prdel!" (V tu chvíli si myslela, že jsou to jen ostré hrany. To zrovna.) A o deset minut později je zastavila rusovlasá policistka Amélie s tím státním policistou.
Po tomto incidentu se Rich zdráhal pokračovat ve vražedném plánu. Anthony však chladnokrevně trval na tom, aby šli do toho. Rich nakonec souhlasil, když ho Anthony ubezpečil, že to narafičí tak, aby Susanina smrt vypadala jako nešťastná náhoda - a když mu slíbil, že jakmile Susan zemře a Carly zdědí pár milionů dolarů, Anthony se už postará, aby jistý díl dědictví připadl také Richovi.
"Ty hajzle! Ji z toho vynech!"
Anthony si bývalé manželky nevšímal. Byl upřímně pobaven.
"Takže ona ti právě volala?"
"Jo," odpověděl Rich. "Nejspíš vytočila opakovaný volání. Je, kurva, pěkně chytrá."
"Sakra," řekl Anthony a zavrtěl hlavou.
"Ještě štěstí, že jako poslednímu volala mně. A ne do Pizza Hut."
Anthony se obrátil k Susan. "To byl hezký nápad. Ale Rich se stejně vracel sem. Parkoval na ulici a čekal, až Carly odjede."
"Prosím tě..., nedělej to."
Anthony polil gauč petrolejem.
"Ne, ne, ne..."
Odstoupil, chvíli se na ni díval a vychutnával si její hrůzu.
Skrz panické slzy však Susan viděla, že se Rich Musgrave mračí. Zavrtěl hlavou. "Todle nemůžem, člověče," řekl Anthonymu a dál zíral na Susaninu uslzenou tvář.
Anthony zvedl hlavu a rovněž se zamračil. Že by měl jeho přítel výčitky svědomí?
273
Pomoz mi, prosím tě, naléhala Susan v duchu na Riche.
"Jak to myslíš?" dotázal se Anthony.
"Nemůžeš někoho jenom tak upálit. To je strašná drsárna... Musíme ji nejdřív zabít."
Susan zalapala po dechu.
"Ale to potom policie pozná, že to nebyla nehoda."
"Ne, ne, já jen..." Přiložil si ruku na hrdlo. "Chápeš. Po požáru nebudou mít nejmenší tušení, že byla uškrcena."
Anthony pokrčil rameny. "Dobře." Kývl na Riche, který se postavil za Susan, zatímco on kolem ní rozlil zbytek petroleje.
"Ach ne, Anthony, ne! Prosím tě..., proboha, ne..."
Její slova se však zadusila v obrovských Richových dlaních,

které se jí ovinuly kolem krku. Susan cítila, jak sevření sílí.
Když začala umírat, rozeznělo se jí v uších burácení a před
očima se jí udělalo černo, ve kterém nakonec začaly probleskovat
obrovské výbuchy světla - stále jasnějšího a jasnějšího.
Co je to za výšlehy? přemýšlela Susan a postupně se uklidňovala,
přestože jí již do plic neproudil žádný vzduch.
Že by odumírající mozkové buňky?
Že by plameny hořícího petroleje?
Anebo to jsou, pomyslela si Susan napůl šíleně, třpytivá nebesa?
Předtím na nebe nikdy tak docela nevěřila... Třeba...
Jenže pak světla pohasla, burácení ustalo a ona zničehonic
opět dýchala a do plic jí proudil vzduch. Na ramenou a na krku
ucítila obrovskou tíhu a něco pálivého se jí zarylo do tváře.
Zalapala po dechu a přimhouřila oči, neboť se jí současně vrátil
zrak. Do pokoje se hrnul snad tucet policistů, mužů i žen v černých
uniformách, jaké člověk vídá v televizi, a s těžkými zbraněmi
v rukou. Na samopalech měli upevněny baterky - právě jejich
světlo v ní vyvolávalo dojem záblesků. Zřejmě rozkopli dveře a
zneškodnili Riche Musgravea. Ten ve snaze o útěk upadl - předmětem,
který se jí zaryl do obličeje, byla přezka z jeho opasku.
Policisté ho hrubě spoutali a vyvlekli ze dveří.
Jeden z policistů v černé uniformě a detektivka Amélie Sachsová
v neprůstřelné vestě namířili na Anthonyho Daltona služební zbraně.
"Okamžitě na zem, čelem k podlaze!" křikla Sachsová.
274
Šok ve tváři Susanina bývalého manžela vystřídalo spravedlivé
rozhořčení. A pak se šílenec chabě usmál. "Odložte ty zbraně."
Přidržel zapalovač kousek od gauče promočeného petrolejem,
který stál pár decimetrů od Susan. Stačilo jediné škrtnutí
a gauč by se proměnil v ohnivé moře.
Jeden policista vyrazil k Susan.
"Ne!" vypěnil Dalton. "Nech ji." Přisunul zapalovač ještě blíže
k petroleji a položil palec na škrtátko.
Policista ztuhnul.
"A teď odsud pěkně vycouvejte. Všichni z tohohle pokoje vypadnou,
kromě... tebe," oslovil Dalton Sachsovou. "Ty mi dáš pistoli
a pak odsud společně odejdeme. Jinak nás tady všechny upálím.
Klidně to udělám. Udělám to, sakra!"
Rusovláska však jeho slova ignorovala. "Chci, abys ten zapalovač
odhodil na zem. A sám se vrhl na podlahu hned po něm. Tak dělej!
Já budu střílet."
"Ne, nebudeš. Záblesk z tvé pistole by zapálil zplodiny. Celý
dům by začal hořet."
Policistka sklopila černou pistoli, zamračila se a přemýšlela
o jeho slovech. Nato se podívala na policistu vedle sebe a přikývla.
"Má pravdu."
Rozhlédla se po pokoji, sebrala ze starého houpacího křesla
polštář a zakryla jím hlaveň pistole.
Dalton se zamračil, sklonil se ke gauči a začal cvakat zapalovačem.
Policistčin nápad však byl správný. Když třikrát vystřelila
skrz polštář a odhodila Susanina bývalého manžela až ke krbu,
nenastal žádný záblesk.
U obrubníku parkovala dodávka Rollx. Na její hydraulické
plošině stál invalidní vozík Storm Arrow zbavený stužek i chvojí.
Plošina se spustila k zemi a zastavila na sněhu. Lincoln Rhyme
měl na sobě teplou bundu, kterou mu nesmlouvavě naordinoval
Thom, přestože kriminalista protestoval, že není nutná, poněvadž
celou dobu zůstane v dodávce.
Thom si však říkal, že jakmile dorazí k domu Susan Thompsonové,
možná bude dobré, když se Rhyme naloká trochu čerstvého vzduchu.
275
Kriminalista zpočátku brblal, ale pak se podvolil a nechal se
spustit na zem. Za chladného počasí se ven dostal jen zřídka - i na
místech s bezbariérovým přístupem se se sněhem a ledem smlouvalo

jen těžce - a ani před nehodou koneckonců nikdy nebyl na nějaké venkovní radovánky. Nyní však ke svému překvapení zjistil, že si vychutnává pocit svěžího chladu na tváři, že se zalíbením pozoruje, jak mu z úst vychází duch v podobě páry a opět se rozplývá v jiskřivém vzduchu, že mu dělá dobře vůně kouře z okolních krbů.
Celý incident byl již téměř u konce. Richard Musgrave seděl v zadržovací cele v Garden City. Hasiči zajistili pracovnu v Susanině domě, vynesli gauč a vyčistili nebo neutralizovali petrolej, jímž se Dalton pokusil exmanželku zabít.
Susan samotnou pak prohlédli lékaři.
Policisté z okresu Nassau ohledali místo činu a Sachsová se nyní choulila v hloučku se dvěma místními detektivy.
Nebylo sporu, že při zastřelení Anthonyho Daltona postupovala podle předpisů, ale jako každá přestřelka se i tento incident musel oficiálně prošetřit. Policisté dokončili rozhovor, popřáli Sachsové veselé Vánoce a odchroupali po sněhu k dodávce, kde několik minut hovořili s Rhymem s notnou dávkou úžasu v hlasech - znali kriminalistovu reputaci a jen stěží mohli uvěřit, že tento muž je nyní přímo v jejich rajónu.
Když detektivové odjeli, vyrazila k dodávce Susan Thompsonová s dcerou. Susan se pohybovala těžkopádně a každou chvíli ucukla bolestí.
"Vy jste pan Rhyme."
"Lincoln, prosím."
Susan se představila a začala mu nesmírně děkovat. Nakonec se zeptala: "Jak jste, proboha, věděl, co se Anthony chystá udělat?"
"Řekl mi to sám." Kriminalista pohlédl na chodníček vedoucí k domu.
"Podle té stezky?" zeptala se Susan.
"Mohlo mě to napadnout už na základě těch důkazů," zamumlal Rhyme, "kdybychom měli k dispozici všechny dostupné prostředky. Bylo by to efektivnější." Rhyme jakožto vědec choval nepřekonatelné podezření ke slovům a ke svědkům. Kývl proto

na Sachsovou, která Rhymovo zbožšťování fyzických důkazů mírnila tím, co on sám označoval za "přístup lidového poldy", a nyní Susan vysvětlila: "Lincoln si vzpomněl, že jste se do toho domu nastěhovala v létě. Carly se o tom ráno zmínila."
Dívka přikývla.
"A když byl váš bývalý manžel odpoledne v domě, prohlásil, že vás neviděl od loňských Vánoc."
Susan se zamračila a odvětila: "To je pravda. Loni mi řekl, že jede na šestiměsíční služební cestu, a přinesl mi do práce dva šeky na Carlyino školné. Od té doby jsem ho neviděla. Tedy až do dneška."
"Jenže taky říkal, že chodníček od vašeho domu na ulici je příkrý."
Rhyme se ujal výkladu. "Prohlásil, že je jako kluziště. Což znamenalo, že tady byl, a protože ten chodníček označil právě tímto slovem, bylo pravděpodobné, že se zde zdržoval nedávno, někdy po prvním sněhu. Tahle nesrovnalost ještě nemusela vůbec nic znamenat - mohl se tady jen s něčím zastavit nebo vyzvednout Carly, když jste tady nebyla. Ale zároveň existovala jistá pravděpodobnost, že lhal a ve skutečnosti vás špehoval."
"Ne, pokud je mi známo, tak tady nikdy nebyl. Musel mě sledovat."
"Tak jsem si říkal," pokračoval Rhyme, "že za prozkoumání to stojí. Proklepl jsem ho a zjistil, že byl několikrát v psychiatrické léčebně, že byl párkrát odsouzen a že fyzicky napadl dvě nedávné přítelkyně."
"V léčebně?" Carly zalapala po dechu. "Napadl?"
Copak o tom ta holka nevěděla? Rhyme zvedl obočí na Sachsovou, která pokrčila rameny. Kriminalista pokračoval: "A když vám loni o Vánocích říkal, že jede na služební cestu? Tak tou

‚služební cestou' byl půlroční nepodmíněný trest ve věznici v Jersey za fyzické napadení po autonehodě. Kvůli ťuknutí do nárazníku málem zabil jiného člověka."
Susan se zamračila. "O tom jsem nevěděla. Netušila jsem, že ubližoval i jiným."
"A tak jsme spekulovali dál. Sachsová, Lon a já. Obstarali jsme si narychlo povolení a zkontrolovali mu výpisy volání. Vyšlo
277
najevo, že během posledních dvou týdnů dvanáctkrát telefonoval Musgraveovi. Lon tedy proklepl i jeho a zjistil, že Musgrave na ulici platí za nájemného vraha. Napadlo mě, že se Dalton setkal ve vězení s někým, kdo ho dal s Musgravem dohromady."
"Dokud žil táta, nic by mi neudělal," řekla Susan a vysvětlila, jak se od ní tyran držel zásluhou jejího otce dál.
Hovořila ke všem přítomným, kteří teď stáli v hloučku ve sněhu kolem dodávky, ale přitom upírala oči na Carly. V podstatě se tak dceři otevřeně přiznávala, že jí celá dlouhá léta o otci lhala.
"A když ten plán s Musgravem dneska odpoledne nevyšel, napadlo Daltona, že to provede sám."
"Ale..., to ne, ne, ne, táta ne!" zašeptala Carly. Odstoupila od matky, celá se třásla a po rozpálených tvářích jí stékaly slzy.
"On... To nemůže být pravda! Vždyť byl tak milý! To.
Susan zavrtěla hlavou. "Moc mě to mrzí, miláčku, ale tvůj otec byl velmi nemocný muž. Věděl, jak nasadit dokonalou masku, dokázal být naprosto okouzlující - až do chvíle, kdy usoudil, že ti nevěří nebo žes udělala něco, co se mu nelíbí."
Vzala dceru kolem ramen.
"Ty jeho cesty do Asie..., to byl ve skutečnosti pobyt v nemocnicích a věznicích. A vzpomínáš, jak jsem ti vždycky říkala, že pořád do něčeho vrážím?"
"Že jsi nemotora," prohlásila dívka nevýrazným hlasem.
"Snad nechceš říct..."
Susan přitakala. "To byl tvůj otec. Srážel mě ze schodů, mlátil mě válečkem na těsto, prodlužovačkami, tenisovými raketami."
Carly se odvrátila a zadívala se na dům. "Pořád jsi tvrdila, jak je to dobrý člověk. A tak mě nemohlo napadnout nic jiného, než že jestli je tak zatraceně dobrý, proč se s ním nechceš dát zase dohromady?"
"Chtěla jsem tě ochránit před pravdou. Chtěla jsem, abys měla milujícího otce. Ale nedokázala jsem ti ho poskytnout - tak strašně mě nenáviděl."
Dívka se však nenechala obměkčit. I když vedou člověka ke lži nejušlechtilejší pohnutky, trvá nesmírně dlouho, než je jejich adresát dokáže strávit - natožpak odpustit.
Pokud se vůbec kdy odpustit dají.
278
Od dveří se ozvaly hlasy. Zaměstnanci soudní patologie okresu Nassau vyváželi z domu tělo Anthonyho Daltona.
"Miláčku," začala Susan, "omlouvám se. Já..."
Dívka však zvednutím ruky matku umlčela. Všichni se dívali, jak zřízenci nakládají tělo do dodávky.
Susan si setřela z tváře slzy a řekla: "Vím, že je toho na tebe příliš, lásko... Vím, že jsi naštvaná. Nemám právo to po tobě žádat..., ale mohla bys mi pomoct ještě v jedné věci? Musím všem pozvaným oznámit, že tu zítřejší oslavu rušíme. Kdybych je musela obvolávat všechny, dozvěděli by se to strašně pozdě."
Carly civěla na dodávku, která právě odjížděla zasněženou ulicí.
"Carly," zašeptala matka.
"Ne," odpověděla dcera.
Susaninu tvář zaplavila odevzdanost a bolest. Chápavě přikývla.
"Jistě, zlato, já to chápu. Promiň. Neměla jsem se ptát. Jeď za Jakém. Nemusíš..."
"Tak to nemyslím," odpověděla dívka stroze. "Chci říct, že tu

oslavu nezrušíme."
"Ale nemůžeme přece..., po tom, co se..."
"Proč ne?" zeptala se Carly a v jejím hlase se ozýval křemen.
"Ale..."
"Tu oslavu uspořádáme," řekla Carly rozhodně. "Seženeme nějaký sál v restauraci nebo v hotelu. Už je dost pozdě, ale zkusme to začít zařizovat."
"Ty myslíš, že bychom mohly?" zeptala se Susan.
"Ano," odpověděla dívka, "můžeme."
Susan pozvala na večírek i trojici policistů.
"Já mám možná jiné xkvdaky," řekl Rhyme rychle. "Budu se muset podívat do diáře."
"Uvidíme," ujistila ji Sachsová nesměle.
S očima mokrýma od slz a ústy postrádajícími úsměv poděkovala Carly Rhymovi, Sachsové i Thomovi.
Obě ženy se poté vrátily do domu a dcera pomohla matce překonat strmý chodníček. Pohybovaly se mlčky. Rhyme poznal, že je dívka rozzlobená. A prokřehlá. Přesto se od matky neodvrátila. Spousta lidí by to udělala.
279

Dveře domu se zavřely s hlasitým cvaknutím, které se ve svěžím chladném vzduchu významně neslo.
"Hej, nechcete se ještě projet a podívat se na výzdobu na domech?" dotázal se Thom.
Sachsová s Rhymem se na sebe podívali a kriminalista řekl: "Myslím, že se omluvíme. Co kdybychom se radši vrátili do města? Koukejte, kolik je hodin. Připozdilo se. Za tři čtvrtě hodiny začínají Vánoce. Když člověk dělá dobré skutky, tak čas strašně letí."
"Humbuk," zopakoval Thom. Ale řekl to vesele.
Sachsová Rhyma políbila. "Uvidíme se doma," řekla a zamířila ke camaru, zatímco Thom zabouchl dveře dodávky. Obě auta vyrazila v tandemu zasněženou ulicí.
280

SPOLU
"Jen málo lidí, jen velice málo lidí má to štěstí, že nalezne onen zvláštní druh lásky. Lásky, která je... něčím více. Která přesahuje všechno, co tady kdy bylo."
"Myslím, že ano."
"Já vím, že ano. Allison a já jsme do této kategorie patřili."
Manko ztlumil hlas do pouhého diskrétního šepotu a pohlédl na mě s úšklebkem kasárenského bracha. "A že jsem měl slušnou řádku žen. Však mě znáte, Frankie. Víte, že jsem si svoje užil."
Manko měl náladu se předvádět a já nemohl dělat nic jiného než vystupovat jako jeho kumpán a zároveň publikum. "Zmiňoval jste se, pane Em."
"A když se ohlídnu zpátky, tak některé z těch holek byly milenky. A některé byly jen, však víte, jen na jednu noc. Bum, bác. Tenhleten typ. Ale dokud jsem nepoznal Allison, nechápal jsem, v čem láska vůbec spočívá."
"Byla to transcendentální láska."
"Transcendentální." Manko to slovo ochutnal a pomalu pokýval hlavou. "Co to znamená?"
Krátce poté, co jsem se s Mankem seznámil, zjistil jsem, že je sice málo sečtělý a všeobecně neinformovaný, ale nikdy se nezdráhá se k vlastní nevědomosti přihlásit, což spousta bystrých lidí nikdy neudělá. Byl to můj první klíč k tomuto člověku.
"Znamená to přesně to, co jste právě popsal," vysvětlil jsem mu. "Láska, která přesahuje všechno, co člověk normálně vidí a prožívá."
"Jo. To se mi líbí, Frankie. Transcendentální. To to vystihuje. Taková naše láska byla. Miloval jste někdy někoho takhle?"
"Svým způsobem ano. Kdysi dávno." Byla to částečně pravda.

Ale nic dalšího jsem nedodal. Přestože jsem totiž Manka v jistém směru pokládal za přítele, mezi našimi dušemi byl rozdíl mnoha světů a já se mu nehodlal svěřovat se svým nejhlubším osobním
281
životem. Ostatně na tom ani nezáleželo, protože on byl momentálně plně zaujat vyprávěním o ženě, která stála v centru jeho vlastní sluneční soustavy.
"Allison Morganová. Allison Kimberly Morganová. Její otec jí dal přezdívku. Kimmie. Ale to je nesmysl. Tohle je přece dětské jméno. A jestli Allison něčím není, tak dítětem."
"Taky to má jižanský nádech." Já se narodil v Severní Karolíně a do školy jsem chodil s houfem dívek jménem Sally May a Cheryl Anne.
"Jo, to má. Ale ona Jižanka není. Je z Ohia. Narodila se a vyrostla tam." Manko se podíval na hodinky a protáhl se. "Už je pozdě. Je skoro čas se s ní setkat."
"S Allison?"
Přikývl a vystřihl svůj typický, mankovsky zubatý úsměv.
"Totiž, vy jste taky svým způsobem milý, Franku, ale kdybych si měl mezi vámi dvěma vybrat..."
Zasmál jsem se a potlačil zívnutí. Opravdu bylo pozdě - konkrétně jedenáct dvacet. V takto pozdní hodinu jsem sice večeři dojídal jen málokdy, ale na konverzaci u kávy pro mě pozdě nebylo. Protože jsem neměl žádnou Allison, za kterou bych musel spěchat, a protože jsem vlastně neměl vůbec nikoho s výjimkou kočky, často jsem ve společnosti přátel sledoval, jak se ručičky hodin přesunují přes půlnoc či jednu hodinu ráno.
Manko od sebe odsunul talíř s večeří a nalil si kávu.
"Budu vzhůru celou noc," zaprotestoval jsem mírně.
Odbyl mě uchechtnutím a zeptal se, jestli si dám ještě dort. Když jsem odmítl, zvedl šálek s kávou. "Na mou Allison. Připijme si na ni."
Dotkli jsme se kávovými šálky, které vydaly zvonivé cinknutí.
"Poslyšte, pane Em," řekl jsem, "chtěl jste mi vyprávět všechno o tom problému. Však víte, s jejím otcem."
Manko se ušklíbl. "S tím parchantem. Vždyť vy víte, co se stalo."
"Ale ne všechno."
"Né?" Dramaticky zvrátil hlavu dozadu a zabědoval s předstíranou hrůzou: "Manko ve své práci selhal." Předklonil se, přestal se usmívat a pevně mě uchopil za paži. "Není to hezký
282
příběh, Frankie. Nic, co byste viděl v Rodinných svazcích nebo v Roseanne. Dokážete to strávit?"
Také já jsem se předklonil, neméně dramaticky, a zabručel jsem: "Vyzkoušejte si mě."
Manko se zasmál a opět se uvelebil na židli. Když zvedl šálek s kávou, stolek se zakolébal. Dělal to během celé večeře, ale on jako by si toho všiml teprve teď. Dal si načas, než složil kus novin a zasunul ho pod kratší nohu, aby stolek vyrovnal. Úkolu se zhostil pečlivě. Sledoval jsem jeho soustředění, jeho silné ruce. Manko byl člověk, kterého posilování - v jeho případě zvedání činek - opravdu bavilo, a já musel žasnout nad jeho muskulaturou. Měřil kolem metru pětašedesát, a přestože je pro muže - nebo alespoň pro mě - těžké posuzovat mužský vzhled, označil bych ho za pohledného.
Jediným aspektem jeho vzezření, který mi připadal nepatřičný, byl jeho sestřih. Jakmile mu skončila služba u mariňáků, ponechal si nemoderního ježka. Vyvozoval jsem z toho, že jeho zážitky z vojny byly světlým místem jeho života - později pracoval jako tovární dělník a průměrný prodejce - a nakrátko ostříhané vlasy mu sloužily coby připomínka lepších, i když možná ne snazších časů.
Pochopitelně to byl jen můj povrchní odhad založený na četbě populárních časopisů. Možná se mu prostě jen líbily krátké vlasy.

Podložil stolek a natáhl své silné a pevné nohy před sebe. Na scénu opět nastoupil Manko-vypravěč. Toto byl další klíč k povaze Mankova ducha: i když jsem byl přesvědčen, že nikdy v životě nestál na pódiu, byl rozeným hercem.
"Tak jo. Znáte Hillborne? To město?"
Řekl jsem, že ne.
"To je v jižní části Ohia. Leží na řece, na takové stoce plné splašků. Papírny Champion tam mívaly lisovnu. Pár továren tam pořád vyrábí, co já vím, radiátory a tak. A taky je tam velká tiskárna, která dodává zboží do Clevelandu a do Chicaga. Kroeger Brothers. Když jsem bydlel v Seattlu, naučil jsem se tiskařinu. Na ofsetech Miehle. Čtyřbarevné a pětibarevné zakázky, znáte to. Velké jako barák. Naučil jsem se do puntíku všechno. Dokázal bych sám natisknout časopis šitý na stříšku včetně všitých příloh,
283

no jó, s dokonalým soutiskem a bez jediné sponky v kozách té krasavice uvnitř... Jojo, Manko je zatraceně dobrý tiskař. Jenže tehdy jsem radši sjezdil stopem celou zemi. Nakonec jsem skončil v Hillborne a dostal práci u Kroeger Brothers. Musel jsem začít jako podavač, což bylo na houby, ale platili mi třináct na hodinu a navíc jsem si říkal, že se dokážu vyšvihnout nahoru.
Jednoho dne jsem měl nehodu. Viděl jste někdy, jak lisem projíždí dávka křídového papíru, Frankie? Švunk, švunk, švunk. Jako břitva. Rozřízlo mi to paži. Tady." Ukázal na nehezky vyhlížející jizvu. "Bylo to tak zlé, že mě odvezli do nemocnice, dali mi protitetanovou injekci a zašili mě. Ale jinak nic zvláštního. Od Manka se fňukání nedočkali. Doktor potom odešel a vystřídala ho ošetřovatelka, aby mě poučila, jak si mám ránu mýt, a dala mi pár obvazů."
Jeho hlas se vytratil.
"A to byla Allison?"
"To víte, že jo." Odmlčel se a zadíval se z okna na podmračenou oblohu. "Věříte v osud?"
"Jistým způsobem."
"To znamená ano, nebo ne?" Zamračil se. Manko vždy hovořil jasně a očekával totéž i od ostatních.
"Ano, s výhradami."
Láska zkrotila jeho popudlivost, a tak se jen zašklebil a dobrosrdečně mě pokáral: "No, to bych vám radil. Protože taková věc opravdu existuje. Allison a já jsme byli osudem předurčeni k sobě. Víte, kdybych nestrkal do lisu tu třicetikilovou dávku, kdybych zrovna při tom neuklouzl, kdyby Allison zrovna neměla mimořádnou službu za nemocnou kolegyni, kdyby, kdyby, kdyby...
Chápete, co vám chci říct? A mám pravdu?"
Opřel se o rozvrzanou židličku. "Ach, Frankie, ona byla fantastická. Chápete, já tam seděl, v paži jsem měl deseticentimetrovou ránu na dvacet stehů, mohl jsem klidně vykrvácet, a přitom jsem nedokázal myslet na nic jiného, než že jsem nikdy nepotkal nádhernější ženu."
"Viděl jsem její fotku," řekl jsem, ale ani to mu nezabránilo, aby pokračoval v jejím popisu. Již jen samotná slova ho naplňovala potěšením.
284
"Má světlé vlasy. Zlatavě světlé. Přirozené, ne z nějaké flaštičky. Vlnité, ale ne natupírované jako nějaká načesaná coura.
A její obličej má tvar srdíčka. Její tělo... No, zkrátka má krásnou postavu. Zůstaňme při tom." Jeho pohled na mě obsahoval varování. Chystal jsem se ho ujistit, že nemám směrem k Allison Morganové žádné nečisté myšlenky, ale on mezitím pokračoval. "Je jí jednadvacet," řekl, a jako by mi dokázal číst myšlenky, dodal: "To je trochu věkový rozdíl, že?"
Mankovi bylo sedmatřicet - o tři roky méně než mně -, ale to jsem se dozvěděl až poté, co jsem se s ním seznámil, a do té doby

jsem mu tipoval necelých třicet. A i pak pro mě bylo téměř nemožné revidovat svůj odhad směrem nahoru.
"Pozval jsem ji na rande. Přímo tam. Přímo na místě. Na pohotovosti, věřil byste tomu? Ona si nejspíš myslela: Jak se tohohle mouly zbavím?' Jenže měla zájem, vážně jo. Tohle chlap pozná.
Slova a pohledy jsou dvě rozdílné věci a ona ke mně vysílala signály s velkým S. Prohlásila, že má zásadu nikdy nechodit s pacienty. Já na to: ‚A co kdybyste si někoho vzala, on si pak při nehodě pořezal ruku, dostal by se na pohotovost a tam byste zrovna byla vy? To byste pak byla vdaná za pacienta.' Ona se rozesmála a řekla, že ne, že zpětně to neplatí. Potom ji zavolali k nějakému případu, k nějaké bouračce, a tak musela odejít.
Na druhý den jsem se tam vrátil s tuctem růží. Předstírala, že si na mě nevzpomíná, a chovala se, jako bych byl poslíček z květinářství. ‚Eh, do kterého pokoje ty květy přijdou?'
Povídám: ‚Ty jsou pro vás..., tedy pokud máte v srdci pokojíček pro mě.' Jasně, jasně, já vím, že je to přihlouplá fráze." Větrem ošlehaný bývalý mariňák si nervózně pohrával se šálkem od kávy. "Jenže co naplat, jestli to zabírá, tak to zabírá."
Nedokázal jsem s ním v této věci polemizovat.
"První rande bylo kouzelné. Byli jsme na večeři v nejluxusnější restauraci ve městě. Francouzská kuchyně. Přišlo mě to na dvoudenní plat. Bylo to trochu trapné, protože jsem měl na sobě koženou bundu, zatímco tam musí být člověk v obleku. Takové to bylo místo. Donutili mě, abych si vzal sako, které měli v šatně, a moc dobře mi nepadlo. Jenže Allison to bylo jedno. Zasmáli jsme se tomu. Ona měla na sobě bílé šaty s červenomodrobílým šátkem

kolem krku. Bože, ta byla nádherná. Strávili jsme tam, co já vím, klidně tři nebo čtyři hodiny. Chovala se docela plaše. Moc toho neřekla. Většinou se jen dívala, jako by byla hypnotizovaná. Já jsem vykládal a vykládal a ona na mě občas tak divně koukla a pak se rozesmála. A já si uvědomil, že blábolím úplné nesmysly, protože jsem se na ni díval a nedával jsem pozor, co vlastně plácám. Vypili jsme celou láhev vína. Stála padesát babek."
Manko neustále působil dojmem, že ho peníze uchvacují a současně jimi pohrdá. Já osobně jsem se k bohatství nikdy ani nepřiblížil, takže ve mně peníze jednoduše vyvolávají rozpaky.
"Líp už to ani dopadnout nemohlo," řekl Manko zasněně a v duchu si přehrával vzpomínky.
"Ambrózie," nadhodil jsem.
Zasmál se způsobem, jakým to čas od času činil - pobaveně a zároveň posměšně - a pokračoval: "Vyprávěl jsem jí všechno o Filipínách, kde jsem nějakou dobu sloužil, i o svém autostopu napříč Amerikou. Zajímala se o všechno, co jsem v životě dělal. Dokonce i - no, vlastně bych měl říct, že především - o některé věci, na které jsem nebyl zrovna pyšný. O moje podvody, o krádeže aut. Však víte, když jsem byl kluk, tak jsem to trochu zkoušel. Tyhle věci jsme dělali všichni."
Potlačil jsem úsměv. Mluv za sebe, Manko.
"A pak se venku zničehonic rozzářila obloha. Ohňostroj! Můžete to chápat jako vzkaz od Boha. Ale víte, co to bylo? Čtvrtý červenec! Já na ten státní svátek úplně zapomněl, protože jsem nedokázal myslet na nic jiného, než že budu mít rande s ní. To proto měla na sobě červenomodrobílou kombinaci. A tak jsme z okna pozorovali ten ohňostroj."
Oči se mu třpytily. "Doprovodil jsem ji domů a stáli jsme na schodech domu jejích rodičů - ona ještě pořád bydlela u nich. Chvíli jsme se bavili a ona potom prohlásila, že musí do postele. Dochází vám to taky? Ona klidně mohla říct: ‚Musím už jít.' Nebo prostě: ‚Dobrou noc Jenže ona do té věty zapracovala slovo postel. Já vím, když je člověk zamilovaný, tak takové signály hledá. Jenže v tomto případě to nebyla jen Mankova bujná představivost, kdepak."

286
Venku se začal snášet jemný deštík a zvedl se vítr. Vstal jsem a zavřel okno.
"Druhý den jsem byl v práci celý roztěkaný. Myslel jsem na její obličej, na její hlas. Žádná žena na mě nikdy tolik nezapůsobila. Během přestávky jsem jí zavolal a pozval ji na víkend na rande. Ona řekla, že určitě a jak prý je ráda, že mě slyší. To mi vystačilo na celý den. Co na den, vystačilo mi to na celý týden. Po práci jsem vyrazil do knihovny a vyhledal tam pár věcí. Zjistil jsem něco o jejím příjmení. Morgan - když se to vysloví trochu jinak - znamená německy ‚ráno'. A taky jsem si našel pár článků o její rodině.
Jako že jsou bohatí. Nechutně. Ten dům v Hillborne nebyl jejich jediný. Jeden měli i v Aspenu a jeden ve Vermontu. Jo, a pak taky byt v New Yorku."
"Takový letní byt."
Manko se znovu krátce usmál. Jeho úsměv však vzápětí pohasl.
"A potom ten její otec. Thomas Morgan." Nakoukl do šálku s kávou, jako když se věštkyně dívá na čajové lístky. "Je to jeden z těch lidí, kterým se před sto lety říkalo magnáti."
"A jak byste mu řekl dnes?"
Manko se ponuře zasmál, jako bych pronesl chytrý, ale krutý vtip.
Pozvedl ke mně šálek - vypadalo to jako přípitek - a pokračoval: "Zdědil firmu, která vyrábí těsnění, trysky a podobné věci. Je mu asi pětapadesát a je silný. Urostlý chlap, ale ne tlusťoch. Má splihlý černý knír a jeho oči se na vás dívají, jako byste mu byl úplně volný, ale zároveň si vás měří tak důkladně, až vám připadá, jako by dokázal okamžitě odhalit každou vaši chybu, každou nečistou myšlenku, která vám kdy bleskla hlavou.
Když jsem jednou zase doprovázel Allison, navzájem jsme se zahlídli a já věděl, prostě jsem nějakým způsobem vycítil, že jednoho dne půjdem čelem proti sobě. V tu chvíli jsem o tom příliš nepřemýšlel, ale hluboko uvnitř ta myšlenka vězela."
"A co její matka?"
"Allisonina máma? To je noblesní dáma. Allison říkala, že je rázovitá. To je mi teda slovo. Rázovitá. Úplně si dokážu představit, jak tahle stará škeble rázuje po čajových dýchancích a partičkách bridže. Allison je jejich jediné dítě." Jeho obličej náhle potemněl. "Až později mi došlo, že se tím hodně vysvětluje."
287

"Co třeba?" zeptal jsem se.
"Proč po mně její otec tak odhodlaně pásl. Ale k tomu se dostanu. Nehoňte, Manka, Frankie."
Omluvně jsem se usmál.
"Naše druhá schůzka proběhla ještě líp než ta první. Viděli jsme nějaký film, už jsem zapomněl jaký, a já ji pak odvezl domů..." Jeho hlas se zasekl. "Pár dní nato jsem ji zase zval na rande," pokračoval Manko po chvíli, "ale ona nemohla. Totéž se opakovalo na druhý den a potom na ten další. Nejdřív jsem byl našňupnutý. A pak jsem podlehl stihomamu. Nesnaží se mě náhodou, jak se říká, pustit k vodě?
Jenže ona mi to pak vysvětlila. Když to šlo, brala si dvě služby denně. To je strašně divné, pomyslel jsem si tehdy. Její táta je přece za vodou. Jenže jeden důvod samozřejmě existoval. Ona byla stejná jako já. Nezávislá. Nedodělala školu a šla pracovat do nemocnice. Spořila si, aby mohla cestovat. Nechtěla tatíkovi vůbec nic dlužit. Proto mě tak ráda poslouchala, když jsem jí vyprávěl, jak jsem v sedmnácti odešel z Kansasu, jak jsem pak jezdil autostopem po celé zemi i po cizině a dostával se do malérů. Allison měla v sobě touhu udělat totéž. Panejo, to bylo skvělé. Zbožňuju, když mám ženu s vlastním názorem."
"Opravdu?" zeptal jsem se, ale Manko byl vůči ironii imunní.

"Ve skrytu duše jsem přemýšlel o všech místech, na která bych s ní chtěl odjet. Posílal jsem jí výstřižky z časopisů o cestování. Z National Geographic. Při prvním rande mi řekla, že miluje poezii, a tak jsem jí psal básně o cestování. Je to zvláštní. Nikdy v životě jsem nic nenapsal - snad s výjimkou pár dopisů a nějakých sraček ve škole -, ale ty básně ze mě prostě a jednoduše prýštily. Dobrá stovka básní.
A pak, než jsme se nadali, bác ho! - a byli jsme zamilovaní. To je právě to výjimečné na té... transcendentální lásce. Buďto vás potká zničehonic, anebo vás nepotká vůbec. Dva týdny a my byli beznadějně zamilovaní. Byl jsem připraven jí navrhnout sňatek... Á, vidím ten váš výraz, Frankie. Copak jste nevěděl, že i Manko to v sobě má? Co můžu říct? I on by se nakonec dokázal oženit. Šel jsem na úvěrové družstvo, půjčil si pět stovek a koupil jí tenhleten diamantový prstýnek. A na pátek jsem ji pozval na večeři. Chtěl jsem dát ten prsten servírce a říct ji, aby ho položila na talířek a přinesla ke stolu, až ji požádáme o dezert. Fikané, co? V pátek jsem dělal kvůli příplatkům odpolední, od tří do jedenácti, ale v pět jsem se zdejchnul a v šest dvacet už jsem stál před jejich domem. Všude kolem parkovala auta. Allison vyšla ven, ale tvářila se strašně nervózně. Sevřel se mi žaludek. Dělo se něco divného. Řekla mi, že její matka pořádá oslavu a vyskytl se nějaký problém. Dvěma služkám se udělalo špatně nebo něco takového, a tak Allison musela zůstat doma a pomáhat matce. Napadlo mě, že je to divné. Že by se oběma udělalo špatně ve stejnou dobu? Allison dodala, že se uvidíme zítra nebo pozítří."
Rozpoznal jsem přesně onen okamžik, kdy mu ta myšlenka přišla na mysl: jeho oči totiž zmrtvěly jako dvě skály.
"Jenže v tom bylo něco dalšího," zašeptal. "Spousta něčeho dalšího."
"Myslíte Allisonin otec?"
Manko mi však nevysvětlil, co tím myslí, a vrátil se k příběhu o nezdařené nabídce k sňatku. "Byla to jedna z nejhorších nocí mého života," zamumlal. "Utekl jsem z práce, topil jsem se kvůli tomu prstenu v dluzích, a přitom jsem s ní nemohl být ani pět minutek sám. Byla to hotová muka. Sedl jsem do auta a celou noc jezdil sem a tam. Za svítání jsem se probudil v autě, dole u kolejí. A když jsem pak přijel domů, neměl jsem od ní žádný vzkaz. Ježíšikriste, jak já byl sklíčený.
Toho rána jsem jí zavolal do nemocnice. Omlouvala se mi za tu oslavu. A tak jsem ji večer pozval na rande. Odpověděla mi, že by večer nikam jít neměla, protože je strašně unavená - ta oslava se prý protáhla do dvou ráno. Ale co třeba zítra?"
Do Mankových očí se vrátilo jiskření. Napadlo mě, že jeho výraz odráží příjemné vzpomínky na následující schůzku.
Ale to jsem se pletl.
Jeho hlas nabral zatrpklý nádech. "Ó, dostali jsme strašlivou lekci. Podceňovat nepřítele je vždycky chyba, Frankie. Dejte na Manka. Nikdy nepodceňujte nepřítele. To nás učili už u maríny. Semper Fi. Jenže Allison a já jsme byli zaslepení.
Toho příštího večera jsem přijel k nim domů, abych ji vyzvedl. Chtěl jsem ji vzít k říčnímu srázu, jako do takové uličky milenců,
288 289
kde bych ji požádal o ruku. Svůj proslov jsem uměl, jako když bičem mrská. Nacvičoval jsem ho celou noc. Předjel jsem před dům, ale ona se jen postavila na verandu a mávla na mě, abych přišel k ní. To víte, že byla nádherná jako vždycky. Toužil jsem ji obejmout. Obemknout ji pažemi a navždy ji držet v náručí.
Jenže ona se chovala odtažitě. Odstoupila ode mě a pořád se ohlížela k domu. Obličej měla bledý a vlasy stažené do copu. Vůbec se mi to tak nelíbilo. Už předtím jsem jí říkal, že mám rád, když je nosí rozpuštěné. Takže když jsem viděl ten cop, pochopil jsem to jako určitý signál. Jako SOS.
‚Co se děje?' zeptal jsem se jí. Ona začala plakat a řekla, že už

se se mnou nemůže vídat. ‚Cože?' zašeptal jsem. Probůh, něčemu takovému jsem nemohl uvěřit. Víte, jaký to byl pocit? Jako během přijímače na ostrově Parris. Zdoláváte překážkovou dráhu a oni vám nad hlavou pálí ostrýma. Jednou mě trefila odražená kulka. Měl jsem na sobě neprůstřelnou vestu, jenže ta kulka byla celoplášťová a trefila mě přímo do zadku. Tak takový to byl pocit.
Zeptal jsem se proč. A ona mi na to jen řekla, že to tak podle ní bude nejlepší, a nezacházela do podrobností. Mně to ovšem stejně začalo zapalovat. Pořád se totiž rozhlížela a já si uvědomil, že za dveřma někdo stojí a poslouchá nás. Allison byla vyděšená k smrti - v tom to bylo. Prosila mě, abych už jí nevolal a nechodil za ní, ale mně došlo, že ve skutečnosti nemluví ani tak se mnou, ale že to spíš říká pro toho člověka, který nás špehuje. A tak jsem tu komedii sehrál s ní. Povídám, že dobře, že jestli si to tak přeje a kdesi cosi... Pak jsem si ji přivinul k sobě a řekl, ať se nebojí. Že už si ji ohlídám. Řekl jsem to šeptem jako takový tajný vzkaz.
Odjel jsem domů. Čekal jsem, jak dlouho to jen šlo, a potom jsem jí zavolal v naději, že ji zastihnu doma samotnou. Musel jsem s ní mluvit. Musel jsem slyšet její hlas, stejně jako člověk potřebuje vzduch nebo vodu. Jenže telefon nikdo nezvedl. Sepnul se mi záznamník, ale žádný vzkaz jsem jí nenechal. Během toho víkendu jsem vůbec nic nenaspal - ani jedinou hodinu. Měl jsem spoustu přemýšlení. Věděl jsem totiž, co se stalo. Přesně jsem to věděl.
V pondělí v šest ráno jsem dorazil k nemocnici a čekal na ni před vchodem. Dostihl jsem ji těsně před tím, než vešla dovnitř.

Pořád byla vyděšená a rozhlížela se kolem sebe, jako že ji někdo sleduje - úplně stejně jako na té verandě.
A tak jsem se jí rovnou zeptal: Je v tom tvůj táta, že?' Ona minutku neříkala nic, potom přikývla a odpověděla, že jo, že jí zakázal se se mnou stýkat. No nezní to divně? Tak staromódně? Zakázal'. Povídám jí: ‚Chce, aby sis vzala nějakého studentíka, je to tak? Někoho z jeho studentského klubu.' Řekla mi, že o tom nic neví - prý jí jenom řekl, že už se se mnou nesmí vídat. Hajzl jeden!"
Manko usrkl kávu a ukázal na mě tupým prstem. "Víte, Frankie, pro lidi jako Thomas Morgan neznamená láska vůbec nic. Jen byznys, postavení, imidž a peníze - nic jiného se podle těch parchantů nepočítá. Bože, jak já byl zoufalý... Bylo toho na mě příliš.
Objal jsem ji a řekl: ‚Pojď, utečeme. Hned teď.'
‚Prosím,' odpověděla ona, ‚musíš odejít.'
V tu chvíli mi došlo, proč se pořád tak rozhlíží. Její otec vyslal člověka ze své ochranky, aby ji špehoval. On nás konečně uviděl a dal se do běhu. Kdyby se jí jen dotkl, zlámal bych mu vaz, přísahám, že ano. Jenže Allison mě popadla za ruku a prosila, abych utekl. ‚Má pistoli,' varovala mě.
‚To je mi jedno,' odpověděl jsem jí." Manko zvedl obočí. "Musím říct, Frankie, že to nebyla tak docela pravda. Byl jsem podělaný strachy. Ale Allison prohlásila, že nechce, abych přišel k úrazu. A že jestli odejdu, ten člověk jí neublíží. To sice mělo logiku, ale já jsem ještě nehodlal odejít. Nejdřív jsem se otočil a pevně ji objal. ‚Miluješ mě? Řekni! Musím to vědět. Řekni to!'
A ona poslechla. ‚Miluji tě, zašeptala. Sotva jsem to slyšel, ale i to mi stačilo. Věděl jsem, že všechno zas bude dobré. Kdyby nic jiného, měli jsme jeden druhého.
Vrátil jsem se ke každodennímu životu. Pracoval jsem, hrál softball za firemní tým. A celou tu dobu jsem jí psal poezii a posílal články a dopisy. Na obálky jsem přitom psal falešné zpáteční adresy, aby jejího otce nenapadlo, že Allison píšu já. Dokonce jsem své dopisy strkal do obálek s hlavičkou zásilkové služby! Co vy na to, nejsem čiman?
Jednou za čas jsem se s ní setkal osobně. Zastihl jsem ji třeba

o samotě v potravinách, přikradl se k ní a koupil jí šálek kávy.
Allison říkala, že mě strašně ráda vidí, ale přitom byla taky
291
nervózní jako čert a já pochopil proč. Venku čekaly ty její
mlátičky.
Bavili jsme se všehovšudy dvě minuty, když vtom nás jedna
z nich zahlídla a já se musel ztratit. Proklestil jsem si cestu
zadním východem. Po téhle příhodě jsem si začal všímat tmavých aut,
která projížděla kolem mého bytu nebo mě sledovala na ulici.
Na boku měla nápis ‚MCP'. To jako Morgan Chemical Products.
Drželi si mě hezky na očích.
Jednoho dne se ke mně na chodbě před mým bytem přitočil
takový chlápek a prohlásil, že mi Morgan zaplatí pět tisíc, když
odjedu z města. Vysmál jsem se mu. A on mi na to řekl, že jestli se
nebudu držet od Allison dál, budu mít potíže.
V tu chvíli jsem prostě vybuchl. Popadl jsem ho, vytáhl mu
z pouzdra pistoli, hodil ji na podlahu, přirazil ho ke zdi a
povídám: ‚Vrať se hezky k Morganovi a vyřiď mu, aby nás nechal na
pokoji, jinak bude mít potíže on. Rozuměls?'
Skopl jsem ho ze schodů a tu bouchačku hodil za ním. Musím
ale říct, že to se mnou pořádně zalomcovalo. Viděl jsem totiž, jak
je ten člověk mocný."
"Peníze jsou moc," nadhodil jsem.
"Jo, to máte pravdu. Peníze jsou moc. A Thomas Morgan je
hodlal použít všechny, aby nás od sebe rozdělil. A víte proč?
Protože jsem pro něj představoval hrozbu. Otcové jsou žárliví.
Stačí si zapnout kteroukoliv talkshow. Oprah. Nebo Sally Jesse.
Otcové nápadníky svých dcer nenávidí. Je v tom takový ten
oidipovský tentononc. Zvlášť když byla Allison jejich jediné dítě,
jak už jsem říkal předtím. A najednou jsem tu byl já: rebel a
fluktuant s platem třináct dolarů za hodinu. To, že se do mě
Allison tak bezvýhradně zamilovala, pro něj byla facka do tváře.
Najednou odmítala jeho i všechno, co ztělesňoval." Mankův obličej
se rozzářil hrdostí nad Allisoninou odvahou.
Jeho úsměv však vzápětí pohasl. "Jenže Morgan byl neustále
o krok před náma. Jednou jsem zdrhnul z práce a nepozorovaně
proklouzl do nemocnice. Čekal jsem celou hodinu, ale Allison se
tam neobjevila. Zeptal jsem se, kde je, a oni mi řekli, že už tam
nepracuje. Nikdo mi nedal jasnou odpověď, ale nakonec jsem
objevil jednu mladou sestřičku, která mi prozradila, že k nim
Allisonin otec volal a oznámil jim, že si Allison bere volno. Tečka.
Žádné další vysvětlení. Dokonce si ani nevyklidila skříňku.
Ježíšikriste. Všechny její plány cestovat, všechny její plány
se mnou - to všechno bylo najednou fuč. Zavolal jsem k ní domů,
abych jí aspoň nechal vzkaz, ale Morgan zařídil změnu telefonního
čísla a to nové samozřejmě neuvedl v seznamu. Jak říkám,
ten chlap byl neuvěřitelný.
A navíc se u toho nezastavil. Příště už šel rovnou po mně.
Jednou jsem přišel do práce a mistr mi oznámil, že mám padáka.
Příliš mnoho neomluvených absencí. Což byl nesmysl - neměl
jsem jich víc než většina kluků. Jenže Morgan byl zřejmě kamarád
s Kroegerovýma. A já byl v odborech ještě nový, takže si kvůli
mně nepálili prsty. A tak jsem skončil na dlažbě. Jenom tak.
Bylo mi jasné, že v jeho hře ho porazit nedokážu, a tak jsem se
rozhodl, že budeme hrát podle mých pravidel." Manko se zašklebil
a naklonil se dopředu. Naše kolena se dotkla a já cítil, jak
mi na kůži pulzuje veškerá jeho energie. "Eh, o sebe jsem se nebál.
Ale Allison, ta byla tak..." Zatímco hledal vhodné slovo, učinily
jeho ruce podivné gesto, jako by namotávaly vlnu nebo hrály
miniaturní kolíbku.
"Křehká," nadhoďil jsem.
Lusknutí jeho prstů mě až vylekalo. Znovu se opřel. "Přesně tak.
Křehká.
Neměla proti otci žádnou obranu. Musel jsem něco rychle podniknout.

A tak jsem zašel na policii. Chtěl jsem, aby vpadla k nim domů a zjistila, jestli se jí něco nestalo. Zároveň by to taky byl signál pro jejího otce, že si od něj nenechám nic líbit."
Manko hvízdl. "Chyba, Frankie. Veliká chyba. Morgan byl zase o krok přede mnou. Ten seržant na policii, takový velký chlap, mě dostrkal do kouta a řekl, že jestli nenechám Morganovu dceru na pokoji, rodina pro mě zařídí soudní zákaz styku. A já bych skončil v cele. Ten seržant si mě pak změřil pohledem a řekl něco v tom smyslu, že jestlipak vím, jaké různé nehody se mohou vězňům přihodit. Že takové vězení je dost nebezpečné místo. Panejo, jak já byl hloupý. Mělo mě napadnout, že i policajti jsou na Morganově výplatní listině.
V tu chvíli už jsem začínal propadat šílenství. S Allison jsem se neviděl hezkých pár týdnů. Prokrista, copak ji Morgan poslal do kláštera nebo co?"

292 293
Do jeho tváře se postupně navrátil klid. "Ale ona mi pak vyslala signál. Ukrýval jsem se v křoví v jednom parčíku přes ulici a pozoroval jejich dům dalekohledem. Prostě jsem ji chtěl vidět, nic víc. Chtěl jsem vědět, že je v pořádku. Ona mě musela zahlédnout, protože úplně vytáhla žaluzii. Člověčku, ona tam stála! Za ní svítilo světlo a její vlasy v něm zářivě žhnuly. Jako by měla takovou tu, jak se říká, guru."
"Auru."
"Jasně, jasně. Byla v noční košili a já pod ní viděl siluetu jejího těla. Vypadala jako anděl. Cítil jsem se, jako bych měl každou chvíli dostat infarkt, tak to bylo neuvěřitelné. Ona mi prostě sdělovala, že je úplně v pořádku a že se jí po mně stýská. A pak se žaluzie zatáhla a světlo zhaslo.
Následující týden jsem strávil plánováním. Docházely mi peníze. Znovu díky Thomasi Morganovi. Zmínil se o mně ve všech fabrikách ve městě a nikde mě nechtěli přijmout. Dal jsem dohromady všechno, co jsem měl, a nebylo toho moc. Snad nějakých dvanáct set babek. Spočítal jsem si, že bychom se za ně dostali na Floridu.
Tam bych měl šanci najít si práci v tiskárně a Allison by sehnala místo v nemocnici."
V tu chvíli se Manko zasmál. A prohlédl si mě kritickým okem.
"K vám můžu být upřímný, Franku. Cítím, že k sobě máme blízko."
Takže už jsem pro něj nebyl Frankie. Povýšil jsem. Zrychlil se mi tep a pocítil jsem dojetí.
"Faktem je, že vypadám jako tvrďák. Nemám pravdu? Ale taky mívám strach. Opravdový strach. Nikdy jsem nezažil žádnou akci. Grenadu, Panamu, Pouštní bouři. To všechno mi uniklo, chápete, co chci říct? Nikdy jsem neprošel žádnou zkouškou. Á odjakživa jsem si kladl otázku, jak bych se choval pod palbou. Tak tohle byla moje příležitost. Chystal jsem se zachránit Allison. Hodlal jsem se sám postavit jejímu tatíkovi.
Zavolal jsem k němu do firmy a řekl jeho sekretářce, že jsem reportér časopisu Ohio Business. A že chci udělat interview s panem Morganem. Pokusili jsme se najít nějaký termín, ve kterém by mě mohl přijmout.
A já tomu pořád nemohl uvěřit - ona vážně mou historku zbaštila. Prozradila mi, že od dvacátého do dvaadvacátého
294
července bude Morgan na služební cestě v Mexiku.
Domluvil jsem si tedy schůzku na první srpen a rychle jsem zavěsil. Měl jsem strach, že se mě někdo snaží vystopovat.
Dvacátého července jsem celý den číhal před jejich domem.
A opravdu: v deset ráno odešel Morgan s kufrem v ruce a večer se nevrátil. Na příjezdové cestě ale parkovalo auto bezpečnostní služby, takže jsem se dovtípil, že je v domě jedna z jeho goril.
S tím jsem ovšem počítal. V deset večer začalo pršet. Přesně jako teď." Manko kývl k oknu. "Vzpomínám si, jak jsem se ukrýval

v křoví a byl jsem vážně rád, že je zataženo. Musel jsem totiž urazit asi třicet metrů v nekrytém terénu, a kdyby svítil měsíc, ti kluci z ostrahy by mě bezpochyby zmerčili. Takhle se mi ale podařilo dostat k domu bez toho, že by mě někdo viděl, a ukrýt se pod cesmínou, kde jsem popadl dech.
A pak došlo na věc, Franku. Přitiskl jsem se ke zdi domu, poslouchal jsem déšť a přemýšlel, jestli budu mít odvahu do toho jít."
"Ale nakonec jste ji měl."
Manko se dětinsky zašklebil a vystřihl solidní gangsterskou figuru ve stylu Al Pacina. "Vloupal jsem se tam přes sklep, vkradl se do jejího pokoje a vysvobodil ji z vězení.
Nevzali jsme s sebou ani kufr nebo něco takového. Prostě jsme jen odtamtud co nejrychleji vypadli. Nikdo nás neslyšel. Osobní strážce byl sice v obýváku, ale usnul při sledování Tonight Show. Allison a já jsme pak nasedli do mého auta a vyrazili na dálnici. Člověče, hotová Bezstarostná jízda. Byli jsme svobodní! Na cestě, jen ona a já. Uprchli jsme. Prožívali jsme ono dobrodružství, po kterém Allison odjakživa toužila. A konečně jsme byli oba šťastní. Zamířil jsem na mezistátní dálnici, přičemž jsem jel do puntíku přesně stovkou, protože když jedete deset kilometrů nad povolenou rychlost, tak vás ještě nezastaví. Někde jsem slyšel, že státní policie má takové pravidlo. Držel jsem se v pravém pruhu a mířil se svým starým dodgem na východojihovýchod. Za žádnou cenu jsme nezastavovali. Ohio, Západní Virginie, Virginie, Severní Karolína. Když jsme začali překračovat hranice, cítil jsem se líp. Bylo jasné, že její otec okamžitě po návratu zburcuje místní policajty,
ale už jsem trochu pochyboval, jestli do věci zapojí i dálniční hlídku. Musel by jí totiž ledacos vysvětlovat - třeba to, jak držel

svou dceru jako ve vězení a podobně." Manko zavrtěl hlavou.
"Ale víte, co jsem udělal pak?"
Z žalostného výrazu v jeho obličeji jsem si to dokázal domyslet.
"Podcenil jste nepřítele."
Manko zavrtěl hlavou. "Thomas Morgan," zasnil se. "Myslím, že někde musel dělat mafiánského kmotra nebo tak něco."
"Předpokládám, že v Ohiu je mají taky."
"Měl přátele úplně všude. Mezi policisty ve Virginii, v Karolíně, všude! Peníze znamenají moc, jak jsme si už říkali. Jeli jsme po dálnici jednadvacet na jih směrem k Charlotte, když vtom mi zkřížili dráhu. Šel jsem do 7-Eleven koupit nějaké jídlo a pivo, když se tam najednou zjevili takoví staří mazáci ve vypouklých klobouc ích a kdesi cosi a vyptávali se prodavače na dvojici, která je prý na útěku z Ohia. To jako na nás. Podařilo se mi odtamtud vypadnout, aniž nás zahlídli, a odjeli jsme odtamtud tak rychle, že jsem málem propálil gumy, to vám teda povím. Nějakou dobu jsme ještě upalovali pryč, ale pak už se skoro rozednívalo, tak jsem si říkal, že se během dne radši někam zašijeme.
Zamířil jsem do jedné velké lesní rezervace. Strávili jsme spolu celý den - leželi jsme tam, já ji držel kolem ramen a ona mi spočívala hlavou na prsou. Prostě jsme jen tak leželi v trávě vedle auta a já jí vyprávěl historky o místech, na která spolu pojedeme. Filipíny, Thajsko, Kalifornie. A taky jsem jí vyprávěl, jaký bude život na Floridě."
Pohlédl na mě s vážným výrazem v napjatém obličeji. "V tu chvíli jsem ji mohl mít, Franku. Chápete, jak to myslím? Přímo tam na trávě. Kolem nás bzučel hmyz. Opodál byla slyšet řeka a vodopád." Mankův hlas se ztišil v pouhé mumlání. "Jenže by to nebylo správné. Chtěl jsem, aby bylo všechno dokonalé. Chtěl jsem, abychom přitom byli ve vlastním, na Floridě, ve vlastní ložnici a sezdaní. Já vím, zní to staromódně. Myslíte, že to ode mě bylo hloupé? Nemyslíte si to, že ne?"
"Ne, Manko, vůbec to nebylo hloupé." Chvíli jsem těžkopádně hledal něco, co bych dodal. "Bylo to od vás správné."

Manko se minutku tvářil bezprizorně - možná ve skrytu duše litoval, že se nakonec rozhodl uchovat svůj vztah neposkvrněný, ať už to pokládal za hloupé, nebo za moudré.
"A potom," řekl a ďábelsky se usmál, "se situace začala komplikovat. O půlnoci jsme opět vyrazili na jih. Po nějaké době nás minulo auto, duplo na brzdy, obrátilo se a vyrazilo za náma.
Morganovi lidi.
Sjel jsem z dálnice a zamířil na východ po okreskách.
Panečku, to byla jízda! Mosty s jediným pruhem, polní cesty. Uháněli jsme skrz malá městečka. Byly okamžiky, Frankie, kdy jsme byli všema čtyřma ve vzduchu. Prostě fantazie. Měl jste to vidět. Honilo nás dobrých dvacet aut. Podařilo se mi je setřást, ale věděl jsem, že takhle ve dvou se moc daleko nedostaneme. Došlo mi, že bude lepší se rozdělit.
Tuhle část státu jsem znal docela dobře. Na vojně jsem měl pár kámošů z Winston-Salemu. Jezdili jsme pak spolu na lov a přespávali v takovém starém opuštěném domku nedaleko od China Grove. Chvíli mi to trvalo, ale nakonec jsem tu boudu našel.
Zastavil jsem před ní a ujistil se, že je prázdná. Seděli jsme v autě a já ji vzal znovu kolem ramen. Přivinul jsem si ji k sobě a vysvětlil jí, jak jsem se rozhodl - že by měla zůstat tady. Že kdyby se k ní dostal její otec, bylo by po všem. Určitě by ji poslal někam pryč. A možná jí i vymyl mozek. Nesmějte se. Morgan by to udělal. I člověku jeho vlastní krve. Takže bude lepší, když se ona ukryje tady, zatímco já je zavedu do slepé uličky. A pak..."
"Ano?"
"A pak si na něj počkám."
"Na Morgana? A co jste mu chtěl udělat?"
"Vyřídit si to s ním jednou provždy. Jeden na jednoho, jenom on a já. Né, já nemyslím ho zabít. Chtěl jsem mu jen ukázat, že není pánem vesmíru. Allison mě prosila, abych to nedělal. Věděla, jak je nebezpečný. Ale mně to bylo jedno. Bylo mi jasné, že by nás nikdy nenechal na pokoji. Byl to učiněný ďábel. Kdybych ho nezastavil, pronásledoval by nás do skonání světa. Allison žadonila, abych ji vzal s sebou, ale já věděl, že nemůžu. Že musí zůstat tady. Bylo mi to úplně jasné. Víte, Franku, myslím, že podstatou lásky je právě tohle. Nebát se rozhodnout za toho druhého."
Rychlokvašený filozof Manko.
"Přitiskl jsem si ji pevně k sobě a řekl jí, že se nemá bát. Ubezpečil jsem ji, že v mém srdci není dost místa na všechnu lásku, kterou k ní cítím. A že budeme brzy zase spolu."
296 297
"Myslíte, že to tam bylo bezpečné?"
"V té chajdě? Jasně. Morgan by ji nikdy nenašel."
"Říkáte, že stála v China Grove?"
"Půl hodiny cesty odtamtud. U Badinského jezera."
Zasmál jsem se. "To si ze mě střílíte?"
"Vy to tam znáte?"
"Jistěže ano. Kdysi v dávnověku jsem se tam jezdil koupat bez plavek." Pokýval jsem hlavou, jako že je to dobrá volba.
"Těch chatek na západním břehu si člověk ani nevšimne."
"A taky je tam strašně krásně. Vzpomínám si, že když jsem odtamtud odjížděl, ohlédl jsem se a pomyslel si, jak by bylo krásné, kdyby tohle byl náš dům, a jak by na mě Allison vždycky čekala ve dveřích, až se budu vracet z práce."
Manko se postavil, přistoupil k oknu a pohlédl přes vlastní odraz do vlhké noci.
"Když jsem odtamtud odjel, zamířil jsem na státní silnici. Odbočil jsem přímo před nimi a snažil se vyvolat zdání, že se vracím k ní, ale ve skutečnosti jsem sváděl ty ohaře ze stopy, chápete? Jenže oni mě chytili... Byli tam úplně všichni. Policajti, kluci z ostrahy... i samotný Morgan.
Přiřítil se ke mně a byl úplně říčný vzteky. Začal mi vyhrožovat. A pak mě najednou úpěnlivě prosil, abych mu prozradil, kde se

Allison skrývá. Ale já na něj jen tak civěl. Neřekl jsem ani slovo. A ty jeho peníze, ti jeho svalovci..., to všechno mu teď nebylo nic platné. Jistě, peníze znamenají moc, ale láska jakbysmet. Dokonce jsem se s ním ani nemusel prát. Podíval se mi do očí a věděl, že jsem vyhrál. Jeho dcera milovala mě, ne jeho. Nic už jí nehrozilo. Bylo jasné, že už zůstaneme spolu. Porazili jsme Thomase Morgana - magnáta, zbohatlického parchanta a otce nejlíbeznější ženy na zeměkouli. A on se prostě jen otočil a odšoural se zpátky do limuzíny. Tečka."
Rozhostilo se mezi námi ticho. Byla už skoro půlnoc a já zde strávil více než tři hodiny. Protáhl jsem se. Manko pomalu kráčel sem a tam a jeho tvář žhnula očekáváním. "Víte, Franku, spousta věcí v mém životě se neubírala tak, jak jsem si přál. O Allison to platí taky. Ale jednou z věcí, které nám zůstaly, je naše láska. Ta to všechno napravuje."
298
"Transcendentální láska."
Zaznělo cinknutí a já si uvědomil, že se Manko opět dotkl svým šálkem mého. Dopili jsme a on vykoukl z okna do černé noci. Déšť ustal a mraky nyní prozařoval chabý měsíc. Kdesi v dálce začaly hodiny odbíjet dvanáctou. Manko se usmál. "Je čas jít za ní, Franku."
Vtom se ozvalo rázné zaklepání na dveře, které se náhle otevřely. Nenadálost pohybu mne vylekala, a tak jsem se postavil. Manko se naopak jen v klidu otočil a úsměv mu z tváře nezmizel.
"Dobrý večer, Time," pravil asi šedesátiletý muž v pomačkaném hnědém obleku. Kdesi za ním civělo na Manka a na mě několik párů očí.
Trochu mě rozjitřilo, když jsem uslyšel jeho skutečné křestní jméno. Manko vždy dával najevo, že má raději svou přezdívku, a oslovení "Tim" nebo "Timothy" pokládal za urážku. Dnes večer si toho však ani nevšiml; pouze se usmál. Na chvíli zavládlo ticho, neboť do místnosti vstoupil další muž, tentokrát v bledě modré uniformě, a naskládal na tác špinavé nádobí.
"Chutnalo, Manko?" zeptal se a kývl na tác.
"Ambrózie," řekl a potutelně zvedl mým směrem obočí.
Starší muž přikývl, vytáhl z kapsy saka jakýsi dokument s modrým hřbetem a otevřel ho. Nastala dlouhá odmlka, po níž začal muž slavnostním jižanským barytonem předčítat: "Timothy Alberte Mankowitzi, v souladu s trestem vyneseným proti vám ve věci obvinění z únosu a vraždy Allison Kimberly Morganové vám tímto doručuji rozsudek smrti vydaný guvernérem státu Severní Karolína, jenž má být vykonán o půlnoci dnešního dne."
Předal Mankovi dokument, jehož kopii zaslanou faxem od soudu již Manko i jeho advokát viděli, takže ho Manko dnes večer jen znuděně přejel pohledem. V jeho obličeji jsem nespatřil ani stopu po oné bezútěšné otupělosti, kterou člověk téměř vždy vídá ve tváři odsouzených zločinců, když pročítají poslední korespondenci svého života.
"Máme otevřenou linku na guvernéra, Time," protáhl dozorce, "který teď sedí za stolem v pracovně. Před chvílí jsem s ním mluvil. Ale myslím, že..., že pravděpodobně nezasáhne."
299
"Vždyť vám to celou dobu říkám," prohlásil Manko tiše. "Já se ani odvolávat nechtěl."
"Referent pro exekuční operace", štíhlý a prakticky založený muž, který vypadal jako zemitý úředník, spoutal Mankovi zápěstí a zul mu boty.
Dozorce na mě kývl a já vyšel na chodbu. V rozporu s lidovou představou jakési skličující gotické chodby smrti připomínalo toto křídlo věznice přehnaně osvětlenou chodbu v nedělní škole.
Dozorce ke mně naklonil hlavu. "Usmálo se na vás štěstí, otče?"
Odtrhl jsem oči od lesklého linolea. "Myslím, že ano. Vyprávěl mi o chatce na Badinském jezeře. Na západním břehu. Znáte to tam?"

Dozorce zavrtěl hlavou. "Ale pošleme tam policisty se psy.
Snad to vyjde," řekl a šeptem dodal: "Panebože, jak já v to doufám."
Tak skončil můj ponurý úkol v tento ponurý večer.
Vězeňští kaplani vždy doprovázejí odsouzence na posledních padesáti metrech života, ale jen zřídkakdy bývají využíváni jako poslední možnost, jak vyloudit z odsouzených informace. Radil jsem se o tom s biskupem a dospěli jsme k závěru, že tímto úkolem podle všeho neporuším přísahu. Přesto jsem se bezpochyby dopustil lsti a měl jsem takové tušení, že mě toto vědomí bude ještě dlouho tížit. Zároveň jsem však věděl, že mě bude tížit méně než představa, jak tělo Allison Morganové leží v nevysvěceném hrobu na místě, které Manko neoblomně odmítal prozradit - tvrdil, že je to poslední možnost, jak Allison uchránit před otcem.
Když Allison Kimberly Morganová ukončila po druhé schůzce vztah s Mankem, začal ji zhrzený nápadník nelítostně pronásledovat. Nakonec ji unesl z postele a ujížděl s ní přes čtyři státy s FBI a stovkou policistů v patách. Až nakonec..., když bylo Mankovi nakonec jasné, že se jeho ušlechtilé plány na společný život na Floridě nikdy neuskuteční, ubodal ji k smrti, zatímco ji - pravděpodobně - objímal a šeptal jí, že v jeho srdci není dost místa na všechnu lásku, kterou k ní cítí.
Až do dnešního večera představovalo pro její rodiče jedinou útěchu vědomí, že zemřela rychle - o čemž svědčilo nesmírné množství krve na předním sedadle Mankova dodge. Nyní mohli alespoň doufat, že ji budou moci řádně pohřbít a přitom jí věnovat alespoň trochu lásky, kterou jí možná - a možná taky ne - za života odepírali.
Na chodbě se objevil Manko a na nohou měl papírové trepky na jedno použití, které odsouzenci do popravčí komory nosívají.
Dozorce se podíval na hodinky a pokynul mu do chodby. "Půjdete klidně, viďte, chlapče?"
Manko se zasmál. Byl mezi přítomnými jediný, kdo měl v očích klid.
Ostatně proč ne?
Za chvíli se měl setkat se svou skutečnou láskou. Už zase budou spolu.
"Líbil se vám můj příběh, Franku?"
Řekl jsem, že ano. A on se na mě podivně usmál s výrazem, který jako by obsahoval náznak odpuštění a zároveň špetku čehosi, co nemohu nazvat jinak než jako nepotlačitelnou mankovskou vyzývavost. Napadlo mě, že mě v budoucnu možná nebude tížit ani tak vědomí dnešní lsti jako spíše prostá skutečnost, že se nikdy nedozvím, zda Manko můj skutečný úmysl jednoduše neprokoukl.
Kdo ví? Koneckonců byl Manko, jak už jsem podotkl, rozený herec.
Dozorce na mě upřel pohled. "Otče?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Obávám se, že se Manko rozhřešení zřekne," prohlásil jsem. "Ale přál by si, abych mu přečetl pár žalmů."
"Allison," poznamenal Manko vážně, "miluje poezii."
Vytáhl jsem z kapsy bibli a dal se do čtení, během něhož jsme bok po boku kráčeli chodbou.
300 301

Vdova z Pine Creek
"Někdy se prostě pomoc snese z nebe."
Tento obrat používala její matka a neznamenal žádné anděly, duchy nebo spirituální věci ve stylu New Age, nýbrž jen to, že pomoc přichází znenadání - ve chvíli, kdy to člověk nejméně čeká.
Dobře, mami, budeme doufat. Protože pomoc by mi teď docela přišla vhod. Zoufale by mi přišla vhod.
Sandra May DuMontová se opřela v kancelářském křesle z černé kůže a upustila papíry na starý pracovní stůl, který vévodil kanceláři jejího zesnulého manžela. Když poté pohlédla z okna, napadlo ji, jestli se právě nyní na tuto pomoc nedívá.
Nikoliv doslova z nebe, nýbrž po betonovém chodníčku před továrnou se totiž blížila postava muže s nenuceným úsměvem a pronikavýma očima.
Sandra May se otočila a zahlédla se ve starožitném zrcadle, které před deseti lety koupila manželovi k pátému výročí svatby. Dnes si na tento šťastnější den vzpomněla jen krátce; místo toho se soustředila na vlastní obraz: byla rozložitá, ale ne tlustá. Měla bystré zelené oči a na sobě bílé šaty s potiskem modrých chrp. Šaty neměly rukávy - jsme přece v Georgii a je půlka května -, takže odhalovaly její robustní paže. Dlouhé, špinavě blond vlasy měla vyčesané dozadu a stažené praktickou sponkou z želvoviny. K tomu jen drobný nádech líčidla. A žádný parfém. Sandře May bylo osmatřicet, ale paradoxně dospěla k přesvědčení, že díky velké váze vypadá mladší.
Správně by teď měla pociťovat klid a sebejistotu. Jenže nepociťovala. Její oči znovu zabloudily k listinám.
Ne, vůbec necítí klid.
Potřebuje pomoc.
Z nebe.
Nebo odkudkoliv.
302
Zabzučení interkomu ji vylekalo, přestože zvuk očekávala. Bylo to staromódní zařízení z hnědého plastu, které obsahovalo dvanáct knoflíků. Sandře May chvíli trvalo, než přišla na to, jak se s nimi pracuje. Stiskla knoflík. "Ano?"
"Paní DuMontová, je zde jistý pan Ralston."
"Dobře. Pošlete ho, Loretto."
Dveře se otevřely, do místnosti vstoupil muž a řekl:
"Nazdárek."
"Ahoj," odpověděla Sandra May, automaticky se postavila a teprve poté si uvědomila, že na venkovském Jihu ženy při pozdravu s muži vstávají jen zřídkakdy. Jak strašlivě se můj život změnil, pomyslela si.
A také si stejně jako minulý týden při prvním setkání všimla, že Bili Ralston není nikterak pohledný muž. Obličej měl kostnatý, černé vlasy neupravené, a ačkoliv byl štíhlý, nezdálo se, že by byl ve zvlášť dobré kondici.
A ten přízvuk! Když minulou neděli stáli v Pine Creek na terase podniku, který se dal s odřenýma ušima pokládat za místní countryový klub, zašklebil se a řekl:
"Jak se vede? Já jsem Bili Ralston. Jsem z New Yorku."
Jako by jí to nosový tón jeho hlasu neprozradil předem.
A pokud jde o to: "Jak se vede?", tak takový pozdrav mohl člověk jen těžko zaslechnout u místních starousedlíků (kterým Sandra May v duchu říkala "creekeťáci").
"Pojďte dál," vyzvala ho nyní. Přistoupila k pohovce a ukázala mu zvednutou dlaní, že se má posadit naproti ní. Během chůze nespouštěla oči ze zrcadla - sledovala Ralstonův pohled a všimla si, že ani jednou nezabloudil k jejímu tělu. To je dobré, pomyslela si. V prvním testu prošel. Posadil se a začal si prohlížet kancelář a fotografie na stěně, které vesměs zachycovaly Jima na loveckých a rybářských výpravách.

Znovu si vzpomněla na den krátce před Halloweenem, kdy se hlas státního policisty na druhém konci linky otřásal lítostivou prázdnotou.
"Paní DuMontová..., moc mě mrzí, že vám to musím říct. Jde o vašeho manžela..."
303
Ne, na to teď nemysli. Soustřeď se. Máš vážné potíže, holka, a tenhle chlap je možná jediným člověkem na světě, který ti dokáže pomoci.
Prvním impulzem Sandry May bylo uvařit Ralstonovi kávu nebo čaj. Včas se ovšem zarazila. Nyní byla prezidentkou společnosti a na podobné věci zde měla zaměstnance. Staré tradice umírají těžko - další pořekadlo Sandřiny matky, která byla sama jeho živoucím důkazem.
"Dáte si něco? Sladký čaj?"
Ralston se zasmál. "Vy tady dole bezpochyby vypijete spoustu ledového čaje."
"Tady jste na Jihu."
"Jasně. Dám si ho moc rád."
Sandra May zavolala Lorettu, Jimovu dlouholetou sekretářku a vedoucí kanceláře.
Pohledná Loretta - která se bezpochyby každé ráno dobré dvě hodiny líčila - strčila hlavu do dveří. "Ano, paní DuMontová?"
"Můžete nám přinést ledový čaj, prosím?"
"S radostí." Žena zmizela a zanechala za sebou pouze obláček květinového parfému. Ralston za ní kývl. "Všichni jsou v Pine Creek strašně zdvořilí. Člověku z New Yorku se na to špatně zvyká."
"Řeknu vám, pane Ralstone..."
"Říkejte mi Bille, prosím."
"Bille... Že tady je to součást lidské přirozenosti. Být zdvořilý. Moje máma říkávala, že člověk by si měl každé ráno oblékat slušné vychování, stejně jako si obléká šaty."
Ralston se této promluvě usmál.
A pokud šlo o šaty... Sandra May nevěděla, co si o těch jeho myslet. Bili Ralston byl oblečen..., inu, severně. Jinak se to popsat nedalo. Černý oblek a tmavá košile. Bez kravaty. Pravý opak Jima, který nosíval hnědé kalhoty, šmolkově modrou košili a béžové sportovní sako, jako by byl tento úbor povinnou pracovní uniformou.
"To je váš manžel?" zeptal se Ralston a pohlédl na fotografie na stěně.
"Ano, to je Jim," odpověděla Sandra May tiše.
304

"Sympatický muž. Mohu se zeptat, co se stalo?"
Sandra May na okamžik zaváhala a Ralston se okamžitě dovtípil.
"Promiňte," řekl. "Neměl jsem vyzvídat. To..."
Ona ho však přerušila. "Ne, to je v pořádku. Nedělá mi problémy se o tom bavit. Loni na podzim se mu stala taková nehoda na rybách. Na jezeře Billings. Upadl, udeřil se do hlavy a utopil se."
"Á, to je příšerné. Byla jste s ním, když se to stalo?"
Sandra May se dutě zasmála a řekla: "Kéž bych byla, mohla bych ho zachránit. Jenže já s ním jela asi jen jednou nebo dvakrát. Rybaření je strašně... nečisté. Chytíte toho nebohého tvora na háček, praštíte ho přes hlavu palicí a vykucháte... A kromě toho zřejmě neznáte jižanský protokol. Vdané ženy na ryby nechodí."
Pohlédla na některé fotografie a zamyšleně pronesla: "Jimovi bylo teprve sedmačtyřicet. Myslím, že když si někoho vezmete a pak přemýšlíte, že jednoho dne zemře, představujete si, že se to stane, až bude starý. Moje matka umřela, když jí bylo osmdesát. A otec skonal v jednaosmdesáti. Prožili spolu padesát osm let."
"To je hezké."
"Šťastně, věrně, oddaně," dodala Sandra May zahloubaně.
Loretta přinesla čaj a odešla důstojným krokem diskrétního

komorníka.
"Takže," začal Ralston, "moc mě těší, že ta atraktivní žena, se kterou jsem navázal tak příjemnou známost, mi skutečně zavolala."
"Vy kluci ze Severu jdete rovnou na věc, viďte?"
"To si pište," odpověděl.
"No, doufám, že příliš neraním vaše ego, když vám řeknu, že jsem si vás sem pozvala z jistého důvodu."
"Přijde na to, jaký důvod to je."
"Byznys," řekla Sandra May.
"Byznys je dobrý začátek," odpověděl Ralston. A kývl na ni, ať pokračuje.
"Když Jim zemřel, zdědila jsem všechny akcie společnosti a stala se její prezidentkou. Snažím se tenhle podnik řídit nejlépe, jak to jde, ale podle toho, co vidím...," kývla na účetní rozvahy
305
ležící na stole, ".. .do roka zkrachujeme, pokud se věci hezky rychle nezlepší. Po Jimově smrti jsem dostala nějaké peníze z pojistky, takže hlady neumřu, ale odmítám pohřbít něco, co můj manžel vybudoval na zelené louce."
"A proč si myslíte, že vám v tom mohu pomoci?" Úsměv Ralstonovi z tváře nezmizel, ale bylo v něm o něco méně flirtu než před pár minutami - a o mnoho méně flirtu než minulou neděli.
"Moje matka měla takové rčení: Jižanská žena musí být o příčku silnější než její muž.' A to já jsem, za to vám ručím."
"To vidím," řekl Ralston.
"A taky říkala, že musí být o příčku vynalézavější. A k vynalézavosti patří i schopnost odhadnout své maximum. Než jsem se provdala za Jima, měla jsem za sebou tři a půl roku na univerzitě. Ale v tomhle plavu. Potřebuji někoho, kdo by mi pomohl. Někoho, kdo se vyzná v podnikání. A podle toho, co jste mi v neděli řekl v tom klubu, si myslím, že zrovna vy byste na to mohl být ten pravý."
Když se minulý týden seznámili, prozradil jí Ralston, že se živí jako bankéř a makléř. Nakupoval malé firmy v potížích, zachraňoval je a se ziskem prodával. Minulý týden byl právě na služební cestě v Atlantě a někdo mu doporučil, ať se zaměří na reality v hornaté severovýchodní Georgii, kde se dají ještě pořád výhodně nakoupit investiční a rekreační nemovitosti.
"Povězte mi něco o své společnosti," vybídl ji nyní.
Sandra May mu vysvětlila, že firma DuMont Products Inc., která má šestnáct stálých zaměstnanců a přes léto navíc zaměstnává hejno středoškoláků, nakupuje surový terpentýn od místních lesníků, kteří ho získávají ze dvou druhů zdejších borovic.
"Terpentýn... Tak tohle jsem cestou sem cítil."
Když Jim před lety společnost založil, lehávala Sandra May vedle jeho spícího těla a cítila zápach olejnaté pryskyřice, i když se osprchoval. Ta vůně jako by ho nikdy neopouštěla. Nakonec si Sandra May zvykla. Někdy si kladla otázku, kdy přesně si přestala onoho pikantního aromátu všímat.
Podívala se na Ralstona a pokračovala: "A surový terpentýn poté destilujeme a vyrábíme z něj několik různých produktů. Většinou pro farmaceutický průmysl."
306
"Farmaceutický?" zeptal se Ralston překvapeně. Svlékl si sako, pečlivě je přehodil přes opěradlo židle vedle sebe a napil se ledového čaje. Zdálo se, že mu opravdu chutná. Sandra May se domnívala, že Newyorčané pijí jen víno a balenou vodu.
"Lidi si myslí, že je to jen ředidlo. Ale hodně ho používají lékaři. Jako stimulant a anitispasmodikum."
"To jsem si nikdy neuvědomil," přiznal Ralston. Sandra May si všimla, že si začal psát poznámky. A úsměv plný flirtu byl kompletně tentam.
"Jim pak prodává..." Sandře May se zlomil hlas. "Firma pak prodává rafinovaný terpentýn několika zprostředkovatelům. Ti

mají na starosti celou distribuci. Do toho se jim nepleteme. Náš prodej se zdá stejný jako kdykoliv předtím. Náklady se taky nezvýšily. Ale přesto nemáme tolik peněz, kolik bychom mít měli. Nevím, kam se poděly, a přitom mám příští měsíc zaplatit daň z objemu mezd a pojištění nezaměstnanosti."
Přistoupila ke stolu a podala mu několik účetních výkazů. Byly pro ni jednou velkou záhadou, ale Ralston se nad nimi vědoucně sklonil a začal pokyvovat hlavou. Jednou či dvakrát překvapeně zvedl obočí. Sandra May potlačila nutkání věnovat mu znepokojené:
"Co je?"
Přistihla se, že si ho bedlivě prohlíží. Bez úsměvu -as věcným soustředěním ve tváři - vypadal mnohem přitažlivěji. Sandra May bezděčně pohlédla na svou svatební fotografii na skříni.
A pak její oči sklouzly zpět k dokumentu před nimi.
Ralston se nakonec opřel o židli a dopil ledový čaj. "Je tady něco divného," řekl. "Nerozumím tomu. Jsou tu záznamy o hotovostních převodech z hlavních účtů, ale nikde není dokladováno, kam ty peníze putovaly. Nezmiňoval se o nich váš manžel před vámi?"
"On mi toho o firmě moc nesděloval. Nesměšoval práci a rodinný život."
"A co váš účetní?"
"Většinu účetních knih si vedl Jim sám... Co je to za peníze? Dokážete je vystopovat? Zjistit, co se s nimi stalo? Zaplatím vám jakoukoliv sumu, jakou si standardně účtujete."
"Možná to dokážu."

Sandra May zaslechla v jeho hlase váhání. Vzhlédla.
"Ale nejdřív bych se vás chtěl na něco zeptat," dodal Ralston.
"Poslouchám."
"Víte určitě, že chcete, abych se v tom šťoural?"
"Jak to myslíte?" zeptala se.
Jeho ostré oči si prohlížely účetní výkazy, jako by to byly bojové mapy. "Totiž, mohla byste si najmout někoho, kdo by za vás celou společnost řídil. Profesionálního byznysmena nebo byznysmenku. Měla byste s tím mnohem méně trablů. Ať společnost postaví na nohy on nebo ona."
Sandra May na něj upřela pohled. "Ale vy se mě neptáte na trable, viďte?"
"Ne," přiznal po chvíli Ralston, "neptám. Ve skutečnosti se vás ptám, jestli jste si jistá, že toho chcete o manželovi a jeho firmě vědět více, než momentálně víte."
"Jenže teď je to moje firma," odvětila Sandra May odhodlaně. "A chci vědět všechno. Tady jsou kompletní účetní knihy naší společnosti." Ukázala k velké skříni z ořechového dřeva. Byl to přesně ten kus nábytku, na kterém stála její svatební fotografie.
Slibujete, že budete milovat, ctít, opatrovat a poslouchat...
Když se Ralston otáčel k místu, na které ukazovala, otřel se kolenem o její. Sandra May ucítila krátký elektrický záškub. Zdálo se jí, že Ralston na okamžik ztuhnul. A pak se otočil zpátky.
"Začnu s tím zítra," oznámil.
O tři dny později seděla Sandra May na terase jejich domu a kolem ní vyhrával večerní orchestr cvrčků a cikád... Vlastně ne, jejího domu. Bylo zvláštní přemýšlet tímto způsobem. Už to nebyla jejich auta, jejích nábytek, jejich porcelán. Vše teď bylo výlučně její.
Její pracovní stůl, její firma.
Houpala se na houpačce, kterou zde před rokem postavila a sama tehdy našroubovala těžké háky do stropních trámů.
Dívala se přes akry udržované trávy, kterou lemovaly borovice kadidlové a bolehlavy. V Pine Creek, kde žilo přibližně tisíc šest set obyvatel, stály karavany i jednopodlažní domky, bytové domy i pár skromných řadovek, ale jen asi dvanáct domů vypadalo jako

ten její - moderní, prosklený, obrovitý. Kdyby městem projížděl

expres Georgia-Pacifik, pak by svěží pozemek, na kterém stál dům Jima a Sandry May DuMontových, definoval správnou stranu kolejí.
Sandra May usrkla ledový čaj, uhladila si džínsové šaty a sledovala žlutavé záblesky půltuctů raných světlušek.
Mám dojem, mami, že on nám dokáže pomoci, pomyslela si.
Snesl se z nebe...
Od první schůzky s ní docházel Bili Ralston do firmy každý den a úkol zachránit společnost DuMont Products Inc. ho zjevně zcela pohlcoval. Když dnes Sandra May v šest hodin večer odcházela z kanceláře, byl ještě tam - od časného rána pročítal firemní výkazy a porovnával je s Jimovou korespondencí a diářem.
Před půlhodinou jí pak zavolal domů a oznámil jí, že objevil něco, o čem by měla vědět.
"Tak přijeďte sem," řekla mu Sandra May.
"Hned jsem tam," odpověděl Ralston a ona mu popsala, jak se k ní dostane.
Když nyní zaparkoval před domem, všimla si, že se v arkýřových oknech domů přes ulici objevily stíny. Její sousedky Beth a Sally kontrolovaly, co se děje.
Takže naše vdova má pánskou návštěvu...
Sandra May uslyšela chroupání štěrku a pak se ze soumraku vynořil Ralston.
"Hej," řekla.
"Tak vy to tady vážně říkáte," podivil se Ralston. "Vážně se zdravíte ‚hej'."
"To si pište. Jenže neříkáme ‚tady', nýbrž ‚tadydle'."
"Opravuji se, madam."
"Ach, vy yankeeové."
Ralston se posadil na houpačku. Během zdejšího pobytu se "pojižanštil". Dnes večer měl na sobě džínsy a pracovní košili. A, matičko skákavá, kovbojské boty. Vypadal úplně jako některý z těch kluků v nálevnách u silnice, kteří navečer utíkají od manželek, aby popíjeli s kumpány pivo a flirtovali s holkama stejně krásnýma a rozpustilýma jako Loretta.
"Přinesl jsem nějaké víno," řekl.

"No vida. To se podívejme."
"Zbožňuju váš přízvuk," poznamenal.
"Moment - to vy máte přízvuk."
Ralston nasadil huhlavý mafiánský tón: "Hej, to si vybij z palice. Já žádnej přízvuk nemám." Rozesmáli se a on ukázal na obzor.
"Koukejte na ten měsíc."
"V okolí nejsou žádná města ani světla. Hvězdy tu vidíte čisté jako svědomí."
Ralston nalil víno do papírových kelímků, které spolu s vývrtkou přivezl s sebou.
"Hej, zpomalte trochu." Sandra May zvedla ruku. "Já moc nepiju už od... Totiž, po té nehodě jsem se rozhodla, že bude lepší, když budu některé věci držet hezky na uzdě."
"Tak prostě vypijte, kolik chcete," vybídl ji Ralston. "Zbytkem zalijeme tu pelargonii."
"To je buganvílie."
"O, nezapomeňte, že jsem chlapec z města." Ťukl kelímkem do jejího, upil trochu vína a řekl: "Muselo to být opravdu kruté. Myslím s Jimem."
Sandra May přikývla a neříkala nic.
"Tak na lepší časy."
"Na lepší časy," řekla. Znovu si přiťukli a napili se.
"Dobře, tak já už vám povím, co jsem zjistil."
Sandra May se zhluboka nadechla a znovu usrkla vína.
"Spusťte."
"Váš manžel..., totiž, můžu být upřímný? Zašíval peníze."

"Zašíval?"
"No, to je možná trochu silné slovo. Řekněme, že je ukládal na místa, kde se dají jen zatraceně těžko vystopovat. Vypadá to, že v posledních několika letech nakupoval za část zisků společnosti podíly v zahraničních korporacích... Nikdy se vám o tom nezmínil?"
"Ne. Neschválila bych to. V zahraničních korporacích? Vždyť já nemám moc velký přehled ani o americké akciové burze. Myslím, že lidi by měli mít peníze v bance. Nebo ještě lépe pod postelí. To byla filozofie mé mámy. Říkala tomu ‚První národní matracová banka'."
Ralston se zasmál. Sandra May dopila víno a on jí nalil další.
"Kolik peněz tam bylo?" zeptala se.
"Dvě stě tisíc plus nějaké drobné."
Sandra May zamžourala. "Panebože, ty by se mi hodily. A brzy. Existuje nějaký způsob, jak se k nim dostat?"
"Myslím, že ano. Ale váš manžel byl pěkně prohnaný."
"Prohnaný?" Sandra May natáhla poslední slovo.
"Dal si dost velkou práci, aby to jmění ukryl. Hledalo by se nám mnohem snadněji, kdybychom věděli, proč to dělal."
"Já nemám ponětí." Sandra May zvedla ruku a nechala ji dopadnout na své pevné stehno. "Možná je to nějaké penzijní pojištění."
Ralston se však jen usmíval.
"Řekla jsem něco hloupého?"
"Penzijní pojištění se ukládá na účet čtyři sta jedna ká. Ne na Kajmanské ostrovy."
"Dopustil se přitom Jim něčeho nezákonného?"
"To není řečeno. Ale možná ano." Ralston dopil.
"Chcete, abych v tom pátrání pokračoval?"
"Ano," odvětila Sandra May rozhodně. "Ať to stojí, co to stojí, a ať už najdete cokoliv. Musím se k těm penězům dostat."
"Tak dobře. Ale bude to složité, nesmírně složité. Musíme podat žádosti v Delaware, v New Yorku a na Kajmanských ostrovech. Můžete být několik měsíců mimo domov?"
Chvíle ticha. "Mohla bych. Ale nechci. Můj domov je tady."
"No, mohla byste mi dát plnou moc, abych to zařídil. Ale tak dobře mě neznáte."
"Nechte mě to promyslet." Sandra May si vytáhla ze světlých vlasů sponku a nechala si kadeře volně splývat. Zaklonila hlavu, pohlédla na hvězdnatou oblohu a na úchvatný měsíc, který byl téměř v úplňku. Uvědomila si, že se již vůbec neopírá o opěradlo houpačky na terase, nýbrž o Ralstonovo rameno. Neodtáhla se.
A pak náhle hvězdy i měsíc zmizely a vystřídala je jeho tmavá silueta; to už ji líbal, jednou rukou jí přidržoval temeno, pak její krk a pak nechal svézt prsty k přední části její halenky a rozepnul jí knoflíčky přidržující ramínka šatů. Ona jeho polibky vášnivě

opětovala. Jeho ruka se pak znovu zvedla k jejímu hrdlu a rozepnula jí horní knoflík halenky, který nosila zapnutý - přesně tak, jak se podle zásad její matky na počestnou dámu sluší.
Té noci ležela sama v posteli - Bili Ralston odjel před pár hodinami - a dívala se do stropu.
Její úzkost se vrátila. Strach, že všechno ztratí.
Ach, Jime, co se teď jen stane? ptala se v duchu manžela, který ležel hluboko v červeném jílovci na hřbitově v Pine Creek.
Vrátila se v myšlenkách ke svému životu - v němž se nic nevyvinulo tak, jak si plánovala. Nejprve vyletěla z Georgijské státní univerzity šest měsíců před státnicemi, aby mohla být s ním.
Pak se vzdala nadějí, že bude někdy pracovat v oblasti prodeje.
A pak se jejich život změnil v zaběhanou rutinu: Jim řídil společnost, zatímco ona bavila klienty, pracovala jako dobrovolnice v nemocnici a v ženském klubu a vedla domácnost. Která měla být původně domácností plnou dětí - nebo v to alespoň doufala -, jenže se jim to nikdy nepovedlo.
A tak Sandra May DuMontová zůstala jen bezdětnou vdovou.

Přesně takto na ni obyvatelé Pine Creek pohlíželi. Jako na maloměstskou vdovu. Věděli, že společnost půjde ke dnu, že se ona sama přestěhuje do některého z těch příšerných bytů na Sullivan Street a jednoduše se roztopí - že se stane součástí tapety maloměstského jižanského života. Nic lepšího si o ní nemysleli. Jenže ona něco takového nepřipustí.
Kdepak... Může se přece s někým seznámit a založit rodinu. Je ještě mladá. Může odjet na jiné místo, třeba někam do velkoměsta - do Atlanty, do Charlestonu..., zatraceně, a proč ne rovnou do New Yorku?
Jižanská žena musí být o příčku silnější než její muž. A taky o příčku vynalézavější...
Ona se z téhle bryndy dostane.
Ralston jí z ní pomůže. Sandra May věděla, že učinila správnou věc, když si ho vybrala.
Jakmile se druhý den ráno probudila, zjistila, že ji do zápěstí chytají křeče: usnula s rukama zaťatýma v pěst.
312
Když o dvě hodiny později dorazila do kanceláře, vzala si ji Loretta stranou, upřela na ni šílené oči zvýrazněné černou maskarou a zašeptala: "Nevím, jak vám to říct, paní DuMontová, ale myslím, že on vás podvede. Myslím pan Ralston."
"Poslouchám vás."
Zamračená Sandra May se pomalu posadila do koženého křesla s vysokým opěradlem a znovu se zadívala z okna.
"No dobře, totiž, stalo se..., stalo se..."
"Uklidněte se, Loretto. A povídejte."
"Víte, když jste včera večer odjela, nesla jsem do vaší kanceláře nějaké papíry a přitom jsem ho zaslechla při telefonování."
"S kým mluvil?"
"To nevím. Ale nakoukla jsem dovnitř a zjistila, že nepoužívá firemní telefon jako obvykle, ale svůj mobil. Napadlo mě, že volá ze svého přístroje, abychom neměli doklad o tom, komu volal."
"Nedělejme předčasné závěry. Co říkal?" zeptala se Sandra May.
"Říkal, že už je hodně blízko, aby všechno zjistil. Ale že bude problém to zaonačit tak, aby mu to prošlo."
"Aby mu to prošlo'? Takhle to řekl?"
"Ano, paní. Jo, jo, jo. A potom prohlásil, že nějaké akcie nebo něco drží výlučně společnost, ne ‚ona osobně'. A že by to mohl být problém. Tahle slova použil."
"A dál?"
"Eh, potom jsem nějak vrazila do dveří, on to uslyšel a hezky rychle ten hovor ukončil. Alespoň mi to tak připadalo."
"To ještě neznamená, že nás chce okrást," namítla Sandra May.
"Aby mu to prošlo.' Třeba tím měl na mysli převod peněz zpátky z těch zahraničních korporací. Anebo možná mluvil úplně o něčem jiném."
"Jistě, to možná ano, paní DuMontová. Jenže když jsem pak vešla do místnosti, choval se jako vystrašená veverka." Loretta si přejela dlouhým, purpurově nalakovaným nehtem po bradě.
"Jak dobře ho znáte?"
"Moc dobře ne... Vy si myslíte, že na mě celou tuhle věc nějak narafičil?" Sandra May zavrtěla hlavou. "To není možné. Já přece zavolala jemu, aby nám pomohl."
313
"Ale jak jste se s ním seznámila?"
Sandra May zmlkla a poté řekla: "To on se seznámil se mnou... Totiž, vlastně mě sbalil. Tak trochu. V klubu v Pine Creek."
"A řekl vám, že se zabývá byznysem."
Sandra May přikývla.
"Takže," poznamenala Loretta, "se mohl někde doslechnout, že jste zdědila firmu, a vydat se do klubu záměrně, aby se tam s vámi seznámil. Anebo patřil k lidem, s nimiž pan DuMont obchodoval - třeba dělali něco, co nebylo tak úplně správné.

Co jste mi to říkala? Myslím o těch zahraničních korporacích?"
"Tomu nevěřím," protestovala Sandra May. "Ne, tomu nemůžu uvěřit."
Pohlédla do asistentčina obličeje, který byl sice hezoučký a afektovaný, ale také bystrý. "Možná vyhledává lidi," pokračovala Loretta, "kteří mají problémy s vedením firmy, nalepí se na ně a bác ho! - oloupí je."
Sandra May zavrtěla hlavou.
"Já to netvrdím s jistotou, paní DuMontová. Pouze se o vás bojím. Nechci, aby vás někdo využíval. A my všichni tady..., my si prostě nemůžeme dovolit přijít o práci."
"Ale já nehodlám být nějakou bázlivou vdovou, která se bojí stínu."
"Tohle nemusí být jen stín," podotkla Loretta.
"Já s tím člověkem mluvila, dívala jsem se mu do očí, drahoušku," prohlásila Sandra May. "A řekla bych, že mám na lidské charaktery stejně dobrý čich, jako mívala máma."
"Pevně doufám, že ano, madam. Kvůli nám všem. Doufám, že ano."
Sandra May si znovu prohlédla celou kancelář - dívala se na fotografie svého muže s rybami a zvěří, kterou ulovil, na snímky společnosti v raných dobách, kdy stavěli na zelené louce novou továrnu, na Jimovu momentku z Rotary Clubu, na fotku z místního průvodu, na níž stála s Jimem na firemním alegorickém voze.
Na jejich svatební fotografii...
S ničím si nelam tu svou krásnou hlavičku, miláčku, o všechno se postarám, všechno bude fajn, neboj neboj neboj...
314
V Sandřině hlavě znovu zaznívala slova, která před ní manžel vyslovil snad tisíckrát. Znovu se posadila na kancelářskou židli.
Na druhý den zastihla Sandra May Billa Ralstona v kanceláři, kde se skláněl nad jakousi účetní knihou.
Položila před něj kus papíru.
Ralston ho zvedl a zamračil se.
"Co to je?"
"Plná moc, o které jsi mluvil. Zplnomocňuje tě vypátrat naše peníze, podat příslušné žádosti, hlasovat za firmu na valných hromadách..., všechno." Zasmála se. "Musím říct, že jsem o tobě měla trochu pochybnosti."
"Protože jsem z New Yorku?" usmál se.
"Ta výbojná válka toho vašeho Severu..., ta dokáže i po letech zvednout v našem podvědomí ošklivou hlavu... Ale ne, já ti povím, proč ti tu plnou moc dávám. Protože vdova si nemůže dovolit bát se vlastního stínu. Lidé si toho všimnou, ucítí ve vodě krev a je s tebou amen. Ne, ne, já se ti raději podívala do očí a řekla si, že ti věřím. A teď chci se svými penězi tomuhle předsevzetí dostát. Anebo spíš s manželovými penězi. Což vyjde nastejno."
Pohlédla na dokument.
"Před Jimovou nehodou jsem s každým problémem běžela za ním. A ještě předtím jsem se vším běžela za matkou.
Nedělala jsem vlastní rozhodnutí.
Jenže teď už jsem sama a musím se i sama rozhodovat.
A jedním z mých rozhodnutí bylo najmout si tebe a věřit ti.
Je to věc, kterou dělám sama pro sebe.
Takže si to vezmi, vypátrej ty peníze a vrať je zpátky do firmy."
Ralston si ještě jednou pečlivě přečetl plnou moc a zkoumavě si prohlédl podpis. "Je neodvolatelná. Nemůžeš ji vzít zpět."
"Advokát říkal, že kdybys chtěl stopovat peníze a podávat žádosti, je pro tebe odvolatelná plná moc bezcenná."
"Dobře." Ralston se na ni znovu usmál..., jenže tentokrát byl jeho úsměv jiný. Z jeho vyrazu čišel chlad. A také náznak vítězství - podobný, jaký člověk vídá ve tvářích útočníků místního středoškolského fotbalového týmu. "Ach, Sandy, Sandy, Sandy - upřímně řečeno jsem si myslel, že to potrvá celé měsíce."
Sandra May se zamračila. "Měsíce?"
315

"No ano. Získat kontrolu nad firmou, o tomhle mluvím."
"Získat kontrolu?" Sandra May na něj vytřeštila oči. Její dech se zrychlil. "Co to..., co to povídáš?"
"Mohlo se to proměnit v hrozivou noční můru - a ze všeho nejhorší bylo, že bych pak v téhle díře musel zůstat kdovíjak dlouho... Pine Creek..." Ralston nasadil křupanský přízvuk a jízlivě řekl: "Matičko skákavá, jak tadydle můžete všichni žít a totálně se nezbláznit?"
"O čem to mluvíš?" zašeptala Sandra May.
"Sandy, jediný důvod toho všeho bylo dostat se ke tvé firmě." Poklepal na plnou moc. "Zvolím sám sebe prezidentem, vyplatím si pěkně tučný plat a prémii a potom to tu prodám. Žádný strach - ty si taky přijdeš na svoje. Pořád ještě vlastníš ty akcie. Jo, a s těmi ulitými penězi si nelam hlavu. Vůbec nebyly zašité. Tvůj manžel uložil část firemních prostředků do zahraničních investic, stejně jako to loni udělal milion dalších byznysmenů. Když pak trh spadl, trochu krvácel, ale nešlo o nic velkého. Však on zase stoupne. K bankrotu jste se nikdy ani nepřiblížili."
"Co..." Sandra May zalapala po dechu. "Ty zatracený parchante! Tohle je podvod!" Hmátla po plné moci, ale on jí odstrčil ruku. Nato smutně zavrtěl hlavou a zamračil se. Všiml si totiž, že se vztek ve tváři Sandry May postupně mění v pobavení. A pak se Sandra rozesmála.
"Co je?" zeptal se Ralston nejistě.
Sandra May k němu přistoupila. Ralston popadl plnou moc a ostražitě ustoupil.
"Neboj, nehodlám tě fackovat - i když myslím, že bych měla." Naklonila se vedle něj a stiskla tlačítko interkomu.
"Ano?" ozval se ženský hlas.
"Loretto, můžeš sem, prosím, přijít?"
"Jistě, paní DuMontová."
Asistentka se objevila ve dveřích. Sandra May stále upírala pohled na Ralstona. "Ta plná moc ti dává dává právo hlasovat za všechny moje podíly. Je to tak?"
Ralston si pohlédl na kapsu saka, v níž nyní dokument spočíval. Pokýval hlavou.
316
Sandra May se obrátila k Lorettě a pokračovala:
"Kolik akcií ve firmě vlastním?"
"Ani jednu, paní DuMontová."
"Cože?" zeptal se Ralston.
Sandra May mu to vysvětlila: "Napadlo nás, že se na nás pokoušíš něco navlíknout. A tak jsme si tě musely otestovat. Mluvila jsem se svým právníkem. Říkal, že bych mohla své podíly převést na někoho, komu doopravdy věřím, takže bych sama žádné nevlastnila. Pak prý podepíšu plnou moc, předám ti ji a uvidím, jak se zachováš. Což jsem zjistila velice bryskně - měl jsi v plánu mě dočista oškubat. Byla to zkouška - a tys v ní propadl, hošánku."
"Zatraceně. Tys ty akcie převedla?"
Sandra May se zasmála a kývla na Lorettu. "Jo. Na někoho, komu můžu věřit. Nevlastním ani jednu. Ta plná moc je bezcenná. Sto procent akcií firmy DuMont Products Inc. teď vlastní ona."
Ralstonův šok se náhle rozplynul. Na jeho tváři se dokonce objevil úsměv.
Vysvětlení jeho dobré nálady jí však neposkytl on sám, nýbrž Loretta. "A teď mě dobře poslouchejte," řekla. "Na tohle byste totiž nikdy nepřišla. Sto procent akcií firmy teď vlastníme Bili a já. Je mi líto, drahoušku." Vykročila kupředu a vzala Ralstona kolem ramen. "Myslím, že jsem se o tom ještě nezmínila, ale Bili je můj bratr."
"Jeli jste v tom spolu!" zašeptala Sandra May. "Oba dva."
"Jim umřel a nenechal mi ani cent!" odsekla Loretta. "Takže mi ty peníze dlužíš."

"A proč by měl tobě Jim něco nechávat?" zeptala se Sandra May nejistě. "Proč by..." Když však spatřila vědoucí úsměv ve tváři štíhlé sekretářky, zlomil se jí hlas.
"Ty a můj manžel?" zalapala po dechu. "Vy jste byli milenci?"
"Poslední tři roky, drahoušku. Copak sis nikdy nevšimla, že jsme byli vždycky mimo město ve stejnou dobu? Že jsme oba ve stejné dny pracovali pozdě do večera? Ty peníze ukládal Jim bokem pro mě!" vykřikla Loretta. "Jenže neměl příležitost je na mě před smrtí převést."
317
Sandra May odklopýtala dozadu a zhroutila se na pohovku.
"Ty akcie... A já ti věřila," zamumlala. "Právník se mě ptal, komu můžu věřit, a tys byl první člověk, který mě napadl!"
"Přesně tak jsem i já věřila Jimovi," odsekla Loretta. "Pořád opakoval, že mi je dá, že mi otevře bankovní účet, že budu moct cestovat, že mi koupí hezký dům... A pak si umřel a nenechal mi ani cent. Počkala jsem pár měsíců a pak jsem zavolala do New YorkuBillovi. Řekla jsem mu o tobě a o firmě. Věděla jsem, že
v neděli chodíš do místního klubu. A tak nás napadlo, že by tam Bili mohl taky zajít a seznámit se s naší nebohou vdovou."
"Ale vždyť máš jiné příjmení," obrátila se Sandra May k Ralstonovi, zvedla jednu z jeho navštívenek a pohlédla na Lorettu.
"Hej, na to snad není tak těžké přijít," odpověděl Ralston a zvedl dlaně. "Prostě jsou falešné." Zasmál se, jako by to bylo tak zřejmé, že to ani nestojí za řeč.
"Až firmu prodáme, drahoušku, tak něco dostaneš i ty," prohlásila Loretta. "Nemusíš kvůli tomu třeštit. Jako projev uznání za to, žes tu posledních šest měsíců dělala prezidentku. Takže co kdybys teď už prostě mazala domů? Jo, hele, a nebude ti vadit, když už ti nebudu říkat ‚paní DuMontová', že ne, Sandy? Vážně se mi to zajídalo..."
Dveře kanceláře se prudce otevřely.
"Sandro May..., jste v pořádku?" Ve dveřích stál urostlý muž. Beau Ogden, okresní šerif. Ruku položenou na pistoli.
"Nic mi není," ujistila ho Sandra May.
Ogden si prohlédl Ralstona s Lorettou, kteří na něj neklidně civěli. "To jsou oni?"
"Přesně tak."
"Vyrazil jsem hned potom, co jste mi volala."
Ralston se zachmuřil. "Komu jsi volala?"
"Vy držte ruce hezky přede mnou," varoval ho Ogden.
"Co si to tady, ksakru, vykládáte?" dotázal se Ralston.
"Žádal bych vás, abyste mluvil uctivě, pane. Nechcete si přece dělat ještě větší problémy, než jaké už máte."
"Šerife," řekla Loretta zcela klidným hlasem, "vedeme tady určité obchodní jednání, nic víc. Vše je v naprostém pořádku.
318
Máme příslušné smlouvy, dokumenty a všechno. Paní DuMontová mi prodala firmu za deset dolarů, protože je zadlužená a myslí si, že ji tady s bratrem dokážeme zachránit. Vybrala si k tomu mě, protože po tolika letech práce pro jejího manžela celou společnost velmi dobře znám. Smlouvu vypracoval její vlastní advokát. Jako bývalé zaměstnankyni jí pochopitelně vyplatíme odstupné."
"Jo, to je jedno," řekl Ogden nepřítomně, neboť plně upíral pozornost na mladého, nakrátko ostříhaného policistu, který nyní vstoupil do kanceláře. "Souhlasí," oznámil šerifovi.
Ogden kývl na Lorettu s Ralstonem. "Zatkni je oba."
"Jasně, Beau."
"Zatknout nás? Vždyť jsme nic neprovedli!"
Ogden se posadil na židli vedle Sandry May a vážně řekl:
"Našli jsme ho. Jenže nebyl v lese, ale u Loretty pod zadní terasou."
Sandra May smutně zavrtěla hlavou, vytáhla papírový kapesník a otřela si oči.

"Co jste našli?" vyštěkl Ralston.
"Vy se můžete rovnou přiznat, vy dva. Už tu vaši historku známe."
"Jakou historku?" obořila se Loretta na Sandru May.
Ta se zhluboka nadechla a po chvíli se konečně přemohla k odpovědi:
"Věděla jsem, že tu něco nehraje. A došlo mi, že se mě oba
snažíte podvést..."
"Nebohou vdovu," zamumlal Ogden. "Hanebné."
"A tak jsem dnes ráno před odchodem do práce zavolala Beauovi.
A svěřila se mu se svým podezřením."
"Šerife," pokračovala Loretta trpělivě, "děláte velkou chybu.
Ona na mě ty akcie dobrovolně převedla. Nebyl v tom žádný podvod,
nebyl v tom..."
Šerif nedočkavě zvedl ruku. "Loretto, my vás nezatýkáme za
podvod nebo něco podobného, nýbrž za to, co jste provedli Jimovi."
"Co jsme provedli Jimovi?" Ralston pohlédl na sestru, která
zavrtěla hlavou a zeptala se: "Co se tady děje?"
"Zatýkáme vás za vraždu Jima DuMonta."
"Já nikoho nezavraždil!" vykřikl Ralston.
319
"Vy ne, ale ona ano." Ogden kývl na Lorettu. "Což z vás činí
jejího komplice, který se pravděpodobně provinil i spiknutím."
"Ne!" vykřikla Loretta. "Já to neudělala."
"Jeden člověk, který vlastní chatu na jezeře Billings, se nám
před pár týdny přihlásil a uvedl, že zhruba kolem Halloweenu
zahlédl pana DuMonta během té jeho rybářské výpravy s nějakou
ženou. Neviděl ji moc zřetelně, ale prý se mu zdálo, že má ta žena
v ruce palici nebo větev. V tu chvíli tomu onen svědek nepřikládal
žádný význam a na nějakou dobu odtamtud odjel. Když se tam
však zanedlouho - přesněji řečeno minulý měsíc - vrátil, doslechl
se o Jimově smrti a zavolal mi. Konzultoval jsem to se soudním
patologem, který prohlásil, že pan DuMont se možná při pádu
neudeřil do hlavy. Možná ho udeřil někdo jiný a do té vody ho
postrčil. A tak jsem celý případ znovuotevřel a začal ho
vyšetřovat jako vraždu. V posledním měsíci jsme ověřovali svědecké
výpovědi a fyzické důkazy. Přitom jsme dospěli k závěru, že to
rozhodně vypadá na vraždu, jenže jsme nemohli najít zbraň.
A pak mi dnes ráno zavolala paní DuMontová ohledně vás dvou,
toho vašeho podfuku a tak. Připadalo mi to jako dobrý motiv pro
něčí vraždu. Nechal jsem si tedy u policejního soudce vystavit
povolení k prohlídce a tohle jsme našli pod vaší terasou, Loretto:
dřevěnou palici, pomocí níž pan DuMont zabíjel ryby. Byla na ní
jeho krev a vlasy. Jo, a taky jsem našel rukavice, které jste měla na
rukou, když jste ho mlátila. Dámské rukavice. Navíc docela
módní."
"Ne! Já to neudělala! Přísahám."
"Přečti jim práva, Mikeu. A dej si na tom záležet. Nechci pak
poslouchat nějaké vytáčky. A potom je odsud odveď."
"Já to neudělal!" vykřikl Ralston.
Zatímco policista plnil rozkaz a jednoho po druhém vyváděl
oba sourozence z místnosti, otočil se šerif Ogden k Sandře May a
řekl: "Je legrační, jak všichni vždycky říkají totéž. Jako
poškrábaná deska: Já to nebyl, já to nebyl.' Všechno mě to opravdu
moc mrzí, Sandro May. Jako by nestačilo, že jste čerstvě ovdověla -
ještě musíte zažívat všechny tyhle nesmysly."
"To je v pořádku, Beau," odpověděla Sandra May a významně
si otřela oči do papírového kapesníčku.
320
"Budeme od vás chtít svědeckou výpověď, ale na to je ještě
dost času."
"Kdykoliv řeknete, šerife," prohlásila žena odhodlaně. "Chci,
aby teď o těch lidech nebylo dlouho, hodně dlouho slyšet."
"O to se už postaráme. Přeji hezký den."
Když šerif odešel, Sandra May dlouho jen tak osaměle stála a
dívala se na několik let starou fotografii zesnulého manžela.

V ruce držel velkého okouna, kterého tehdy ulovil - pravděpodobně na jezeře Billings. Nakonec vyšla do vnější kanceláře, otevřela minibar a nalila si sklenici sladkého čaje.
Vrátila se do Jimovy - ne, vlastně do své - kanceláře, posadila se do koženého křesla, začala se pomalu otáčet a přitom poslouchala nyní již důvěrně známé vrzání otočného mechanismu.
Víte, šerife, přemýšlela v duchu, měl jste skoro pravdu.
Celá tahle historka měla jen jedinou odchylku.
A to, že Sandra May o Jimově milostném románku s Lorettou celou dobu věděla. Na zápach terpentýnu na manželově pokožce si již zvykla, ale nikdy si nezvykla na vůni podřadného dámského parfému, který se kolem Jima vznášel jako mračno insekticidu, kdykoliv vlezl do postele a byl příliš unavený, než aby ji třeba jen políbil.
("Jakmile tě muž nechce třikrát týdně, Sandro, začni si klást otázku proč." Díky, mami.)
A tak když Jim DuMont odjel v říjnu na jezero Billings, Sandra May ho tam následovala a přinutila ho o Lorettě všechno vyklopit. Jakmile se přiznal, řekla jen: "Díky, žes mi nelhal," popadla palici, jediným úderem mu roztříštila lebku a poté ho hodila do ledové vody.
Myslela si, že tím to všechno skončí. Manželova smrt byla prohlášena za nešťastnou náhodu a všichni na ten případ zapomněli - až do chvíle, kdy jeden člověk od jezera Billings oznámil, že krátce před Jimovou smrtí u něj viděl jakousi ženu. V tom okamžiku se Sandra May dovtípila, že je jen otázkou času, než ji vystopují a usvědčí z vraždy.
Nikoliv situace manželovy firmy, nýbrž hrozba doživotního vězení se tedy stala onou strašlivou nesnází, ve které se ocitla - nesnází, v souvislosti s níž se Sandra May modlila za "pomoc z nebe". (Jimova společnost? Komu by na ní záleželo? Ty "nějaké
321
peníze z pojistky", o kterých byla řeč, totiž činily dohromady téměř milion dolarů. A aby si je Sandra May zajistila, s radostí by přihlížela, jak jde firma DuMont Products Inc. k bankrotu, a vzdala by se i peněz, které Jim ulil pro tu vychrtlou čůzu.) Jak by se jen mohla zachránit před vězením? Odpověď jí nakonec poskytl Ralston, když ji tehdy sbalil. Byl příliš úlisný. Sandra May vycítila z jeho strany podfuk a stačilo si ho jen trochu proklepnout, aby odhalila jeho příbuzenský vztah s Lorettou. V tu chvíli jí došlo, že mají v plánu jí celou firmu vyfouknout.
A tak si vymyslela vlastní plán.
Sandra May nyní otevřela spodní zásuvku pracovního stolu, vytáhla z ní láhev vzácného bourbonu z Kentucky a vlila si do ledového čaje dobré tři prsty alkoholu. Opřela se o někdejší manželovo křeslo, které teď patřilo výlučně jí, a zadívala se z okna na hlouček vysokých tmavých borovic, jež se ohýbaly ve větru zvěstujícím brzkou jarní bouřku.
Vzpomněla si na Ralstona s Lorettou: vlastně jsem vám nedopověděla konec té máminy průpovídky, viďte?
"Drahoušku," říkávala dceři moudrá matka, "jižanská žena musí být o příčku silnější než její muž. Navíc musí být o příčku vynalézavější. A taky - to jen mezi námi dvěma - o příčku prohnanější. Ať už děláš cokoliv, na tuto část nezapomínej."
Sandra May DuMontová se dlouze napila ledového čaje, zvedla telefon a zavolala do cestovní kanceláře.
322

Klečící voják
"On je tam? Zase?"
Na kuchyňskou dlažbu dopadl talíř a roztříštil se.
"Gwen, běž do společenského pokoje. Hned."
"Ale tatí," zašeptala Gwen, "vždyť to není možné. Říkali šest měsíců. Slíbili nám šest měsíců. Nejmíň!"
Ron se zadíval přes záclonu, přimhouřil oči a srdce se mu zastavilo.

"Je to on." Povzdechl si. "Je to on. Gwen, udělej, co jsem ti říkal. Běž dolů do pokoje. Hned." Otočil a křikl do jídelny: "Doris!"
Jeho manželka přispěchala do kuchyně. "Co je?"
"On se vrátil. Zavolej policii."
"Vrátil?" zamumlala žena chmurným hlasem.
"Tak dělej. A Gwen..., nechci, abych tě zahlídl. Běž dolů. Nebudu ti to říkat znovu."
Doris zvedla telefon a zavolala na úřad šerifa. Stačil jí k tomu stisk jediného tlačítka; číslo na šerifa naprogramovali do rychlé předvolby přístroje už před dávnými věky.
Ron přistoupil k zadní terase a vykoukl ven.
Doba po večeři patřila za chladných jarních večerů v Locust Grove k nejpokojnějším okamžikům v roce. Toto předměstí se rozkládalo pohodlných dvaapadesát kilometrů od New Yorku, na severním pobřeží Long Islandu. Bydlelo zde několik doopravdy zámožných lidiček - novozbohatlíků, ale i lidí, na které postupně přešly peníze Rockefellerů a Morganů. Nechyběli zde ani kandidáti na zbohatnutí, několik populárních umělců a pár výkonných ředitelů reklamních agentur. Z největší částí však ve zdejší zástavbě bydleli lidé jako Ashberryovi. Pohodlně žili v domech za šest set tisíc dolarů a každý den dojížděli longislandskou drahou nebo autem do vydavatelství či počítačových firem na Long Islandu, kde zastávali vedoucí funkce.
323
Toho dubnového večera kvetly svídy a ve vzduchu zahaleném v oparu voněla chlévská mrva a první letošní posekaná tráva. V křoví za silnicí naproti domu Rona Ashberryho se pak krčila postava mladého Harlea Ebberse, jenž zadumaně civěl do okna pokoje šestnáctileté Gwen.
Ach, dobrý Bože, pomyslel si beznadějně Ron. Už ne. Ať už to zase nezačíná...
Doris podala bezšňůrový telefon choti a ten požádal o šerifa Harlona. Čekal na spojení a vdechoval vyčichlou kovovou vůni okenního rámu terasy, o nějž si opíral hlavu. Díval se přes dvorek do čtyřicet metrů vzdáleného křoví, které se stalo pevnou součástí jeho fantazií a objektem jeho nočních můr.
Byl to asi dva metry dlouhý a metr vysoký jalovec, jenž zkrášloval malý obecní parčík. Právě vedle tohoto zemdlelého keře strávil jednadvacetiletý Harle Ebbers značnou část posledních osmi měsíců, během nichž ve své prapodivně skrčené poloze špehoval Gwen.
"Jak se dostal ven?" podivila se Doris.
"Nechápu, k čemu je dobré volat policii," ozvala se Gwen z kuchyně a v jejím hlase se ozývala panika. "Zmizí dřív, než se sem dostanou. Jako vždycky."
"Běž dolů!" zavolal Ron. "Ať tě nevidí."
Štíhlá světlovlasá dívka s tvářičkou nádhernou jako porcelánová *panenka od Lladra ustoupila. "Já se bojím."
Doris, vysoká svalnatá žena vyzařující sebedůvěru špičkové sportovkyně, jíž mezi dvacítkou a třicítkou skutečně byla, chytila dceru kolem ramen. "Žádný strach, miláčku. Táta i já jsme tady s tebou. On ti neublíží. Slyšíš mě?"
Dívka nejistě přikývla a zmizela na schodišti.
Ron Ashberry chladně upíral pohled na postavu vedle keře.
Bylo krutou ironií, že tato tragédie postihla právě Gwen.
Rona, který byl vždy založením konzervativní, děsilo zanedbávání dětí rodinami ve městě, kam každý den dojížděl do práce.
Děti bez otců, matky závislé na cracku, zbraně a gangy, malá děvčátka provozující prostituci. Ron si přísahal, že jeho dceři se nikdy nic špatného nestane. Jeho plán byl prostý: bude Gwen chránit, správně ji vychovávat, vštěpovat jí pevné morální hodnoty
324
- rodinné hodnoty, o kterých lidé díkybohu začali v poslední době opět hovořit. Nebude ji pouštět daleko z domu, bude trvat

na tom, aby se dobře učila, pěstovala sport, dělala hudbu a osvojovala si sociální dovednosti.
A pak, až jí bude osmnáct, jí poskytne svobodu. V té době už bude dost stará na to, aby dokázala činit správná rozhodnutí - o chlapcích, o budoucím povolání, o penězích. Půjde na prestižní univerzitu a pak se vrátí na severní pobřeží, aby se tu vdala nebo nastartovala kariéru. Výchova dítěte byla vážná a tvrdá práce.
Ron však již viděl výsledky svého snažení: ve standardizovaných středoškolských testech dosáhla Gwen výsledku, který ji řadil mezi horní dvě procenta absolventů. Dospělým nikdy neodmlouvala; její trenéři tvrdili, že patří k nejlepším sportovcům, s jakými kdy pracovali; nikdy rodičům tajně nebrala cigarety nebo alkohol; nikdy nefňukala, když jí Ron řekl, že řidičák si bude moci udělat, až jí bude osmnáct. Chápala, jak hluboce ji otec miluje a proč jí nedovolí jet s kamarádkami na Manhattan nebo strávit víkend bez dozoru na Fire Islandu.
Ronu Ashberrymu proto připadalo naprosto nefér, že se Harle Ebbers rozhodl špehovat právě jeho dceru.
Začalo to loni na podzim. Jednoho dne byla Gwen u večeře mimořádně zamlklá. Když ji Ron požádal, aby vybrala z knihovny nějakou knihu, kterou jim bude nahlas předčítat, Gwen se místo toho postavila ke kuchyňskému oknu a upřela pohled ven.
"Gwen, posloucháš mě? Žádal jsem tě, abys mi přinesla knihu."
Gwen se otočila a užaslý Ron si všiml, že pláče.
"Promiň, broučku," řekl automaticky a vykročil k dceři, aby ji objal. Dobře věděl, v čem je problém. Gwen se ho před pár dny ptala, jestli by nemohla jet na výlet do Washingtonu se dvěma učiteli a šesti chlapci a děvčaty z její třídy se zaměřením na společenské vědy. Ron zvažoval, že by ji pustil. Pak si však její spolužáky prověřil a zjistil, že dvě dívky měly v minulosti problémy s disciplínou - loni v létě je přistihli, jak popíjejí v parku u školy.
Ron tedy Gwen oznámil, že nikam jet nesmí, a ona působila zklamaně. Ron proto předpokládal, že ji jeho zákaz trápí i dnes.
"Strašně rád bych tě tam býval pustil, Gwen...," začal.

"Ach, ne, táti, mně nejde o ten hloupej výlet. Ten je mi fuk. Jde o něco jiného..."
Padla mu do náručí a začala vzlykat. Rona zaplavila všeobjímající rodičovská láska. A také nesnesitelná trýzeň pramenící z jejího žalu. "Copak je, miláčku? Pověz. Mně můžeš říct všechno."
Gwen vykoukla z okna.
Ron sledoval její pohled a viděl, že se v parčíku přes ulici krčí v křoví jakási postava.
"On mě sleduje, táti."
Zděšený Ron odvedl dceru do obývacího pokoje a zvolal: "Doris, máme rodinnou poradu! Pojď sem! Hned!" Gestem ukázal manželce do pokoje a posadil se vedle Gwen. "Tak co je, beruško? Svěř se nám."
Ron byl raději, když dceru vyzvedávala ze školy Doris. Pokud však byla manželka čas od času zaneprázdněna, nechával Gwen chodit domů pěšky. V Locust Grove naštěstí nebyly žádné špatné čtvrti, tím méně pak podél pečlivě udržované a pěstěné stezky vedoucí ke střední škole - největší hrozby zde byly obvykle estetického rázu: tu laciný bungalov, onde hejno plastových plameňáků nebo stádo sádrových srnečků.
Nebo si to Ron alespoň myslel.
Onoho podzimního večera seděla Gwen s rukama v klíně, civěla do země a slabým hlasem vysvětlovala: "Dneska jsem šla domů pěšky. A byl tam ten kluk."
Ronovo srdce náhle ochladlo, ruce se mu roztřásly a v jeho nitru začal narůstat hněv.
"A dál?" vybídla dceru Doris. "Co se stalo?"
"Nestalo se nic. Nic, co si myslíte. On si se mnou jen začal

povídat. Jako třeba: Jsi strašně hezká. Vsadím se, že budeš taky chytrá. Kde bydlíš?'"
"On tě znal?"
"Myslím, že ne. Choval se strašně divně. Jako že je nějaký retardovaný. Vykládal třeba věci, které neměly logiku. Říkala jsem mu, že si nepřejete, abych se bavila s cizími lidmi, a utíkala jsem domů."
"Ach, ty moje chudinko." Matka Gwen objala.
326
"Myslela jsem, že mě nesleduje. Jenže..." Gwen se kousla do rtu. "Jenže to je on."
Ron tehdy vyrazil ke křoví, kde mladíka zahlédl. Chlapec zaujímal zvláštní polohu. Ronovi připomínal jednoho z těch zelených plastových vojáčků, které si jako dítě kupoval. Klečícího vojáka s namířenou puškou.
Mladík si však Ronova příchodu všiml a utekl.
Na úřadu šerifa o chlapci věděli všechno. Harleovi rodiče se do Locust Grove nastěhovali před několika měsíci, když je předtím místní doslova vyhnali z Ridgefordu ve státě Connecticut, protože si tam jejich syn vytipoval jednu mladou blondýnku zhruba v Gweniině věku a začal ji šmírovat. Chlapec měl průměrnou inteligenci, ale v mladším věku utrpěl několik psychotických epizod. Policie ho nedokázala zastavit, protože během celého několikaměsíčního špehování ublížil jen jednomu člověku - dívčinu bratrovi, který ho napadl jako první, a Harle ho pak téměř umlátil k smrti. Veškerá obvinění proti němu však byla stažena, poněvadž prý jednal v sebeobraně.
Rodina Ebbersových nakonec opustila Connecticut v naději, že se jí podaří začít znovu.
Jedinou změnou však bylo, že si Harle našel novou oběť: Gwen. Ani zde nijak nezměnil své obsesívní špiclování: civěl do oken Gweniny školní učebny a klečel vedle jalovce s očima přilepenýma k dívčině ložnici.
Ron se pro něj snažil zařídit soudní zákaz styku, ale při absenci jakéhokoliv nezákonného chování z Harleovy strany mu jej policejní soudce nemohl vystavit.
Když se Harle nakonec jednou usalašil vedle jalovcového keře na šest nocí za sebou, vřítil se Ron na státní úřad pro duševní zdraví a trval na tom, aby se s Harlem něco udělalo. Pracovníci úřadu tedy naléhavě požádali Harleovy rodiče, aby chlapce poslali na půl roku do soukromé nemocnice s tím, že devadesát procent nákladů by hradil okres. Ebbersovi souhlasili a chlapec byl na základě příkazu k nedobrovolné hospitalizaci převezen do léčebny v Garden City.
327
Teď se však již vrátil a klečel jako voják vedle onoho nechvalně proslulého jalovcového keře, pouhý jeden týden poté, co ho sanitka odvezla zpátky.
Nakonec se na lince ozval šerif Hanlon.
"Rone, zrovna jsem se vám chystal volat."
"Vy jste o něm věděl?" rozkřikl se Ron. "Proč jste nám to, ksakru, neřekl? Zrovna teď je tady venku."
"Sám jsem se o tom právě dozvěděl. Ten chlapec hovořil s nemocničním psychiatrem. Evidentně mu na zkušební otázky odpověděl správně a oni se rozhodli, že ho propustí. Kdyby ho tam na základě tak pochybného příkazu drželi déle, hrozilo okresu placení odškoďného."
"A co odškodné mé dceři?" vyhrkl Ron.
"Za pár týdnů bude další slyšení, ale do té doby si ho v té nemocnici nemohou nechávat. A podle toho, jak to zatím vypadá, si ho tam zřejmě nenechají ani po tom slyšení."
Dnes večer se na městečko Locust Grove snesla mlha a nastala nádherná jarní noc. Cvrčci cvrkali jako špatně namazané stroje, Harle Ebbers setrvával bez hnutí v dobře známé poloze a hltal tmavýma očima líbeznou dívku, jejíž otec právě nyní shodou

okolností dospíval k závěru, že takhle to dál nejde.
"Podívej se, Rone," prohlásil šerif účastně. "Vím, že je to těžké. Ale..."
Ron praštil sluchátkem do vidlice a téměř strhl aparát ze zdi.
"Drahoušku," začala Doris. On si jí však nevšímal a vyrazil ke dveřím. Doris ho chytila za paži. Byla silná, ale Ron byl ještě silnější - drsně ji od sebe odstrčil, otevřel dveře a vyrazil přes orosený trávník k parku.
K jeho překvapení a radosti Harle neutekl. Napřímil se z přikrčené polohy, zkřížil ruce na prsou a čekal, až k němu Ron dorazí.
Ron byl sportovně založený. Hrál tenis a golf a plaval jako delfín. Když měli na plovárně v countryovém klubu otevřeno, uplaval sto bazénů denně. Byl o něco menší než Harle, ale jakmile se podíval na chlapcovo výrazné obočí a znepokojivě zapadlé oči, bylo mu naprosto jasné, že by mladíka dokázal zabít. Kdyby na to
328
přišlo, tak i holýma rukama. Stačila by mu k tomu sebemenší Harleova provokace.
"Táti, ne!" křičela na něj z terasy Gwen a její hlas v mlze rezonoval jako vysoký houslový tón.
"Ať se ti něco nestane! Nestojí to za to!"
Ron se otočil a sykl na dceru: "Vrať se dovnitř!"
Harle mezitím mával k domu a volal: "Gwennie, Gwennie, Gwennie..."
Na jeho tváři se objevil děsivý škleb.
Výborně, pomyslel si Ron. Jediný pohyb mým směrem a zabiju ho.
Podpoří mě dobrých dvanáct svědků. Zastavil se půl metru od Harlea, z jehož obličeje mezitím zmizel úsměšek. "Vyhodili mě.
Nevydrželi to, jasně že ne. Nevydrželi, nevydrželi, nevydrželi to. A - tak - mě - vyhodili."
"Poslouchej mě," zamumlal Ron a zaťal ruce v pěst. "Dostal ses hodně blízko. Chápeš, co ti chci říct? Je mi jedno, jestli mě zatknou, je mi fuk, jestli mě popraví. Když ji nenecháš na pokoji, zabiju tě. Rozumíš?"
"Miluju svou Gwennii, miluju ji, miluju ji, milujuji, milujuji, miluji, milujimilujimiluji. Ona miluje mě, já miluju ji ona miluje mě já miluju ona miluje já miluju ona miluje ona miluje onamiluje onamilujeonamilujeonamilujeeeee..."
"No tak. Ožeň se po mně. No tak. Zbabělce! To nemáš odvahu se mi postavit jako chlap, co? Je mi z tebe špatně."
Harle rozpletl ruce.
Dobře, teď to přijde...
Ronovi se napružilo srdce a v uších se mu rozburácel oceán.
Cítil, jak se mu v těle rozlévá mrazivý adrenalin jako elektrický proud.
Chlapec se otočil a dal se do běhu.
Parchant...
"Vrať se!"
Harle však dál upaloval na vychrtlých nohou po ulici a za chvíli zmizel v mlhavém soumraku. Ron se mu držel v patách.
Avšak jen několik bloků.
Sportovně založený sice byl, to ano, ale třiačtyřicetileté tělo už jednoduše postrádá vitalitu dvakrát mladšího člověka, a tak si po
329
čtyřech stech metrech vytvořil Harle náskok a ztratil se Ronovi z dohledu.
Zadýchaný Ron i přes prudké píchání v boku doklusal zpátky k domu a nasedl do lexuse. "Doris!" zvolal a zalapal po dechu. "Zůstaňte s Gwen tady a zamkněte dveře. Já si ho najdu."
Manželka protestovala, ale on si jí nevšímal a vyrazil po příjezdové cestě pryč.
Když o půl hodiny později prošmejdil celou čtvrť a nenašel po chlapci ani stopu, vrátil se zase domů.
A našel dceru v slzách.
Doris a Gwen seděly v obývacím pokoji se staženými žaluziemi

a zataženými závěsy. Doris třímala v silných prstech dlouhý kuchyňský nůž.
"Co je?" naléhal Ron. "Co se děje?"
"Řekni to tátovi," vyzvala dceru Doris.
"Ach, táti, promiň. Myslela jsem, že to tak bude nejlepší."
"Co?" Ron vykročil kupředu, sedl si na pohovku a uchopil dceru za ramena. "Povídej!" vykřikl.
"On se vrátil," vysvětlila Gwen. "Zase byl u toho keře. A já tam za ním vyšla, abych si s ním promluvila."
"Co že jsi? Zbláznila ses?" zaječel Ron a otřásl se vztekem a hrůzou z představy, co se mohlo stát.
"Nedokázala jsem jí v tom zabránit," řekla Doris. "Snažila jsem se, ale..."
"Bála jsem se o tebe. Bála jsem se, že ti ublíží. A taky jsem si říkala, že bych na něj třeba mohla být milá a slušně ho požádat, aby prostě odešel."
I přes zděšení zašimral Rona Ashberryho v nitru nával hrdosti nad dceřinou odvahou.
"A jak to dopadlo?" zeptal se.
"Ach, táti, bylo to příšerné."
Pocit hrdosti uvadl, Ron se napřímil a upřeně se zadíval na dceřinu popelavou tvář. "Dotkl se tě?" zašeptal.
"Ne..., ještě ne."
"Jak to myslíš, že ‚ještě' ne?" vyštěkl Ron.
"Říkal..." Gwen odvrátila uslzený obličej od otcových zběsilých očí k matčiným odhodlaným. "Říkal, že až nastane příští
330
úplněk, bude to doba, kdy jsou ženy bezpečné díky, totiž, jako díky měsíčkům. Takže si mě o příštím úplňku najde, ať jsem kdekoliv..."
Její obličej zčervenal zahanbením. Polkla. "Já to nemůžu říct, táti. Nemůžu ti říct, co mi prý pak udělá."
"Proboha."
"Tak mě to vylekalo, že jsem utekla zpátky do domu."
Doris, jejíž obličej se silnou čelistí se nyní otočil k oknu, dodala: "A on tam prostě jen tak stál, zíral na nás a vyluzoval tím svým mdlým hlasem něco jako zpěv. Tak jsme okamžitě pozamykaly všechny dveře." Kývla na nůž a položila ho na stůl.
"A tohle jsem si pro jistotu přinesla z kuchyně."
Ona miluje mě, já míluju ji ona miluje mě já miluju ona miluje já miluju ona miluje ona miluje...
"A pak ses vrátil ty," pokračovala Doris, "a když Harle uviděl reflektory, utekl. Vypadalo to, že má namířeno domů."
Ron popadl telefon a stiskl tlačítko rychlé předvolby.
"Tady Ron Ashberry," oznámil policejní dispečerce.
"Ano, pane, jde opět o toho chlapce?" zeptala se.
"Hanlona. Hned."
Chvíle ticha. "Okamžik, prosím."
Na lince se ozval šerif: "Rone, co se to, ksakru, dneska večer děje? Už jsem měl v té věci čtyři telefonáty od vašich sousedů. Prý se tam ozývá křik a běhají tam lidi."
Ron šerifovi popsal chlapcovy pohrůžky.
"To jsou pořád jenom slova, Rone."
"Zatraceně, mně je úplně jedno, co se píše v zákoně! Vždyť on prohlásil, že o příštím úplňku znásilní mou holčičku. Tak co ještě chcete, ksakru?"
"A kdy je úplněk?"
"Já nevím, jak to mám vědět?"
"Vydržte vteřinku. Mám tady kalendář... Tady je to. Příští týden. Postavíme někoho na celý den před váš dům. A jestli se k něčemu odhodlá, čapneme ho."
"Za co? Za vstup na cizí majetek? Takže bude - za kolik? - za - týden venku?"
"Je mi líto, Rone. Takový je zákon."

331
"Víte, co můžete i s tím svým zákonem? Můžete jít rovnou k čertu."
"Rone, už jsem vám říkal, že jestli vezmete věci do vlastních
rukou, budete mít veliké potíže. A teď dobrou noc."
Ron znovu praštil sluchátkem do vidlice a telefon už tentokrát
spadl ze stěny.
"Zůstaňte tady!" křikl na Doris. "A dveře mějte zamčené."
"Rone, co chceš dělat?"
"Táti, ne..."
Dveře se zabouchly tak prudce, že v nich praskla jedna okenní
tabulka a rozpraskané sklo vytvořilo dokonalou pavoučí síť.
Ron zaparkoval na trávníku a jen těsně se přitom vyhnul rezivějícímu
camaru a jakémusi stejšnu citrónově zelené barvy s výjimkou
předního nárazníku, na němž byl matně hnědý základní nátěr
v odstínu uschlé krve.
Zabušil na strupovité dveře a křikl: "Chci ho vidět! Otevřete!"
Konečně se dveře otevřely a Ron vstoupil dovnitř. Jednopodlažní
domek byl malý a pěkně zaneřáděný. Jídlo, špinavé umělohmotné
talíře, plechovky od piva, hromady oblečení, časopisů a novin.
A také silný zápach zvířecí moči.
Ron se prohnal kolem zakrslých a obtloustlých Harleových rodičů.
Táhlo jim na čtyřicítku a oba měli na sobě džínsy a tričko.
"Pane Ashberry," řekl muž nejistě a pohlédl na manželku.
"Je tu váš syn?"
"To nevíme. Poslyšte, pane, s tím, že ho pustili z té nemocnice,
jsme neměli nic společného. Byli jsme všema deseti pro to, aby si
ho tam nechali, jak možná víte."
"Jak to myslíte, že nevíte, kde je?"
"On si sem chodí a odchází, jak se mu zamane," odpověděla manželka.
"Přes okno ve svém pokoji. Někdy ho nevidíme celé dny."
"A zkoušeli jste někdy disciplínu? Zkoušeli jste někdy opasek?
Nebo si snad myslíte, že po vás děti můžou šlapat?"
Otec se truchlivě zasmál.
"Udělal snad ještě něco jiného?" zeptala se matka.
332
Jako by to, co provedl až doposud, nestačilo. "Kdepak, jen
vyhrožuje mé dceři znásilněním, nic víc."
"Ach ne, ne." Žena sepjala prsty, špinavé a obsypané lacinými
prstýnky. "Ale to jsou jenom řeči," vyhrkla. "U něj jsou to vždycky
jenom řeči."
Ron se k ní prudce otočil. Její krátké černé vlasy zoufale
potřebovaly šampon a celá byla cítit cibulí.
"Tady už nejde jenom o řeči a já si něco takového nenechám líbit.
Chci ho vidět."
Oba rodiče se na sebe podívali a otec odvedl Rona tmavou chodbou
k jednomu ze dvou pokojů. Pod Ronovýma nohama cosi chroupalo -
zřejmě staré jídlo. Muž se ohlédl přes rameno, spatřil manželku
lelkující v obývacím pokoji, a řekl: "Všecko mě to moc mrzí,
pane. Opravdu ano. Kéž bych měl ve svý moci ho přinutit, aby,
totiž, zkrátka aby odešel."
"To už jsme zkoušeli," odsekl Ron cynicky.
"Já nemyslím do nemocnice nebo do vězení." Jeho hlas se ztišil
v šepot. "Aby odešel navždycky. Víte, jak to myslím. Už jsem
o tom trochu přemýšlel. Ona taky, jenže to neřekne. Protože je
jeho máma a tak. Jednou v noci jsem už to skoro udělal. Když
spal." Odmlčel se a pohladil díru v sádrokartonové zdi - vypadala
jako od rány pěstí. "Jenže jsem nebyl dost silný. Kéž bysem byl.
Ale nedokázal jsem to."
V tu chvíli k nim přistoupila jeho žena a on zmlkl. Bázlivě
zaklepal na dveře, a když se nesetkal s odpovědí, pokrčil rameny.
"S tímhle toho moc nenaděláme. Zamyká si dveře a klíč nám nedal."
"Ach, probůh." Ron odstoupil a kopl do dveří.
"Ne!" vykřikla matka. "Bude naštvaný. Nedělejte..."
Dveře se rozrazily, Ron vstoupil dovnitř a rozsvítil světlo.

Vzápětí se zarazil v němém úžasu.
V kontrastu se zbytkem domu byl Harleův pokoj pečlivě udržovaný.
Postel byla ustlána a povlečení napnuté jako u nováčka na vojně.
Na pracovním stole panoval lesk a řád a koberec byl vyluxován.
V úhledných policích stály knihy s názvy autorů seřazenými
podle abecedy.
333
"Tohle si dělá sám," prohlásila Harleova matka s jiskřičkou
hrdosti. "Uklízí si tu. Vidíte, není zas tak špatný..."
"Že není tak špatný? Přišla jste o rozum? Vždyť se na to podívejte!
No jen se podívejte!"
Na stěnách visely plakáty z filmů o druhé světové válce, nacistické
rekvizity, hákové kříže a kosti. Z jedné zdi visel bajonet a
na vojenském kufru ležel miniaturní samurajský meč. Jeden plakát
zachycoval výjev z jakéhosi komiksu: muž s noži místo nohou trhal
na kusy soupeře, proti němuž bojoval. Do vzduchu cákala krev.
Vedle nočního stolku stály tři páry dokonale naleštěných vojenských
bot. Na videorekordéru připojeném k televizoru bez jediného smítka
ležela videokazeta s filmem Tváře smrti.
Ron natáhl ruku ke dveřím do skříně.
"Ne," řekla matka rozhodně. "Tam ne. Tam nám chodit nedovolil.
Do skříně mu nesmíme!"
Dvojité dveře byly rovněž uzamčené, avšak Ron jediným škubnutím
odtrhl panely a téměř vyrazil celé dveře z pantů.
Ven se vysypaly hrůzyplné hračky - přísery, upíři, postavy
z hororů, gumové napodobeniny odřezaných končetin, vycpaná
zvířata, hadí kostra, plakáty s Freddym Kruegerem.
Na dně skříně pak vévodila hlavní atrakce: oltář zasvěcený
Gwen Ashberryové.
Ron vykřikl hrůzou, padl na kolena a vytřeštil oči na toto děsivé
tablo. Na stěně bylo připevněno několik Gweniných fotografií.
Harle je musel pořídit během dní, kdy se Gwen vracela ze školy
pěšky. Na dvou momentkách kráčela nic netušíc po chodníku.
Na třetí se otáčela a vrhala do dálky úsměv. A na čtvrté -
právě tento snímek Rona zasáhl jako zaťatá pěst - se ohýbala, aby
si zavázala tkaničku, takže měla krátkou sukni na pohledných
nohou vysoko vyhrnutou. Tato fotografie trůnila uprostřed oltáře.
Ona miluje mě, já miluju ji ona miluje mě já miluju ona miluje
já miluju ona miluje ona miluje onamiluje
onamilujeonamílujeonamilujeeeee...
Na podlaze mezi dvěma svícemi pak z laciného hrníčku na kávu
s natištěným jménem Gwen trčelo cosi, co vypadalo jako bílá
květina. Ron se toho dotkl. Byla to látka..., ale co přesně? Když
334
poté z hrníčku vytáhl dceřiny kalhotky, zmohl se jen na hluboké
zasténání a přitiskl si křehkou látku na prsa. Vzpomněl si, jak
Doris před několika měsíci tvrdila, že našla vnější dveře do
prádelny otevřené. Ten kluk byl tedy u nich v domě!
Nepříčetně rozběsněný Ron odtrhl fotografii, na níž se Gwen
ohýbala, a poté i ostatní a silnými prsty je roztrhal na kousíčky.
"Prosím vás, nedělejte to! Ne, ne!" zaplakala matka.
"Opravdu, pane!"
"Harle se bude zlobit. A já nevydržím, když je na nás naštvaný."
Ron se postavil a mrštil hrníčkem proti nacistické vlajce, kde se
hrníček roztříštil. Prohnal se kolem krčícího se páru, rozrazil
hlavní dveře a rázně vyšel na ulici.
"Kde jsi?" křičel. "Kde? Ty hajzle!"
Poklidný soumrak v Locust Grove se mezitím proměnil v poklidnou
noc. Ron neviděl nic než matná světla v oknech domů a neslyšel
nic než vlastní hlas, který se k němu v ozvěně otupělé mlhou
vracel z tuctu vzdálených míst.
Naskočil do auta a vyrazil po ulici pryč. Zůstali po něm jen
dlouzí černí červi spálených pneumatik a převrácené odpadkové
koše.

O tři hodiny později se vrátil domů.
Venku svítily jasné bezpečnostní reflektory a jeden z nich mířil přímo na jalovcový keř.
"Kde jsi byl?" naléhala Doris. "Volala jsem každému, kdo mě napadl, a snažila se tě sehnat."
"Jezdil jsem sem a tam a hledal ho. Je všechno v pořádku?" zeptal se.
"Asi před hodinou se mi zdálo, že se nám někdo prohraboval v kůlně."
"A...?"
"Zavolala jsem policii. Přijeli, ale nic nenašli. Možná to byl mýval. Okno bylo otevřené. Ale dveře zůstaly zamčené."
"A Gwen?"
"Ta nahoře spí. Našel jsi ho?"
335
"Ne, ani stopu. Ale aspoň doufám, že jsem mu pořádně nahnal hrůzu, takže teď budeme mít na pár dní klid." Rozhlédl se po domě. "Pojď, přesvědčíme se, jestli je všechno zamčeno."
Vyrazil k hlavním dveřím, otevřel je a šokovaně ustoupil, neboť prakticky celý prostor mezi zárubněmi vyplňovala obrovská tmavá postava. Hekl a instinktivně zaťal ruku v pěst.
"Hej, hej, jenom klid, příteli." Do osvětlené chodby vstoupil šerif Hanlon.
Ron s úlevou zavřel oči. "Vy jste mě vyděsil."
"Nápodobně. Nevadí, když půjdu dál?"
"Jo, jo, jasně," odvětil Ron. Šerif vešel dovnitř a kývl na Doris, která ho uvedla do obývacího pokoje. Nabízenou kávu odmítl.
Ron i jeho manželka upřeli na urostlého šerifa v béžové uniformě pohled. Hanlon se posadil na gauč a jednoduše řekl: "Harle Ebbers byl asi před půl hodinou nalezen mrtvý. Na longislandské dráze ho přejel vlak."
Doris zalapala po dechu. Šerif chmurně pokýval hlavou. Naopak Ron se ani nepokoušel zakrývat úsměv.
"Chvalme Pána, že nás poctil těmito dary."
Šerif si zachoval nezúčastněný výraz. Zadíval se do zápisníku.
"Kde jste byl v posledních třech hodinách, Rone? Od doby, co jste odešel z domu Ebbersových?"
"Tys byl u nich?" zeptala se Doris.
Ron propletl prsty, ale pak usoudil, že mu to dodává provinilé vzezření, a opět je rozpletl. "Jezdil jsem po okolí," odpověděl.
"A hledal Harlea. Někdo to udělat musel. Vy jste ho nehledali."
"A našel jste ho," poznamenal šerif.
"Ne, nenašel jsem ho."
"Ale ano. Tedy, někdo ho určitě našel. Rone, máme zprávy, že jste tomu chlapci dnes večer vyhrožoval. Clarkeovi a Phillipovi zaslechli křik a dívali se ven. Slyšeli, jak jste říkal, že je vám jedno, jestli vás dopadnou, nebo dokonce popraví, a že ho chcete zabít. A potom jste ho prý honil po Maple Street."
"No, já jsem..."
"Dále se k nám dostaly zprávy, že jste ztropil výtržnost u Ebbersových a pak odtamtud uprchl."
Hanlon začal číst ze zápisníku. ",Ve velmi rozrušeném stavu'."
336
",Ve velmi rozrušeném stavu'. Samozřejmě že jsem byl rozrušený. On měl na tom zpropadeném oltáři ve skříni spodní prádlo mé vlastní dcery."
Doris si přiložila ruce na ústa.
"A taky jsem tam našel její fotky, které někdo pořizoval, když šla domů ze školy."
"A pak?"
"Pak jsem jezdil sem a tam a hledal ho. Jenže jsem ho nenašel. Takže jsem se vrátil domů. Podívejte, šerife, já opravdu říkal, že ho zabiju. Jasně. Klidně to přiznám. A jestli přede mnou utíkal a na kolejích ho srazil vlak, tak mě to mrzí. Jestli se to dá

kvalifikovat jako, co já vím, nějaké zabití z nedbalosti nebo něco takového, tak mě za to zatkněte."
Na šerifově široké tváři se objevil chabý úsměv.
"Zabití z nedbalosti'. Povězte mi, to jste někde četl? Nebo jste to slyšel na Court TV?"
"Jak to myslíte?"
"Já jen, že mi to připadalo trochu nacvičené. Jako že jste si to předem promyslel. Vyhrkl jste to na mě parádně rychle."
"Heleďte, jestli ho srazil vlak, tak neobviňujte mě. Čemu se, kčertu, usmíváte?"
"Usmívám se tomu, že jste přesvědčivý. Ale podle mě dobře víte, že ten kluk byl ve skutečnosti mrtvý ještě předtím, než ho ten vlak přejel."
Doris se mračila a pomalu otáčela hlavu k manželovi.
Šerif pokračoval: "Někdo mu rozdrtil lebku tupým předmětem - to byla skutečná příčina smrti -, dovlekl ho pár metrů ke kolejišti a nechal ho tam. Vrah doufal, že když Harlea přejede vlak, zakryjí se tím veškeré stopy po vražedných úderech. Jenže kolo vlaku zasáhlo Harlea pouze do krku. Hlava zůstala natolik netknutá, že soudní patolog mohl s jistotou stanovit příčinu smrti."
"Mno," hlesl Ron.
"Vlastníte golfovou hůl značky Arnold Palmer, model čtyřicet sedm? Dřevo?"
Dlouhá pauza.
"Já nevím."
337
"Hrajete golf?"
"Ano."
"Vlastníte golfové hole?"
"Golfové hole si kupuju celý život."
"Ptám se, protože právě toto byla vražedná zbraň. Řekl bych, že jste ho umlátil k smrti, nechal ho na kolejích a tu hůl zahodil do jezera Hammond. Jenže jste se netrefil a hůl skončila v močálu vedle jezera, ze kterého pěkně trčela ven. Okresním policistům trvalo celých pět minut, než ji našli."
Doris se otočila k šerifovi. "Ne, on to nebyl! Dnes večer se nám někdo vloupal do kůlny a zřejmě tu hůl ukradl. Ron tam má spoustu starých holí. Musel mu ji ukrást. Můžu to dokázat - volala jsem vám kvůli tomu."
"To já vím, paní Ashberryová. Ale nehlásila jste, že něco chybí."
"Já ty hole nekontrolovala. Vůbec mě to nenapadlo."
Ron polkl. "Myslíte, že bych byl tak hloupý, abych toho kluka zabíjel poté, co jsem volal na policii a vyhrožoval mu před svědky?"
"Když jsou lidi rozrušení, dělají spoustu hloupostí. A když to rozrušení jen předstírají, dělají naopak pěkně chytré věci."
"Ale, nechte toho, šerife. Vlastní golfovou holí?"
"Kterou jste plánoval zahodit pod patnáct metrů vody a další metr a půl bahna. Mimochodem, ať už ta hůl patří vám, nebo ne, každopádně jsou na ní všude vaše otisky."
"Kde jste sehnali moje otisky prstů?" vyzvídal Ron.
"U Ebbersových. Sejmuli jsme vzorky z dveří od skříně toho chlapce a taky z nějakého hrnku na kávu, který jste tam rozbil. A teď bych vám chtěl, Rone, položit ještě pár otázek."
Ron pohlédl z kuchyňského okna a do oka mu náhodou padl jalovcový keř. "Myslím, že už nechci nic říkat."
"To je vaše právo."
"A chci mluvit s advokátem."
"I to je vaše právo, pane. A teď kdybyste ke mně mohl natáhnout ruce, prosím. Navlékneme vám na ně pouta a trochu se spolu projedeme."
338
Ron Ashberry vstoupil do Montauckého nápravného ústavu

jako hrdina okamžiku, neboť pro záchranu své dcery přinesl nejvyšší možnou oběť.
A tak se v den, kdy Gwen poskytla Kanálu 9 onen rozhovor, shromáždilo v televizní místnosti celé křídlo. Samotný Ron otráveně seděl v zadní řadě a poslouchal, jak si dcera povídá s moderátorkou.
"Byl to takový čumil, který mi kradl spodní prádlo a fotil si mě cestou ze školy, v plavkách a tak. Choval se jako vyložený šmírák, ale policie s tím nic neudělala. Nakonec mě zachránil táta. Jsem na něj totálně pyšná."
Ron Ashberry dceru poslouchal a napadlo ho totéž, co ho od oné dubnové noci napadlo už tisíckrát: jsem rád, že jsi na mě pyšná, holka. Jenže, jenže, jenže... já to neudělal. Já Harlea Ebberse nezabil.
Krátce po Ronově zatčení jeho obhájce naznačil, že mladíka možná zabila Doris, ovšem Ron věděl, že ta by na něj vinu nikdy nesvalila. Přátelé i sousedé kromě toho potvrdili, že s nimi Doris v době chlapcovy smrti telefonovala a vyptávala se jich, zda neviděli Rona. Čemuž nasvědčovaly i záznamy telefonních hovorů.
Pak zde byl Harleův otec. Ron si dobře pamatoval, co mu starý Ebbers toho večera říkal. Ronův dramatický odjezd však vyvolal v okolí takový rozruch, že několik zvídavých sousedů nespustilo z domu Ebbersových po zbytek večera oči, a mohlo tudíž dosvědčit, že otec ani matka nevytáhli celou noc z bungalovu paty.
Ron dokonce přišel i s teorií, že se chlapec zabil sám. Věděl, že se ho Ron snaží dopadnout, a ve svém psychotickém rozpoložení se mu chtěl nějak pomstít, vykonat na rodině Ashberryových odplatu. Ukradl tedy golfovou hůl, odešel ke kolejím, bezmyšlenkovitě se udeřil, odhodil hůl k jezeru a doplazil se do kolejiště, kde zemřel. Ronův advokát to s touto hypotézou zkusil, ale státní zástupce i policisté se jí vysmáli.
A pak se Ronovi zčistajasna rozsvítilo.
Bratr té holky v Connecticutu! Té jeho předešlé oběti. Ron si živě představil celý scénář: mladík přijel do Locust Grove a začal
339
šmírovat šmíráka, aby se mu pomstil za sestru a za nakládačku, kterou od něj dostal. A protože se obával, že Harle bude již brzy poslán zpět do bezpečí nemocnice, rozhodl se jednat rychle a vloupal se do kůlny, aby si obstaral zbraň.
Státnímu zástupci se však nezamlouvala ani tato hypotéza a pokračoval v Ronově trestním stíhání.
Všichni Ronovi doporučovali, aby se sám doznal, což Ron nakonec skutečně učinil, vyčerpán ustavičným provoláváním vlastní neviny. Žádný proces se nekonal; soudce jeho doznání přijal a odsoudil ho ke dvaceti letům vězení. O podmínečné propuštění se směl ucházet po sedmi letech. Přitom však tajně doufal, že onen chlapec z Connecticutu půjde do sebe a přizná se. Než se tak však stane, musel být Ron Ashberry hostem lidu státu New York.
Když nyní seděl v televizní místnosti, civěl na Gwen na obrazovce a nepřítomně si pohrával se zipem oranžového mundúru, matně si uvědomil, že ho užírá jakási neodbytná myšlenka. Co to může být? Něco, co Gwen před chvílí prohlásila při rozhovoru.
Moment...
Co ty její fotografie v plavkách?
Ron se napřímil.
V té Harleově skříni přece Ron žádné její fotky v plavkách nenašel. A žádné nebyly ani předloženy při procesu, protože se nekonal. O žádných fotografiích v plavkách Ron nikdy nic neslyšel.
A pokud nějaké existovaly, jak o nich mohla vědět Gwen?
Napadla ho příšerná myšlenka - tak příšerná, že byla až směšná. Ron se ovšem nesmál; cítil nutkání ji pořádně rozebrat. Přitom kolem ní začaly vyrůstat další a další jako nějaký ošklivý plevel: například že jediným člověkem, který slyšel, jak Harle vyhrožuje Gwen znásilněním o úplňku, byla sama Gwen. Že si nikdo nikdy

nevyslechl Harleovu verzi událostí - nikdo kromě psychiatra v Garden City, který koneckonců chlapce propustil z nemocnice. Že mladík neřekl Ronovi nic horšího, než že miluje Gwen a ona miluje jeho - nic horšího, než co by na jeho místě řekl kterýkoliv zamilovaný mladík, přestože Harleovo chování bylo poněkud odpuzující.
340
Ronovi se začaly hlavou honit zběsilé myšlenky: všichni bez rozmyslu přijali Gweninu historku, že ji Harle cestou ze školy před osmi měsíci oslovil. A všichni rovnou předpokládali, že to on pronásledoval Gwen a ona ho k tomu nikterak neponoukala.
A její kalhotky?
Nemohla mu dát své kalhotky sama?
Náhle rozběsněný Ron vyskočil; židle se za ním s hlasitým žuchnutím převrátila. Jeden dozorce k němu přistoupil a pokynul mu, aby židli zvedl.
Ron poslechl a stále horečně uvažoval. Mohlo se vše doopravdy seběhnout tak, jak si nyní myslel? Bylo to vůbec možné?
Že by Gwen... s tím psychopatem celou dobu flirtovala?
Že by mu sama pózovala a dala mu i své kalhotky?
Ó, ta malá coura!
Však on ji přehne přes koleno! Dá jí hezky rychle co proto...
Kdykoliv ji seřezal, začala se vždy chovat slušně, a čím větší byl výprask, tím dříve začala sekat dobrotu. Zavolá Doris a bude trvat na tom, aby na Gwen vzala ping-pongovou pálku. Udělá jí...
"Hej, Ashberry," zamumlal dozorce, když viděl Ronovu brunátnou tvář spalující očima obrazovku. "Jestli se nedokážeš krotit, tak odsud vypadni."
Ron se k němu pomalu otočil.
A opravdu se mu podařilo se ovládnout. Několikrát se zhluboka nadechl a uvědomil si, že propadl stihomamu. Gwen byla čistá. Byla to nevinnost sama. A kromě toho, řekl si v duchu, uvažuj logicky. Jaký důvod ji mohl vést k tomu, aby flirtovala s člověkem jako Harle Ebbers, aby ho v jeho konání ještě povzbuzovala?
Ron ji přece vychoval řádně. Vštípil jí správné hodnoty.
Rodinné hodnoty. Byla věrným obrazem jeho představy, jak by měla mladá žena vypadat.
Myšlenky na dceru v něm vyvolaly takovou prázdnotu, že neměl srdce pokračovat ve sledování rozhovoru. Otočil se tedy od televizoru a odšoural se do společenské místnosti, aby byl sám se sebou.
A tak nakonec neslyšel konec rozhovoru, v němž se reportérka dotázala Gwen, co teď bude dělat. Gwen se holčičím způsobem zahihňala a odpověděla, že teď pojede s učitelem a několika
341
spolužáky na týden do Washingtonu, kam se celé měsíce těšila.
Pojede tam se svým chlapcem? zeptala se reportérka. Žádného nemám, odvětila dívka plaše. Zatím ne. Ale určitě je to na pořadu dne.
Následně reportérku zajímaly Gweniny plány po škole.
Jestlipak půjde na univerzitu?
Kdepak, Gwen byla přesvědčena, že univerzita pro ni není.
Chtěla dělat něco zábavného, něco, při čem by mohla hodně cestovat.
Říkala si, že by mohla zkusit štěstí v nějakém sportu.
Nejspíš v golfu. V posledních několika letech ji otec celé hodiny nutil nacvičovat údery.
"Odjakživa tvrdil, že bych se měla naučit nějaký pořádný sport," vysvětlovala. "Byl to hotový ras. Ale jednu věc říct můžu - mám skvělý úder."
"Vím, že to pro tebe bylo těžké, ale určitě se ti ulevilo, když ten netvor zmizel z tvého života," nadhodila reportérka.
Gwen se zničehonic zvláštně zasmála, otočila se čelem ke kameře a řekla: "To si ani neumíte představit."
342

Úvod..... 7

Bez Jonathana 10
Víkenďák..... 24
Za poskytnuté služby..... 50
Nádherná..... 74
Obětní beránek 92
Rovný s rovným.....112
Trojúhelník 131
Celý svět je jeviště.....149
Na rybách 172
Nokturno.....186
Souběžný trestný čin 206
Prázdná pohlednice 231
Vánoční dárek.....244
Spolu 281
Vdova z Pine Creek 302
Klečící voják 323
343

Nakladatelství DOMINO připravuje k vydání
raný román Jefferyho Deavera
Pekelná kuchyně
John Pellam, vyhledavač filmových exteriérů a dokumentarista,
chce natočit film o svérázné newyorské čtvrti
s názvem Hell's Kitchen, Pekelná kuchyně. Sbírá autentické
vzpomínky zdejších pamětníků - lidí, jako je například
Ettie Washingtonová, všeobecně považovaná za živoucí
kroniku zdejší čtvrti. Když však její dům lehne popelem,
Pellam pochopí, že kdosi by radši nechal minulost spát.
Zatímco plameny stravují další a další místa, další
a další lidské životy, Pellam vyráží do ulic a pátrá po
zákeřném žháři, jehož zřejmě nepohání láska k plamenům,
nýbrž k penězům. V té chvíli ještě Pellam netuší, že všechny
požáry jsou jen krotkou předehrou ke žhářovu poslednímu
vrcholnému kousku - ohni děsivých rozměrů, v jehož
žhnoucím epicentru se má ocitnout nejen celá čtvrť ale i on
sám. Jak se zdá, za Pekelnou kuchyní se opravdu skrývá
samotné peklo...
Román Pekelná kuchyně vyjde na jaře roku 2006, ale již dnes
si jej můžete objednat na dobírku přímo v nakladatelství.
Velmi rádi Vám také zašleme ediční plán
doplněný o nabídku vydaných titulů.
DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
tel.: 596 127 644, tel/fax: 596 127 571, mobil: 736 538 393
e-mail: domino@dominoknihy.cz
www.dominoknihy.cz

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

JEFFERI DEAVER
PANOPTIKUM

Copyright © 2003 by Jeffery Deaver
Translation © 2005 by Jiří Kobělka
Cover design © 2005 by DOMINO
Své sestře a kolegyni-spisovatelce Julii Reeceové Deaverové
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.
Z anglického originálu TWISTí,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2004,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Technický redaktor: Martin Pech
Sazba: J§: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v roce 2005
ISBN 80-7303-243-0

Oskenoval Martin Plšek Brno